

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

★ NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR ★

SARAH JIO

a novel

Londra'dan
Sevgilerle

İçindekiler

[Kapak](#)

[Baş sayfa](#)

[Telif hakkı](#)

[epigraf](#)

[Yazardan Bir Mektup](#)

[Bölüm 1: Valentina](#)

[Bölüm 2: Eloise](#)

[Bölüm 3: Valentina](#)

[4. Bölüm: Eloise](#)

[Bölüm 5: Valentina](#)

[6. Bölüm: Eloise](#)

[Bölüm 7: Valentina](#)

[Bölüm 8: Eloise](#)

[9. Bölüm: Valentina](#)

[Bölüm 10: Eloise](#)

[Bölüm 11: Valentina](#)

[Bölüm 12: Eloise](#)

[Bölüm 13: Valentina](#)

[Bölüm 14: Eloise](#)

[Bölüm 15: Valentina](#)

[Bölüm 16: Eloise](#)

[Bölüm 17: Valentina](#)

[Bölüm 18: Eloise](#)

[Bölüm 19: Valentina](#)

[Bölüm 20: Eloise](#)

[Bölüm 21: Valentina](#)

[Bölüm 22: Eloise](#)

[Bölüm 23: Valentina](#)

[Bölüm 24: Eloise](#)

[Bölüm 25: Valentina](#)

[26. Bölüm: Eloise](#)

[Bölüm 27: Valentina](#)

[Bölüm 28: Eloise](#)

[Bölüm 29: Valentina](#)

[Bölüm 30: Eloise](#)

[Bölüm 31: Valentina](#)

[Bölüm 32: Eloise](#)

[Bölüm 33: Valentina](#)

[Bölüm 34: Eloise](#)

[Bölüm 35: Valentina](#)

[Bölüm 36: Eloise](#)

[Bölüm 37: Valentina](#)

[özveri](#)

[Teşekkür](#)

[Kitap Kulübü Rehberi](#)

[Sarah Jio tarafından](#)

[yazar hakkında](#)

SONUNDA,
HEPİMİZ HİKAYE OLACAĞIZ.

—*Margaret Atwood*

YAZARDAN BİR MEKTUP

Sevgili okuyucu,

İster bunu yazdığım yılda, 2020'de, ister bu sayfalar yayınlandıktan çok sonra, hatta ben artık hayatta değilken bile okuyor olun (hikayenin güzelliği bu - yaşıyorlar), İlk sayfaya gözlerinizi koymadan önce benim anlatacaklarım var. Yıllar boyunca kitap yazarken -bu benim on birinci saatim- anladım ki bir kitap bir yazar için bir bebek annesi için neyse odur . Şu anda on dört, on iki ve on yaşında olan üç erkek çocuk annesiyim. Bebekken hiçbirini talimatsız bir bebek bakıcısına vermeyi düşünmezdim. Bakıcıya "Armutları sever" derdim ya da "Yatma vaktinde biraz üzülür, bu yüzden lütfen ona bir hikaye okuyun." Bu kitabı biraz kafa yormadan elinize almak da aynı derecede garip hissettiriyor.

1992'de, kötü bir saç kesiminden ve hatta muhtemelen korkunç bir permadan kurtulurken, on dört yaşında, korseler, erkekler ve ortaokulda beceriksiz bir çocuktum. Aynı yıl, hevesli bir okuyucudan tutkulu bir kitap aşığına dönüştüm . Her nasılsa, büyük İrlandalı yazar Maeve Binchy'yi keşfettim ve elime geçirebildiğim kadar çok kitabını okumaya koyuldum. ben yürüdükçe ergenliğin çalkantılı nehrinde su, rahat hikayeleri çok ihtiyaç duyulan bir cankurtaran salıydı. Daha sonra, bırakın nasıl yayınlayacağımı düşünmek şöyle dursun, bir kitap yazma fırsatım olursa, okuyucularım için kendilerine ait rahat yerler yaratmaya çalışacağıma yemin ettim.

With Love from London dahil tüm kitaplarımda bu girişimi yaptım . Bu romanı yazmanın yarısında, tamamen beklenmedik

bir şey oldu. Hepimizin bildiği gibi hayat, Covid-19 pandemisi sayesinde tepetaklak oldu. Bir aydan fazla bir süre ateşle savaştım, erkek çocuklarımın okulları kapandı ve her şey garip, çılgınlık içinde durdu. Ama işte o zaman, devam etmekte olan bu roman, umutsuzca ihtiyacım olan şirin küçük dünya haline geldi. Uzun bir yazı gününün sonunda, köpeklerin gezdirilmesi ve çocukların beslenmesi gerektiğinde, kendimi bu rahatlatıcı sayfalarda biraz daha kalmanın özlemini çekerken buldum.

Belirsizlik anlarında, şimdiki kocamın 2016'da bir akşam Notting Hill'in en çekici yerinde evlenme teklif ettiği en iyi yerlerdeki en iyi zamanları düşündüm (eğer Love Aslında filmine benim kadar bayılıyorsanız). yap, tam olarak nereden bahsettiğimi anlayacaksın). Aynen öyle, ayarım vardı, Londra.

Bu kitapta bahsedilen yerlerden bazıları elbette hayal ürünü ama birçoğunu iki araştırma gezimde keşfettim. Bir gece, bu sayfalarda iki sahnenin yer aldığı ünlü Royal Automobile Club'da akşam yemeğine davet edilecek kadar şanslıydım. Size söyleyebilirim ki, RAC hayal edebileceğiniz kadar gösterişli ve ünlüydü. O gecenin hatırasını saklıyorum.

Ve şimdi sana bebeğimi veriyorum. zorluyorum Kendimi geri çekecektim , her ne kadar muhtemelen devam edebilsem de. Love from London ve sayısız karakteri ile artık sizin elinizde. Bu kitabı bir plaj çantasına veya el çantasına koyacağınızı, hatta belki yaklaşan bir seyahatinizde (Londra'ya, hatta!)

Nerede olursanız olun ve hayat sizi nereye götürürse götürsün, umarım bu hikayeyi okurken benim yazmam kadar rahatlatıcı bulursunuz.

*Sevgiler
Seattle'dan,
xo,
Sarah*

C H A P T E R

I

Valentina

LONDRA, İNGİLTERE

3 Kasım 2013

Uçak'da yanımda oturan yabancı, "İleride geride bıraktıklarımızdan ÇOK DAHA İYİ ŞEYLER VAR " DİYOR . uçuş, tıbbi bir acil duruma dönüşebileceğinden endişe etti.

Çeşitli seyahat yıllarımda, şüpheli uçak koltuk arkadaşlarıyla ilgili uzun bir geçmişim oldu: bacağıma 3,781 kez dokunan, ardından gaz nedeniyle şekerleme yapan doksan yaşındaki adam; tüm ağlayan bebeklerin ağlayan bebeği; çok fazla mini şişe rom içen ve salyaları akarak omzumda bayılan kadın.

Ancak, bu özel uçuşta, "Duygusal Hatip" tarafından lütfedilmiş gibiyim. Pisti zar zor temizlemiştik ve 26B koltuğundaki Chatty

çoktan Shakespeare, Marilyn Monroe ve eğer doğru hatırlıyorsam Muhammed Ali'den alıntı yapmıştı.

Yorgun, boş bakışım onu rahatsız ediyor, çünkü ağzının köşeleri hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kaşlarını çattı. "Zavallı çocuk," diyor başını sallayarak. "Bilmiyorsun C.S. Lewis? Utanç."

"Evet," diyorum, gözlerimi kapatarak başımı koltuğun arkasına dayayarak uyumaya çalışıyorum - ya da en azından öyleymiş gibi yapıyorum. "Bu... çok üzücü."

Ve budur. Kendimi savunamayacak kadar yorgun olmama rağmen, en sevdiğim yazarlardan birinin bir alıntısını bilmemekle suçlandım. Ama daha üzücü olan ne? Çok *alıntı kendisi*.

"Önümüzde, geride bıraktıklarımızdan daha iyi şeyler var."

Uçak Londra'nın üzerine alçalmaya başladığında ve bir türbülans patlaması beni, tahmin ettiğim gibi, yakında Gandhi'yi ya da belki Rahibe Teresa'yı okumaya başlayacak olan Duygusal Hatip'e karşı iterken gözlerim açıldı.

Aklım karışıyor. *Ya CS Lewis yanılıyorsa ? Ya daha iyi şeyler gelmezse ? Farzedelim...?*

Uçak bir bulutun altına kayarken tekrar sallanıyor, iniş takımları açılmış. Bir an sonra, bir gümbürtüyle Heathrow'a iniyoruz.

Pencereden dışarı bakıyorum. *Yani burası Londra.*

İngiltere'ye ve görünüşte sonsuz gri olan ilk görüşümü alırken, Duygusal Hatip nefes nefese kalıyor ve soluma cihazını arıyor. Kalın bir sis tabakası ve kara bulutlar, karışık bir suluboya resmi ve benim kendi gri ruh halim gibi karışıyor. Gri üstüne gri.

Üst kompartımandan çantamı alıp uyuşmuş bir şekilde ilerlerken iç çekiyorum. Ben otuz beş yaşındayım. Bu hayatımın on üçüncü bölümü olmalı, hatta belki on altıncı bölüm. Ama bir şekilde, kendimi en başa fırlatılmış ya da daha kötüsü, zahmetli bir yeniden yazmaya itilmiş gibi hissediyorum.

"Bölüm 1: Londra'da Bir Amerikalı Boşanmış."

"Bayan," diyor Duygusal Hatip omzuma dokunarak. "Sanırım... kitabını unuttun."

Bana veriyor ve kapağına eşit derecede aşağılama ve inkar ile bakıyorum. *Nasıl Boşanırsınız ve Aklınızı Kaybetmezsiniz* . Mümkün olduğu kadar gizlice sadece iki bölüm okudum, ancak çabucak ilgimi kaybettim ve bir sonraki yolcunun garantili keyfi için koltuğun cebine koydum. Demek istediğim, hangi terapist akli başında bir bölümün başlığını koyardı: "Birini Unutmanın En İyi Yolu Birinin Altına Girmektir"?

"Seni zavallı şey," dedi Duygusal Hatip kendi kendine gülümseyerek.

Bu model vatandaşa altın bir yıldız verin!

Boşanma mı yaşıyorsunuz ?"

Sadece ben miyim, yoksa "boşanma" kelimesini birkaç desibel daha mı yüksek sesle söyledi? Solumuzdaki bir çift kadın bize bakıyor, yüzleri ışıltı ışıltı parlıyor - benim için.

Başımınla onayladım. "Evet h- son zamanlarda." Daha yakın gözler üzerime iniyor. SIRTIMDA SON DERECE BOŞANMIŞ yazan bir çıkartma da olabilir .

Transatlantik koltuk arkadaşım, "Unutma canım," diyor, "birlikte olduğunuz her yıl birini unutmanız altı ay sürer."

Bunu daha önce - diğer iyi niyetli insanlardan - duymuştum ama her zaman kafam karışmış ve biraz da korkmuş hissetmeme neden oldu. Nick ve ben on iki yıldır evliyiz, yani bu hesaplamalara göre, altı yıl daha üzüntü ve kendimden iğrenme içinde yuvarlanacak mıyım? *Bu saçma istatistiği kim uydurdu ve hepimiz bunun tamamen sahte olduğu konusunda hemfikir miyiz?*

Olması gerekiyor, değil mi?

Duygusallıktan kaçınmak için önümde birkaç Hatip'in kaçınılmaz, yaklaşan sorusu: "Sormamın bir sakıncası var mı... *ne oldu ?*" Sonra o korkunç köşeye geri çekilirdim, bir avukat olan kocamın, aylardır gizlice görüştüğü yirmi üç yaşındaki avukat yardımcısı için beni terk ettiğini açıklamam gerekirdi. Ve evet, *aslında* bütün o gece geç saatlere kadar çalıştığına inandım. Onun adı? Oh, Instagram'da sonsuz bacaklarını ve takma kirpiklerini sergileyen Missy.

Kendi hesabım @booksbyval. Komodinimdeki romanlardan ilham almam gerekirken Missy'yi takip ettim. Suçlu olarak suçlu. Merak ediyorsun: O...çekici mi? Akıllı? Evet, her iki durumda da, sence de sürekli pembe, sarkık dudakları olan birinin aynı zamanda yüksek dereceli mezun olmasının yasa dışı olması gerektiğini düşünmüyor musun?

Onlar artık bir çift. Missy ve Nicky. #MadeForEachOther, ya da öylesine, hayatındaki yeni aşkı ima ettiği son yazılarından birini okuyun: kocam, ya da daha doğrusu, yakında *eski kocam olacak*.

Hatiple yolları ayırdığım için şükrederek pasaport kontrol alanına yürürken kendimi zombi gibi hissediyorum. Pasaportumu bir makineye taradım ve kırmızı yanıp sönmeye ve bip sesi çıkarmaya başladı. Bir an sonra, bir gümrük memuru bana daha fazla tarama için rastgele seçildiğimi söyledi.

Tabii ki var.

"Bayan, benimle gelmeniz gerekiyor," diyor ve beni yakındaki bir odaya götürüp pasaportumu ona uzatıyorum. "Tatil için mi buradasın?"

"U h- " Çantamı, iç çamaşırlarımı kotumun tam üstüne ve eski püskü AC/DC sweatshirt'ü karıştırırken kekeleyorum, Nick bana o yılı vermiş olsa bile ilk flört etmeye başladık. "Bir tatil?" sallarım kafa. "Numara."

"O zaman iş?" Eldivenli elleriyle çantamı ararken devam ediyor.

"Hayır," diyorum alnımı ovuşturarak. "İş değil."

"Peki, o zaman ne var hanımefendi?"

Sertçe yutkundum, sanki içimi delip geçiyormuş gibi hissettiren yoğun bakışını başka yöne çevirdim. "Annem öldü," dedim sonunda.

Gözlerinde bir insanlık belirtisi beliriyor - sadece bir parıltı, ama orada. Belki de ölümün tek iyi yanı bu - en sert kenarları yumuşatması.

Pasaportumu geri vererek, "Çok üzgünüm," diyor ve kısa bir süre duraksadı. "Hepiniz temizsiniz. İngiltere'ye hoş geldiniz."

Beni ayrı bir girişten çıkarırken başımla onaylıyorum, sonra bagaj teslim tabelalarını takip ediyorum, burada iki büyük valizimi 11

nolu atlıkarıncadan alıp taksi bulmak için dışarı çıkıyorum. Arabasına yaslanmış sigara içen, bekleyen bir sürücüye el salladım.

"Nereye?" diye soruyor bavulumu yüklerken.

"Çuha çiçeği Tepesi" diyorum.

Başını sallıyor. "Eve geliyor musun?"

Boşanma neredeyse kesinleştiğine ve Seattle'daki ev satıldığına göre Primrose Hill benim iniş yerim olacak. Yine de bana yabancı. omuz silkiyorum. "Bir çeşit."

O arabayı sürerken, yağmur damlaları sevgili yaşamı için pencere camına yapışır. Gözlerimi kapatıyorum ve hemen dikiz aynasından annemin bana gülen yüzünü görüyorum. O eski Stevie Nicks şarkısı "Sara"yı söylüyor ve arabayı dördüncü vitese alıyor. Ben on iki yaşındayım. İki hafta sonra, o... gitmiş olacaktı.

Sisli camı ceketimin koluyla siliyorum, O gittikten sonra ne kadar zor olduğunu hatırlamak. Babam elinden gelenin en iyisini yapmıştı ama onun yerini asla dolduramadı. Kimse yapamazdı.

Kitaplar acıyı uyuşturdu. Onların büyük maceralarının içinde, hayatları benimki kadar karmaşık olan sayısız karakterin yanında yürüyebiliyordum.

Üniversiteden sonra, nadir antika kitaplara özel bir ilgi duyarak, kütüphane bilimi alanında yüksek lisansımı aldım. Bana birinci sınıf bir inek deyin, ama hırslı kocam hukuk fakültesini bitirip şirket merdivenlerini tırmanmaya hazırlanırken günlerimi yerel kütüphanenin kitap dağıtım masasında, kitapların cennetsel kokuları arasında geçirmeyi severdim. Tırmanmakla ilgilendiğim tek merdiven ise eski kitap bölümündeki.

Bir kitaplık başlı başına bir dünyadır - kendi ritim bölümüyle, hatta ciltli kitapların üst üste yığılıp rafa konmasıyla, son tarihe kadar basılan bir pulun tıkırtısıyla , annelerin çocuklarını susturmasıyla, okuyucuların bir kitaplıktan diğerine sessizce geçmesiyle. , beklenmedik hazineleri keşfetmek, zamanın nasıl geçtiğini anlamak.

Her neyse, Nick'in ilişkisini öğrendikten sonra , Seattle'ın Fremont semtindeki en sevdiğim küçük şubem olan kütüphaneye

sığındım ve orada kaybolabilirim. Kurgu bölümüne koştum ve uzak köşedeki eski püskü koltuğa çöktüm ve ağladım, ağladım ve ağladım. Gözyaşlarım bitince okudum.

Birlikte geçirdiğimiz son gecede tavuklu parmigiana yaptım ve bana bunun şimdiye kadarki en iyisi olduğunu söyledi. Sonra *Mad Men'in* bir bölümünü izledik ve bittiğinde bana iyi geceler öpücüğü verdi. Ertesi sabah gözlerimi açtım ve yanımdaki boş alanın, sık sık yaptığı gibi işe erken gittiği anlamına geldiğini düşündüm. Ama sonra, komodinin üzerinde, hiçbir şey ve her şeyi söylemeyen el yazısıyla yazılmış bir not buldum.

Val,

Çok üzgünüm. Ben her zaman olacağım.

Nick

Kalbim sıkıştı, çünkü biliyordum. Belki de başından beri biliyordum. Ama işte oradaydı, siyah mürekkeple el yazısı. *Kuyruğundaki* küçük dalgalı çizgilerle onun kıvrımlarını her zaman sevmiştim ama şimdi bana yabancı, hatta acımasız görünüyorlardı, sanki bu vahim olaylarda kaligrafi işbirlikçileriymiş gibi. Durumun gerçekliği nihayet ortaya çıkana kadar kelimelerin aklımda yatışmasına izin verirken kendimi toparladım: Nick beni terk ediyordu.

Birkaç dakika sonra telefon çaldığında, dikkatlice cevapladım.

"Evet merhaba." İngiliz aksanlı bir adamdı . "Bayan Valentina Baker'ı arıyorum."

"Bu," dedim, yatak odasının penceresinden soğuk bir hava süzülürken gözlerimi ovuşturdum. "Bu ne hakkında?"

"Annen hakkında, *Eloise Baker* ."

Yatakta doğrulurken gözlerim büyüdü. O kadar uzun zamandır kimsenin adını söylediğini duymamıştım ve *onu* son görüşümün üzerinden yirmi yıldan fazla zaman geçmişti. "Özür dilerim, adının ne olduğunu söylemiştin?"

"James Whitaker. Londra'da Bevins and Associates için çalışıyorum. Biz bir emlak planlama firmasıyız; annen müşterilerimizden biriydi."

"Senin annen."

Annem.

Sanki telefondaki bu yabancı, tozlu, eski hatıralardan oluşan bir kasanın anahtarını üretmişti. Gözlerimi sıkıca kapattım ama her şeye burnunu sokan hayaletler gibi dikkatimi istediler. Ve oradaydı, annem, onu gördüğüm son sabah. Merdivenlerin başında dikilmiş, kollarını bana uzatmıştı. O keskin hatları ve dikkat çekici, kristal mavisi gözleriyle güzel yüzünü inceledim. Uzun, dökümlü, uçuk mavi bir elbise giymişti, etek ucu fırfırlıydı.

Telefondaki adam boğazını temizledi ve görüntü patlamış bir balon gibi dağıldı. "Üzgünüm ama bazı üzücü haberler vermeliyim," diye devam etti. "Annen... o...geçen Salı yumurtalık kanseriyle savaştıktan sonra vefat etti. Ancak bana ölümünün huzurlu ve acısız olduğu söylendi."

sertçe yutkundum. Kollarım ve bacaklarım uyuşmuştu - umutsuz bedenime bağlı yabancı uzuvlar. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki duyabildiğim tek şey buydu. *Nasıl ölmüş olabilir?* Çok... bencilce görünüyordu. Sanki son nefesi benim için mükemmel bir şekilde uygulanmış bir son darbeymiş gibi . Yeniden bir araya gelme fikrinden çoktan vazgeçtiğim doğru olsa da, sanırım küçük bir parçam bunun olabileceğine inanıyordu. Bir gün. Kitaplarda ortaya çıktığı gibi, geçmişin acısı son sayfalarda mucizevi bir şekilde iyileştiğinde - bir mendil lekesiyle yanlışlar giderilir, kalp acısı bir iğne ve iplikle giderilir. Böyle bir sona sahip olmam gerekiyordu. Ama hayır, benimki trajik olurdu: Nick'in mektubu ve şimdi de bu. Bir keresinde, bir yılda üç kez yıldırım çarpmış bir kadın hakkında bir kitap okumuştum. Sanki onu avlıyordu.

Hayır hayır hayır. Gözyaşlarımı geri gönderdim. Rüya mı görüyordum? Hepsi bir kabus muydu?

Whitaker konuşmaya devam ederken, inanamamaya daha da kapıldım. Dinledim, ama sözleri kulağa bozuk ve gereksiz geliyordu.

"Annen seni onun tek varisi olarak atadı. arazi. Buna Londra'nın güzel bir mahallesi olan Primrose Hil l'de sahip olduğu mülk de dahildir, değeri her zaman korur . Bina eski ama oldukça rahat. Birinci ve ikinci katta iki daire vardır. Kitapçı zemin katta."

Başımı salladım, sözleri sonunda anlaşıldı. "... *kitapçı* mı?"

C H A P T E R

2

Eloise

LONDRA, İNGİLTERE

11 Ocak 1968

En iyi arkadaşım Millie, "MÜKEMMEL GÖRÜNÜYORSUN EL," DİYE GÜVENCE VERDİ. "Soru şu ki, *o senin için yeterince iyi olacak mı ?*" Kolunu belime doladı ve başını omzuma dayadı, ikimiz de ortak dairemizde koridordaki aynaya bakıyorduk.

"Belki de mavi elbiseyi giymeliyim. Kırmızı... *çok mu fazla ?* Şimdi, dürüst ol, bir turtaya benzeyip benzemediğimi bana söylemek arkadaşım olarak senin kutsal görevin."

Bugün çayı atladığıma anında şükrederek yan döndüm. Bir çörek ve reçel kesinlikle fermuarı patlatırdı. Zar zor nefes alabiliyordum ama umurumda değildi.

Yansımamıza gülümsedim - iki versiyonumuz da aynada oradaydık: dokuz yaşında tanışan küçük kızlar ve ayrıca dünyanın yollarında gezinen yetişkin kadınlar. Başından beri alışılmadık bir çifttik - ben, sarı saçlı ve soluk tenli bir ruh ve ilkokulun en uzun kızı Millie, esmer örgüleri ve alnında her zaman küt bir kakül perdesi ile üzerimde yükseliyordu.

Millie'nin erkeklere ya da daha sonraki yaşamında bana çok az ilgisi vardı - ama Ben tam tersiydim. Kız öğrenci aşkları ve genç yetişkin aşkları koleksiyonum etkileyici olmadığı kadar genişti. Ama aşkla ilgili hikaye kitabı rüyası kalbimde sağlam bir şekilde kök saldı. Kitaplardaki en sevdiğim kadın kahramanlar gibi, Millie hepsinin haşhaş olduğunu düşünse bile, kendi gerçek aşk versiyonumun özlemini çekiyordum.

Ama Roger William - Saygıdeğer *Roger Williams* pek haşhaş değildi. Vardiyam sona erdikten sonra bana dışarı kadar eşlik etti ve Kraliyet Otomobil Kulübü'nde akşam yemeği için kendisine katılmamı istedi. Brompton'ın köşesinde neredeyse bayılacaktım.

Doğru, benim bilmediğim lüks çevrelerde koşturuyordu ama 1928 değil, 1968'di. East End'den bir kız, Londra'nın en yüksek sosyetelerinden biri de dahil olmak üzere, istediği herhangi bir erkekle yemeğe gidebilirdi.

Millie elbisemin yanındaki etiketi dikkatlice kopardı. Geçen haftanın maaşını fazlasıyla kesen bir savurganlıktı ama Londra'nın en gösterişli ve seçkin bekarlarından biriyle çıkmak için bir gereklilikti. Roger'ın babası Sir Richard Williams, Churchill'in savaş zamanı en güvenilir sırdaşlarından biri olan madalyalı bir askeri komutandı. Annesi Buckingham Sarayı'nı sık sık ziyaret ediyordu.

"Onunla tekrar nasıl tanıştınız?" Millie, sanki daha önce anlattıklarım bir şekilde yetersizmiş gibi sordu; hikayemde çatlak arıyordu.

"Sana zaten söyledim - Harrods'ta . Hatırladın mı, annesine doğum günü hediyesi almak için alışveriş yapıyordu?"

Ya da sevgilisi, dedi gülümseyerek.

iç geçirdim. "Lütfen Mil. Benim adıma mutlu olamaz mısın?"

Omuz silkti. "Peki, o zaman ona ne aldı?"

"Bir eşarp," dedim gülümseyerek. "Hermes."

Millie etkilenmedi. "Onu bekliyorsun ve sonra o... sana bir randevu mu soruyor? Sevgilim, Roger Williams'ın serçe parmağında çoğu erkeğin sahip olduğundan daha fazla çekiciliğe sahip olduğundan şüphem yok ama onun Londra'nın en kötü şöhretli playboylarından biri olduğu gerçeğini de unutmayalım."

"Bu kadar kaba olmayı bırak," dedim.

"Ben sadece...incinmeni istemiyorum, hepsi bu."

"Yapmayacağım Mill," diye söz verdim. "Onunla bu gece buluşacağım ve harika vakit geçirmeyi planlıyorum."

Millie ikna olmamış görünüyordu. "Frank ne düşünecek?"

gözlerimi devirdim. "Frank? Frank için ciddi endişeleniyor musun?"

"Eh, o sana aşık, değil mi?"

"Bana aşık *değil* ," diye karşı çıktım. "Ayrıca, beni birkaç kez yemeğe götürmesi ona *ait olduğum anlamına gelmez* ."

Aynadaki yansımama bir süre daha baktım ve Millie'nin endişelerini çabucak görmezden gelsem de, ağırlıkları vardı. Geçen ay Primrose Hill'deki bir bistroda tanıştığım Amerikalı bir iş adamı olan Frank, her zamanki taliplerimden çok farklıydı - ciddiydi, saçları biraz çarpıktı. Tezgahta bana çarpıp çayımı döktükten sonra bana öğle yemeği ısmarlamakta ısrar etti ve nedense kabul ettim. O günkü kadar güldüğümü hatırlamıyorum. Takım elbisesinin dikilmeye ihtiyacı vardı, hemen fark ettim ama onda gerçek bir şeyler vardı. Bir sonraki hafta sonu ve ondan sonraki hafta sonu yemek yememi istediğinde, evet dedim. Onun yanındayken kalbim daha hızlı çarpmasa da onun arkadaşlığından zevk alıyordum.

Millie onu hemen onayladı. "Sonunda, düzgün bir beyefendiyle çıkıyorsun," diye fısıldadı, ben kayarken. ikinci akşam yemeği randevumuzdan önce arabasına bindi. Bu konuda haklı olabilirdi ama henüz romantik cephede karar vermemiştim. Frank Baker bir joker olarak kaldı.

Yukarıdaki daireden yüksek bir ses geldi. Bağırma, ardından bir çocuğun ağlaması. Millie ve ben birbirimize bilmiş bakışlar attık. Londra'nın bu çetin mahallesinde anneler gereğinden fazla çalışmış ve bitkin düşmüş, babalar da sık sık biberona yönelmiştir.

Millie'nin hikayeleri vardı, benim de benim.

Kendi babam içtiğinde bir canavara dönüştü. Ben daha on yaşındayken bir akşam, annemin yüzüne kan akıtacak kadar sert vurdu. O gece yatağımın yanına tünedi, yarasına bir bez tutarak dua etti ve bana iyi geceler öpücüğü verdi. "Cennetteki Sevgili Babacığım, tatlı Eloise'ime en güzel rüyaları ver ve o büyüüp bir prensle evlenip sonsuza dek mutlu yaşasın."

"Kararını verdiğinde El, seni durduracak hiçbir şey yok," dedi Millie elbisemdeki bir parça tiftiği silkeleyerek. Ama bu gece dikkatli olacağına ve Frank'i havaya uçurmayacağına söz ver. he- " _

"Beni seviyor, *değil* mi?" dedim alayla. Peki ya yaptıysa? Karşılığında ona ya da herhangi bir erkeğe sevgimi borçlu değildim. Bilene kadar buna sımsıkı *sarılırdım*. Ve elbette, bilirdim! En sevdiğim romanların hepsinde olduğu gibi, bir his, bir içgüdü olurdu. Hemen tanırdım. O zamana kadar biraz eğlenmenin ne zararı vardı? Millie'nin endişelerine değer verdim, ama aşk meseleleri hakkında ne biliyordu?

Son bir derin nefes aldım, sonra omuzlarımı dikleştirdim. "Sevgili dostum," diye devam ettim, aşağıdaki sokakta bir korna sesini duyduğumda gülümseyerek. "Benim için endişelenme!" Yanağından öptüm ve gözlerindeki şüpheyi üzerimden attım. "Seni seviyorum. Her şey iyi olacak!"

Pencereden dışarı baktığımda Roger'ın aşağıdaki sokakta bekleyen arabasını gördüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı. Parlak siyah bir Rolls-Royce. Geçen hafta, beni alacak arabanın adresini sorduğunda, Doğu Yakası'nda yaptığım "hayır işi" hakkında bir hikaye uydurmuştum. "Sen bir aziz değil misin," dedi kuru bir sesle. "O mahallede ölü yakalanmazdım." Kalbime saplanan pişmanlık hissini görmezden gelerek bilerek gülümsedim. Kendi kendime bunun sadece beyaz bir yalan olduğunu söyledim - her

zaman hayalini kurduğum , daha iyi bir yaşama erişmek için zorunlu bir icat. Ve tıpkı bir kitaptaki bir karakter gibi, ben de bir rol oynayabilirim.

Millie kapıda kollarını göğsünde kavuşturmuş dururken, pencereden dışarı baktım ve lüks arabanın yanında duran şoföre el salladım. "Hemen geliyorum," dedim, sanki daha önce binlerce kez söylemişim gibi ağzımdan dökülen kelimeler.

-

GRI SAÇLI, ciddi görünümlü bir adam olan sürücü bana meraklı bir bakış attı ve sonra... boş olan arabaya binmeme yardım etti.

Kafamı salladım, kafam karıştı. " Nerede- "

"Bay. Williams... gözaltına alındı," diye kısa bir cevap verdi. "Seni kulübe götürmem için bana talimat verdi. Seninle orada buluşacak."

Başımı salladım. Ne de olsa Roger meşgul ve önemli bir adamdı. Eğer onun dünyasının bir parçası olsaydım, bunu anlamam gerekirdi. Ve, oh , *kulüp*. Sanki zaten üyeymişim gibi kulağa hoş geliyordu. Daha da fazlası, bu özel arabanın beni sefil mahallemden daha iyi bir yere götürmesine bayılıyordum.

Pencereden dışarı bakarken Doğu Londra, şoförlü bir arabanın pelüş arka koltuğundan belirgin şekilde farklı görünüyordu. Bazen çay içmek için uğradığım Lainey's Bakery'nin tentesi yıpranmış ve yıpranmış görünüyordu. Evsiz bir adam bir şişe içkinin üzerine yığılmıştı ve iki genç erkek şiddetli bir yumruk yumruğa kavgaya tutuştu.

Köprünün hemen üzerinde, Londra'nın ışıkları gecenin içinde elmaslar gibi parıldıyordu. Son bir kez arkama baktım, mahallem uzaktan kayboluşunu izlerken tarif edilemez bir acı hissettim. Hayatım boyunca oradan çıkmayı hayal etmişim ve şimdi bu araba beni alıp götürüyordu.

-

ÖNÜNDE bir kapıcı arabadan çıkmama yardım etti. "İyi akşamlar, hanımefendi," dedi, sanki elbiseme tek bir yağmur damlasının düşmemesine yeminli bir görevmiş gibi bir şemsiyeyi başımın üstünde dengeleyerek. Bir bayanın zarif bir ayağını bir su birikintisine basmasını önlemek için ceketini bile yere atabileceği hissine kapıldım. "Bu gece bizimle yemek yiyecek misin?" diye sordu neşeyle, gizlemek için çok uğraştığım Doğu Yakası aksanını hemen açığa vurarak .

diğer randevuları hakkında aynı şeyi ne sıklıkta konuştuklarını merak etmeden edemedim . "Bay Williams ile buluşuyor."

Kapıcı akıllıca başını salladı, gülümsemesi bir an için soldu. "Evet...tabii efendim."

İçeride, yüzlerce kristalle süslenmiş enfes bir avizeye bakarken bir görevli paltomu aldı. Bu kadar büyük bir parçanın nasıl sabit kaldığına hayret ettim. Ama tüm bu güzelliğe aval aval bakan iri gözlü bir ergen gibi görünmekten korktuğum için kendimi başka yöne bakmaya zorladım.

Beyaz smokinli bir adam, "Bu taraftan, hanımefendi," dedi ve beni yaldızlı armatürler, süslü mobilyalar ve tavanda zarif bir şekilde boyanmış fresklerle donatılmış bir yemek odasına merdivenlerden çıkardı. Lokantalar zarif bir şekilde giyinmişti - erkekler paltolu ve kuyruklu, kadınlar uzun, beyaz eldivenleri ve omuzlarında kürklü kadınlar. Evde tek eldivenimi lekeli bırakmıştım ve odanın toplu bakışını hissettiğimde çıplak ellerimi saklayacak bir kürküm olmasını ne kadar isterdim. Buraya ilk gelişim olduğunu bilip bilmediklerini merak ettim. Kokusunu alıyorlar mı diye merak ettim.

"Masanız," dedi refakatçim sandalyemi çekerek. Bu herhangi bir masa değildi , tüm yemek odasına bakan yüksek bir sahanlığın üzerine tünemiş *en iyisiydi* . Ve orada tek başıma oturdum.

"Bay Williams gelmeden size bir şey getirebilir miyim?" O sordu. "Çay, şampanya?"

"Evet," dedim uzakta, elinde köpüklü bir bardak tutan şık görünümlü bir kadına bakarak. "Şampanya, lütfen."

Hiç içmedim ama sinirlerimi yatıştırmak için umutsuzca bir şeye - herhangi bir şeye - ihtiyacım vardı . Ve bir sihir gibi, birkaç dakika sonra beyaz eldivenli bir garson önüme bir flüt efervesan iksir bıraktı, görünüşe göre ortadan kaybolmadan önce.

Diğer yemek yiyenlerin bakışlarının üzerimde olduğunun acı bir şekilde farkında olarak, preslenmiş, altın dikişli peçetemle oynadım ve cilalı çatal bıçak takımını inceledim, hangi çatalın hangi rotaya karşılık geldiği konusunda endişelendim. Soldan sağa mı, sağdan sola mı? Yakındaki bir masa kahkahalarla patladığında kalbim daha hızlı attı. Kadınlardan biri, benimkinden çok daha güzel bir elbise giymiş ve eldiven takmış, doğal olarak, benim yönüme sempatik bir gülümseme attı . *Benim için üzülüyor mu? Hepsi benim için üzülüyor mu?*

Üç yudumda şampanyamı bitirdiğimde , garson bana bir tane daha ve ardından bir tane daha doldurdu. Karşı duvardaki devasa altın saate baktım, yirmi dakika sonra kırk beş dakikayı geçti. Her geçen dakika kalbim daha da dibe batıyordu. *Roger nerede? Zamanı ve tükettiğim şampanya bardaklarının sayısını kaybetmeye başladım.*

Bir caz grubu çalmaya başladığında, hafif ve havadar hissettim. Roger'ın neden gözaltına alındığına dair aklımda hikayeler uydurdum. Annesi hastaydı ve onu kontrol etmeye gitti. Önemli bir iş toplantısı geç kalmıştı. Mahsur kalan bir sürücüye yardım etmek için durmuştu. Bir gün, bundan yıllar sonra kendi kendime, ailemize ve arkadaşlarımıza ilk randevumuzun talihsiz hikayesini sevgiyle anlatacağımızı, Roger'ın geç gelişine ve bir sonraki ayı bunu telafi etmek için nasıl harcadığına gülerek anlatacağımızı söyledim.

Ancak benim kurgusal versiyonum çekici ve affedilebilir olsa da, birkaç dakika sonra gerçek hayata girişi öyle değildi. Her iki kolunda da bir kadınla yürürken yemek odası bir fısıltı korosunda patladı .

Üzgünüm, dedi Roger, yakındaki bir garsona dönerken beni umursamadan. O kadar yakındı ki nefesinden içki kokusunu alabiliyordum. "Masam neden dolu?"

Boğazımı gergin bir şekilde temizledim. Her şey o kadar akıl almazdı ki. Bu gece bana çıkma teklif etmemiş miydi? "Roger, ben Eloise," dedim uysalca, bunun kolayca açıklayabileceği basit bir hata olduğunu umarak. "Hatırlamıyor musun?"

"O kim ? " diye sordu solundaki kadın, uzun bir hoşnutsuzluk ifadesi ile beni tartarak.

"Kentten kuzenin mi?" dedi diğer kadın kıkırdayarak.

Yanaklarım yandı. "Ben Eloise Wilkins," dedim. "Onun *randevusu* ." Utancım kısa sürede öfkeye dönüştü. "Roger," diye devam ettim, sandalyemde doğrulup. "Elbette beni alması için arabayı gönderdiğini hatırlıyorsundur?"

Her iki kadın da, kendisine dolanmış iki koldan ustalıkla çıkarken, somurtkan gözlerle ona baktı. "Neden evet, tabii ki," diye başladı. "Eloise. Beni affetmen gerekecek. Bazı... eski arkadaşlarla karşılaştım."

Peçetem yere düşerken ayağa kalkıp çantama uzandım. Millie haklıydı, keşke onu dinleseydim. "Seni tutmama izin verme" dedim. "Açıkçası üçünüzün yetişmesi gereken çok şey var."

Herkes izliyordu. Ve neden olmasınlar? Ringde üç kadının olduğu bir sirk gösterisi, televizyondaki her şeyden daha iyiydi ve her şey gözlerinin önünde gerçekleşiyordu. Bu, Roger Williams'ın en iyi haliydi. Dedikodu sütunları için bir mücevher. Doğu Londra'dan zavallı bir kız bile vardı! (Gülüşmeyi işaretleyin.)

İşte o zaman bana çarptı - ani ve yoğun bir *koşma* dürtüsü . Gözlerim en yakın çıkışı bulana kadar önce sağa sonra sola kaydı. Muazzam yemek odasından ana girişe utanç yürüyüşü yapma fikrine dayanamadım, bu yüzden bitişik bir balkona açılan yakındaki Fransız kapıları seçtim. Şansımız yaver giderse *buradan çıkan* bir merdiven olurdu .

Çıkışa doğru hızla ilerledim, ama sonra sol ayakkabımın topuğu halıya takıldı ve ileri atıldım, cilalı gümüş kubbelerin altında bir tepsi kaplamalı antre taşıyan bir garsonla çarpıştım, biftekleri ve garnitürlerini uçuşarak gönderdim. hava.

Saçımda bir brokoli çiçeği ve koluma bulaşmış béarnez sosuyla çift kapıdan fırlayıp balkona çıktım. Büyük hayal kırıklığım için merdiven yoktu, çıkış yoktu. Tek kelimeyle kapana kısılmıştım.

Soğuk hava tenime yerleşti ve titredim, korkuluklara yaslanıp gece gökyüzüne bakarken kollarımı kendime doladım. Bu dünyaya sığabileceğimi düşündüğüm için aptaldım.

yığıldım , ısınmak için elbisemi dizlerimin üzerine çektim - hanımefendi gibi değildim ama umurumda değildi. Ama birkaç dakika sonra balkon kapısı gıcırdayarak açıldığında hızla ayağa kalktım. *Şirketim vardı.* Puro dumanı yüzünü ve silindir şapkasını bulandırdı.

"Canım, senin burada ne işin var? Kar yağacak kadar soğuk!" diye haykırdı duman, uzun gövdesini ve seçkin yüzünü ortaya çıkarmak için dağıldı. Benden büyüktü, belki on yaş ya da daha fazla. "Paltonun nerede? Donarak öleceksin."

Kendimi toparlarken başımı salladım. "Ben...sadece biraz temiz havaya ihtiyacım vardı."

Adam bana merakla baktı, ağzı yavaş bir gülümseme oluşturunuyordu. "Yoksa birinden saklanıyor olabilir misin?"

Kolumdaki béarnez sosuna bakarak iç çektim. "Açıkçası orada ne olduğunu gördün." Bakışlarından uzaklaştım. "Lütfen efendim, beni yalnız bırakın. Zaten bir gece için yeterince tahammül ettim."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok ama hemen içeri girmezsen maruz kalmaktan öleceksin." Titredim, o an aniden smokin ceketini çıkardığında, zarif kesimli giysiyi omuzlarıma örttüğünde, kumaşı vücudundan hala sıcaktı.

"Teşekkür ederim," dedim, çam aroması ve başka tanıdık ama anlaşılması zor bir nota yayarken boynumu kaplayacak şekilde yakamı düzelttim.

"Yani, oradaki fiyaskoyu gerçekten görmedin mi?"

Başını iki yana salladığında, ifadesinde silahsızlandıran bir şey vardı, bu yüzden beni balkona çıkaran bir dizi talihsiz olayı aktarmaya başladım. Bir iç çekerek kolumu işaret ettim. "Ve bilgin olsun, bu béarnez sosu."

Güldü ama alaycı bir şekilde değil. "Pekala, oldukça iyi giyiyorsun."

"Bugünlerde hepsi moda," diye yanıtladım, onun nazik gözlerinden güç alarak.

Sanki beni yerleştirmeye çalışıyormuş gibi başını merakla sağa kaldırdı. "Seni daha önce burada gördüğümü sanmıyorum. Seni temin ederim ki, bilseydim seni unutmazdım." Sesi derindi ve sarsıcı bir güvenle konuşuyordu. "Bekle," dedi, aklına bir şey gelmiş gibi. "Geçen hafta sonu eski vikontun ev sahipliği yaptığı o gülünç parti için burada mıydın?"

"Evet," dedim hızlıca. Yalan ağzımdan öyle bir hızla çıktı ki, kendi yüzsüzlüğüm karşısında afalladım.

"Yaptığı o konuşma!" dedi. "Daha fazla olabilir miydi?"

"Ya *da daha sıkıcı biri*?" Aldatmamın derinlerine inerek ekledim.

O gülümsedi. "Neden hiç tanışmadık? Sen... buradaki çoğu kadından farklısın."

Yanaklarım kızardı.

"Bunu bir iltifat olarak söyledim, Bayan..."

"Wilkins. Eloise Wilkins."

"Bayan Eloise Wilkins," dedi, ihmal ettiği purodan bir nefes daha çekerken pencereden dışarı baktı. yemek odası. "İçerideki kadınlar - peki, bunu nasıl kibarca ifade edebilirim?" Durdu, sonra başını salladı. "Onlar daha çok... unutulabilir - eldivenli ellerine kadar hepsi aynı."

İlk başta, sözlerinin eldivensiz ellerimin üstü kapalı bir yorumu olduğunu düşündüm, ama elimi tutup çıplak bileğimi törenle öptüğünde bu düşünce kayboldu. "Nasılsınız?"

"Pekala, itiraf edeyim, daha iyi akşamlarım oldu..." Elimini geri çektim ve kollarımı ceketinin sıcaklığına geri soktum.

"Söyle bana," diye devam etti gülümseyerek, "ailen çok uzun zamandır buraya üye mi?"

Tedirgin bir şekilde başımı salladım. "Babam... çok özel bir adamdı. Adını ve ticari çıkarlarını halkın gözünden uzak tuttu. O

öldükten sonra... her şey annem ve benim için... bir güvene dönüştü."

"Kulağa akıllı bir adama benziyor," dedi, "ve takdire şayan."

Bunun gerçeklerden ne kadar uzak olduğunu bir bilseydi.

"Pekala, şu halimize bak, Londra'nın en havasız kulübünün dışında soğukta duruyoruz, görünüşe göre tanışmamız bir ömür sürmüştü."

"Peki seni bu akşam buraya getiren nedir?" diye sordum, dikkatini geçmişimden uzaklaştırmaya çalışarak.

Keskin çenesini ovuşturarak bana merakla sırtıttı. "Beni özetleme sırası sende, anladın mı?"

"Belki," dedim ona eşlik ederek.

Omuz silkti. "Cevap basit. Babam araba işinde adını duyurdu ve üyelik bir gereklilikti." İç çekiyor. "Ve sorunuza gelince, ben neden buradayım? Basit: Ben iyi bir oğlum."

"Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Pekala, Bayan Wilkins, görüyorsunuz, en büyük oğul olduğunuzda ve benim gibi otuz dört yaşına yeni bastığınızda, ufukta bir evlilik umudu yokken, ailen doğal olarak sana bir erkek bulmaya takıntılı hale geliyor. eş." Purosundan bir nefes aldı. "Bu gece kız kardeşimin en son ve en kötü girişimi."

Gülümsedim. "Yani, yakın bir zamanda olmayan bir teklif alıyorum, o zaman?"

Pencereye yaklaştı ve beni takip etmem için işaret etti. "Odanın ortasındaki masadaki kadını görüyor musun - pembe elbise, şapkasında tüyler var mı?"

Çıkık elmacık kemikleri ve parlak tenli şık kadına baktım. "Çok güzel" dedim ona dönerek. "Peki, sorun ne?"

Yemek odasına dönüp baktı. "Sıkıcı bir arkadaşına sahip olmaktansa sonsuza kadar yalnız kalmayı tercih ederim."

Pişmanlığın ya da belki de nostaljinin yüzünü kapladığını gördüm. "Bütün bu havasızlığa rağmen, burası gerçekten çok eski bir yer, değil mi?" Yaklaştı. "Daha geçen ay, Prenses Margaret o masaya oturdu." Pencerelerden içeriye işaret etti. "Belki onu görmüşsündür."

Ayrıntılar için bana baskı yapmadığına şükrederek başımı salladım.

"Kırsal bölgeden Londra'ya taşındığımızda sekiz yaşındaydım" diye devam etti. "Ailemiz hoş bir öğle yemeğine davet edildi. Annem takım elbise giymem için ısrar etti ve ben de asil ölçülerde bir uyum sağladım. Bu geceye gelince, kız kardeşim burada bir grup Amerikalı iş adamıyla buluşacağımı öğrendi ve beni akşam yemeğine kalmam için kandırdı." Gülümsedi ve hemen aklıma Frank geldi. "Amerikalı erkekler, hepsi e- "

Hep bir ağızdan "Kovboylar" dedik ve güldük.

Uzun bir an gözlerimiz kilitlendi ve bir başkasını boğdum. balkonun kenarında için için yanan purosunun kalıntılarını söndürürken titredi.

"Sigara ister misin?" diye sordu gömleğinin cebinden bir paket çıkararak.

Bu alışkanlığı hiç edinmemiştim, ama nedense yine de başımı salladım ve bir an sonra ikimiz de dumanlar savuruyor ve soğuk havada çarpışmalarını izliyorduk.

"Peki ya randevun?" diye sordum içimdeki kadına karşı bir miktar empati hissederek.

"İyileşecek," dedi omuz silkerek. "Bütün akşam barda bir beyefendiye göz dikti."

"Peki, buradan nereye gidiyoruz?" diye sordum ona bakarak. "Görünüşe göre bu balkondan çıkış yok. Sanırım biz-"

"Sıkıldık" dedik ikimiz de. Hızla gözlerimi ondan kaçırdım.

"Korkarım ki öyle." Sigarasını tekrar dudaklarının arasına sıkıştırdı. "Ocak acımasız."

Başımı salladım. "Annem eskiden kış mavilerine kapılırdı ama her gün ilk yeşil sürgünler yere yığıldığında baharın vaadini beklerdi. Her zaman, 'Bir dakika, nergisler geliyor' derdi. " Gülümsedim. "Bunu duymayı sevdim. Hala yapıyorum." Bunu ona neden söylediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kelimeler sanki eski bir dostla konuşuyormuşum gibi doğal geliyordu.

"Bu çok güzel" dedi.

"Evet, onunla ilgili her şey güzeldi." Gözlerim yine onunkiyle buluştu. "Birkaç yıl önce öldü."

"Özür dilerim," dedi omzuma hafifçe dokunarak. Elinin sıcaklığı koluma yayıldı.

"Artık huzurlu." Durdum, karla kaplı yeri aradım herhangi bir nergis belirtisi için başarısız bir şekilde aşağıdaki bahçe. "Ocak sadece yılın en soğuk ayı değil. Sanki Noel bir daha gelmeyecek diye tüm dünya bir çöküş içindeymiş gibi..."

Aynı anda konuştuk: "Bir yıl daha."

Gözleri düşünceli bir gülümsemeyle benimkileri aradı. "Biliyor musun, birbirimizin cümlelerini böyle tamamlamaya devam edersek, ben..." Dikkatini gece gökyüzüne çevirirken sesi kısıldı. "Şuradaki yıldızlara bak, bütün bu şehir ışıklarından görülmek için savaşıyorlar. İki karşıt güç arasındaki bir savaş gibi: sonsuzluk ve modernite."

Merakla ona gülümsedim. "Kazanmak için sonsuzluk mu?"

"Sonsuzluk her zaman kazanır," diye devam etti. "Ve bu en büyük rahatlık, değil mi?"

Anlamından tam olarak emin değildim ama yine de hoşuma gitti.

Ben kendinden geçmiş halde dinlerken o şehri işaret etti. "Bütün bunları insan yaptı, icat etti, yarattı. Ve her ne kadar dikkat çekici olsa da, yıldızlar burada önceydi." Derin bir nefes aldı. "Onlar daha akıllı."

Sanki adını hiç koymamış olmama rağmen içimde hep kıpırdanan fikirleri dile getiriyormuş gibi şaşkınlıkla ona baktım.

"Doğa, Tanrım, nasıl adlandırmak istersen - bizden daha büyük. Yapabileceğimiz veya hayal edebileceğimiz her şeyden daha büyük ve daha güçlü."

Başımı salladım. "Yani, biz istediğimiz için değil, bir planın parçası olduğu için olacak, olacak, diyorsunuz, öyle mi?"

"Evet, ya da gerçekten iyi bir roman."

Bakışlarını yanağımda hissettim ama ona bakmaya devam ettim. gece gökyüzü. "Öyleyse tüm bunların olması gerektiğine mi inanıyorsun? Her şey orada ve biz bu gece böyle mi buluşuyoruz?"

Onayladı. "Yaparım."

"Ve sonra ne?"

"Pekala," diye yanıtladı, gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Kim bilir. Belki de sonunda senin en iyi arkadaşın, hatta... hayatının aşkı olacağım."

"Eh, küstah değil misin," dedim alaycı bir şekilde, aynı anda kalbimdeki yadsınamaz değişimi fark ederek.

Kim bilir, diye devam etti. "Belki de bir daha görüşmeyeceğiz ve bu hoş bir anı olacak."

"Kolumda Bearnez sosu falan," diye ekledim gülerek.

Bana gülümsedi. "Kendine gülebilen bir kadından hoşlanırım. Nadir bir özellik."

"Ah, öyle mi?"

Onayladı. "Biz İngilizler çok ciddiyyiz. Bu yüzden dövme yaptırmaya karar verdim. Ama annemle karşılaşırsan, her şeyi inkar etmelisin."

"Bir dövme?"

Durdu ve güçlü omzu ortaya çıkana kadar elbise gömleğinin üst iki düğmesini açtı ve bir keman taslağı gibi görünen bir şeyi ortaya çıkardı.

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Oynarmısın?"

"Asla elime bir yay bile almadım ama her zaman kulağında müzik olsun istedim." O gülümsedi. "Anla?"

Başımı salladım. *Ben kulağındaki müzik olacağım.* Düşüncelerimi duyamasa da tenimdeki soğuk havaya rağmen yanaklarım kıpkırmızıydı. Rüzgar estiğinde ceketini etrafıma biraz daha sıkı sardım.

Rahatsızlığımı konuyu değiştirmek için bir işaret olarak alarak fark etti.

"Peki, tam olarak ne kadar burada saklanmayı planlıyorsun? Bir hafta? Bir ay?"

sırıttım. "Gerektiği kadar."

"Odanın boşalmasını bekliyorsanız, olmaz. Eminim birçoğunun burada sütleri olduğunu ve geç saatlere kadar içki içip iskambil

oynadıklarını biliyorsunuzdur." Hayal kırıklığını fark etti, sonra balkonun altındaki bahçeye baktı. "Neyse ki, bir planım var. Bunu neden daha önce düşünmedim bilmiyorum."

Beni korkuluğun sol tarafına götürürken gözlerim büyüdü.

"Şunu gör," diye haykırdı. "Bir merdiven. Bu hafta binanın çatısı yenileniyor. Tek yapman gereken aşağı inmek, sonra gizlice arkadan çıkabilirsin. Voilà."

"Voilà, merdivenlerden korkmam dışında. Ya kayarsam?"

"Canım, daha kötüsü ne? Bu merdiven mi yoksa oradaki kurtlar mı?"

Seçeneklerimi tarttım, sonra kararlı bir şekilde başımı salladım. "Ben merdiveni alacağım."

"İyi" dedi gülümseyerek. "Önce ben gideceğim, böylece seni yerden kaldırmaya yardım edebilirim."

Güçlü gövdesini korkulukların üzerinden kaldırıp aşağı inerken, yeni ütülenmiş gömleğinin altında kaslarının esnemesini izledim. "Şimdi," diye aşağıdan bana seslendi. "Senin sıran."

Onun liderliğini takip edip tıpkı onun yaptığı gibi bedenimi korkuluğun üzerine fırlattığımda kalbim hızla atıyordu ama sonuç tamamen daha az koordineliydi. Ayağımı ilk basamağa koydum, ayak bileğim biraz sallandı ama kendimi dengede tutmayı başardım.

"Harika gidiyorsun" dedi. "Yavaş ve istikrarlı ol."

Birdenbire o anın saçmalığı beni şaşırttı - feci bir tarihten büyük kaçışım - ve gülmeye başladım, o anda ayağımı kaybettim ve kaydım.

"Seni yakaladım," dedi, ben aşağı ve yukarı yuvarlanıp kollarına inerken.

Nefes nefese ve utanarak, nazik yüzüne ve sıcak, bilge kahverengi gözlerine baktım. "Ben... sana merdivenlerle aram iyi değil demiştim."

Balkona baktı. "Ama bak, uçmayı yeni öğrenmiş olabilirsin."

Beni ayaklarımın üzerine bıraktığında gülümsedim.

"Başarılı bir kaçış."

"Evet," dedim elbisemi düzelterek. "Teşekkür ederim..." Duraksadım. "Biliyorsun, adını bildiğimi sanmıyorum."

O elini uzattı. "Edward" dedi. "Edward Sinclair."

"Pekala," diye yanıtladım ceketini çıkararak. Tanıştığımıza memnun oldum Bay Sinclair. Ben... gitsem iyi olur."

Kafasını salladı ve ceketini omuzlarıma geri attı. "Bir konuşmanın ortasındaydık," dedi. "Umduğum biri devam edecek. Şimdi gidersen, seni tekrar nasıl bulacağım?"

Duyduklarıma inanamayarak dinledim.

"Yarın gece benimle burada buluş. Saat yedi. İçeceklerin kutsal olduğu ve kimsenin ortalıkta gizlenemeyeceği sessiz bir yer biliyorum."

"Tamam." dedim gülümseyerek.

Birlikte alt kattaki arka kapıya yürüdük ve loş bir merdiveni takip ederek bizi fuayenin yakınında bırakan bir koridora çıktık.

"Pekala," dedi. "Muhtemelen gitmeliyim."

Gülümsedim. "Kendimi evde göreceğim."

"Yarına kadar," dedi derin bir şekilde eğilerek.

Önden yürümesini, sağda gözden kaybolmasını, muhtemelen bir beyefendi gibi garip randevusunu bitirmek için yemek odasına gitmesini izledim . Keşke geri döndüğü kadın ben olsaydım, kendimi tutamadım.

"Arabaya ihtiyacınız olacak mı hanımefendi?" diye sordu kapıcı, merdivenin dibinde şapkasını bana uzatarak.

Pencereden dışarı ve berrak gece gökyüzüne baktım. Eve gitmeye hazır değildim, henüz değil. Londra'nın bu rüya gibi bölgesinde biraz daha oyalanmak istiyordum. "Hayır, teşekkürler," dedim bakışlarımı kaldırıma çevirerek aniden biri arkamdan çarpıştı.

Bir adam tanıdık bir Amerikan aksanıyla "Lütfen beni affet" dedi.

kendi kendime gülümsedim *kovboy* .

Büyük elini ön koluma koydu, bronz yüzü endişe ve ani tanıma ile doluydu. "Eloise?"

"Frank?"

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ben... bir...arkadaşla buluşuyordum," diye kekeledim, sözlerimi dikkatlice seçip uzun gövdesinin benimkine sürtündüğü yanımı ovuşturdum. zorla gülümsedim. " Burada ne yapıyorsun?"

"Bazı yatırımcılarla bir toplantım vardı, bilirsiniz, geçen gece size bahsettiğim kişiler," diye devam etti, konuşmamızın hatırası puslu olsa da, herhangi bir hatırlama belirtisi var mı diye yüzüme bakarak.

"Ah evet," dedim hızlıca. "Nasıl gitti?"

"Harika. Sanırım anlaşmayı imzaladık. Bu çok büyük bir sözleşme."

Bana işini birden fazla kez anlatmış olmasına rağmen, Los Angeles'ta büyük bir imalat şirketinde çalıştığını hala çok az anladım. Uygun olmayan takım elbiseleri gerçeği gölgede bırakıyordu: Frank zengindi, çok zengindi. Belki bir milyoner bile. "Bu...harika" dedim, dikkatim dağılmış bir şekilde kulübün girişine bakarken, Edward'ın yüzü hala gözlerimde tazeydi.

"Bu ceket kimin?" Bir an için çocuksu gülümsemesi değişti ve bir parça kıskançlık, hatta güvensizlik sezdim.

Paltomu tüpün üzerinde unuttum, dedim izlerimi kapatarak. "Kibar yaşlı bir beyefendi bana kendisinininkini ödünç verdi."

Kendi buruşuk takım elbise ceketinden çıkarken Frank'in gülümsemesi anında geri geldi. "Lütfen benimkini giy. Israr ediyorum."

başımı salladım. "Hayır, hayır, sorun değil. Soğuk. Seninkini devam ettirmelisin. Onu... yarın işe giderken... kulübe geri vereceğim."

Karanlık bir araba yanaşıp yanımızda hareketsiz dururken bir an için memnun olarak başını salladı. "Bu benim," dedi. "Seni... dışarı çıkarabilir miyim?"

"Teşekkür ederim, ama... Gerçekten ben- "

"Sadece bir içki," dedi sırtarak, sokak lambalarının parıltısı solgun yeşil gözlerini yansıtıyor ve uzaklaşan saç çizgisini ortaya çıkarıyor. Doğru, Roger Williams'ın havası ya da Edward Sinclair'in incelikli tarzına sahip değildi, ama Frank bana -gerçek bana- sanki bir tanrıçaymışım gibi baktı ve bu...iyi hissettirdi .

"Buradan çok uzak olmayan küçük bir yer biliyorum. Ortalama bir kokteyl veriyorlar ve eğer şanslıysak"—altın kol saatine bakmak için durakladı h— "komedi gösterisini yakalayabiliriz. Ne dersin?"

Hayır demek istedim. yapmalıyım _ hayır dedim *ama* Frank'in hevesli gülümsemesi bulaşıcıydı ve iznim olmadan ağzımın köşeleri yukarı kıvrıldı.

"Yani, o zaman evet mi?"

Sanki Kraliyet Otomobil Kulübü'nün duvarları beni izliyormuş gibi, omzumun üzerinden bilinçli bir şekilde baktım.

"Tamam," dedim sonunda. "Ama sadece *bir* içki."

"Sadece bir içki," dedi arabaya binmeme yardım ederek. O yanıma kaymadan önce koltuğa adım atarken elbisemi yerinde tuttum.

Sürücü motoru çalıştırıp trafiğe işaret ederken Frank, "Kaliforniya'yı çok severdin," diye başladı.

Belki ben, diye düşündüm, o sevgili durumu hakkında -palmiye ağaçları, okyanus, güneş- hakkında gevezelik ederken yarı dinlerken . Amerika hakkında bildiğim tek şey televizyondandı, ama hepsi kulağa hoş geliyordu, uzaktan, kartpostal gibi.

Birkaç dakika sonra arabadan indiğimizde yakındaki bir kulüpten saksafon müziği duyuldu. İçeride bir masa bulduk ve Frank bir martini ısmarladı. Başarılı iş anlaşmasını anlatırken ve yakında Kaliforniya'ya döneceğini açıklarken bardağımdaki zeytinlerle meşguldüm. "Belki sen... benimle gelebilirsin," dedi gergin bir şekilde. "Ziyaret etmek."

Ah, Frank, diye yanıtladım. "Bu çok...çok nazıksın, ama daha yeni tanıştık."

"Biliyorum," diye kabul etti. "Ama Londra'dan ayrılmayı hayal edemiyorum... sensiz."

Millie'nin bu gece birden fazla konuda haklı olduğunu ilk kez fark ettim. "Sen... çok tatlısın," diye devam ettim, ters pedal çevirerek. "Ve arkadaşlığından zevk aldım, emin ol. Ama anlamalısın ki bu... benim bu kadar büyük kararlar almam için biraz erken."

"Elbette," dedi hızlıca elimi tutarak. "Seni aceleye getirmek istemem, sadece ben... senin gibi bir kadınla hiç tanışmadım ve bir okyanus tarafından ayrılacağımızı düşünmek bana acı veriyor."

Sözlerimi bulamayınca martinimden uzun bir yudum aldım.

"Ama dinle, başka bir seçenek daha var," diye devam etti. "Birkaç ay daha kalabilirim. Patronum onunla iyi olurdu. Burada yapılacak daha çok iş olduğu kesin. Zaman ayırabilir, birbirimizi daha yakından tanıyabiliriz. Bunu nasıl istersin?"

"Ben, şey..." Ne diyeceğimi bilemeden yutkundum. "Frank, lütfen benim yüzümden planlarını değiştirme."

"Ama kalmamı istemiyor musun?"

"Eh, tabii, evet, kalmanı istiyorum. Yani, gitmeni istediğimi söylemiyorum." Sözlerim tutarsız ve belirsiz geliyordu. Ama Frank için onlar bir siren şarkısıydı.

"Öyleyse halledildi," diye yanıtladı kendinden emin bir şekilde. Kaldığım süreyi uzatacağım ve birlikte daha fazla zaman geçireceğiz.

Az önce neyi kabul ettiğimden emin değildim ama birden Frank her birimiz için bir martini daha ısmarladı ve geleceğimize kadeh kaldırıyorlardı.

"Yarın akşam seni yemeğe çıkarmama izin ver," dedi gülümseyerek. "Beğendiğin herhangi bir yer. Hatta Ritz."

Frank'in bana olan ilgisinden gurur duymadan edemedim. Bana, kabadayı East End'de büyümüş bir Harrods satıcısı değil, ünvanlı bir mirasçımıymışım gibi baktı. Ama yarın gece masadan kalkmıştı. Edward'la yemek yiyordum.

Başımı salladım ama ısrar etti.

"Peki ya sonraki gece?"

"Tamam," dedim, bir bahane bulamayarak.

Ayrılmadan önce iki paket kahve sipariş ettim ve kulüpten sokağa çıktığımızda Frank merakla bana baktı. "Ben kahve içmem."

"Biliyorum," dedim. "Bu e- "

"Seni eve bırakayım," dedi, şoförü kaldırıma yanaşırken bana doğru eğildi.

başımı salladım. "Teşekkür ederim ama ben iyiyim. Ben sadece... bir taksi çağıracağım."

"Lütfen, sorun değil."

İkinci kez reddettiğimde, taksi ücretini karşılamak için bana birkaç pound verdi. Kendimi eşit derecede suçlu ve rahatlamış hissettim. Maaş günü gelecek Cuma'ya kadar değildi ve cüzdanım giderek azalıyordu.

Frank taksiye binmeme yardım ederek, Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum, dedi. Yola çıkarken ona el salladım.

"İşte," dedim şoföre bir kahve uzatarak.

"Benim için mi, gerçekten mi?"

Başımı salladım.

Bir yudum aldı. "Bayan, buna ihtiyacım olduğunu nereden bildin? Karımın bebeği olduğundan beri ilk kez geç vardiya çalışıyorum."

"Tebrikler" dedim.

"Mükemmel bir küçük kız," dedi. "Umarım senin gibi bir hanımefendinin hayatına, fırsatlarına sahip olur." Durdurdu. "Ona dünyayı vermek istiyorum ama yine de mütevazı bir taksiciyim."

Gülümsedim. "Onu ne kadar sevdiğini anlayabiliyorum ve bu kendi başına yeterli."

"Evet, ediyorum" dedi. "Sürekli konuşmamı dinle. Nereye hanımefendi?"

Adresimi ezberden okudum ve dikiz aynasından gözlerinin irileşmesini izledim.

"Görüyorsun," diye başladım. "Bir kadın nereden geldiğine yardım edemez, ancak kim olacağı konusunda tamamen elindedir. Bunu küçük kızına söylediğinden emin ol."

Sürücü gülümsedi. "Özleyeceğim."

Kahvemi yudumladım ve utanç içinde başlayıp en beklenmedik şekilde biten tuhaf akşamımı düşündüm. Frank'i ve onun içten sevgisini ve Edward'ı... gizemli Edward'ı düşünerek gülümsedim.

Apartman bloğumun önünde, ücreti ödedim ve sokağa çıktığımda kahve fincanını bana minnetle veren şoföre teşekkür ettim. Sıcaklık yeniden sıfırın altına düşmüştü ve binanın çevresinde dönüp ikinci

kattaki dairemize çıkan merdivene giden yolu takip ederken Edward'ın ceketi için minnettardım. Yaz aylarında Millie'nin pişmiş toprak kaplarda ot ve domates yetiştirdiği ara sokaktaki küçük bahçe arsamızın yanından geçtim. İlkbahar geldiğinde, bu sefil kirli kar tuvali ve sertleştirilmiş toprak yığınları, nane, kekik, kekik ve çiçeklerin de bir senfonisine dönüşecekti . Ah, çiçekleri nasıl da özledim.

Cüzdanımdaki anahtara uzanırken gözüm, binlerce pınarın kararlılığıyla uykulu toprağın içinden fışkıran kıvrak yeşil nergis filizlerine takıldı. Çok geçmeden, zaferle çiçek açacaklardı.

"Dur," diye fısıldayan annemin sesini duydum. *"Nergisler geliyor."*

C H A P T E R

3

Valentina

Sürücü dikiz aynasından gülümseyerek , "ÇOK ŞEKERLEME YAPTINIZ," DİYOR. "Ama bak, tam zamanında uyandın." İleriye işaret ediyor. "Bak?"

Gözlerimi ovuşturup pencereden dışarı bakıyorum. Sabahın geç saatlerindeki güneş ışınları kara bulutların arasından geçer ve bir renk patlaması üzerinde parlar.

Sürücü, "Primrose Hill'de Bir Pazar" diyor. "Daha iyi bir şey yok."

Bir dizi pastel Paskalya yumurtası tonlarında bir arada duran uzun, dar şehir evlerine ve vitrinlere bakıyorum.

"Yüksek pencereleri görüyor musun?" sürücü diyor. "Tam şuradaki Regency mimarisi, muhtemelen Viktorya döneminde inşa

edilmiş olsalar da. Bunlar Regent's Park'ı çevreleyen büyük villaların minyatür versiyonları."

Yüksek pencereler, sanırım. Yani yüksek tavanlar. Güneş ışığıyla dolu yüce bir oda, tam da şu anda ruhumun ihtiyaç duyduğu merhem gibi geliyor.

"Ve bunun Londra'nın merkezine bu kadar yakın olmasını asla beklemezdiniz," diyor sürücü, "ama Primrose Tepesi rakımda. Deniz seviyesinden altmış üç metre yükseklikte."

Gülümsüyorum, böyle bilgili bir taksiciye sahip olduğum için minnettarım.

Birkaç dakika sonra arabayı uçuk pembe üç katlı bir binanın önünde durdurdu. Sokak seviyesindeki kapının üzerinde KİTAP BAHÇESİ yazan bir tabela asılı. Bir güvercin kenarını gagalamak için durduğunda uçup gittiğinde, üst iki kattaki perdelerin kapalı olduğunu fark ederek yükselişini takip ediyorum. Pencere kutularından buruşmuş çiçekler sarkıyor. Gerçek gibi görünmüyor, hiçbirisi. Sahne, kendi kopuk hayatımın gerçekliğinin aksine, sevilen eski bir romanın sayfalarından koparılmış olabilecek bir şey.

Sürücü valizlerimi kaldırıma boşaltırken, "Bu olmalı," dedim ücreti ödeyerek.

"Eve hoşgeldin" diyor.

"Ama bunun böyle olduğunu asla söylemedim ... "

"Sanırım burayı seveceksin," diye araya girdi. "Göreceksin."

Bu tanıdık olmayan yeri, annemin bensiz sürdürdüğü hayatı görmek için arkamı dönüyorum. Uzun saçlı bir kedi kendini pencere koltuğunda güneşleniyor. Camdan, sanki beni içeri çağırıyormuş gibi mırıltısını duyabiliyorum. Ama kapı koluna uzandığımda kilitleniyor. İç saatim kapalıydı ve bir an için Pazar sabahı oldukça erken olduğunu unutmuştum - bir mahalle kitapçısının iş için açık olması için çok erken.

Binanın etrafından başka bir girişe giden dar bir patikaya doğru yürüyorum ve Bevins and Associates'in bana postaladığı bina anahtarlarını bulana kadar çantamı karıştırıyorum. Kapıyı açtığımda, menteşeler sanki uzun bir uykunun ardından

geriliyormuş gibi gıcırdayarak açıldı. Küçük antrede bavullarımı karıştırıyorum. Zaten yakındaki bir otelde oda ayırtmışken onları yukarı çekmenin anlamı yok.

Merdivenleri çıkarırken ayaklarımın altında gıcırıyor ve inliyor Kendimi kiracıya tanıtmak için kapıyı çaldığım birinci kattaki daireye kadar.

Benim yaşlarımda, otuzlu yaşlarının ortalarında bir kadın, cep telefonunu sağ kulağına bastırarak cevap veriyor; Çarpıcı koyu renk bukleleri havada bir duman bulutunu dağıtırken yüzünü bir hale gibi çevreliyor ve sonra beni içeri buyur ediyor. "Tanrı aşkına," diye fısıldıyor. "Bana yardım et, olur mu?"

Bana iki fırın eldiveni uzatıyor ve fırını işaret ediyor, çabucak bir tava ve tanınmayan yemek artıklarını çıkarıyorum. Açıkçası, Pazar brunch'ı mahvoldu.

"Teşekkür ederim" sözlerini ağzından çıkarırken yüzümden bir duman üfleyerek öksürüyorum. Bohem mobilyalar ve etrafa saçılmış rengarenk yastıklarla dolu eklektik daireye bakıyorum. Canlı çerçeveli sanat eserleri duvarları kaplıyor ve düzinelerce houseplant, sanki Londra'nın bir semtinde değil de bir yağmur ormanındaymış gibi saksılarından fırladı. Pencerenin yanında, bambu kafesten sarı bir muhabbet kuşu ötüyor.

"Evet, efendim, kesinlikle efendim," diyor telefona. "Doğru. Bunu gerçekleştireceğim. Oldu bil. Hoşçakalın efendim." Aramayı bitirir ve inleyerek, bu ana kadar gelen talihsiz olaylar zincirinin suçlu bir suç ortağıymış gibi telefonunu kanepeye fırlatır.

"O benim patronumdu" diyor. "O sertifikalı bir pislik." Kollarını havaya kaldırır. "Bir saate burada olur," diye ağlıyor. "Şimdi brunch konusunda ne yapacağım?"

"Patronun?"

Hayır, dedi bana sanki dün doğmuşum gibi bakarak. "*Jeremy* . "

Başka bir jet lag dalgasının yerleştiğini hissederek başımı salladım. Jeremy.

"Benim *randevum* !"

"Doğru," diyorum.

"Beş yıldızlı brunch alacağını düşünüyor" diyor. "*Gurme şef olduğumu sanıyor!*"

Kömürleşmiş tavaya bakıyorum. "Ve sanırım biraz yalan söylemiş olabilirsin?"

İç çekiyor. "Yani, kim bir yemek blogunda frittata tarifi yayınlayıp *ne kadar* pişireceğini söylemez ki?"

Gülmemek için çok çabalıyorum. *Huzur içinde yat sevgili frittata.*

"Eh, bunun için çok teşekkürler. Şimdi ben ne yapacağım?"

Onu hemen beğeniyorum. "Her zaman... paket servisi var mı?"

Başını sallıyor. "Hayır hayır hayır! Bu üçüncü randevu. Üçüncü bir randevuda asla paket servisi yapmazsın!"

Ah, dedim, mutfakta daha da fazla saksı bitkisi fark ederek, hepsi sağlıklı yeşil. "Yemek yapamıyorsun, ama kesinlikle bir bitki fısıldayıcısın."

"Öyle görünüyor," diyor iç çekerek.

elimi uzatıyorum. "Ben Valentina Baker'ım."

Noktaları birleştirirken ağzının köşeleri yukarı doğru dönüyor. "*Ah! Sen Eloise'in kızısın !*"

"Evet, şey... evet."

"Neden başta söylemedin?"

"Ben... buna geliyordum. Ve sen telefondaydın."

"Doğru," diyor alnındaki başıboş bir bukleyi fırçalayarak. "Annen için çok üzgünüm. Onu gerçekten sevdim." Uzun bir süre beni inceliyor. "Biliyorsun, ben benzerlik göremiyorum. Babanın peşinden gitmek zorunda mısın?"

"Evet, sanırım... öyle."

"Ben de," diyor özlemle. "Yine de babamın iyi özellikleri var." Sağ elini beline yerleştirir. "Yani, onun bacaklarını miras aldım."

Havaya Rockettes tarzı tekme atarken kendi kendime gülümsüyorum.

"Bekle," diyor başını sağa çevirerek. "Şimdi görüyorum. Gözlerin — *onların* şekliyle ilgili bir şey var. Onlar tıpkı e- "

"Dinle," diyorum boğazımı temizleyerek. "Seni tutmak istemiyorum. Ben sadece... senin dairen hakkında konuşabileceğimizi umuyordum."

Başını sallıyor. "Ah, merak etme. Ben kirayla ya da başka bir şeyle kefalet verecek tipte değilim. Ayrıca, burayı gerçekten çok seviyorum. Demek istediğim, burası Buckingham Sarayı değil ve kışın cehennem gibi cereyan ediyor, ama ne var biliyor musun?" Eklektik alanına bakmak için duraklıyor. "Hiç bu kadar sevdiğim bir yerde yaşamadım. Aslında, asla ayrılmayabilirim!"

"Tamam, doğru," diyorum, biraz kırgın. Binayı satma umudum olsaydı, beklediğimden daha zor olurdu.

"Ben Liza," diye devam etti elini uzatarak. "Hey, yarın öğleden sonra boşsan, sana mahalleyi gezdirmekten mutluluk duyarım."

"Vay canına," diyorum. "Teşekkür ederim. İyi olur."

Anlık sakinliği bir anda kayboluyor. "Aman Tanrım, hazırlanmam gerek. Ben ne giyeceğim Allah aşkına?" Yatak odasına koşuyor ve elinde iki elbise askısıyla geri dönüyor - biri parlak turuncu çiçekli pembe, diğeri ise beli bağcıklı masmavi. "Ne düşünüyorsun? Pembe olan çok mu?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Hayır, kesinlikle pembe ile git. Çok sensin."

"Yok canım?" diyor, hemen eşofmanını ve tişörtünü çıkararak elbisenin içine giriyor. Fermuarla uğraştığında, yardım etmeyi teklif ediyorum.

Omuzlarını silkiyor, duvardaki boy aynasında kendine bakıyor. "Yeni Yıl kararım on kilo vermektir, ama on iki kilo aldım."

sırıtırım. "Harika görünüyorsun, söz veriyorum."

"Tamam," diyor iç çekerek. "Şimdi bir paket servisi zamanında sipariş edip kanıtları saklayabilirsem!"

"İyi şanslar," diyorum kendimi dışarı atarak.

Kapıyı arkamdan kapatırken, bir tabak kırılma sesi duydum ve Liza, "Lanet olsun!" diye bağırıyor.

yıllarca bensiz yaşadığı ikinci kata çıkarken kendi kendime gülümsüyorum . Kapıya - onun kapısına - ulaştığımda duraksıyorum

- bir zamanlar tam da bu anı - tekrar ona yakın olmayı ne kadar özlediğimi hatırladım .

Neden ayrıldı? Neden mektuplarıma hiç yazmadı ya da cevap vermedi? Anahtarı kilide bastırıyorum, bir duygu sızısı hissediyorum. Bunca yıl sonra, çocukluğumun acısı bir o kadar ham, bir o kadar gerçek.

Bir kız olarak, Londra'ya kaçıp kapısının önünde görüneceğimi ve her şeyin yoluna gireceğini hayal ettim. Ama zaman geçtikçe, o tanıdık özlem başka bir şeye dönüştü - küskünlük , öfke ve üniversiteye gidene kadar, beni terk eden kadınla yeniden bir araya gelmek artık ilgimi çekmiyordu. O benim için ölü oldu.

Ve şimdi öyleydi.

Kapıyı açarken derin bir nefes alıyorum, bir eve yanan bir eve gelen bir itfaiyeci gibi hissediyorum. Çok küçük çok geç.

eşiği aşıyorum. Hava durgun ve yabancı. Ama perdeleri aralayıp eski pencerelerden birini açtığımda, belli belirsiz ama tanıdık bir koku duymadan edemiyorum. Kaydolmak birkaç dakika sürüyor ama sonra aklıma geliyor. *Onun parfümü. Onun gül parfümü.* Anılar köpürmeye başlarken bir yanımda derinlerde titriyor. Bir anda, o büyük, güneşli bir çocuğum Santa Monica'da banyo. Uzun, pembe saten sabahlığı içinde aynanın önünde oturuyor.

"Anne, rujunu sürebilir miyim?"

"Yaşlanınca tatlım."

Bileğimin içine bir spreyci sıkma parfümü sürmeden önce, üç kat maskarayı titizlikle sürmesini izliyorum. Onu burnuma dayadım ve güllerin yoğun, kadifemsi kokusunu içime çektim.

Caddenin aşağısında, kırmızı, çift katlı bir turist otobüsü, beni şimdiki zamana geri çekiyor. Elimi yumuşak, pembe kadife kanepede gezdiriyorum. Alçak bir masa, tanıdık olmayan kişilerin ve yerlerin çerçeveli fotoğraflarıyla kaplıdır.

Birden kalbim sıkışıyor. Diğerlerinden ayrı olarak, yaldızlı bir çerçevede, benim bir fotoğrafım duruyor.

Noel sabahıydı, oyuncak evi aldığım yıl, yedi, belki sekiz yaşımıdayken. Annem bütün sabahı benimle birlikte odaları

hazırlamakla geçirdi. Hatıra uzakta ama yine de sedir duvarların baharatlı miskini ve bebeklerimin parlak saçlarının yeni plastiğinin kokusunu alabiliyorum. Dört ayaklı küçük porselen küvetin kireçliliğini hissedebiliyorum. Minyatür kanepayı ikinci kata yerleştirmiştım ama annem onu "bahçeyi daha iyi gören" bir yan pencerenin yanındaki birinci kata taşıdı.

O haklı. O her zaman haklıydı.

İç çekerek dikkatimi küçük ama iyi döşenmiş mutfağa verdim. Krem rengi eski bir buzdolabı, pirinç bir mandalla sabitlenmiş ve eski gaz sobası, Marceline ya da belki de Babette olarak adlandırılmalı gibi görünüyor.

Açık, ahşap raflardaki Russel Wright deniz köpüğü mavisi seramik yemek takımlarına hayranım. 1939'da seri başladığında orijinal renklerden biriydi. Harrods'ta çalıştığı zamandan beri biliyordu ve bana her şeyi anlattı. i onun kulplu kaselerden birini seçtiğini ve en sevdiği yiyecekleri, haşlanmış yumurtaları, üzerine krema serpilmiş taze meyveleri yediğini hayal edin.

Minderin üzerinde açık gri bir kaşmir örtünün durduğu pencere kenarına yürüdüm. Yumuşak kumaşı yüzüme bastırarak çocukluğumun, onun kokusunu içime çektim. Sanki sonsuza dek gitmek yerine bir an önce buradaymış gibi.

Yatak odasına baktığımda bir yorgunluk dalgası hissettim ama sonra şifonyerin üzerinde duran mücevher kutusunu gördüm. Onu açıyorum ve anılar sel gibi geliyor. Annem, kostüm takıları da dahil olmak üzere güzel nesnelerin koleksiyoncusuydu. En sevdiği marka Trifari, özellikle 1930'ların Art Deco geometrik tasarımları.

"Tasarımcı Alfred Philippe zanaatını Cartier ve Van Cleef & Arpels'de öğrendi" dedi. "Görünmez taş ayarlarını arayın. Bu tekniği mükemmelleştirdi."

Bana özgünlük izlerini tanımayı öğretti. *KTF* damgası ya da Crown Trifar i — *T* üzerinde bir taç sembolü vardı . Beni yanında emlak satışına götürürdü ve işaretçilerden birini görürsem, kimse bir hazine bulduğumuzu bilmesin diye parçayı sessizce ona verirdim.

"Trifari First Lady'ler ve Hollywood yıldızları için parçalar yaptı," dedi, "ama zevkler değişiyor."

Onunki hiç yapmadı. Cam ve gümüşten antika bir Deco bileziği alıyorum. Onun kadar zarif.

Yatağa bakıyorum. Pürüzsüz yorgan ve kabarık yastıklar taze ve davetkar görünüyor. Göz kapaklarım ağır olsa da komodinin üzerindeki kitabı fark etmeden edemiyorum. Zümrüt kumaş sırtı ve yaldızlı kenarlı sayfaları kusursuz bir şekilde korunmuştur. Anında biliyorum tabii. Uzun süredir Virginia Woolf'un *A Room of of Kendine Ait*, ama hiç fırsatı olmamıştı. Ve şimdi benim ellerimde. Romanın sayfalarını dikkatlice havalandırıyorum, bunun annemin ölmeden önceki son okuması mı yoksa onun için sadece bir sembol mü, seçtiği yaşam için bir mantra mı olduğunu merak ediyorum. Kitabı yerine koymadan önce, sayfaların pençelerinden küçük bir zarf çıkıyor. Onu almak için uzanıyorum ve ismimin annemin zarif el yazısıyla yazılmış olduğunu görüyorum. Valentina, sonunda a mükemmel bir kreşendoya kıvrılıyor . Ne kadar uğraşsam da, adımı asla bu şekilde imzalayamazdım. Kenarını yırtıp içindeki kartı çıkarırken ellerim titriyor.

Sevgili Valentina'm,

Londra'ya hoşgeldiniz. Sana çok fazla sürprizim var. Sadece bekle. Ama önce seni küçük bir çöpçü avına gönderiyorum. Onları ne kadar sevdiğini hatırlıyor musun? Ben de yaptım ve en iyisinden öğrendim.

Söyleyecek çok şeyim var, sana gösterecek çok şeyim var. Ama önce, son baharlarımıza, yazlarımıza ve sonbaharlarımıza, ama hepsinden önemlisi son kışımıza derinlemesine bakmanızı rica ediyorum .

Gel beni bul. Bekliyor olacağım.

Sevgiler,

Mumya

Gözyaşlarımı kırıştırıyorum, kalbim duygu ve sorularla çarpıyor. *Biliyordu. Buraya, kendi odasına* geleceğimi biliyordu . Bu kitaba bir mıknaş gibi çekileceğimi biliyordu. Sertçe yutkundum, kartı masanın üzerine koydum ve sanki kendi nabzı varmış gibi ona baktım.

Derin p'yi araştırmakla ne demek istiyor ? geçmiş yazlar, ilkbaharlar ve kışlar? Hiçbirine anlam veremeyecek kadar yorgunum, düşünemeyecek kadar yorgunum. Valizlerimi toplamalı ve otele giden yolu bulmalıyım, ama giderek daha fazla yorgun hissediyorum ve bunun yerine, bu jet lag dalgası geçene kadar uzanmaya karar verdim. Örtüleri geri çekiyorum ve yatağıma giriyorum, bedenim her gece annemin yattığı yere bastırılmış halde - bütün geceler bensiz. gözlerimi kapatıyorum. *Sadece birkaç dakika,* diyorum kendi kendime. *Sadece birkaç dakika.*

Hayal ediyorum.

Okuldan eve yeni geldim; Babam oturma odasındaki koltuğunda purosunu tütürüyor ve 12 Haziran 1990 tarihli gazeteyi okuyor. Eve bu kadar erken gelmesi hem garip hem de evde sigara içmesi daha da garip. Annem çok kızacaktı. Odaya, sonra havuza bakıyorum ama orada ya da hiçbir yerde yok. Muhtemelen yukarıdadır, diyorum kendi kendime - öyle olmadığını içgüdüsel olarak biliyorum. *Hissedebiliyorum* . _ Evin o boş, yalnız hali var, öğle yemeğine çıktığı ya da akşam gittiği zamanlar gibi. Ama o nerede? Okuldan eve geldiğimde kulaklarımı deldirmek için alışveriş merkezine gideceğimize söz verdi.

Mutfağa koşuyorum ve Bonnie'yi kahvaltı masasında kamburlaşmış, ağlarken buluyorum. Bonnie bizim hizmetçimiz. Onu hiç ağlarken görmedim ve bu beni korkutuyor. Bana şaşkın şaşkın bakıyor. İkimiz de ne diyeceğimizi bilmiyoruz.

"Sorun nedir?" nihayet soruyorum. "Ne oldu? Annem nerede?" Konuşmaya başladığım andan itibaren ben ona, o da kendi annesine öyle derdi. İngiliz usulüydü.

Bonnie ağzını açar ama ağzından tek kelime çıkmaz. Sonra başını tekrar eğip ağlamaya devam ediyor.

"Baba!" Oturma odasına geri koşuyorum. "Bonnie neden ağlıyor? Annem nerede? Neler oluyor?"

Sandalye sallanmasa da düzenli bir şekilde ileri geri sallanarak purosunu tütürmeye devam ediyor.

"Baba?" Ağlamaya başladım, dikkatini çekmek için ayağımı yere vurdum. "Beni dinliyor musun?"

Valentina, bu kadar yeter, dedi birden. Ağzının kenarları titriyor. "Böyle devam etmek için çok yaşlısın. Artık kendinizi kontrol altına almanın zamanı geldi." Purosunu kül tablasında söndürerek tekrar bana döndü. "O gitti. Annen gitti. Ve geri dönmeyecek."

Sertçe yutkundum, az önce söylediklerini aldım. Bu doğru olamaz. Sadece kavga ettiler. O üzgün. İstemediği şeyleri söylüyor. Annem muhtemelen alışverişe çıkmıştır. Yakında evde olacak ve her şey yoluna girecek. Her şey iyi olacak.

Babam yanıma geldi ve ellerini omuzlarıma koydu. "Üzgünüm, benim tatlı Valentine'im," diyor. "Çok üzgünüm. Bunu senin için daha kolay hale getirmemin bir yolu yok." İçini çekerek arabasının anahtarlarına uzanıyor. "Biraz dışarı çıkmam gerekiyor ama Bonnie burada. Yedek yatak odasına taşınacak."

Tekrar mutfığa koşup kendimi Bonnie'nin kollarına atıyorum. Kırmızı, yaşlarla dolu gözlerine, hayatım boyunca tanıdığım gözlerine bakıyorum, onlarda babamın söylediklerinin doğru olmadığına dair kanıt arıyorum.

Ama öyle ve beni en derinden sarsıyor. Hepsi doğru, korkunç derecede doğru. Annem *gitti*.

Bonnie beni kucaklamak için uzandı, ama ben önden fırladım, annemin yatak odasına koştum, kapıyı arkamdan kilitledim ve ona doğru koştum - boştu. Banyodaki dolapları açtığımda tamamen çıplaklar. Çekmeceler de biri hariç. İçeri uzanıyorum ve ondan bir şişe buluyorum Bileğime püskürttüğüm marka gül kokulu parfümü içime çektim. Paketlemeyi mi unuttu yoksa daha doğrusu *bana mı bıraktı*?

Bana banyo yaptırmasını ve her zaman yaptığı gibi "Neşelen Charlie" demesini istiyorum.

"Anne," diye fısıldıyorum, sesim titriyordu. "Neredesin?"

C H A P T E R

4

Eloise

LONDRA

12 Ocak 1968

GIYİNİRKEN, Edward'ın uzun, yakışıklı formunu hayal ettim. Meraklı zihnini ve dokunuşunun sıcaklığını hatırladım .

O bir romantik, diye düşündüm. Komplike.

Gece mavisı dantel elbise mükemmel olurdu. Onu daha eski zamanlardan önce sadece bir kez giymiştim , Harrods'taki bir satış rafında bulduğum bir şeydi ama yine de Royal Automobile Club'da akşam yemeği için yeterince şıktı.

Koridor dolabında, dün gece koyduğum rafta asılı duran Edward'ın ceketini fark ettiğimde kendi kendime gülümsedim. Benimki kulüpte kaldı, onu geri almayı unutmuştum. Bunun yerine

Millie'nin paltosunu ödünç aldım ve Edward'ın paltosunu fidye olarak askıda bırakmaya karar verdim - bu geceden sonra onu tekrar görmek için bir bahane.

Ayrılmadan önce kafamı Millie'nin yatak odasına soktum ve onu kalın bir hukuk ders kitabına kamburlaşmış halde buldum. Dışarı çıkacağımı söyledim ama nereye olduğunu söylemeye cesaret edemedim. Dün geceki felaketten sonra Kraliyet Otomobil Kulübü'ne dönersem benim hakkımda ne düşünürdü? Ona sadece Roger'dan ve kolundaki kadınlar - oh, ve béarnaise sosu - ama Edward hakkında tek kelime yok.

Onun gerçek olabileceğine, *bizim gerçek* olabileceğimize inanıncaya kadar, o benim sırrım olacaktı.

-

Kulübe vardığımda hava ÇOKTAN KARARMIŞTI . Beyaz gömlek ve siyah yelek giymiş bir kadınla paltomu kontrol ettim. Benim yaşlarımdaydı ve birlikte okula gittiğim kızlara çok benziyordu ve belki de öyleydi çünkü buraya ait olmadığını biliyordu. Bunu onun gözlerinde görebiliyordum.

Resepsiyonda Edward'ın adını verdim.

Karşılıyıcı sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bayan Wilkins, merhaba. Bay Sinclair sizi bekliyor." Bana kırmızı mumla mühürlenmiş ve baş harflerinin yazılı olduğu bir zarf uzattı: *ES* . Parmak uçlarımı ince keten kağıda dokunduğumda kalbim biraz titredi, ama notu ve içindeki elle çizilmiş haritayı çıkardığımda daha da fazla titredi.

Eloise,

Bahçeye adım atın. Yolu bulacaksınız. X nokta'yı işaretler. Seni bekleyeceğim.

xx, Edward

Her ikisi de bu sezonun Chanel'ini giyen bir grup iyi giyimli çiftin yanından geçerek merdivenlerden çıkarken heyecanımı zar zor bastırabildim. Gizlice haritama bakarak loş bir koridorda ilerledim, sonra bahçeye çıkan merdivene, düştüğüm yere gittim. daha dün gece Edward'ın kollarına hatırasına gülümsedim. Ama o neredeydi? Haritayı yeniden inceledim, bahçe yolundan devam ederek kulübün kireçtaşı cephesini kaplayan yaprak dökmeyen budama bahçelerini geçtim. Hemen ileride, büyük bir ahşap kapının yanındaki pencereden sıcak bir ışık parlıyordu. Doğru yeri bulduğumu biliyordum.

Düğmeyi çevirdim ve yalnızca kükreyen bir ateşin alevleriyle aydınlanan bir odaya adım attım. Bir duvar boyunca tam dolu bir bar uzanıyordu. Tavandan tabana kitap rafları diğerlerini kaplıyordu.

Odanın çevresini saran çelik bir raya bağlı tekerlekli merdivene adım atarken, "Ne kadar güzel," diye fısıldadım kendi kendime.

"Merdivenlerden korktuğunu sanıyordum," diye bir ses duydum.

Edward ateşin ışığına çıktı. Keskin dikilmiş koyu renk bir takım elbise içinde, önceki gece olduğu kadar zarif giyinmişti.

ona selam vermedim gerek duymadım. Sanki bir gece önce kaldığımız yerden sohbetimize devam ediyormuşuz gibi cevap vermek tamamen doğaldı.

"Ah, ama kütüphane merdivenleri değil," dedim tekerlekleri hareket ettirmek için ayağımı yere bastırarak.

O sırtır. "Sen bir okuyucusun, anladım mı?"

"Acıkmış biri," diye yanıtladım.

"Bir şüphem vardı. Ben de."

Yüksek tavana baktım. "Harita için teşekkürler," dedim. "Burada yolumu bulabilmem için tek şans bu. Nasıldın...?"

"Burası hakkında bilgin var mı?" Omuz silkti. "Bir çocuk her perşembe akşamı ailesi onu akşam yemeği için kulübe sürüklediğinde sıkılır. Buraya gizlice girer ve okuyarak vakit geçirirdim."

Hatıradan o kadar canlı bahsetti ki, hayal edebildim. genç Edward tam burada, bu odada, benim şimdi yaptığım gibi parmaklarını kitaplarda gezdiriyor.

Barın arkasına atladı ve görsel bir envanter aldı. "Edebiyata ilgim böyle başladı. Gerçekten tesadüfen." Tezgaha bir şişe cin koydu. "Sen nasılsın?"

Bir karar vermeye yetecek kadar kitapların sırtlarını çizmeye devam ettim. On üç yaşımızdan beri sahip olduğumuz, benim ve Millie'nin rüyası hakkında onu güvene almaya karar verdim. "En iyi arkadaşım ve benim her zaman kendimize ait bir kitapçı açma hayalimiz vardı."

Edward ona zihnimde yarattığım edebi cenneti anlatırken dikkatle dinledi. "Belki bir gün," dedim özlemle.

Kokteyl çalkalayıcıya buzu koyarken gülümsedi, bana martini karıştırdı ve ağzında bir kat buz olan bir bardak verdi. "Belki değil," dedi. "Kalbinin çağrısıysa, olur."

Her nasılsa, onun güveni kendiminkini güçlendirmeye yetmişti. Edward rüyamın gerçekleşeceğine inansaydı, ben de yapabilirdim.

"Şerefe," diye devam etti bardağını benimkine doğru tokuşturarak. "Hayallere, kitaplara ve yeni dostluklara. "

yudum aldım - cin, taze kesilmiş bir Noel ağacının ilk kokusu gibi güçlü ve botanikti.

"Elbisen, bu..." dedi uzun bir süre duraklayarak. "Eloise, korkarım beni suskun bıraktın. Söylemeye çalıştığım şey, *çarpıcı görüldüğün*. Mavi kesinlikle senin rengin."

Zümrüt yeşili kadifeyle kaplanmış, içi fazla doldurulmuş iki sandalyeye yerleşirken biraz gergin bir şekilde, "Teşekkür ederim," dedim.

"Söyle bana, bu kitapçada hangi kitapları satacaksın?" O sordu.

"Bazıları yeni olacak," dedim. "Ama çoğu çok sevilecek Favoriler. Çoğu kitabın , özellikle de en iyi kitapların , yaşamları boyunca ortalama yedi okura, bazen daha fazlasına ulaşmasının muhtemel olduğunu biliyor muydunuz ?"

Büyüleyici, diye yanıtladı, dalgın bir şekilde önceki gece dövmesini gösterdiği omzunun kenarına dokunarak.

"Her zaman müzik duyacaksın," dedim gülümseyerek, "ve her zaman hikayeler duyacağım."

Ya da belki her ikisini de duyarız, dedi gözlerini gözlerime dikerek.

Uzaklara baktım - zorundaydım. Sanki bakışları ruhumun derinliklerine işliyor gibiydi. Belki de hissetti, o - o *bilme* anı . Her halükarda, sohbetimizi yeni ve farklı yerlere - Londra'daki en sevdiği köri evlerine, çocukken ıslık çalmayı öğrendiği Afrika gezisine, geçen yıl gizemli koşullar altında ölen üniversiteden bir arkadaşına yönlendirdi. Her ifşa ile, onu daha derinden tanıyormuş gibi hissettim, ama daha da tuhaf olanı, onu *her zaman* tanıdığım hissiydi.

Bana her ikisi de evli ve küçük çocukları olan iki küçük kız kardeşinden bahsetti ve işletme ve hukuk alanında ortak bir yüksek lisans derecesi aldıktan sonra Londra'nın en büyük gayrimenkul geliştirme şirketlerinden birinde çalıştığını, ancak çoğunlukla işi bulduğunu söyledi (" zengin insanları daha zengin yapmak") tamamen tatmin edici değil.

"Öyleyse ne tür bir işi tatmin edici bulabilirsin?" Ona sordum.

Cevap vermekte hızlıydı. "Basit hayat," diye açıkladı. "Çılgınca gelebilir, ama her zaman şehirden uzakta bir Beatrix Potter türü varoluş özlemi duymuşumdur . Bilirsiniz, taşrada eski bir kulübe, büyük bir bahçesi ve geceleri oturup yıldızlarla sohbet edebileceğiniz geniş bir ön verandası var."

Gülümsedim. "Alımlı. Ama ne yapardın ?"

"Tabii domateslerime bak," dedi sırtıtarak.

"Doğal olarak."

"Biraz birlikte hayal edelim, olur mu?" dedi, kalbim daha hızlı atarken daha da yaklaştı.

Evet, birlikte hayal edelim.

"İkimizi hayal edin," diye başladı, "ön verandadaki sallanan sandalyelerimizde. Az önce bir kile domatesi konserve için temin

etmeyi ve siz kitapçada gününüzü anlatırken, bir yandan da tehditkar tavşan sürüsünü kovdum.”

İçinde daha uzun süre oyalanmak isteyerek onun kurgusal görüşüne gülümsedim. “Size dükkânın kedisini uyandırmakta ısrar eden, çocuksu bir ilgiye vitrinde güneşlenmeyi tercih eden köy çocuklarından ve sardunyalarla doldurduğum pencere kutularından bahsederdim, ah, ve ayrıca Bayan Maltby, torunları için kitap arıyor kisvesi altında sık sık gelen, ancak bunun yerine gizlice aşk bölümünde oyalanan vaizin karısı.”

Edward yanaklarım kızarana kadar uzun bir süre bana sırtıttı. “Çiftçi ve kitapçı. Oldukça iyi bir çiftiz, değil mi?”

evet ile cevap vermek istesem de sadece başımı salladım . Evet, kendimizin yapabileceği bu güzel küçük hikaye kitabı hayatına. Edward da bunu istiyor muydu, yoksa sözleri belki de dün gece randevusunda söylediği çapkın boş laflar mıydı? ukala oynamaya karar verdim. Aşk veya erkeklerin niyetleri hakkında ne biliyordum?

Saatlerce konuştuk ve bir tur daha içki içtik. Zaman geçti, ama gerçekten değil. Sadece bir konudan diğerine ışındım. Bir noktada Edward saatine baktı ve Akşam yemeği için yukarı çıkmamızı önerdi. “Gerekli bir köşe masası ayarladım,” dedi. “Endişelenmene gerek yok.”

Ona kolunda, asla endişelenmeyeceğimi söylemek istedim. Her yere gidebilirim, her şey olabilirim. Doğru, ona büyüdüğüm yıllar hakkında dürüst olmamıştım, ama ona zamanında anlatacaktım ve bir şekilde, beni sadece affetmekle kalmayıp kabul edeceğini de biliyordum.

Ama sonra, özel anımız kapıya vurularak işgal edildi. “Bay. Sinclair!” Üniformalı bir adam, alnındaki bir damla teri silerek kapıdan içeri girdi. “Her yerde seni arıyorduk.” Nefes almak için durakladı. “Üçüncü katta size bir telefon var. Acil. Bu sizinle ilgili r- ”

“Evet, evet, elbette,” dedi Edward çabucak, kaşları çatıldı.

Sürükleyici bir bölümün sayfalarından daha sonuca varmadan yırtılmış kurgusal bir karakter gibi hissettim kendimi. Sonum mutlu mu yoksa trajik mi olacak? bilmiyordum.

"Bayan Wilkins," dedi Edward, kıvılcımı kasvetli bir hal aldı. "Mutlak bir zevkti, ama korkarım...gitmeliyim. Bu meselenin ne kadar sürebileceğinden emin olamadığım için seni bekletmek istemem. Neden birbirimizi tekrar görmeyi planlamıyoruz ve umarım yakında?" Durdu, kısa bir süre gülümsedi. "Belki biz- "

"Bay. Sinclair," diye araya girdi kapıdaki adam. "Arayanınız bekliyor."

Evet, dedi Edward, kapıya dönerek. "Lütfen beni affet *Eloise* ." Adımı söylediğinde kalbim sıkıştı. "Seni arayacağım."

Ona telefon numaramı vermemiştim ve çok korkmuştum. Onun beni araması, iddia ettiğim gibi zengin bir sosyetenin kızı olmadığımı, daha çok East End'de harap bir apartmanda yaşayan, mücadele eden bir tezgâhtar olduğumu öğrenmek için beni aramasıydı.

"Evet," diye mırıldandım. "Hoşçakal Edward." Ama o çoktan gitmişti.

İçini çektim, paltomu ve Millie'den ödünç aldığım paltoyu almak için resepsiyona geri dönmeden önce şirin küçük kütüphane barına son bir bakış attım. Görünüşe göre gece başlamadan bitmişti.

Daha önce karşılaştığım tezgahın arkasındaki kadına, "Özür dilerim," dedim . "Bir üye için... bir mesaj bırakmam gerekiyor... Mr. Edward Sinclair.

Tek kaşını kaldırdı, sonra içinde bir kutu not kartı ve zarf bulunan yakındaki bir tepsiyi işaret etti. Bir kalem aldım ve şunu yazdım:

Edward,

Lütfen beni hırsız sanma ama dün gecedен kalma ceketin hala bende. Seni tekrar görene kadar onu rehin tutmaya karar verdim. Fazla ileri gitme riskini göze alarak, yarın akşam 7:00'de Mayfair'deki Jack's Bistro'da buluşalım mı? X noktayı işaretler.

*Bekliyor olacağım,
Eloise XX*

"Lütfen Bay Sinclair'in bunu aldığından emin olur musun?"

Kadın duygusuzca başını salladı, sessizce gelen bir telefon aramasını yanıtlamadan önce işaretlenmemiş bir çekmeceye not alın.

Dışarıya sokağa çıktım ve Londra'nın şehir ışıklarının tepede parlayan yıldızlarla tanıdık savaşlarını verdiği gece gökyüzüne baktım. Hangi tarafın kazanacağını ve her zaman kazanacağını bilerek kendi kendime gülümsedim.

C H A P T E R

5

Valentina

Sonraki gün

YAŞLI söğüt ağacından kuşlar cıvıldıyor, telefonumdan saate baktığımda nefes nefese: 6:23 Gözlerimi ovuyorum, parlak bir güneş ışığı bana çarptığında gözlerimi kısıyorum . BİR ŞEKİLDE BÜTÜN gün ve gece boyunca uyumayı başardım .

Ayağa kalkıp esniyorum, bir an durup kendimi bulmaya çalışıyorum. Pazar, hayır, Pazartesi. Annemin dairesindeyim. Alt kattaki adı neydi - Liza , evet, Liz a- bugün bana şehri gezdirmeyi teklif etmişti (yoksa o dün müydü?). Merdivenleri alt kata çıkıp bavullarımdan birinden kozmetik çantasını alırken brunch randevusunun nasıl çıktığını merak ediyorum. Yorgun cildimi canlandırmak için biraz derin nemlendirme gerekecek.

Alt katta, fuayede ihtiyacım olan şeyleri buluyorum, sonra Liza aradığında valizlerimin fermuarını çekiyorum. "Valentina, sen misin?"

"Evet," dedim merdivenlerde belirirken.

Bavullardan birine uzanarak, "Bu çantalar için sana yardım etmeme izin ver," diyor.

Ah, kalmıyorum, dedim çabucak.

Kafası karışmış görünüyor. "Kalmıyor musun?"

"Ben... Yani, bir otele giriş yapıyorum. Sadece banyo malzemelerimi ve üzerimi değiştirmem gerekiyordu."

Bu çok saçma, dedi Liza, elini sıkıca bavulun sapına koyarak. "Annenin dairesi hemen üst katta. Neden bir otele gidersin ki?"

"Ben... bilmiyorum. Sanırım ben..."

Meraklı bir şekilde benimle ilgili olarak, "Amerikalılar komiktir," diyor. "Bütün bir daireyi bedavaya alabilecekken, küçücük bir oda ve süpürge dolabı büyüklüğünde bir banyo için fiyat oymacılığı yapmak istediğini mi sanıyorsun?" Duraklıyor. "Yani, mekanın sahibi sensin, değil mi?"

O haklı, sanırım. Ama annemin dairesinde kalmak asla planın bir parçası değildi. Bu da çok samimi geliyordu. Ama Liza bavullarımdan birini merdivenlerden yukarı çekmeye başlayınca itiraz edemeyecek kadar yorgunum. Ayrıca, iyi bir noktaya değiniyor.

"Randevu nasıl geçti?" diye soruyorum, arkasından takip ederek. "Jeremy ile, değil mi?"

"Korkunç," diyor, ağzı gergin. "Önce geç kaldı - kırk dakika geç - ve sonra, ona yumurtalı yumurta yapma zahmetine girdikten sonra, kreplere alerjisi olduğunu *iddia* etti. Size soruyorum, *kurabiyelere* alerjisi olan birini duydunuz mu hiç?" Başını sallıyor. "Orada oturdu. Tek bir ısırık bile almadı. Ve sonra benimle sevişmek için *cüret etti*." Omuz silkiyor. "Üzgünüm ama eğer bir adam benim yemeğimi yemeyecekse, o zaman kapalıdır. Her neyse, ona gitmesini söyledim."

"Yani artık Jeremy yok mu?"

"Jeremy kaput," diye yanıtlıyor.

Gölüyorum, onu her geçen dakika daha çok seviyorum.

"Muhtemelen benim hatam," diye iç geçirerek devam ediyor. "Sahibim kötü çocuklar için bir şey, her zaman var. Hiç iyi bitmese de eğlenceliler. Bunca yıldan sonra dersimi aldığımı düşünürdünüz, ama hayır." Omuz silkiyor. "Sen nasılsın? Evli?" Çıplak yüzük parmağına bakıyor.

"Hayır," diyorum. "Yani, öyleydim, ama aslında ben... şey, boşanıyordum."

Ah canım, dedi nefes nefese. "Seni zavallı şey. Önce annen, sonra..." Derin bir endişeyle ağzını kapattı. "Üçler halinde gelen kötü şansla ilgili şu şeyi hiç duydun mu?"

"Evet söylerim. "Sanırım dört gözle bekleyecek korkunç bir şeyi daha olan şanslı kişi benim."

"Belki küçük bir şey olur, mesela..." diyor, "cep telefonunuzun ekranındaki bir çatlak gibi."

Elimi cebime attım ve telefonumu çıkardım, ekranın sayısız pürüzlü çizgisini ortaya çıkardım.

İkinci kata vardığımızda cesareti kırılarak, Ah, dedi. "Pekala, her ne ise, iyi olacağına eminim. Sadece, belki şu an karşıdan karşıya geçerken iki tarafa da bak."

Başımı salladım, giyecek bir şeyler aramak için valizlerden birinin fermuarını açtım.

"Kalbini mi kırdı?" Duraklıyor. "Senin kocan?"

"Eski kocam," dedim onu düzelterek. "Ve evet, sanırım yaptığını söyleyebilirsin." Bavulumdan bir çift siyah tozluk ve gri, büyük boy bir kazak çıkardım. "Her neyse, o beni terk etti."

Liza kaşlarını çatı. "Çok üzgünüm, ben- "

Dinle, bana söz verdiğin o tur hakkında, dedim konuşmayı çabucak Nick'ten uzaklaştırarak. "Hala hazır mısın? Ayrıca, şu anda cidden biraz kahve içebilirim."

Elbette, dedi Liza. "Önce Café Flora'da duracağız. Geçen gün orada Jude Law'ı gördüm."

"Aktör?"

"Evet, aksi halde Bay Sıcak Şey olarak da bilinir. Mahallede yaşıyor. Pek çok ünlü tipi yapar. Sıradayken benimle göz teması kurdu. Beni istediğinden oldukça eminim. Ama ne yazık ki benim tipim değil." Işıltılı Doc Martens'in üzerindeki lekeyi siliyor. "Yine de ilgileniyorsanız, şu anda bekar olduğuna dair söylentiler var."

Gülümseyerek kıyafetlerimi değiştirmek için yatak odasına girdim. "Teşekkürler ama flört etmek şu an aklımdaki son şey," dedim kapıdan.

"Şu anda öyle diyorsun, ama sadece bekle." Sokağa çıktığımızda gülümsüyor. "Dükkânı görmek için sabırsızlandığını biliyorum, ama benden al, Millie ve sabahlar pek iyi karışmaz."

"Milli?" İsim tanıdık geliyor ama tam çıkaramıyorum.

"Onu tanımıyor musun?"

başımı sallıyorum.

Annenin en iyi arkadaşıydı, dedi Liza merakla bana bakarak. "Eloise hastalandığından beri dükkânı işletiyor. Yani, birlikte başlattılar ama Millie zaten bir avukat olarak çalışıyordu. Anladığım kadarıyla işleri yıllar önce Eloise'a devretti."

Başımla onayladım.

"Her neyse, kahveye ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Önce oradan başlayalım. Sana mahalleyi gezdirdikten sonra kitapçıya dönebiliriz. Millie o zamana kadar daha iyi bir ruh halinde olacak."

Café Flora, mavi tentesi ve önündeki bistro masaları ile caddeden sadece birkaç blok ötede. İçeriye girdiğimizde bir sıcak, lezzetli kokulu havanın patlaması yüzüme çarpıyor. Ben ikimiz için bir tarçınlı rulo ve duble espresso ısmarlarken, Liza, önkolunun etrafındaki kıvrımlı yılan dövmesine hayran kalarak tezgahın arkasındaki ağır mürekkepli adamla flört ediyor.

iş için ne yaparsın ?" Pencere kenarındaki bir masaya otururken, patronuyla çünkü gergin telefon görüşmesini hatırlayarak soruyorum.

"Ben bir diktatörün kişisel asistanıyım" diyor huysuzca.

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Kim Jong-un varyetesinde olduğu gibi mi?"

Olabilir, dedi Espresso'sundan bir yudum alarak. "On yıl önce, kendisini Tanrı'dan daha zengin yapan, bilinmeyen bir teknoloji aleti icat etti ve bana hayatını sürdürmem için bir kuruş ödüyor - bilirsiniz , ona tiyatro bileti alın, kuru temizlemecisini alın, erkek arkadaşının ayak tırnaklarını kesin. kaniş, kötü bir gün geçirdiğinde onun kişisel kum torbası gibi davran."

"Üzgünüm," diyorum.

Tanıdığı bir kadına el sallıyor, sonra bana dönüyor. "Her neyse, işin sadece geçici olması gerekiyordu. Yedi yıl sonra ve bak hala çamaşırları kim getiriyor.

"Sen nasılsın? ...'da ne yapıyorsun?

"Seattle," diye ekledim. "Ben bir kütüphaneci ve bookstagrammer'dım ve şimdi sanırım bir...kitap satıcısıyım."

Liza kırılgan. "Deneyiminizle mağaza için bir nimet olacaksınız! Tabii eğer Millie'yi bazı değişiklikler yapmaya ikna edebilirsiniz."

"Bana ondan biraz daha bahset."

"Millie," dedi Liza duraklayarak, "harika ama tırmanması zor bir dağ olabilir. Sevdiklerini seviyor, diğerleri? Ya Rabbi onlara yardım et."

zor yutkunuyorum. "Onun ve annemin iyi olduğunu söyledin. Arkadaş? Çok uzun zaman oldu ama sanırım küçükken onun hakkında bir şeyler duyduğumu hatırlıyorum."

Liza başını salladı. "Çocukluk arkadaşları, evet. O ve Millie kitapçıyı birlikte açtılar, ancak yönetmesi gereken kendi hukuk kariyeri vardı. Ama annen hastalandığında, yakın zamanda emekli olmuştu ve yardım etmek için müdahale edebildi."

"Bu onun gibi," diyorum. "Ama şimdi burada olduğum için... işleri yönetebilirim."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay," diyor Liza. "Gitmesi için onaylı bir Parlamento soruşturması gerekebilir." Duruyor, bana sorgular gibi bakıyor. "Kitap Bahçesi, annenden geriye kalan tek şey ve onu şiddetle koruyor."

Liza sadece içimi mi dolduruyor yoksa bana ince bir uyarı mı veriyor anlayamıyorum.

"Hiç ziyarete gelmemiş olman çok yazık" diyor. "O... geçmeden önce."

"Dinle," diyorum biraz savunmaya geçerek. "Annemle ilişkim... karmaşıktı. Senin için sakıncası yoksa, buna girmemeyi tercih ederim."

"Doğru," diyor hızla. "Anladım. Üzgünüm. Can sıkıcı bir konuyu gündeme getirmek istemedim."

Başımı salladım, gülümsemeye zorladım. "Tura devam edelim mi?"

Dışarı çıkıp devam ettiğimizde ifadesi tekrar yumuşadı. "Café Flora'nın yanı sıra, öğle ve akşam yemeklerinde açık olan küçük şirin bir İtalyan lokantası - Botteg a - ve köşedeki köri evi Chutney's var. Aslında en harika salatalara sahipler." Arka ucunu okşuyor. "Bu on iki kilodan kurtulmak istersem bundan daha çok yemeliyim." Bana daireye en yakın bakkal olduğunu söylediği bir yiyecek pazarının yanından geçerken sırtıyıyorum. "Ekmeğinizi Le Petit Bakery'den alın, yani siz Amerikalılar bu tür şeyler yerseniz artık değil. Bütün ülke karbonhidratlara savaş falan ilan etmedi mi?"

"Ben değil," diyorum. "Teslim oldum."

Yerel hırdavatçıyı, ardından bir kuaför ve dondurma dükkanını işaret ederek, "İçinizdeki pratik İngiliz kanı bu," diyor ve bana karamelli muhallebi tatlarını denemem gerektiğini söylüyor.

Önümüzde kaldırımda bir çift bize yaklaştığında el sallıyor. Siyah deri bir ceket ve savaş botları giyiyor; kısa ağartılmış sarı saçları ve bir burun halkası var. George ve kız arkadaşı Lilly'yi tanıştırmak, "Bu Valentina," dedi onlara. George, yarın gece yakındaki bir barda çalacak olan bir grupta olduğunu öğrendim. Liza orada olacağını garanti eder.

"Benimle gelmelisin!" Onlar gittikten sonra diyor.

"Bilmiyorum," diyorum. "Bunun tam olarak...benim sahnem olacağından emin değilim."

"Saçmalık. Sen geliyorsun. Ayrıca, biraz desteğe ihtiyacım var. Lilly onu benden çaldı ve o bunu biliyor. Onu biraz kıvrandırmak istiyorum."

Pastel renkli konaklar, butikler, galeriler ve kafelerle dolu bir caddede ilerlerken hikayenin ayrıntılarını dinliyorum. "Ve Regent's Park'ın daha yolun başında olduğunu unutmayın" diye ekliyor. "Piknik yapmak ya da uçurtma uçurmak için harika bir yer, bütün Mary Poppins'i üzerinize almaya çalıştığımın değil."

"Dikkat ettim," diyorum gülümseyerek, çantamın dibinde çalan telefonuma uzanırken. Onu çıkardım, Bevins and Associates'ten James Whitaker olduğunu gördüm ve sesli mesaja gönderdim. Annemin mülkünün kasvetli ayrıntılarıyla uğraşacak havamda değilim, en azından şimdi değil. Parka gitmeyi ve uçurtma uçurmayı tercih ederim.

-

Öğleden sonra kitapçıya varıyoruz . Yer yastıkları, sedirler, püsküllü sandalyeler ve bir kitapla oturabileceğiniz ve bir süre kalabileceğiniz kanepeler olmadan, sevilen bir tekerlemeler antolojisinden yırtılmış bir sayfa gibi rahat ve zahmetsizce büyüleyici. Annemin ilk kez bu boş alana yürüdüğünü hayal ediyorum, hayal gücü için boş bir tuval, mavi kadife perdelere (safirleri her zaman severdi), girişin üzerinde sallanan kristal avizeye, canlı Türk halılarına yerleşmeden önce. geniş kalaslı ahşap zeminleri yumuşat , hatta kapı kolundaki çanları bile - hepsi o .

"Hayallerinizdeki kitapçı gibi değil mi?" dedi Liza, her şeyi anlamamı izleyerek.

"Evet," diyorum sessizce, giderek bunalmış hissederek.

"Burada bekle" diyor. "Gidip Millie'yi bulacağım. Muhtemelen arka odadadır."

Tavandan tabana ceviz rafların tekerlekli merdivenler için çelik raylarla donatıldığını fark ettim. Birine basıyorum ve yakındaki bir duvarın genişliği boyunca sürüyorum.

Liza oldukça uzun, bir buçuk metrenin çok üzerinde yaşlı bir kadınla döndüğünde hâlâ kayıyorum. Grileşen saçları başının

üstünde bir topuz halinde kıvrılmış ve heybetli boyuna daha da fazla yükseklik katmıştı.

Millie, dedi Liza boğazını temizleyerek, Eloise'in kızı Valentina'yı tanıştırmak istiyorum. Geçenlerde geldi."

Millie gördüklerine inanamıyormuş gibi boynundaki zincirden sarkan koyu çerçeveli gözlüklerle uğraşüyor. Ama sonunda onları giyip bana uzun uzun baktığında ihtiyacı olan onayı aldı.

Merdivenden biraz gergin bir şekilde iniyorum. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel," dedim elimi uzatarak.

Ama tek kelime etmiyor. Hayal kırıklığına mı uğradı, şok oldu mu, şaşırdı mı, yoksa üçünün bir kombinasyonu mu bilmiyorum. Millie ve annem aynı yaşıydı, diye paylaştı Liza, bu yüzden yetmiş yaşında ve yine de yüzü oldukça genç, bana kaşlarını çatsa bile.

Kasaya doğru yürür ve bir kutuya uzanır. Yere koyduğunda dirseği bir kavanoz kalemi deviriyor. "Drat," diyor dağınıklığı gidermek için eğilmeden önce sinirli bir şekilde içini çekerek. Büyük, abartılı hareketlerle hareket ediyor, kitapçının Julia Child'ın mutfağında şurada bir gümbürtüyle, şurada bir çınlamayla dolaşmasına eşdeğer.

Bakın kim merhaba demek için geldi, dedi Liza, garip sessizliği bozarak.

Dün pencerede gördüğüm kedi ayaklarımda usulca mırıldanıyor, sonra da bacağımın yanına sürtünüyor.

"Onun ismi ne?" diye soruyorum, onu evcilleştirmek için diz çökerek.

"Percival," diyor Liza. "Ama herkes ona Percy diyor." O gülümser. "Kesinlikle senden hoşlanıyor."

Percival çok hoş bir kedi, dedi Millie bana bakarak. " *Herkesi* sever ."

Millie tezgahın arkasına daldığında Liza, "Kişisel algılama," diye fısıldadı. "Sadece senin burada olmana alışması için biraz zamana ihtiyacı var."

Başımla onayladım. "Gitmeliyiz?"

"Hayır," diye fısıldıyor. "Etrafta gelecek."

Onu, Millie'nin hafifçe sağa doğru eğilmiş, tehlikeli derecede yüksek bir kitap yığınının baktığı tezgaha kadar takip ettim. Ortadaki mavi bir ciltli kitabı işaret ederek, "Aha," diyor. Her nasılsa, tutarken dışarı çıkar yığın sağlam. Jenga'nın Olimpiyat Oyunları versiyonu gibi. Sonunda, dedi kendi kendine gülümseyerek. " Bütün gün *Rebecca'nın* bu kopyasını aradım . Evelyn Johnson mutlu olacak."

Birkaç müşteri içeri girerken kapıdaki çanlar şingirdadı. Orta yaşlı bir adam Millie'ye bir kestirme yol yapar ve oğlu için Harry Potter kitaplarından birini bulmak için yardım ister. Başıyla onaylıyor ve onu odanın karşısındaki bir rafa götürüyor.

Oğlanlar ve Harry Potter, dedi omuz silkerek geri dönerken. "Çocukların edebiyata olan iştahlarını Hogwarts'ın ötesine taşımalarını isterdim." Uzun bir iç çekiyor. "En azından Wimpy Kid'in o korkunç Günlüğü kitaplarından biri için başka bir istek değildi."

Kütüphaneci içgüdülerim devreye giriyor. "Eh, oğlunun kitap okuyor olması bile bir şey söylüyor," diyorum.

Millie, görünüşe göre yorumumla şaşırmış gibi tezgahın başını kaldırdı.

"Demek istediğim," -duruyorum, doğru kelimeyi arayarak- " okumak sadece daha fazla okumaya yol açar. Çocukken, klasiklerden Bebek Bakıcıları Kulübüne kadar her şeyi okudum. Bir çocuk hakkında heyecan duyacağı bir kitap bulabilirse, bu onu yalnızca o duyguyu yeniden deneyimlemeye daha açık hale getirecektir - her türden başka hikayelerde."

Millie gözlüğünü burnunun kenarına indirdi ve merakla bana baktı. Tekrar kitap yığınının dönerek, "İyi bir teori," diye espri yapıyor, "bu kulağa tam olarak e- varsayım gibi geliyor."

"Saygılarımla" diyorum. "Yıllar boyunca yapılan pek çok okuryazarlık çalışması bu 'teori'nin doğru olduğunu kanıtladı ve bunu çalışmalarımın ilk elden gördüm." Gülüyorum. "Ben bir kütüphaneciyim."

"Pekala o zaman," diyor, biraz şaşkın. "Uzman olduğunuz için, bu şekilde davrandığım için memnun kalmayacağınızı umuyorum."

Annenin sağlığı bozulduğundan beri bu kitapçıyı işletiyorsun. Devam et ve bana aklında ne olduğunu söyle. Çalıların etrafında dövmeyin. Bu ne? Yeni bir bilgisayar sistemi mi?" Elinin tersini alnına dramatik bir şekilde bastırıyor. "evrimii sipariş mi? Bazı sosyal medya saçmalıkları? *Bookstagram* mı? Rabbim hepimizin yardımcısı olsun."

Açıkçası, @booksbyval hesabımı hiç görmedi. Gülümsüyorum, mizahi bir yaklaşım benimsemeye karar veriyorum. "Hiç drone ile kitap teslimatı düşündünüz mü?"

boğulmaya hazırmış gibi görünüyor .

"Sadece şaka yapıyorum" diyorum. "Dronlar hakkında." Millie gülmüyor.

Artan gerilimi hisseden Liza devreye giriyor. şimdi, Millie. Endişelenecek bir şey yok. Valentina *yardım etmek için burada* . Ne de olsa o Eloise'ın kızı."

Pekala, annen tanıdığım en cesur kadındı, dedi Millie özlemle. "Kalbini takip etmek için her şeyi riske attı."

Millie'nin sözlerini duyunca yanaklarım yanıyor; Kendimi durduramadan, konuşmak için ağzımı açıyorum. "Bu, 'cesur'un oldukça ilginç bir tanımı. "

Millie'nin gözleri lazerle benimkilere odaklandı. "Valentina," diye başlıyor. "Sana ne söylendiğini ya da neye *inandığını bilmiyorum* ama şunu anlamanı istiyorum... ne olduğunu... bilmelisin ki, onun istediği ya da planladığı şey hiç de bu değildi."

Sözleri sadece içimde yanan ateşi körükledi. "O zaman plan neydi? " Dedim ki, sesimin tonu keskin ve delici ama hepsinden öte hüzünlü. "Lütfen bana söyle. Çünkü hepsi Bu yıllarda, bir annenin - annemin - neden bu kadar aniden ayrılabilceğini ve bir daha asla haber alınamayacağını bilmek için ölüyorum . Belki doğum günümde beni arayacak boş bir an bulmuş olabilir, ya da bilmiyorum, belki bir Noel'i ziyaret etmiş olabilir? *Herhangi bir şey!* " Uzun süredir devam eden pek çok duygu yüzeye çıkıyor ve onları bastırmak için çok geç olduğunu biliyorum. "Niye ya? Neden eve gelmedi? Bana göre. Ailesine."

Millie başını ciddi bir şekilde sallıyor, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar tavandan gelen ışıkla vurgulanıyor. "Gerçekten anlamıyorsun değil mi? Gerçekten hiçbir fikrin yok."

Ben daha ne demek istediğini anlamadan, daha bir yanıt vermeye cesaret edemeden, kapının zilleri çalıyor ve ellili yaşlarının ortasında, bitkin görünen bir kadın içeri dalıp tezgahın üzerine büyük bir kutu koyuyor. " *Kullanılmış* kitapları alıyorsun, değil mi?"

Gerçekten, dedi Millie kutuya bakarak. "Burada neyimiz var?"

"Ah, bilmiyorum - onlar kocamın . O bir iş gezisindeyken ofisini temizledim. Her yerde kitap yığınları. Gerçekten, onu kendimden kurtarıyorum. O olmaya bir adım kaldı..." Duraksadı. "Bilirsin, televizyondaki ıvır zıvır yığınlarında yaşayan çılgın insanlardan biri."

"Bir istifçi mi?" Liza öneriyor.

"Evet!" diyor kadın, boynundaki atkıyı gevşeterek. "Tam olarak bu. Çok fazla kitabı var."

Millie ve ben birbirimize tanıdıkça baktık ve ilk kez kendimizi bir...anlaşma anında bulduk. Bu kadın, kocasının "kötü alışkanlığını" ne kadar tiksindirici bulsa da, ikimiz de aynı gerçeği biliyoruz: Çok fazla kitap bulundurmanın yanlış bir tarafı *yok* .

Yine de, Millie birlikte oynuyor. "Yani, biraz sorunu var, değil mi?"

Kadın bıkkın bir şekilde başını salladı. "Geçen gün, misafir yatak odasını kütüphaneye çevirmemizi önerdi. Bir kütüphane!"

Vay canına, dedi Millie, sahte bir sempatiyle başını sallayarak. "Bu korkunç." Kutuya uzanıyor ve üstten deri ciltli bir kitap seçiyor ve kapağını açıyor. " Emily Brontë'nin *Uğultulu Tepeler'in* bir Amerikan ilk baskısı ." Bize başlık sayfasını gösteriyor. "Yazarlık Emily'nin kız kardeşi Charlotte'a yanlış atfedildi. Kredi limiti, ' *Jane Eyre'nin yazarı tarafından.* ' Bu ünlü bir edebi hata." Başka bir tane seçiyor ve tek kaşını kaldırıyor. "Bunlar oldukça özel. Kocanızın onları satmanıza aldırmayacağından emin misiniz?"

Omuz silkiyor. "İngiliz edebiyatı profesörü. Evimize gelen her kitabı saklasaydık, mutfığıma giremezdim."

"Pekala, o zaman, eğer eminsen m- " ile ayrılmak istiyorsun.

"Eminim," diyor kadın hemen. "Ve evde en az on kutu daha var."

Pekala, o zaman, diye devam etti Millie. "Ayrılmam biraz zaman alabilir."

Kadın, tehlike ışıkları yanıp sönen bir SUV'nin ön tarafa park ettiği sokağa döner. "Dinle, biraz acelem var. Belki bana sadece yirmi sterlin verirsen buna iyi diyelim?"

Millie'nin gözleri büyüdü. "Sana karşı dürüst olmalıyım," diyor. "Bu kitaplar yirmi sterlinden daha değerli."

"Tamam o zaman elli tane alıyorum. Kızımı yarım saat önce bir oyun randevusundan almam gerekiyordu ve bu gidişle Pilates derslerime yine geç kalacağım . "

"Doğru," diyor Millie, işlemi kadına imzalaması için bir satış fişi vermeden önce kayıt olun. "O halde elli."

Kadın dışarı fırladıktan sonra Millie, Pekala, dedi. "Günün sonunda, herkes bir kitap aşığı değil."

Onun kaybı, senin kazancın, dedi Liza omuz silkerek.

Birlikte, bir göz atıyoruz. Millie kitaplardan birine uzanıyor ve CS Lewis'in ilk eserlerinden birini elime aldığımda telif hakkı sayfasını inceliyor. "Eşinizin arkanızdan böyle bir şey yaptığını hayal edebiliyor musunuz?" Diyorum ki, aklım aniden Nick'e dönüyor. "Eh, sanırım gerçekten yapabilirim."

Liza başını salladı. "Kocası eve geldiğinde ve kıyamet koptuğunda o evin duvarındaki bir sinek olmak isterdim. Başlığı göremiyor musun? Son dakika haberi: Adam, nadir bulunan kitap koleksiyonunu sattığı için karısını öldürdü."

Mille, kendi dünyasında, kutudaki hazineleri sıralıyor. Tanımadığım bir romanı göstererek, "En sevdiğim edebi gerilim romanlarından biri," diyor. Liza ve ben, onu orta rafa sıkıştırdığı yakındaki bir kitaplığa doğru yürürken onu takip ediyoruz. Kitap dizisini dikkatle inceliyorum ve bariz dağınıklık kütüphanecimin ruhunu acıtsa da, henüz bir şey söylememem gerektiğini biliyorum. Bunun yerine dikkatimi kitaplara veriyorum ve özellikle biri gözüme çarpıyor.

"Bekle," dedim raftan tanıdık bir sırt çıkararak. Anında biliyorum tabii. *Son Kış* . Annem gittikten kısa bir süre sonra bir kütüphaneci okumamı önerdi. Altıncı hissi olup olmadığını hep merak etmişimdir. O tozlu eski kopyayı en yüksek raftan koparmayı başka nasıl düşünebilirdi? Unutulmuş bir kız için unutulmuş bir roman. Valla ben okudum okudum ve okudum. Ağırlaşan kalbimin müziği oldu, gençlik yıllarım ve sonrasındaki kuşatılmış yolculuğumun davulu oldu. En azından bir düzine kez okumuş olmalıyım .

Millie omzumun üzerinden bana baktı. "En sevdiğin biri mi?"

Elimi kapağının kenarında gezdirirken, "Evet," dedim açıklama yapmadan. Boşanma ve müteakip ev satışının çılgınlığında, sevgili kopyamı yanlış yere koymuştum ve kayıp benim için büyük bir darbe olmuştu.

Ama Millie sadece omuz silkti. "Devam et, al."

"Teşekkür ederim," dedim, bir barış teklifinin en ufak bir işareti için bile gözlerine bir kez daha bakarak.

Aptal olmayalım, dedi Millie kayıtsız bir tavırla. "Artık senin dükkanın, değil mi?"

Haklı tabii. Bevins and Associates'ten adı nedir, Millie'nin mülkiyet hissesini yıllar önce imzaladığını açıkladı. Sadece bir gerçeği dile getirmişti ve yine de sözleri ensemin arkasındaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

-

Pazara giden bir sonraki blokta yürürken Liza, "Sana ULAŞMASINA İZİN VERME ," DEDİ. "O sert dış görünüşün altında, Millie gerçekten sadece eski bir yufkadan ibaret. Göreceksin."

Yollarımızı ayırmadan önce bugünkü Primrose Hill turu için ona teşekkür ederek isteksizce başımı salladım. Düşüncelerimle baş başa, bir araba alıp çarşının koridorlarında amaçsızca dolaşıyorum. Eskiden market alışverişini severdim, özellikle Nick'le. İlk evlendiğimizde, Whole Foods'a iş çıkışı gezilerimizi dört gözle

bekliyordum. Arabayı iterdi, ben de doldururdum. Olmayana kadar bir takımdık.

Teneke kutu ve kutuların üzerindeki yabancı görünümlü etiketlere bakarak iç çekiyorum. Yoğurt farklı görünüyor. Her şey farklı. Otuz dakika sonra, seçimlerimi kasanın üzerine koyuyorum - bir somun ekmek, bir kutu granola, bir karton Bence krema, çilek, üç şişe ucuz Fransız bordo, bir parça brie ve bir yalnız elma. Bu, şu anda hayatım için bir metafor gibi gelen rastgele, eşleşmeyen ve boş bir kombinasyon. Ben bunların hepsiyim.

Çantayı daireye geri götürüyorum, sonra kanepeye yığıldım ve sonunda Bevins and Associates'in bugün erken saatlerde bıraktığı sesli mesajı dinledim . Haberler iyi değil. Altı ay içinde, daha doğrusu Noel'den hemen önce, (benim ödeyebileceğimden çok daha fazla) ağır bir veraset vergisi ödenmesi gerekiyor.

Mutlu Noeller.

Tabii, şimdi kitapçıya ve binaya sahibim, ancak boşanma davalarından nakit olarak fakirim, vergileri karşılayacak likit varlıklara sahip değilim. Keşke Nick, evi bu kadar çabuk ve zararına satmaya kararlı olmasaydı . Ancak Bevins and Associates'in hızlı bir düzeltmesi var. *"Neyse ki, potansiyel bir alıcı bize yaklaştı - adil bir fiyat ödemeye hazır bir geliştirici."*

Telefonu bıraktım ve başımı kanepenin arkasına yasladım, durumla mantıklı bir şekilde yüzleşmeye çalıştım: Veraset vergisini karşılayamam ve masada başka makul bir çözüm yok. Avukatların önerdiği gibi satabilir ve en iyi ihtimalle küçük bir kârla kalabilirim, ya da muhtemelen başa baş gelirdi. Dükkanın yirmi yıllık ömrünün üzücü bir sonu olurdu, ama neden annemin çocuğunu terk ettikten sonra üstlendiği bir girişimle ilgileneyim ki ?

Percy'nin vitrinde mırıldandığı tuhaf küçük dükkânı düşünüyorum, hatta Millie'nin tezgâhın arkasındaki tüm huysuzluğuyla bile - en iyi çabalarımın rağmen, şimdiden buna canıyorum, hepsine.

"Artık senin dükkânın," demişti Millie çok kurnazca. Ödenecek son faturaya kadar da haklıydı .

Annemin dairesinin etrafına, kanepedeki yastıklardan rafta sıralanmış en sevdiği kitaplara kadar hayatının kalıntılarına bakıyorum. Bir bit pazarından ya da kullanılmış kitapçıdan eve götürdüğü her küçük şey onun özüyle aşılınmış durumda ve ben hepsini kavradıkça içimde yükselen duyguları durduramıyorum. Yorgun bir barajı yumruklayan bir su dalgası gibi, mağaranın eşiğindeyim ve yapıyorum. Gözyaşları yavaşça başlar, sonra bir kreşendoya dönüşür.

Ağlamak iyi geliyor ama aynı zamanda bağlanma ihtiyacı da hissediyorum. Boşandığımdan beri Instagram'da daha az paylaşım yaptım. Ev satışını, Londra'ya hazırlanmanın ayrıntılarını suçlamıştım. Ama artık kendi blöfümü yapmamın zamanı geldi. Takipçilerimden, dünyadan, herkesten saklanıyordum . PaylaşımLARımda özel hayatımdan nadiren bahsetmiş olsam da, mutluluğumda bir özgünlük vardı. Çünkü ben. En azından öyle olduğumu sanıyordum. Kitap ipuçlarımı ve edebi düşüncelerimi dört gözle bekleyen kırk bin takipçi gerçeği bilselerdi aynı şeyi hisseder miydi? Sevdiklerimin beni terk ettiğini ve mali yıkımın eşiğinde olduğumu mu?

Dünyadaki tüm kitaplar bunu değiştiremez.

Derin bir nefes alıyorum ve telefonuma uzanıyorum, hızlı bir şekilde haber akışımda geziniyorum ve yeni yorumları ve doğrudan mesajları okuyorum. "Her şey yolunda?" bir yorumcu yazıyor. "Her zamanki #FridayReads'inizi göndermediniz. Önümüzdeki hafta tatile çıkıyorum ve çantama ne koyacağımı bilmem gerekiyor!"

New Jersey'den Leah'ın, Oklahoma'dan Valerie'nin ya da Toronto'dan Mei'nin gönderilerini kaçırmaması gerçekten önemsiz. Yine de özlenmek güzel bir duygu. Bana biraz daha kişisel bir şeyi paylaşmak için gereken enerjiyi vermek yeterli.

Son Kış'ın bir fotoğrafını çekiyorum, parlaklığı biraz ayarlıyorum ve favori filtremi seçip yazmaya başlıyorum:

Hayat bir roman gibidir ve dürüst olmak gerekirse arkadaşlar, benimki bugünlerde gerçekten trajik gibi. Endişelenme, ben

iyiyim, ama olay örgüsü birkaç sarpa sardı. Kitaplar için Tanrıya şükür, değil mi? Bana ihtiyacın olursa, burada olacağım, eski bir favoriye dalacağım (her zaman ruh için merhem). Benim için bu, *Son Kış*, birçok kez okuduğum bir roman ama şu anda her zamankinden daha fazlasına ihtiyacım var, çünkü kitaplar eski dostlardır. 1934'te az tanınan yazar Elle Graves tarafından yayınlanan hikaye, 1920'lerin New York'unda geçiyor ve evli bir doktor ve hevesli bir politikacı olan Charles ile on dokuz yaşındaki Fransız göçmen Cezanne arasındaki yasak aşk ilişkisini anlatıyor. hayatını şiddetle, melez kimliğini dünyadan, hatta Charles'tan saklamaya çalışarak geçirdi.

trajik ve duygusal hikayesi son kış Kitabın baskısı yıllardır tükenmiş olsa da benimle birlikte kaldı (korkmayın, cesur yerel kütüphaneciniz kesinlikle bir kopyasını bulacaktır!). Yakın zamanda boşandıktan ve taşındıktan sonra kendi kopyam kayboldu... Duraksayıp son satırı silmeyi düşünüyorum, ancak açık olmak iyi hissettiriyor, bu yüzden ekranda bırakıyorum... ve kapsamlı çevrimiçi aramam üzücü bir şekilde oldu başarısız. Bugüne kadar!

-

Tanıdık hikayeye, özellikle de karakterlerinin eski dostlarıyla yeniden bir araya gelmek için can atarak *The Last Winter* ile YATMAYA GİDİYORUM . Hesabımı son kez kontrol ediyorum. Beğeniler ve emojiler yağıyor. Okuyucular, uzun süredir kayıp olan kitapların, kendi kalp kırıklıklarının kendi hikayelerini paylaşıyorlar. Sohbeta katılıyorum, yeni bir gönderi ekliyorum.

Kitapları, diyelim ki bir filminden daha özel yapan şey, onları elinizde tutabilmenizdir. Kendi dünyanız kasvetli olduğunda, bir kitap her yere açılan bir portaldır. Sayfalar arasında saklanabilir, rahatlık veya koruma için orada oyalanabilirsin. En iyi kısım? İster yedi ister altmış yedi yaşında olun, en sevdiğiniz kitap eski

bir dost gibidir, kollarını açmış sizi bekler ve şu anda benim için
Son Kış budur.

Başımı yastığa gömdüm, Cezanne'ın dünyasına dönmeye can atıyorum. Ancak ilk sayfaya döndüğümde, üst köşeye yakın bir yerde el yazısıyla yazılmış bir not bulunca biraz şaşırdım. *Bu, tüm literatürdeki en güzel açılış paragraflarından biri olmalı.*

Kelimeleri merakla yeniden okudum, kollarım tüylerim diken diken oldu. Kenar boşluklarına böyle bir yazı yazmaktan kaçınacak pek çok başka kütüphaneci tanıyor olmama rağmen, tüm kalbimle katılıyorum ve yine de, itiraf etmeliyim ki, ben de sayfalara (yani kendi kitaplarımın sayfalarına) karalamaya meyilliyim.). Ancak edebi tartışmalar bir yana, bu yorumcu mükemmel bir noktaya değiniyor. Kitap en çok satan olmadı veya Pulitzer kazanmadı, ancak kelimenin tam anlamıyla şarkı söyleyen dizelerle dolu. Kelimeleri tekrar okudum, zihnimde marine etmelerine izin verdim.

"Cezanne, tiyatroya bakarken kıvrak vücudunu yerine oturtmak istiyor. İnsan yüzlerinin çalkantılı denizinde sadece birini görüyor: onun."

Elimi göğsüme bastırdım, satır kalbime çarptı, tıpkı onu ilk okuduğumda olduğu gibi. Sonraki sayfada altı çizili bir pasajın yanında başka bir not buldum. *Bale terliklerinin bağcıklarını bağlaması, toplum kurallarına göre zincirlerle bağlı olmayı andırıyor.*

Ne kadar komik. Ben de aynı şeyi düşünmüştüm.

Ve sonra, sekizinci sayfada başka bir not belirir: *Kar, değişim için bir metafordur, hayatın kontrol edemediğimiz güçleri. Cezanne'in 1922 tipi kar fırtınasında nasıl davrandığına dikkat edin .*

Evet kesinlikle! Yılın en prestijli balesinde başrol oynamak için nasıl seçildiğini hatırlayarak başımı salladım. Kariyerinin en büyük fırsatı olacak ve yoksul ailesini desteklemek için fon sağlayacak. Ama sonra aynı gece şehre bir kar fırtınası vurur, yeni bir koreograf Cezanne'i yapımdan atar. Dünyası kasvetli görünse de, sokağa koşuyor ve dans ediyor - kendini yağan karlara kaptırıyor, karanlığın ortasında bir güzellik buluyor.

Kim bu gizemli yorumcu merak ediyorum. Merakımı bastıramadığım için, herhangi bir ipucu bulmak için iç kapağa bakıyorum, burada Daniel Davenport adının bir telefon numarasının yanında yazılı olduğunu görüyorum.

Sayfaların hızlı bir hayranı ve kitabın, düzyazı boyunca serpiştirilmiş daha ilgi çekici notlarla dolu olduğu açık. Hepsini incelemek istiyorum. Altmış sekizinci sayfadaki bir diğerinde ise, *Cezanne'ın New York'unu ziyaret etmek mümkün olsaydı yazıyor.* Dilek ürkütücü bir şekilde tanıdık geliyor, sanki beynimin derinliklerinden koparılmış gibi.

Merakımı yenerek daha da derine iniyorum, o zaman kucağıma küçük bir zarf düşüyor. Tıpkı dün annemden bulduğum gibi, bunda da benim adım var. Son notundaki ipucunu bir türlü anlayamıyordum (*daha derine inmenizi rica ediyorum – son baharlarımıza, yazlarımıza ve sonbaharlarımıza, ama hepsinden önemlisi son kışımıza kadar*) ama şimdi anlıyorum.

sevgilim Val,

Benim favorilerimden birini keşfettin, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Her zaman söylediğim gibi, kitapların en çok ihtiyaç duyduğunuzda sizi bulmanın bir yolu var ve şimdi Son Kış'ı buldunuz. Sizin için bazı sürprizlerim olacağına söz verdim ve bu kitap sadece bir başlangıç. Kalbinize yakın tutun ve lütfen sevgili kızım, satır aralarını okurken o güzel kalbi açık ve meraklı tutun. Mağazada çok daha fazlası var, benim küçük kuşum.

Bir sonraki durağınız mutfak ve çiçeklerin büyüdüğü yer . Beni dördüncü rafta bul. Bekliyor olacağım.

Aşk,

Mumya

Notu tekrar tekrar okuyup anlamlandırmaya çalışırken gözlerim yaşlarla doldu. *Kalbini açık tut?* Ne demek istiyor olabilir? Ve bir sonraki durağım neresi, *çiçeklerin yetiştiği bir mutfak yeri* ? Mumya çöpçü avlarını severdi; çocukken benim için onlarcasını organize

etmişti. Ve şimdi hayatımın ikinci yarısında sessiz kaldıktan sonra bu sonuncusunu planlamıştı. Niye ya? Neden şimdi?

İç kapağa geri döndüm ve mavi mürekkeple yazılmış ismi inceledim ve bu gizemli adamın bir şekilde her şeyin anahtarı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Daniel Davenport, sen kimsin?

C H A P T E R

6

Eloise

ÜÇ AY SONRA

19 Nisan 1968

FRANK'i RİT z'de öğle yemeği için kaldım -aslında iki kez- ama o yılmadı. İki buket çiçek gönderdi ve yarım düzine kez aradı.

İlgi ve ilgiden mutlu olmam gerekirdi ama tek düşünebildiğim Edward, o muhteşem kütüphane barı ve vaatlerle parıldayan ve gizemle biten geceydi. Ertesi gün benimle Jack's Bistro'da buluşmadı ve aramadı. Ama Frank yaptı.

Zavallı Millie, beşinci kez aradığında, onu benim için usulca indirmesi için ona yalvardım. "Ela," dedi sonra. "Bu zavallı adamın kalbini kıracaksın."

e - düz atış Milli e - bile Frank'in azmine denk değildi. Ertesi Cumartesi gecesi Sammy Davis, Jr. konserine iki biletle dairemize geldi ve mütevazı yaşam durumumuz hakkında bir yargıda bulunmadı. Onun gözünde ben bir düşes, hatta bir prenestim. Ve kim Sammy Davis, Jr.'a hayır diyebilir? Kesinlikle Millie değil. O gece kulağıma "Sen gitmezsen ben gitmek zorunda kalabilirim!" diye fısıldadı.

Ben de o gece Frank'le dışarı çıktım. Belki müzik ya da kokteyller yüzündendi ama Trafalgar Meydanı'nda bir elektrik direğinin altında beni öpmesine izin verdim.

Frank'e *alışmaya* başladım . Çok az ortak noktamız olsa da -ne de olsa onun için kelimeler değil, sayılar hikayeler anlatıyordu- ve onun huzurunda içimde kelekler dönmeyebilirdi, onun arkadaşlığından zevk alıyordum, daha doğrusu: Zevk almaktan zevk *alıyordum* .

Frank'le başka bir Cuma gecesi randevusu için hazırlanırken Millie, Şu haline bak, dedi. "Sende aşık bir kadının parıltısı var." Bu bir ifadeden çok, zekice ifade edilmiş bir soruydu - eğitimde olan bir avukat ve iyi bir soruydu, şüphelenmeyen tanıktan gerçeği araştırıyordu.

Millie beni başka hiç kimse gibi okuyamazdı ama yine de Frank hakkındaki kaçamaklığım onun tahminini bile yaptı. Ateşimi ölçme yöntemi buydu. Elbisemin eteğini düzelttim ve Frank'i değil de ön dolapta asılı duran ve başka bir adama ait olan ceketi ve küçük kütüphanedeki o mükemmel geceden sonra hayal kırıklığı yaratan gerçeği düşündüğümü bilip bilmediğini merak ettim. Edward... ortadan kaybolmuştu.

Benimle buluşmasını istediğim gün Jack'e gitmiş, bir saat onu beklemiş, her biri içeri girdiğinde bardaki köşe taburemde döne döne dönmüştüm ama faydasızdı. Hiçbiri Edward değildi.

Onu aramayı düşündüm, hatta onu bulabilir miyim diye kulübe uğramayı düşündüm, ama hepsi çok ileri geldi. İlgilenseydi, gerçekten ilgilenseydi, orada olurdu, kütüphanede kaldığımız yerden devam edebilmemiz için benimkinin yanındaki bar taburesinde cisimleşirdi. Ama yapmadı ve hepsi bu.

"Peki?" Millie tekrar sordu.

Frank'i sevmiyorum, diye düşündüm ama onun bana tapmasını seviyorum. Onun sevgisi ikimize de yeter mi?

Sorusunu görmezden geldim ve onun yerine yatak odamın penceresini açarak taze bahar havasını soludum. Nisan ayının ortasıydı, ahırlardan kiraz çiçekleri fışkırdı ve sicimle sarılmış şakayık demetleri yemek tabağı büyüklüğünde pazardaki alışverişçileri cezbedti. Yine de bu özel bahar... hemen dışarıdaki ağaçta cıvıldaayan kuşların kıvraklığına kadar farklıydı. *Onlar bile biliyorlardı.*

"Sorun ne, El?" Millie dikkatimi çekmeye çalışarak sordu ama telefonun sesi konuyu değiştirmem için gereken bahaneyi bana verdi. Muhtemelen Frank'ti ve öyleydi. Her zaman öyleydi.

"Merhaba sevgilim" dedi. Frank'in de bahar ateşi vardı. Sesi acil bir özlem taşıyordu. "Bu gece Rhett's Supper Club'a gitmek ister misin?"

"Yok canım?" Dedim, böyle gösterişli bir tesiste yemek yeme düşüncesiyle tezahürat yaparak. Az önce orada Elizabeth Taylor'ın tabloid bir fotoğrafını görmüştüm. "Bir dakika, nasıl bir masa buldun? Aylardır dolu olduğunu duydum!"

"Birkaç ipi çektim," dedi kayıtsızca. "Kızım için sadece en iyisi. Seni yedide mi alırım?"

Bir vuruş için durdum, kalp çarpıntısı. *Zamanla, belki yakında Frank benden daha fazlasını isteyecek. Ve sonra ne?*

"Eloise mi? Kötü bir bağlantımız olabilir. Yediye kadar hazır olabilir misin?"

"Evet," diye aceleyle yanıtladım.

-

RHETT'S SUPPER CLUB hayal ettiğim kadar göz alıcıydı ve siyah elbisemi seçip hatırladığıma memnun oldum. eldivenlerimi temizlemek için (Frank'tan bir hediye). Ayakkabılarım Chanel olmayabilirdi ama Harrods'tan büyük bir indirimle aldığım deri

anta loş ışıktadır geebilecekt kadar güzeldi. Ayrıca, Frank bu tür ayrıntıları pek umursamıyor gibiydi.

"İyi akşamlar," dedi ev sahibi bize. Paltolarımızı kontrol ettik ve el feneri ile yan duvardaki bir kabine yönlendirildik. Biraz Richard Chamberlain'e benzeyen bir adam gördüm ve çok iyi olabilirdi. Sonuçta burası görülecek ve görülecek yerdirdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Frank, masanın altından elime uzanarak, parmakları uyluğumu nazikçe ovalayarak.

sinirle gülümsedim. "Ben...ben...bence bu, şey, harika!"

Şarap listesinden bir şişe seti ve ben de fiyatı fark etmeden edemedim - neredeyse yarım aylık kira. Sommelier bardaklarımızı doldurduğunda, Millie'yi bir Cuma gecesini daha yalnız geçirmek üzere bıraktığım için kendimi suçlu hissettim. için suçlu...

Frank kadehini kaldırarak, "Londra'ya ve benim güzel Eloise'ime kadeh kaldırıyorum," dedi. Böyle sık sık ve sonsuza dek kutlayalım."

sonsuza kadar . Sonsuza kadar mı dedi ? Bardağı önümde tuttum, kolum donmuştı.

"Sevgilim," dedi Frank içmem için ısrar ederek. "Bir yudum almazsan uğursuzluk getirir."

Başım la onayladım, bardağı dudaklarıma götürürken, bozulmamış beyaz masa örtüsüne bir damla kırmızı döktüm.

"Seni rahatsız eden ne canım?" diye sordu, yaklaştı. "Gelecek ay gideğem için endişeleniyor musun?  ylesin değil mi?"

Gözlerim yanıyordu, ama onun kolonyası mı yoksa eli kulağında olan gözyaşlarının tuzlu patlaması mı olduğundan emin değildim.

"Evet," diye kekeledim. "Tabii ki ve... ben... Millie için endişeleniyorum. Şimdi hukuk fakültesinde olduğum için kirayı ödemekte zorlanıyoruz. Ve... şey, sanırım burada olduğum için... seninle... bu muhteşem ama pahalı şarabı içtiğim için kendimi suçlu hissediyorum.  zg n m. Muhtemelen ş  anda pek mantıklı olmadığımı biliyorum."

Yüzü bir gülümsemeyle buruştu ve ardından güldü. "Hepsi bu?"

Hepsi bu? Hayır, hepsi değildi. Bu sadece buzdağının görünen kısmıydı ama bunu ona söyleyemezdim.

"Sevgilim, ne kadar paraya ihtiyacın var?"

Kulaklarıma zar zor inandım. Frank cömertti, ama bunun ötesindeydi. "Yapamam..." dedim. "Eminim bir şeyleri çözebiliriz. Ve Frank, söylediklerimi söylerken para istemiyordum. Ben sadece sen-

"Saçmalık," dedi çek defterini çıkarırken. "Bin sterlin seni bir süre idare eder mi?"

"Frank, ben... ne diyeceğimi bilmiyorum..."

"Hiçbir şey söyleme," dedi, "sadece seninle ilgilenmeme izin ver. İstedğim bu . " Gülümsedi ve ben de paylaştığı sıcaklığı geri vermeye çalıştım. "Sadece *bizi* düşüneneğine ve bazı şeyleri ne zaman daha *kalıcı hale getirebileceğimize söz ver .*"

sertçe yutkundum.

"Seni aceleye getirmek istemiyorum," diye devam etti elini tekrar bacağıma koyarak. "Ama sevgilim, biliyorsun Londra'daki işim yakında sona erecek." Boğazını temizledi ve bir aktüeryal tablodaki sayı sütunlarını analiz ederken tahmin ettiğim gibi bakışlarını kıstı. "Eloise, sana aşık olduğum sır değil," diye devam etti. "Senden sadece geleceğin nasıl görünebileceğini düşünmeni istiyorum. *Geleceğimiz .*" Boğazını temizledi. "Umarım benimle California'ya gelirsin ... karım olarak."

Ağzım açık kaldı. Sözlerini duydum ama yine de duymadım. Masanın üzerinde havada garip bir rüyanın parçaları gibi dönüyorlardı. Eş. Kaliforniya. Kalıcı.

"Gazetede Londra Köprüsü hakkında bir şeyler okudun mu?" Kadansı kulağa kolay ve havadar geliyordu, sanki az önce söylediklerinin ciddiyetini unutmış gibiydi.

"Hayır," diye mırıldandım.

"Amerikalı bir iş adamı eski şeyi satın aldı ve onu Amerika'ya, hatta belki Kaliforniya'ya taşımayı planlıyor." O gülümsedi. "Biliyor musun tatlım, bu bir işaret gibi görünüyor, değil mi?"

ve ona ihanet edeceğini bildiğimden bakışlarına karşılık vermeye cesaret edemedim .

Frank konuşmaya devam etti. “Bir düşünün, Londra Köprüsü Amerika'ya taşınabiliyorsa, siz de yapabilirsiniz, değil mi? Kıştan nefret ettiğini biliyorum. Kaliforniya'da bol güneş ışığı var. Ve çiçekler tüm yıl boyunca çiçek açar.”

Ona kıştan nefret ettiğimi hiç söylemedim. Neden kıştan nefret ettiğimi söyledi?

O konuşmaya devam ederken gözlerim odada gezindi. Barın üzerinde asılı bir neon tabela fark ettim. MARTINIS'TE *n* harfi eksikti, bu yüzden artık MARTI IS OLARAK OKUNUYORDU . Millie burada olsaydı, buna çok gülerdik. “Marti”nin olabileceği tüm yerlerden bahsederdi. “Marti uyuyor. Marti dans ediyor. Marti... *değil Amerika'ya taşınıyor* .”

“Ne hakkında düşünüyorsun?” dedi Frank, dikkatimi ona çekmeye çalışarak.

Barın üstündeki tabelayı işaret ettim ve esprili bakışımı açıkladım, ama Frank sadece boş boş bana baktı ve birkaç dakika sonra konuyu değiştirdi. Belli ki komik bulmamıştı.

Garson belirdi ve Frank ona menü hakkında sorular sormaya başladı, gece kıyafetleri içinde göz alıcı bir çiftin yakındaki bir masada oturduğunu fark ettim. Platin sarısı saçlarını şık bir topuzla toplamış güzel kadın, şık ve Harrods'ta çalıştığım için bir şey biliyorsam, *Nadir* Bonnie Cashin for Coach çantası taşıyordu. Adam...

Tanrım. *Edward* .

Sadece bir an için gözlerimiz buluştu ama şimşek gibi bir güç içimden geçti. Loş ışıktaki bile onun da bir şeyler hissettiğini anlayabiliyordum.

Geçen aylarda beni düşündü mü? Neden Jack'lere gelmedi? Neden aramadı?

Bakışlarını serbest bıraktığımda kalbim hızlandı, ama tekrar bakma isteği manyetikti ve Edward'ın akşam yemeği randevusu ile şakalaşmasını izledim. Başını arkaya atıp güldükten sonra elini uzatıp onun koluna dokunduğunda gerçekten acımişti. *Ona keman dövmesini gösterdi mi? Merak ettim. Her zaman kulağında müzik istediğini biliyor mu?*

Frank'in elini sırtımda hissettim ve ona doğru döndüm.

"Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun, *El* . Ama bana duygularını söylemedin . "

El. Bana El diyen tek kişi Millie'ydi ve adını dudaklarından duyunca hemen geri çekildim.

Aniden oda bir kasırga gibi geldi ve kendimi rüzgarlı bir günde Regent's Park'ta bir uçurtma gibi kontrolden çıkarak kendimi kaptırdım . Kendimi dünyaya geri vermem gerektiğini biliyordum ve yaptım. Ancak iniş sert oldu. *Burada süslü bir et lokantasında, bana aşık olan bir adamın yanında oturuyorum - yanlış adam. Doğru olan, sesimin sesini müzik gibi kulağına duyacak kadar yakın.*

Ona koşmak istiyordum. Onunla *kaçmak* istiyordum . Hayatım boyunca beklediğim hikaye kitabı anıydı, *bilme anı* . Ama o zaman hikayemin mutlu sonla bitmeyeceğini biliyordum.

"El," diye devam etti Frank. "Ne dersin?"

Ayağa kalkıp koyu renk takım elbisesinin ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına sıkıştırırken Edward'a sessizce baktım ve kısa bir baş hareketiyle beni onayladı. Oda onun gözlerinde herhangi bir duyguyu seçemeyecek kadar loştu ama benimkinde bolca duygu vardı.

Frank'e döndüm ve bulanık gözlerimi yeniden odakladım. "Üzgünüm, sorunuz neydi?"

O gülümsedi. "Sevgilim, şarap devreye girmiş olmalı." Koluma dokundu ama parmaklarını tenimde zar zor hissettim. "Aşkım, senden evlilik bekliyorum." Sertçe yutkundu ve Adem elmasının inip kalktığını görebiliyordum. "Senden... hayatının geri kalanını benimle geçirmeni istiyorum."

Ne kadar aptaldım. Edward'a göre, ben açıkça kısacık bir hatıradan başka bir şey değildim. Ama bağlantımızı zihnimde kurmuştum ki bunun sadece bir kurgu eseri olduğunu anladım. Hepsi aptalca bir peri masalıydı.

Frank'e döndüm ve sonunda ona hak ettiği ilgiyi gösterdim. "Evet," dedim bu sefer tereddüt etmeden. Bu bir refleksti. Tek cevap

buydu. "Evet, Frank Baker. Seninle evleneceğim. Kaliforniya'ya geleceğim."

C H A P T E R

7

Valentina

Sonraki gün

MİLLİE , bir anneye ve iki küçük oğluna yardım ettiği çocuk kitabı alanından el salladı.

Denizler Altında 20.000 Fersah'ın bir kopyasını çıkarmasını izliyorum , onlara Kaptan Nemo'yu ve açık denizlerde dolaşan dev bir canavarın peşinden koşan maceralarını anlatırken dinliyorum.

Çocuklar büyük bir dikkatle duruyorlar. Bağlanmışlar.

Çocuklardan birinin yanında kilim üzerine diz çökerek, "Affedersiniz," diyorum. "Macera hikayelerini sevdiğini fark etmeden edemedim." Yakındaki bir rafı tarıyorum, sonra *Aydınlık Denizin Ötesinde'nin bir kopyasına uzanıyorum*, birkaç ay önce doğum izninde çocuk kütüphanecisine gittiğimde kitabı okumanın

hatırası zihnimde hâlâ taze. Hikayeyi anlatırken, yanaklarımda tuzlu havayı hissedebiliyorum ve genç müşterimin ilgisi artıyor.

Her iki kitap için de satın aldığı telefonu aradıktan sonra, Millie onlara el sallayarak veda etti, sonra bir yığın yeni kitaba bakarken bana yaklaştı. "Dün... sesim için üzgünüm" diyor. "Annen buraya yüreğini döktü ve" - dükkana bakıyor, binlerce hatıra gözlerinde bariz bir şekilde — " Sanırım korkularım beni alt etti. Açıkçası, yardım etmek için buradasın." Sertçe yutkunuyor. "Beni affet?"

Benim de boğazımda bir yumru var ama sohbetimizi daha dost denizlere çevirmek için hızlıyım. Dün yanıma aldığım *The Last Winter* nüshasını ve içindeki gizemli yorumu anlattım ona. Kulağa büyüleyici geliyor, dedi tek kaşını kaldırarak.

"Ve dahası, içeride annemden bir mektup buldum."

Millie başını salladı. "Bu Eloise'ın işi gibi görünüyor."

"Evet söylerim. "Çöpçü avlarını severdi. Ben on yaşındayken, beni bahçede gizlenmiş bir sandığa götüren eve on beş ipucu yerleştirdi."

"Peki içinde ne vardı?"

"En sevdiğim yazarın yeni baskısı ve dondurucunun en sevdiğim dondurmayla dolu olduğunu söyleyen bir not."

"Bu kulağa doğru geliyor."

Gülüyorum. "Ama bu konuda biraz yardıma ihtiyacım olabilir."

"Ah?"

"Çiçeklerin yetiştiği bir mutfak yerinden bahsetti. Rafta bir ipucu bulmakla ilgili bir şey. Dördüncü raf sanırım."

Millie başını salladı. " Sokağın aşağısında - Café Flor a - sahibi onun en yakın arkadaşlarından biriydi."

Ben ona teşekkür edemeden ya da daha fazlasını isteyemeden bir çift mağazaya giriyor - adam ve kadın Millie'ye doğru yola çıkıyorlar

Afedersiniz hanımefendi, dedi kadın kaşlarını çatarak. Benim yaşlarımda ve ses tonu baskıcı, acil. "Yardıma ihtiyacım var." Çok güzel, ama kıvrıkcık sarı bukleleri ve jilet gibi keskin hatlarıyla bunu bilen birinin havasına sahip. Siyah tozlukları ve kısa kapşonlusu, ince vücudunu vurguluyor.

Millie, halkla girdiği birçok savaştan sağ kurtulan bir perakende gazisi gibi sakince gülümsüyor, ancak kalın derisinin büyük kısmının kitapçı katında değil mahkeme salonunda olduğunu biliyorum. "Evet, tabii ki, senin için ne yapabilirim?"

Kadın iç çekiyor - açıkçası, bu *çok zor bir gündü* . " Yeğenim için bir kitap bulmam gerekiyor - istediği belirli bir kopya. Bugün onun doğum günü ve onu bulamazsam, ben...ne demek istediğimi anlıyorsan bu iyi bir şey olmaz." Elini *L harfine dönüştürür* ve alnına tutar. "Biliyor musun, tam *teyze başarısız* ."

Kocası ya da erkek arkadaşı d - gri bir kazak giymiş uzun, koyu saçlı bir adam - Millie'ye daha önce tanışmışlar gibi başını sallıyor, sonra da tarihi kurgu bölümüne giriyor. Çekiciler - her biri - ve yine de, bir şekilde, birlikte garip bir çift gibi görünüyorlar.

Kadın, "İnternette sipariş vermeyi denedim," diye devam ediyor kadın, "ama dün gece teslimatın önümüzdeki salıya erteleneceğini söyleyen bir e-posta aldım. Gerçekten diyorum? Bir gecede nakliye ücretini ödedim ve şimdi gerçekten arabama binip bir *kitapçıya gitmem mi gerekiyor* ? İlk başta, kitapçılar artık var mı diye düşündüm. İnternet hepsini işsiz bırakmadı mı?"

Millie ve ben birbirimize tanıdık bakışlar atıyoruz.

"Ama ben ne biliyorum? Erkek arkadaşım Eric bir kitap kurdu ve bu dükkandan haberdardı." Tatlı bir şekilde gülümsüyor. "Yardım edebileceğini söyledi."

Evet, dedi Millie sakince, ancak içten içe kaynadığını söyleyebilirim. Kadının yorumları sinir bozucuydu. Hatta bilgisiz. Ama Millie ve benim için bunlar aynı zamanda savaşan kelimeler ve ortak paydamızdı . *Nasıl cüret eder*. Yakındaki erkek arkadaşına bakıyorum ve ya ondan habersiz ya da m'yi görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor - rahatsız ifadesine bakılırsa, ikincisine para koyardım .

Her nasılsa, Millie bir salatalık kadar havalı. "Sizi temin ederim, Bayan...?"

"Doğu. Fiona Easton."

"Bayan Easton, evet. Görüyorsun canım, çok yanılıyorsun. Kitapçılar ölü olmaktan çok uzak."

"Pekala," dedi Fiona, "Bunu demek istemedim, sadece ... "

Şimdi, şimdi, dedi Millie. "Saçma sapan şeylerle zamanımızı boşa harcamayalım. Aradığın bu kitabın adı ne?"

Fiona iç çekiyor. "Muhtemelen stokta yoktur."

Millie yılmadı ve açıkçası meydan okumaya hazır. "Beni dene" diyor.

"Bunun adı *Hayatımı Kurtaran Savaş* ya da buna benzer bir şey... Belki *Beni Kurtaran Savaş* ?"

Millie hemen yakındaki bir kitaplığı göstererek, "Kimberly Brubaker Bradley, evet," dedi. "Tam buradayız." Raftan bir karton kapaklı kitap çıkarıyor ve şüpheli müşterisine veriyor. "Görüyorsunuz, Bayan Easton, biz kitapçılar ne soyu tükenmiş ne de aciziz."

Tabii ki, dedi Fiona hayretle. "Teşekkür ederim."

Erkek arkadaşı yakındaki bir kitaplığa yaslanarak, Sana alacaklarını söylemişim, bebeğim, dedi. Elini koyu, dalgalı saçlarından geçirdi. "Millie sana her şeyi bulabilir."

"Merhaba Eric," diyor Millie, sanki daha önce pek çok edebi sohbet yapmışlar gibi sıcak bir şekilde. " Sonunda kız arkadaşınla tanışmak ne *güzel* ."

"Evet," diyor. "Yıllardır Fiona'yı buraya getirmeye çalışıyordum ama şimdi yolun aşağısındaki yeni bir butik için bazı tasarım çalışmaları yaptığı için sonunda kolunu bükebildim."

Fiona sırtmaya zorladı. Ben bir iç mimarım, dedi çantasına uzanıp tezgahın üzerine bir kart koyarak. "Herhangi bir yardıma ihtiyacın olursa diye" - duraklıyor, mağazanın etrafına bakıyor - "her şeyi toparlamak."

Millie kibarca gülümsüyor, sonra kartı gizlice tezgahın altından - doğrudan geri dönüşüm kutusuna atıyor. "Ne güzel. Bir *iç mimar* . Biliyorsun, Eric ilkokuldan beri buraya geliyor. Yanılmıyorsam ilk müşterilerimizden biriydin, değil mi?"

Başını sallıyor. "Annem beni Eloise'in sesli okumasına götürürdü. O sırada on iki yaşında olmalıydım, ama okuma şekliyle ilgili bir şeyler...büyülüydü."

Annemin adını duyduğumda kalbim sıkışıyor ve ona en çok ihtiyaç duyan benken başka çocuklarla vakit geçirmesini düşünmek acı veriyor.

"Bu Eloise'in kızı Valentina."

Eric'in gözleri büyüyor. "Dalga geçiyorsun. Yok canım?"

"Tanıştığımıza memnun oldum" diyorum.

"Annen için çok üzgünüm."

Başımınla onayladım.

"Gerçekten inanılmazdı. Ve bu mağaza..." Duraksayarak etrafına bakındı. "Çocukluğumun pek çok saatini burada geçirdim. Hemen sokağın başında oturuyorduk. Annem beni bulamayınca ben hep buradaydım. Annen kapanış saatinden sonra uzun süre kalmama izin verirdi."

"Vay canına," diyorum, nasıl cevap vereceğimden emin olamayarak.

"Amerika'da bir kızı olduğunu duydum. Hep senden bahsetti. Sonunda seninle tanışmak gerçekten harika. Sen hiç- "

Eric, tatlım, gitmemiz gerek, diye araya girdi Fiona. "söz verdim ablam pastayı alırdık ve dakik olmadığımızda ondan ne kadar nefret ettiğini biliyorsun." Bana gülümsüyor. "Seninle tanışmak çok güzeldi. Adın ne demiştin yine?"

"Valentina."

Burnunu buruşturur. "Valentina. Ne kadar tuhaf."

Eric başını kaşıyor. "Pekala, gitsek iyi olur. Millie, teşekkür ederim. Ve Valentina, bu bir zevkti. Birazdan geleceğim - bu ziyaret yeterince uzun değildi."

Millie gülümser. "Önümüzdeki hafta hoşunuza gidebilecek bazı yeni kurgularımız var."

Kapıdan çıkan iç mimarın peşinden gitmeden önce beni başıyla onaylayarak, O zamana kadar, dedi.

Onlar gittikten sonra Millie içini çekti.

“Üzgünüm,” diyorum, “ama o kadında ne görüyor?”

“Biliyorum. O korkunç, değil mi? En az dört yıldır çıkıyorlar ya da öyle duydum. Hatta evlenebilirler. Utanç. O çok kibar bir genç adam ve o, şey...” Millie başını sallarken sesi kısılıyor.

omuz silkiyorum. “Eh, kesinlikle ona blöf dedin.”

“Yapmış olmam önemli değil,” diye devam etti Millie. “Her köşede Fiona gibi insanlar var, mahalle kitapçısının önemine inanmayanlar. Ama yanıldığını kanıtlayacağız, değil mi?”

Refleks olarak başımı salladım ama o bana dükkânın muhasebe defterinin bir kopyasını uzatırken içimde bir şüphe uyandı. Millie, Korkarım sayılar çok iyi değil, diyor. “Eloise, topluluğunu sonuçtan daha çok önemsiyordu. Ah, keşke kitaplara daha önce baksaydım.” İç çekiyor. “Elbette, bir çözüm bulunmalı.”

Varsa bana yabancıdır. Gördüğüm tek seçenek, emlak borcunu ve yaklaşan vergi faturasını satmak ve kapatmak ya da mantık kurallarına meydan okumak ve devam etmek.

İki imkansız seçim.

-

CAFÉ FLORA HEMEN İLERİDE ve ben yaklaştığımda, binanın cephesine yapışan tırmanan gülün - çıplak sarmaşıkların şimdi, yakında çiçek açmaya hazır olduğunu fark ediyorum . Bir dizi büyük pişmiş toprak kap, geçen yılki yıldız çiçeği, lavanta ve güllerin kanıtlarını taşıyor. Bu, annemin stratejik olarak yerleştirilmiş bir sonraki ipucunun yeri: *Bir sonraki durağınız mutfak ve yakın - çiçeklerin büyüdüğü yer .*

Kafeye girdiğimde, tezgahın arkasındaki orta yaşlı bir kadın, şakağından bir tutam kestane rengi saçını tarayarak bana baktı. Liza'yla birlikte durduğumuzda onu fark etmemiştim. Ah, üzgünüm, dedi. “On bire kadar öğle yemeğine açık değiliz.”

“Sorun değil,” diyorum biraz daha yaklaşarak. Hava taze pişmiş ekmek ve kaynayan sarımsak kokuyor ve aniden acıktığımı hissediyorum. “Ben... başka bir şey için buradayım.” Kendimi tanıtıyorum ve annemin gizemli notlarını açıklıyorum.

Demek ki tek Valentina sensin, dedi bana geniş bir gülümsemeye bakarak. "Annen geleceğini söyledi."

"O yaptı?"

Kadın başını salladı. "Ben Jan. Buranın sahibiyim. Bu, annenizin favorilerinden biriydi. Su teresi ızgara peynirimizi çok severdi." Jan içini çekti, sanki annemin pencerenin yanında oturduğunu, sandviçini bir fincan domates çorbasına daldırdığını görebiliyormuş gibi boş yemek odasına bakıyor. resimleyebiliyorum, hem de bir şekilde. "Hepimiz onu özleyeceğiz. Çok fazla." Önlüğünün ipini tutarak gülümsüyor. "Ama şimdi sana sahibiz!"

"Ah, evet," diyorum güçlükle yutkunarak.

"Annenin yerine geçtiğin ve Kitap Bahçesi'ni ayakta tuttuğun için sana ne kadar hayran olduğumu anlatamam. Primrose Hill onsuz ne yapardı bilmiyorum. Bazı yönlerden küçük mahallemizin kalbi ve ruhu."

Ellerim biraz ıslaktı ve onları kot pantolonumun ceplerine soktum. Ona mağazanın geleceğinin tehlikeli bir durumda olduğunu söylemiyorum. Bunun yerine gülümsedim ve ona annemin bıraktığı ipucunu gösterdim.

"Hah," diyor Jan, utangaç bir gülümsemeye. "Annenin içinde her zaman biraz oyun vardı, değil mi?" Uzak duvardaki kitaplığı işaret ediyor. "Müşterilerin istedikleri gibi kitap bırakabileceği veya ödünç alabileceği küçük ücretsiz kütüphanemiz gibi. Amerika'da bunlardan var, değil mi?"

Seattle'daki evimizin önüne kaldırım kenarına diktiğim direğe koyduğum minyatür evi hatırlayarak, Ah, evet, dedim. Nick, bunun utanç verici, bir "kütüphaneci" işi olduğunu düşünmüştü. Ama ben onu çok sevdim . Kullanılmış kitapçılarda en sevdiğim kitapların kopyalarını arardım - çocuk kitapları, o kadar - onları küçük kütüphaneye koyar, sonra oturma odamızın penceresinin yanındaki koltuğa oturur ve insanların durup bir kitap seçmesini izlerdim. ya da paylaşmak için kendilerinden birini bırakın.

Önümde, Primrose Hill'deki eşdeğerine doğru hızla ilerliyorum, burada bir tabelada BİR AL, BİRİ BIRAK YAZIYOR. MUTLU OKUMALAR.

Jan, tıpkı notta belirtildiği gibi, alttan dördüncü rafı incelerken bana bakarak, "Bütün bunu annen yapıyordu," dedi. Ancak her başlığı ayrıntılı bir şekilde inceledikten sonra aramam boş çıkıyor ve arkamı dönüyorum. "Belki bir şeyi özlüyordumdur? Burada hiçbir şey yok."

Ah evet, dedi Jan. "Şu rafın en sağ köşesini biraz daha yakından kontrol et."

Talimatlarını takip ediyorum ve hemen rafın ahşap zeminine pratik olarak uyum sağlayan küçük bir menteşe fark ettim. Biraz ittim ve küçük bir kapı açıldı ve rafın arkasındaki gizli bölmeyi ortaya çıkardı - sadece tek bir kitabı alacak kadar büyük - bu durumda, çok sevilen (ve bununla demek istediğim, yeterince yıpranmış)) *Küçük Kadınlar*'ın kopyası . İçindeki kartı bulana kadar aceleyle kitabın sayfalarını karıştırdım ve hevesle zarfı açtım.

sevgililer günü

Üçüncü ipucuna ulaştığın için tebrikler canım kızım. Lütfen benim için Jan'a sarıl. (Ve eğer kendini kötü hissedersen, sana meşhur tavuk çorbasını yapsın. Bu panzehirdir.) Umarım Primrose Hill'e ilk gördüğümde aşık olduğum kadar aşık oluyorsundur. . Muhteşem değil mi?

Şimdi sıradaki ipucunuz için ve lütfen dikkatlice dinleyin: Gözyaşlarınızı kurutmak için orada olmayabilirim ama bu mahallede öyle olan büyük yürekli insanlar var. Onları ailen gibi düşün, çünkü onlar benim içindi. Rahatlamaya ihtiyacınız olduğunda, onlara dönün ve kreşte kıvrılın ve yaşlı kadının "Sus" diye fısıldadığını dinleyin. Bekliyor olacağım. Aşk, her zaman ve sonsuza kadar, Mumya

"Anladığım kadarıyla ipucunu buldun?"

Başımı salladım, güçlükle yutkundum.

"Zamanla daha kolay olacak" diyor.

"Hayır, gerçekten," diye yanıtlıyorum. "İyiyim."

"Tatlım, iyi değilsin ve sorun değil. Annemi beş yıl önce kaybettim . Keder nöbetler ve ataklar halinde gelir. Bir gün dünyanın zirvesindesin; sonra bir gözyaşı birikintisinde boğuluyorsun."

"Anladığını sanmıyorum," dedim kendimi toparlayarak. "Annem ben on iki yaşındayken ayrıldı. Ben... o ölmeden önce onu bir daha hiç görmedim."

"Biliyorum," diyor. "Zamanla her şey yoluna girecek. Göreceksin."

"Pekala," diyorum iç çekerek. "Gitmeliyim. Hazırlanmanız gereken öğle yemeği kalabalığınız var."

Ben kapıya dönmeden önce Jan, Dinle, dedi. " Hayal edebileceğimden çok daha fazlasını yaşadığından şüphem yok ama annenin seni çok sevdiğini biliyorum."

"Teşekkürler," diyorum, annemin notunu hatırlayarak ona sarılmak için uzanıyorum.

Lütfen benim için Jan'a sarıl.

"Bu... annemden."

-

AKŞAM ALTIDAN KISA BİR SÜRE SONRA, Liza kafasını dairemin kapısından uzatıyor. "Hâlâ yaşayanlarla birlikte olup olmadığınızı kontrol ediyorum" diyor. "Jet gecikmesi zor."

"Canlı ve tekmeliyor," diye karşılık verdim, ona Café Flora'ya yaptığım ziyareti ve marketten aldığım kırmızı şişeyi açarken Millie ile yaptığım ilerlemeyi anlattım. Her birimize birer bardak dolduruyorum.

"Millie yendi mi? Kontrol. Üçüncü ipucu? Devam etmekte. Sıradaki: sana bir aşk ilgisi bulmak."

"Eh, *Millie'nin yenilmez* olduğundan oldukça eminim . Ve duyarlılığını takdir ediyorum ama erkekler şu anda öncelik listemdeki son şey."

Biliyorum, dedi Liza. "Ben sadece burada kendinizi evinizde hissetmenizi sağlayacak yaratıcı yollar düşünmeye çalışıyorum. Üst katta yeni ve eğlenceli bir arkadaşım olmasını istediğim için beni suçlayabilir misin - kim benim ev sahibim olur?"

Ona uzun süre ev sahibi olamayacağımı söylemeye cesaretim yok. "Tatlısın," diyorum onun yerine. "Ve burayı gerçekten seviyorum, ama beni Londra'ya demirleyecek bir şey olsaydı, o bir erkek olmazdı. Dürüst olmak gerekirse, dikkatimi çekme şansı olan tek erkeklerin kurgusal çeşitlilik olduğunu düşünüyorum."

Güler. "Bugünlerde flört geçmişime bakılırsa, sana katılmaya meyilliyim. Bir romanda bulunandan daha iyi bir adam yoktur."

"Doğru? Nedenmiş?"

Liza omuz silkiyor. "Çünkü gerçek hayatta yoklar."

"Ya da belki yaparlar?" karşı koyuyorum. "Ve sen sadece yanlış yerlere mi bakıyorsun?"

"Yani, kötü çocuklardan vazgeçip mantıklı bir muhasebeciyle falan mı çıkmalıyım?"

"Evet!"

Başını sallıyor. "Hayır, teşekkürler. Saf ve mutlak sıkıntıdan ölürdüm."

"Eh, kitaplardaki adamlardan bahsetmişken," diyorum şarabımdan bir yudum alırken. "Kocam d - eski kocam d- ile tanıştığımda , onun aslında modern bir Bay Darcy olduğuna inandım." Saflığımdan utandım, kelimelerle titredim. "Yani, yaptım. Gerçekten yaptım. Onun bu kadar mesafeli romantik bir kahraman olduğunu düşündüm, kaba kenarlarda, evet, ama sağlam bir kalple - bir centilmen kalbi. Ve sonra, şey... ne kadar yanılmış olabilirim?"

Liza elini koluma koyuyor. "Kendini kötü hissetme tatlım. Bir keresinde evcil maymunu olan bir adama aşık olmuştum. Aslında Cumartesi öğleden sonraları Oxford Caddesi'nde yaptığı bir parça muzla bütün bir oyunu vardı. "

kahkahalara boğuldum. "Sevgili Lordum."

"Yüksek lisansını bitirirken kirayı ödemenin sadece bir yan iş olduğunu söyledi" diyor. "Ama daha sonra bu konuda yalan

söylediğini öğrendim, oh ve ayrıca, arkadaşının kanepesinde yaşıyordu. Buna kandiğima inanabiliyor musun?"

"Hayır," diyorum gülerek. "Yapamam."

Ağlıyor. "Maymun çok güzeldi, gerçi tam bir tatlım. Adı Charles'tı."

Liza'nın eksantrik maymun eğitmeni erkek arkadaşı, Nick'le tanışmadan önce üniversitedeyken yaşadığım felaketleri hatırlatıyor, o da bir felaketti. Joan Rivers'in anılarında ne yazdığını hatırlamaya çalışıyorum. "Hayatı çok ciddiye alma" gibi bir şeydi. Ne olursa olsun, sadece gül çünkü günün sonunda hepsi komik." Alıntıyı tam olarak hatırlayamıyorum ve eğer onu okumaya çalışsaydım, kesinlikle keserdim. Ama duygu doğru geliyor. Keşke o kadar kolay olsaydı - başarısız evliliğimden annemin hayatımdan ikili çıkışına kadar tüm saçmalıklara gülmek .

Güldüğünü görmek güzel, dedi Liza.

"Deniyorum, ama...henüz orada değilim."

Elimi sıkıyor. "Biliyorum."

"Yani, bir an gülüyorum ve sonra" - boğazımdaki tanıdık yumruyu hissederek duraklıyorum - " gözyaşlarımın eşiğindeyim." Derin bir nefes alıyorum. "Belki deliriyorum?"

"Val, *delirmiyorsun* . Sadece çok şey yaşıyorsun. Tüm duyguları hissetmek normal."

Başımla onayladım. "Biraz çılgınca bir şey duymak ister misin?" *The Last Winter'in sehpanın üzerindeki* işaretlenmiş nüshasına uzanıyorum ve sayfalardan birinin kenar boşluklarındaki notları işaret ediyorum. "Adı Daniel ve...bilmiyorum...hikaye hakkında söyleyecek en anlayışlı şeylere sahip. Sanki aynı zihindeyiz ya da öyle bir şey."

Elini kalbine götürmeden önce kitabı karıştırıyor, birkaç girişi okuyor. "Val, bu... çok romantik," diye fışkırdı. "Kitapta keşfettiğiniz bir *adama aşkınsınız* !"

"Şimdi, kendimizi kaptırmayalım," diyorum gülerek. "Ona *aşık* değilim ."

"Peki, o zaman adını ne koyarsın?"

Düşüncelerimi toplayarak tavana bakıyorum. "Ben buna ortak çıkar derdim. Ya da belki bir akrabalık."

Akrabalık, dedi Liza, çatlamadan önce tamamen düz bir şekilde. "Bunun bir başlangıç hikayesi değil, bir gizem olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Akrabalık, akraba ruhları, her neyse," diyorum kendi kendime gülerek, ancak eski moda kelime seçimleri için LM Montgomery'yi suçluyorum. Bir kız olarak *Anne of Green Gables'a* takıntılıydım . Gerçek: Aileme saçımı kırmızıya boyamama izin vermeleri için bile yalvardım.

"Demek senin bu akraba ruhun," diye devam ediyor. "Benimle burada kal... ya o gerçekten senin *ruh eşinse* ?"

Nick'i ve onun tutmadığı tüm sözlerini düşünüyorum. "Ruh eşine gerçekten inanmıyorum - en azından artık değil."

"Kız!" Liza devam ediyor. "Bu, Noel Baba'ya ya da...perilere inanmadığınızı söylemek gibi bir şey!"

"Liza, insanlara perilere inandığını söylersen ne olacağını biliyorsun. Ya da Tanrım, Noel Baba."

Başka bir zaman kitabı karıştırırken yorumlarımı geçiştiriyor. "Bu adamın adı ne demiştin yine?"

Daniel, diye cevap verdim, kalbim biraz daha hızlı atıyordu. "Adı Daniel."

Başını salladı ve aynı anda kitabın iç kapağında onun adını buldu. "Daniel Davenport. Ooh La La! Ve bak, numarası tam burada yazıyor. Onu araman için ısrar ediyorum!"

yüzümü buruşturuyorum. "Mümkün değil. Ayrıca, muhtemelen evlidir. Ya da merhum. Ya da belki o notları yazan o bile değildir?"

Liza başını salladı. "Doğru. Bunca yıl bir kitapçada yaşamaktan öğrendiğim bir şey varsa, o da bir kitabın hayatının en çılgın yolculuk olabileceğidir."

İkimize birer şarap daha dolduruyorum, sehpanın üzerine bir damla döküyorum ve peçetemin kenarıyla siliyorum. "Ne demek istedin?"

Annen buna yolculuk dedi, ama Millie 'yaşam süresi' terimini tercih ediyor," diye devam etti oturarak. "Aslında farklı kişiliklerinin oldukça parlak bir örneği, ama bu başka bir konuşma için. Her neyse, Eloise bir kitabın - özellikle e'de çok iyi bir kitabın - muhtemelen hayatında ortalama yedi okuyucuya, bazen daha fazlasına geçeceğini söylerdi."

"Evet!" Diyorum ki, annemin aynı duyguları anlattığını hatırlayarak. "Ben çocukken, mahallemizde sık sık emlak satışları yapardı ve bir zamanlar onun bulacağı antika mücevherlere veya nadir kitaplara sahip olan insanları hayal etmeye çalışırdı. Sevinçleri ve üzüntüleri. Hayatlarının hikayeleri."

Annen California'dayken bana ondan bahset, dedi Liza ihtiyatla.

Ama tekrar kapatmak yerine, annemin kalbimi açık tutmayı hatırlattığını hatırlıyorum, bu yüzden deniyorum. Anılarım rastgele ve bağlantısız, ama kendi başlarına bir kadansta dökülüyorlar. Liza'ya saçını sadece dolunayda kestirdiğini (batıl inançlarından biri), en sevdiği romanların sayfaları arasında çiçek sıkıştırma alışkanlığını nasıl edindiğini (daha sonra bulacağınız küçük sürprizler) anlatıyorum.

Liza başını salladı. "Hayatı gerçekten kendine has bir yetenekle yaşadı, değil mi? En beklenmedik yerlerde saklanmış güzelliği bulma yeteneği vardı." *The Last Winter*'ı tekrar alıyor ve sırtıyor. "Belki Daniel'i de aynı şekilde bulursun."

"Sanmıyorum," diyorum. "O herhangi biri olabilir. Yani, ya on dokuz yaşındaysa? Boşanmış olabilirim ama sizi temin ederim ki ben bir puma değilim . "

Güler. "Kendine uy. Daha çok genç erkeklerden hoşlanıyorum."

"Pekala, *bilmiyorum* . Ve...yaşına uygun olsa bile...aynı zamanda...gerçekten... *yaşlı da olabilir* ! Ya kitaptaki o notlar, aman Tanrım, *1953'te yazılmışsa* ?"

"Yaşlı erkeklerin nesi var?"

"Tamam, alınan nokta: *Bütün* erkeklerden hoşlanıyorsun."

Güler. "Muhtemelen doğrudur."

başımı sallıyorum. "Bekle, o olabilir..."

"Seri katil!" dedi Liza, kelimeleri ağzından alarak, sonra başını sallayarak. "Ama bir düşünün, Karindeşen Jack gerçekten bir kitabın içine bu kadar düşünceli şeyler yazar mı?"

"Sanırım hayır..."

"Doğru. Daniel'in bir seri katil *değil* ." Ani bir deha darbesiyle vurulmuş gibi duraklıyor.

"Daniel'im. Bunun için gerçekten nasıl gittiğini seviyorum. "

"Onu aramalısın. Bu akşam. Şimdi."

ürküyorum.

"Bunu kim bu kadar çok severdi biliyor musun?" O gülümser. "Annen. Ve o benim tarafımı tutardı."

Yorumu kalbime saplanan bir sapan gibi. Haklı, elbette, annem bu edebi gizemin her saniyesine bayılırdı. Ve muhtemelen -hayır , kesinlikle- hiçbir yere varmayacak olsa da , bir nedenden dolayı, telefonu açmaya yönelik ani bir dürtü hissettim. Kitabın kahramanı Cezanne için, Liza için ama aslında benim için. Elbette bu aptalca, kız çocuğı gibi bir şey, ama *Daniel fikri*, kalbim bu kadar uzun süredir bu kadar ağırken, bir an için kendimi hafif hissetmeme neden oluyor

.

Derin bir nefes alıp numaraları telefonuma attım.

"İşte hiçbir şey olmaz," diye fısıldıyorum.

C H A P T E R

8

Eloise

BİR AY SONRA

16 Mayıs 1968

NERGİSLER GELDİ VE SONRA gittiler.

Frank, göçmenlik vizeme sponsor olmak için burada, Londra'da dilekçe verdi. Kaliforniya'da evlenirdik ve Amerika Birleşik Devletleri'nin yasal olarak daimi ikametgahı olurdum. Geriye sadece vatanım ve en iyi arkadaşım la vedalaşmak kaldı .

"Millie," dedim yatak odasının kapısını çalarken. Biraz sonra yüzünde yarım bir gülümsemeyle belirdi. Ağladığı belliydi. "Frank'in şoförü birkaç saat içinde burada olacak. Hala dolabımı düzenlemedim. Bana yardım etmen için seni ikna edebilir miyim?"

Onun yardımına ihtiyaç duymaktan daha çok ona ihtiyaç duymakla ilgiliydi.

Gözlerime bakarak başını salladı. "Ah, El, seni ne kadar özleyeceğim hakkında bir fikrin var mı?"

"Millie," diye bağırdım. "Seni gitgide daha çok özleyeceğim."

Derin bir nefes aldı. "Kararınızla barışmamın zamanı geldi, tüm bunlar benim için çok zor olsa bile." Zorla gülümsedi. "Neden o kalın kafalı herif buraya yerleşmeyi kabul edemiyor?"

"Keşke," dedim gözyaşlarımı geri göndererek. Millie, Frank'i Londra'ya taşınmaya ikna etmek için ne kadar uğraştığımı zaten biliyordu, ama o, Santa Monica'nın onun evi olduğuna ve aynı zamanda *bizim* de olacağına karar verdi .

Millie bana sarılarak, "Kaliforniya sana sahip olmanın ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor," dedi.

"Ayrılmak kalbimi kırıyor."

O, başını salladı. "Hayır, bence bu senin için iyi olacak. Bu eski yeri aşmışsın El. Daha büyük bir gölet, daha büyük hikayeler zamanı."

Ona yanıldığını, tam buraya, ona ait olduğumu söylemek istedim ve onu yüzüstü bıraktığım hissini üzerimden atamadım.

Daha on üç yaşımızda olduğumuzdan beri, tek konuştuğumuz kitapçı e - kitapçımız e - bir gün birlikte, Primrose Hill'de nefis, pastel renkli bir mağazada açacağımız kitapçıydı. Rahat koltuklar, okuma köşeleri ve önceden Percival (kısaca Percy) adını verdiğimiz kabarık, aşırı beslenmiş bir kedi olurdu. Müşterilerimiz bizi edebiyat pratisyenleri olarak görürdü. Tıpkı doktorların fiziksel rahatsızlıklar için ilaç yazması gibi, biz de ruh için kitaplar yazardık. Her şeyi planlamıştık ve bu... o kadar mükemmel olurdu ki. Sonra gidip her şeyi mahvetmiştim.

"Belki bir gün," dedim Millie'ye, "yine de o kitapçıyı alırız."

Zorla gülümsedi ama gözleri pişmanlık ve hayal kırıklığıyla doluydu. "Sadece aptal bir çocukluk hayaliydi. Her zaman gerçekleşmezler."

"Hayır, Millie. Bu *bizim* hayalimizdi. Hala olabilir." Benim için Millie'nin inanmasına ihtiyacım vardı.

Tekrar konuşmak için ağzını açtı ama kapının vurulduğunu duyduğumuzda durdu. "Bu Frank olamaz," dedim. "İkiye kadar burada olmaması gerekiyordu." Kilidi açtım ve dairemizin dışındaki koridorda duran yaşlı, seçkin görünümlü adam gerçekten de Frank değildi.

"Bayan Wilkins?"

ES harflerinin kazındığı mumlu bir zarfı bana uzatırken ve sonra gitti.

Ben zarfı yırtıp içindeki kartı çıkarırken Millie omzumun üzerinden baktı.

Eloise,

Ortadan kayboldun ve şimdi seni bulmalıyım. Ama önce beni bulman gerekecek.

Güller kırmızı, menekşeler mavi, yakındaki ayakkabılarla dolu bir dükkanda neler keşfedebileceğinizi hayal edin.

Bekliyor olacağım.

Sevgiler,

Edward

"Bu nedir?" Millie sabırsızca sordu.

Onu dolduracak zamanım olmadı. "Sana sonra anlatırım," dedim, kapının yanındaki askıdaki süveterime uzanırken kalbim hızla çarpıyordu. "Gitmek zorundayım!"

"Eloise, bekle!" Ama bir an daha kalamadım. Merdivenlerden inip sokağa çıktım. Yerel ayakkabı tamircisi hemen köşeyi dönünce içeri daldım ve tezgâhın başındaki katip gülümseyerek doğru yeri bulduğumu onayladı. Bana sonuncusu gibi mühürlenmiş başka bir zarf verdi ve hemen açtım.

Eloise,

Bir adım daha yaklaştı, tebrikler. Tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun? Yaparım. Her gün düşünüyorum. İnanıyorum ki, iyi bir terzi tanımadığınız sürece, hatıra sonsuza dek kalbime işlenecek.

*Gel beni bul,
Edward*

Bay Watson, yerel terzi! Pembe yanaklarımla dükkânına koştum ama kapı... kilitliydi. "Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandım, kapıyı yumrukladım, sonra camda KAPALI yazısının asılı olduğu karanlık pencereye baktım.

"Edward!" Sisli sokağa seslendim. Şu anda burada, bir sokağın köşesinden beni izliyor olabilir mi? Bir an sonra, bir adam elinde bir hamur işi ile d- Bay Watson'a yaklaştı. "Üzgünüm bayan, hızlı bir ısırık almak için dışarı çıktım. Nasıl yardımcı olabilirim..." Durakladı, gözleri kocaman oldu. "Bekle, sen e- "

"Evet!" dedim aklını okuyarak.

Kapının kilidini hızla açtı ve bir sonraki zarfı bana verdi.

Eloise,

Şah Mat. Şimdi senin kadar tatlı bir şey yapmanın zamanı geldi . Beni nerede bulacağını biliyorsun.

*Aşk,
Edward*

Tatlı? Yaşlı, huysuz Bayan Burbank'ın işlettiği fırın olmalıydı. Çörekleri ve sürekli olarak kötü ruh hali efsaneviydi. Kilise çanları çaldığında kalbim daha hızlı atıyordu. Frank birazdan gelecekti. Fazla zamanım yoktu ama fırın uzak değildi ve adımlarımı hızlandırdım.

Geldiğimde, kapıda bir kuyruk vardı ama dirseklerimi öne doğru çekip Bayan Burbank'a el salladım. Bana kayıtsızlıkla bakarken, "Bu

Eloise," dedim. "Mesajımı almak için buradayım!" Arkamdaki sinirli adam tutarsız bir şeyler mırıldandı.

Hoşnutsuz fırıncı, Bakın hanımefendi, diye havladı. "Tanrı'nın yeşil dünyasında neden bahsettiğini bilmiyorum, ama bir şeyler yemek istiyorsan *sıraya gir*."

"Ah evet, doğru," dedim, sönük, yavaşça kapıya dönerek *onu gördüm*. Dışarıda, pencerenin önünde, dalgalı sulardaki güçlü bir gemi gibi duruyordu, gözleri vahşiydi ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Kendimi kalabalığın arasından dışarıdaki sokağa ittim.

"Merhaba," dedi gözleri iri ve özlemle.

"Selam."

"Ve böylece beni buldun."

Tek yapabildiğim gülümsemek ve onu görmektir. Bir pantolon ve açık yeşil bir kazak içinde zarif görünüyordu. Çarpık saçlarım ve alnımda boncuk boncuk terlerle nasıl görüldüğümü merak ettim.

"Çörek mi?" dedi bana bir kese kağıdı uzatarak.

Yemek yiyemeyecek kadar yorgun olsam da başımı salladım. Midem h - ve t - düğümler halindeydi. Yüzünü aradım. "Beni nasıl buldun? Burada yaşadığımı nereden biliyordun?"

Komplocu bir şekilde sırtıttı. "Yöntemlerim var."

"Ama... sana kulüpte bir not e- bıraktım. O gün neden Jack'in evine gelmedin?"

Kafasını salladı, belli ki kafası karışmıştı. "Jack'in mi?"

Anlayınca kalbim sıkıştı. "Anlamadın, değil mi?"

"Hayır, yapmadım." Bir adım daha yaklaştı, o kadar yaklaştı ki teninin sıcaklığını havada hissedebiliyordum. Fırının dışındaki insanlar izliyordu ama umurumda değildi.

"Ah, Eloise. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ben...senin... ortadan kaybolduğunu sanıyordum. Biraz dedektiflik işi gerektirdi ama telefon numaranızı buldum ve birkaç kez aradım."

"Yaptın?"

"Evet, ben...hiç geçemedim." Sertçe yutkundu. "Dinle, konuşmak için bir yere gidebilir miyiz?"

"Tamam," dedim hala şaşkınlıkla.

İlk başta sessizce, birkaç dakikada bir birbirimize bakarak sokağa çıktık. Güçlü elini benimkinin içine kaydırды ve amaçsız yolumuz bizi birlikte bir bankta oturduğumuz Edgemore Park'a götürdü. Bir grup kabadayı okul çocuğu uzaktaki bir çam kozalağı kavgasına karışmıştı.

"Sanırım kedi çantadan çıktı," dedim kavgacı bir adam olarak yanından geçerken. "Açıkçası zengin bir iş adamının kızı değilim."

Edward sırtı, elimi dudaklarına götürdü ve tanıştığımız gece yaptığı gibi bileğimi öptü. "Ve bunu en başından beri bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bu kadar açık mıydı?"

"Asla gerçek benliğinden başkası olamazsın ve ben senin mükemmel olduğunu düşünüyorum."

kaşlarımı çattım. "Bağımlı olduğum yıllara pek mükemmel diyemem."

Kafasını salladı. "Biz nereden geldiğimizle değil, kim olduğumuzla tanımlanırız"—kalbine dokunmak için duraksadı — "içeride."

Gülüyorum. "Kıskanılacak yalanım için beni affedecek misin?"

"Zaten aldım." Derin bir nefes verdi. "Dinle, işler sarpa sardığı için üzgünüm. Yeniden başlamak istiyorum ama bu sefer doğru düzgün."

Bir sonrakinden sonra bir engeli düşünerek aklım hızlanıyordu - düğün planları, Frank'in yaptığı tüm titiz hazırlıklar. Gergin bir şekilde nişan yüzüğünü parmağıma sürttüm. Gerçeklerle yüzleşmem gerekiyordu. "Edward, ben...evleniyorum ve...Amerika'ya taşınyorum."

Sanki bu kabul etmeye hazır olduğu bir meydan okumaymış gibi gülümsedi. "Pekala, o halde, bu kadar küstah olmam gerekirse, kalman için sana yalvarmak istiyorum."

Gözyaşlarının eşiğindeydim, ancak cesaretine gülümsemeden edemedim. "Ama o gece seni Rhett's Supper Club'da gördüm. Ben seni e- "

"Bir tarihte? Ben ... idim. Başka bir sıkıcı sosyetik sosyeteyle. O sen değildin, Eloise. Hiç kimse olamaz."

sertçe yutkundum. "Ah, Edward, keşke beni daha önce bulsaydın. Nasıl dilerdim..."

Ama şimdi buradayım, dedi beni kollarına almak için biraz daha yaklaşarak. Onun kucağında eridiğimi hissettim. Onu ilk gördüğüm günden beri böyle bir anın hayalini kurmuştum ve dudakları benimkilerle buluştuğunda, hayal ettiğim kadar büyümlü ve daha fazlasıydı. Kahramanımı, aşkımlı bulmuştum - bana öyle söylendi. Ve yine de... çok geçti.

Öpücüğünden geri çekilip kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. "Ah, Edward, bunu her şeyden çok istiyorum . "

"Ve sen de alabilirsin," dedi bana, şimdinin ve geleceğın sembolü olan elini uzatarak.

Yanağımdan düşen bir yaş silerken başımı salladım, sonra elimi hafifçe karnıma koydum. Frank henüz bilmiyordu, Millie bile. İçimde büyüyen küçücük yeni hayatı kimse fark etmedi. Bu benim sırrımdı ve yalnızca bana aitti, ama şimdi, taşımamız gereken yük Edward'ındı .

"Anlıyorum," dedi bakışlarını benden ayırıp uzaklara bakarak.

Başımı omzuna yasladım, kolalı gömleğini gözyaşlarımla ıslattım. O da sessizce ağladı ve kalbinin benimkinden kurtulmaya istekli olduğunu hissedebiliyordum. O son anlarda zaman çabuk geçti ama her saniyeyi ezberlemeye çalıştım. Burnunun açısı. Yüzündeki kirli sakal gölgesi. Elinin benimkini okşaması. Ve gitme zamanı geldiğinde - Frank birkaç dakika içinde burada olurdu, hatta n - beni bir kez daha öptü.

Eve yalnız yürüdüm ve Millie'yi kanepede ağlarken buldum. Ben de yanına yattım. Böyle bir an için hiçbir kelime yoktu, bu yüzden eşyalarımı toplamak için uyuşmuş halde yatak odama yürümeden önce kendimizi sessizliğe büründürdük -son dakikalarımızın tadını çıkararak-. California'ya getireceğim kitapları çoktan sıralamıştım ve bunlar bagajımda düzgünce organize edilmişti. Ama henüz gardırobuma gitmemiştim, önemli değil. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Seimlerimde kafiye ya da sebep yoktu. Sadece ekmecelerimi boşalttım ve şu ya da bu elbiseyi fırlattım. Her şey karmakarışık, karışık bir karmaşaydı.

Frank'in şoförünün aşağıdaki sokakta korna aldığını ve geldiğini bildirdiğini duyduğumda, bagajımı girişe doğru kaldırdım, sonra küçük daireye son bir kez baktım. Millie kollarını belime doladı, beni o kadar sıktı ki neredeyse acıyordu.

"Sana yazacağım," diye ağladı. Sesinde kedere bağladığım garip bir ton vardı. Ben de üzüliyordum.

Başımı sallamam sadece mekanikti. "Millie, bana bir şey için söz vermeni istiyorum."

"Herhangi bir şey," dedi gözyaşlarını silerek.

Koridordaki dolabın kapısını açtım ve içerideki Edward'ın ceketini işaret ettim. "Bunu benim için güvende tut."

"Elif, anlamıyorum."

Gözlerimi sıkıca kapattım, sonra tekrar açtım ve omzumun üzerinden kapıya baktım. "Kaliforniya'ya yanımda götüremem ama onu kaybetmek de istemiyorum - asla."

"Ne demek istedin?"

"Bir anlam ifade etmediğimi biliyorum ama açıklayacak zamanım yok."

Millie başını salladı. "Onun ismi ne?"

"Edward" dedim. Söz ağzımdan uçtu. "Edward Sinclair."

"Onu seviyorsun, değil mi?"

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. "Evet, Mill. Ah, yaparım."

Kafa karışıklığı içinde başını salladı. "Öyleyse neden—"

"Çok geç." Frank antalarımaya yardım etmek için merdivenlerde belirirken dudağımı ısırdım.

"Merhaba hayatım," dedi, az önce kısa kesilen konuşmadan habersiz, Millie'ye el sallamadan önce. "Şoförüm Heathrow'a giderken trafikle karşılaşabileceğimizi söylüyor, o yüzden acele etmemiz gerekiyor. O birinci sınıf koltukları kaybetmek istemiyoruz."

Frank'in arkası döndüğünde, Millie beni başıyla onayladı. Tek ihtiyacım olan buydu.

"Hazır mısın aşkım?"

"Evet," dedim neşeli numarası yaparak.

Frank'i merdivenlerden aşağı takip etmek için dönmeden önce Millie'ye son bir kez baktım. Bacaklarım kurşun gibiydi ve her adım ironi sızıyordu. Tüm hayatımı, sonunda Doğu Yakası'ndan ayrılacağım günü hayal ederek, geçmişe veda öpücüğü vererek geçirmiştım ve şimdi oluyor... tek istediğim kalmaktı.

C H A P T E R

9

Valentina

Daniel Davenport'un numarasını çevirdikten sonra nabzım hızlanırken Liza'ya, Çalışıyor, DİYE FISILDADIM .

"Merhaba?" diyor genç bir sese sahip bir kadın. Sesi acil ve hatta belki biraz da sinirliydi ama arka plandaki kargaşadan, musluktan akan sudan ve tıkırdayan sudan bunu anlamak zor .

"Oh, um, merhaba," diye mırıldandım. "Özür dilerim, uh, ben... Daniel'i arıyordum."

"Daniel? Daniel kim?"

Boğazımı temizliyorum. "Daniel Davenport."

"Daniel Davenport, ha?" Güler. "Bu iyi bir tanesi."

"Üzgünüm, anlamıyorum."

"Açıkçası eski sevgilimi arıyorsun," diyor. "Söyle bana, ne tür bir adam kız arkadaşını aldatmaya çalışırken ev telefonunu verir?" Kokuyor. "Evet, cep telefonu yok - çok fazla ödemeyi kaçırdı. Önce Clyde Humphrey'di, sonra Ben Calloway ve şimdi...Yine neydi? Ah evet, Daniel Daven-her neyse." Güler. "Senin suçun değil tatlım. Ben de dahil senin ve aldattığı tüm zavallı kadınlar için üzülüyorum . Ama şimdi şaka onun üzerinde." Başımı sallıyorum, her şeyime asılı olan Liza'ya. kelime. "Geçen hafta posta dolandırıcılığından tutuklandı. Sonunda onu yakaladılar. Hele şükür."

"Ah," diyorum. "Üzgünüm. İ..."

"Olma," diye yanıtlıyor kadın. "Sadece benim yaptığım gibi dersini al ve bir sosyopata kanma."

"Evet, doğru," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim." Aramayı çabucak sonlandırdım ve telefonu koltuğa koydum, bir dinamit parçasıymış gibi ona baktım.

"Böyle?" diye sordu Liza, gözleri büyümüştü. "Bana her şeyi söyle!"

"Yanlış numara." iç çekiyorum. "Ya öyle, ya da Daniel Davenport'umuz şu anda hapiste olan hile yapan bir sosyopat."

"İlk senaryoya geçelim."

omuz silkiyorum.

Cesaretini kaybetme, dedi Liza.

"Sanırım zaten var," diyorum esneyerek. "Ama şimdilik biraz uyumam gerek."

Liza süveterine uzandı ve kapıdan bana arsız bir gülümseme gönderdi. "İyi geceler balım. Yakışıklı ve gizemli Daniel hakkında en romantik rüyayı görsün."

-

ERTESİ SABAH, özellikle romantik bir rüyanın hoş anılarıyla uyanmasam da, Kitap Bahçesi hakkında yeni keşfedilen bir netlik duygusuyla alışılmadık şekilde demlenmiş hissediyorum. Annemin hayatı benim için acı verici bir gizem olarak kalabilirdi ama o güzel

ve değerli bir şey yarattı. Geçen gün dükkana gelen müşterileri düşünüyorum - özellikle Eric, kız arkadaşı biraz şüpheli olsa bile. Mağazada neredeyse reşit oldu! Jan'ın Café Flora'da neredeyse içeriden nasıl aydınlatıldığına tanık olmuştum. Kitap Bahçesi'nin toplumdaki önemli yerini anlatırken. Bir kütüphaneci olarak kariyerimin bir anlamı olsaydı, bunun da en az onun kadar ya da daha fazla anlamı olabilirdi. En azından kitapçıya yeni bir hayat vermeye *çalışmasaydım* , kendimle nasıl yaşayabilirdim ? Çaydanlığı doldurup eski sobanın arka ocağına yerleştirirken telefonuma uzanıyorum ve @booksbyval'deki biyografimde bazı değişiklikler yapıyorum. "Librarian" ve "Seattle" ı siliyorum. İki dünyayı bir arada tutamam; Birini seçmeliyim ve ben seçimimi yaptım. Üzölmeliyim, *belki* ? Bunun yerine, yeni girişı yazdığımda bir gurur dalgası hissediyorum. Kitapçı. Kitap Bahçesi. Primrose Tepesi, Londra.

Bu, uzun zamandır kayıp olan annemin bana hediye ettiğı hayat. Onu benim yapmak için altı ayım var.

-

Ben mağazaya girerken KAPI ZİLLERİ ŞİNGIRDADI . "Milli?" Nefes nefese, ön pencerenin yanındaki güneşli bir yere bacaklarını uzatan Percy'yi uyandırarak seslendim.

"Bir dakika," diye yanıtlıyor arka odadan.

Bir an sonra, biraz darmadağınık, elinde bir süpürgeyle ortaya çıkıyor. "Arıların, bir kitapçıda kendi kovanlarını inşa etmekten daha mantıklı olacağını düşünmez miydin?" Başını sallıyor. "Yine o patlamış pencereden içeri girdiler. Her yıl bu zamanlar oluyor. Bunu düzeltmeyi düşünüyordum ve bu, ertelemeenin bedelini ödeyen bir insan." Süpürgeyi arka duvara dayadı, ama inatla bir tokatla yere düşüyor. "Ardından Hemingway bölümünde eşek arıları olacak!"

Dükkanın arkasından gelen bir tırmalama sesi algıladığımda, kahkahamı bastırarak, "Üzgünüm," diyorum. "Bir dakika, bu nedir, kesinlikle arılar değil mi?"

Millie gözlerini devirdi. "Percy! Tarih bölümündeki köşe kitaplığının kendi kişisel tırmalama direği olduğunu sanıyor." Onu pencereye geri itiyor, sonra uzun bir an için duruyor, tek kaşını kaldırmadan önce yüzümü inceliyor. Yüz ifaden, dedi emin bir şekilde başını sallayarak. "Annen bir şeyin eşiğindeyken aynısını yapardı."

Konuşmak için ağzımı açtım ama Millie beni susturmak için elini kaldırdı. "Bir şeyler hazırlanıyor. Bunu biliyorum. Hadi kısa keselim. Bizi işimizden alıyorsunuz. Dükkanı kapatıyorsun, binayı satıyorsun. Devam etmek. Söyle gitsin."

başımı sallıyorum. "Aksine Millie, daha fazla yanılamazdın. *Dükkanı* satmıyorum . Aslında tam tersi."

Bakışlarını kısıyor, hala ikna olmuyor.

"Dinle," diye devam ediyorum. "Annemin mülkünü bana bıraktığını ilk öğrendiğimde ne düşüneceğimi bilemedim. Yani, on iki yaşımdan beri onu ne gördüm ne de duydum. Bu *uzun bir zaman* ." İçimde tanıdık bir ağrı nabızı atıyor ama duygularımı zorlayarak devam ediyorum. "O zamandan beri yanımda çok fazla acı taşıdım. Yani evet, uçaktan indiğimde o kadar nostaljik ya da sıcak hissetmedim."

Ben devam ederken Millie dinliyor. "Ama sonra buraya Primrose Tepesi'ne geldim ve dükkânı kendi gözlerimle gördüm. Seninle ve Liza ile tanıştım, Jan, marketteki o tuhaf adamla ... "

"Bere," diye ekledi Millie, cümlemi bitirirken gülümseyerek.

"Bir de sahte bir Fransız aksanı, eğer ekleyebilirim."

Başını sallıyor. "Kesinlikle sahte."

Gülüyorum. "Ama yakıştı, değil mi? Hepsi uyuyor. Hepiniz. Hepsi"—Durakladım, mağazanın etrafına baktım— " *bu* . Sanırım demek istediğim şu... Hiçbir yere gitmiyorum. yapamam." yakalarım gözleri, bakışlarını benimkilere çevirdi. "Annemin geçmişini asla anlayamayabilirim ama Kitap Bahçesi için savaşacağım."

Millie kollarını bana doladı. "Biliyordum!" o ağlıyor. "Çürük elma olmadığını biliyordum!"

Tezgahın üzerindeki kutudan ona bir mendil uzatıp kendime de bir tane alıyorum.

"Ama bu emlak vergisi, Millie," diye devam ettim. "Ödemek için sadece altı ayım var ve nakit param yok. Şimdi, benimle çalışmaya istekliysen, belki biraz yaratıcı e- "

Kendimi konuşmanın gittiği yerde durduruyorum. Evet, Millie hukuk kariyerinden emekli ve yardım edecek sermayeye sahip olabilir ama bu, annemin en iyi arkadaşına yüklenmek için çok büyük bir yük olur. Bu düşünceyi bir kenara bırakıp yeni kitap sevkياتını rafa kaldırmasına yardım etmeye karar verdim; bu, ona *The Last Winter'in nüshasındaki ilgi çekici yorumları* ve Liza'yla cesaretimi topladığım şarap dolu akşamı (gerçi de olsa) anlattığım zamandı. , sıvı cesaret) kapağın içinde yazılı olan telefon numarasını çevirin.

Bu ilgi çekici, dedi Millie, sözlerimi büyük bir dikkatle yiyip bitirerek.

kitapta 'bulduğunuz' bir adamla tanışmaya çalışmak biraz çılgınca görünüyor, değil mi?"

"Belki, ama sadece en iyi şekilde." Sırıttıyor, rafa yeni bir ciltsiz kitap koyuyor. "Valentina, annen sana hiç bir kitabın ömründen bahsetti mi?"

Gülüyorum. "Yolculuk? Evet."

Mille başını salladı. "Geniş. Bu kitap Daniel'in ona sahip olmasından önce ve sonra sayısız elden geçmiş olabilir. Onu bulmak biraz zaman alabilir ama imkansız olduğunu düşünmüyorum."

Tartışmamıza o kadar dalmıştık ki ikimiz de kapıda sabırla bekleyen FedEx teslimatçısını fark etmemiştik. Boğazını temizlediğinde, Millie irkildi, dağınık saçlarını çabucak düzeltirken özür dileyerek paketleri işaret etti.

Adam, Millie'nin yanakları kızarıırken, Sorun değil, dedi.

Beni tanıştırmadan önce paketleri tezgahın üzerine koyarken, Teşekkürler Fernando, dedi.

Tanıştığımıza memnun oldum, dedi tekrar Millie'ye dönmeden önce. "Ve... sizi görmek her zaman güzel Bayan Wilson." Simsiyah

saçları şakaklarında grileşiyor, ancak ondan en az on beş yaş küçük olduğu açık. Yan yana dururlarken, başının üstü zar zor köprücük kemiğine ulaşıyor.

"Lütfen, yıllardır burada teslimat yapıyorsunuz. Biz temelde...eski arkadaşız. Bana Millie demelisin."

Kapıya dönmeden önce bir süre bakışlarını tutarak, Millie, dedi. "Öğleden sonra."

Sağ kolu aniden kas kapasitesinin yüzde yetmiş beşini kaybetmiş gibi, "Hoşçakal, Fernando," diye gevşek bir dalgayla yanıtlıyor.

Teslimat kamyonu caddeden aşağı doğru hareket ederken, "Pekala, vay, vay," dedim alayla. "Biri FedEx adamına aşık oldu!"

"Kesinlikle istemiyorum," diye ısrar etti Millie, az önce altına düştüğü büyüden kendini kurtararak.

Annemin son ipucunu hatırladığımda, yeni envanteri doldurmasına yardım ederek gülümsedim. Çantamı alıp Millie'ye son satırları okumak için kartımı çıkardım: *Gözyaşlarını kurutmak için orada olamasam da, bu mahallede yürekli insanlar var. Onları ailen gibi düşün, çünkü onlar benim içindi. Rahatlamaya ihtiyacınız olduğunda, onlara dönün ve kreşte kıvrılın ve yaşlı kadının "Sus" diye fısıldadığını dinleyin.*

Merakla ona bakıyorum. "Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

Gözleri parlıyor. "Evet, senin de öyle olduğunu biliyorum."

"Ama istemiyorum! Defalarca okudum ve... Bir türlü yerine koyamıyorum."

Millie pencerenin yanındaki eski, döşemeli koltuğa gömüldü. Kollar eski püskü ve muhtemelen adı ne - iç tasarımcının - kovanlara dönüşmesine neden oldu. "Sen doğduğunda annene bir kutu çocuk kitabı gönderdim - hepsi klasik, zamana direnmiş olanlar. Bana, bir tanesinin erken dönem favoriniz olduğunu söyledi."

Annemin son ipucuna ışık tutabilecek herhangi bir anıyı çıkarmaya çalışarak dudakımı ısırdım. "Peter...Tavşan mı?" sonunda söylüyorum.

Millie gülümser. "Bir ipucu vereyim mi?"

"Evet lütfen."

"Beş kelime. Hazır mısın?"

Başımla onayladım.

" 'Büyük, yeşil odada.' "

İlk yıllarım gözümün önünden geçerken nefesim kesiliyor. " 'Bir telefon ve kırmızı bir balon vardı ve'... aman tanrım... *Millie* ! Yaşlı kadın, fısıldıyor sus!" O eski sevgili kitabı hatırlayarak başımı salladım. "*İyi geceler ay!*"

"Evet. Margaret Wise Brown tarafından."

Çizgiler bilinçaltıma gerçek anlamda yerleşmişti ve yine de, kederimden, şimdiye kadar bir şekilde onlara erişmek için mücadele etmiştim. Bir anda, üç yaşındayım, fare, lapa kasesi, oyuncak bebek evi ve hush fısıldayan yaşlı kadınla eski hikaye kitabının sayfalarında oyalanırken annemin kucağında oturuyorum - uyumsuz bir kelime kombinasyonu ve en azından benim için mükemmel kreşendoyu oluşturan görüntüler.

Çocuk edebiyatı bölümüne koşuyorum, *Goodnight Moon'un* tek bir kopyasını görene kadar rafları taradım . Ama sayfalarını çevirdiğimde... hiçbir şey bulamıyorum.

"Şans var mı?" diye sordu Millie, köşeden bakarak.

"Hayır," diyorum, sağımdaki eski püskü koltuğa çökerek.

Biliyorsun Valentina, diye başlıyor. "Annenizin sevgili arkadaşlarından biri May Weatherby adında bir kadın. Buradan üç blok ötede, pastel mavi binanın en üst köşesindeki dairede oturuyor."

Geçen gün Liza ile birlikte yürürken binanın önünden geçerken başımı salladım. Üst kattaki pencere kutusundaki çiçekler gözüme çarptı.

May'in merhum kocasının Margaret Wise Brown hakkında bir biyografi yazdığını bilmek ilginizi çekebilir. Aslında onu çok iyi tanıyordu." O gülümser. "Sana doğru yönü gösterebileceğini hissediyorum."

Ben daha bir şey diyemeden kapıdaki ziller çalıyor ve Eric içeri giriyor, ama bu sefer o yalnız.

Öğleden sonra Millie, dedi omzundaki deri postacı çantasını düzelterek. Bisikletinin dışarıdaki kaldırıma park ettiğini fark ettim.

"Erik!" diyor, onu selamlamak için yürüyor. Sandalyemden boş boş el sallıyorum. "Sanırım en son gelenlerimizden bir tekme alacaksınız. Tam sana göre bir şey var."

"Eminim yapacağım" diye yanıtlıyor. "Ama önce, bana biraz tavsiye verebilir misin diye merak ettim."

Beni dene, dedi Millie.

Elini saçlarının arasından geçirdi, sonra çatık kaşlarıyla bana doğru baktı. Acaba kız arkadaşının yeğeni kitabı beğenmedi mi? merak ediyorum ...

"Bu Fiona," diye başlıyor. "Sorun... o... değil gerçekten bir okuyucu. Ve... Ellerine doğru kitabı alabilirsem, belki de bent kapaklarını açabilir diye düşünüyorum, anlıyor musun?" Bana bakıyor. "Annenin bana *Tom Sawyer'ın Maceraları'nın bir kopyasını verdiği zamanki gibi* . İşte oradaydım, Londra'dan gelen huysuz bir ergen ve birden, -aklımda , en azından- hazine arıyor ve Mississippi kıyılarında bir cinayet mahallinden kaçıyordum. Bu...olağanüstüydü, gerçekten. Mesele şu ki, bir kez bir hikayede kaybolduğunuzda, başka bir hikayede kaybolmak istersiniz. Bu, kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet."

Millie bana gülümsüyor. "Okumanın daha çok okumaya yol açtığı senin teorin değil mi Valentina?"

Başımı salladım, Millie ve Eric'in konuştuğu tezgaha doğru yürüdüm.

"Sadece bu," diye devam ediyor. "Ve Fiona için umduğum şey bu. Onu kitapların dünyasına çeken *kitabı* bulmak istiyorum ."

Millie, Eric'in durumunu yeterince özömsediğinde bana döndü. "Valentina, neden arkadaşımız Eric'in ikilemi için bir kitap bulmasına yardım etmiyorsun?"

"Tabii," diyorum, derin, profesyonel kütüphaneci kaynaklarıma uzanarak. Millie az önce kucağıma bir bomba fırlattı, patlamak üzere ve o bunu biliyor.

Eric, kitap raflarından oluşan bir labirentten geçerken beni takip ediyor, sabırla basiret edebi seçimimi bekliyor ve yine de tamamen şaşkınım. *Onun ruhsuz kız arkadaşının okumasını önereceğim ne var Allah aşkına?* Nora Ephron'un *Mide Yanması* kitabının on sayfasını yönetmesinin ya da Maeve Binchy'nin *Tara Yolu*'nu umursamasının imkanı yok . Klasikleri unut, olağan şüphelileri unut. Bu görev zorluydu —büyük bir görevdi.

Bir şeyin g— herhangi bir g— olmasını umarak yüksek ve alçak bir arama yapıyorum . üzerime atlayacak ve sonra atlayacak. " *Zaman Yolcusunun Karısı*'nı okudun mu?" diye sordum, hızla başını sallayan Eric'e dönerek.

"Aman tanrım, evet. Onu bırakamadım. Hatırlarsam, bir günde okuduğumu düşünüyorum."

"Ben de," diyorum gülümseyerek. İçimden bir ses, Fiona'nın bundan hoşlanabileceğini söylüyor. Belki bir filme dönüştürülmesinden bile etkilenir?"

Omuz silkiyor. "Belki, gerçi h- "

"Filmler asla kitaplarla kıyaslanamaz" dedik ikimiz de bir ağızdan.

"Hiç," diye ekledim sırtarak.

Başını sallıyor. O zaman onun için alırım, dedi, Millie'ye bakmak için durarak. "Yem yerse sana haber veririm."

"İyi şanslar" diyorum.

Duruyor, başını kaşıyor. "Fiona'nın çocukluğu pastoral olmaktan çok uzaktı. Babası o gençken ayrıldı ve annesi devlet yardımı ile geçindi. Kesinlikle hiçbir şey olmadan büyüdü. " Geçen gün taktığını hatırladığım Gucci çapraz askılı çanta, dış görünüşün aldatıcı olabileceğini hatırlatıyor ve onu yazdığım için anında pişman oldum. "Bunu sana söylediğimi bilseydi çok üzülürdü. Sanırım söylemeye çalıştığım şey, senin ve benim sahip olabileceğimiz fırsatlara sahip olmadığı ve kesinlikle onunla okuma sevgisini paylaşan kimse olmadı." Uzun bir an duraklıyor, sonra gülümsüyor. "Annen benim için o kişiydi."

"Bu...harika" dedim, içimde yükselen duygu dalgasını gizleyerek, kayıtsızca. Ben California'da annesizken o buradaydı, mahalle

çocuklarına hayrandı. Ona benden daha fazla nasıl ihtiyaçları olabilirdi? Fiona ve benim açıkçası ortak bir noktamız var: geçmişimizin acısını saklamak. "Pekala," diye devam ettim kendimi toplayarak. "İ umarım kitapla iyi gider. İyi şanlar. Ben...gitmek zorundayım."

Elbette, dedi Eric. "Ben... seni tuttuğum için üzgünüm."

"Sorunsuz. İnsanları kitaplarla eşleştirmeyi seviyorum."

O gülüyor. "Anne gibi, kızı gibi sanırım."

"Evet. Sanırım."

-

DIŞARIDA YAĞMUR YAĞIYOR - BÜYÜK YAĞMUR DAMLALARI başımı yukarıdan aşağı atıyor - ama bir şemsiye kapmak için arkamı dönmüyorum. May Weatherby'nin evi uzakta değil, bu yüzden köşeyi dönmeden önce iki blok ilerideki adımlarımı hızlandırdım, uzakta açık mavi binayı gördüm. Yağmur sahneyi bulanıklaştırıyor, sanki beni bir şekilde rahatlatan Empresyonist bir tabloya adım atmış gibiyim.

çıkan merdivenleri tırmanıyorum, burada bir çağrı düğmesinin yanında HAVA DURUMU YAZAN BİR PANKART BULUYORUM VE BASIYORUM. Bir an sonra yanımdaki küçük hoparlörden yaşlı bir kadının sesi sessizce geliyor. "Merhaba?" Kulağa zayıf geliyor ve biraz şaşırılmış durumda ve önce aramadığıma pişmanım. Elbette Millie'nin telefon numarası vardı.

"Merhaba, evet, bu May Weatherby mi?"

"Evet."

"Bu...Valentina Baker- Eloise'nin kızı."

Kadın, "Ah, bu kasvetli günde ne hoş bir sürpriz" diyor. "Biliyorsun canım, seni bekliyordum. Hemen yukarı çık ve bu yağmurdan kurtul! Ben ikinci kattayım."

Kapının otomatik olarak açıldığını duydum ve merdivenleri çıkarken kazağımdaki yağmuru silkeleyerek içeri adım attım. İkinci

katta, açık kapıya yaklaşıyorum, içeriye dikkatle bakıyorum. "Merhaba Bayan Weatherby? Valentina'ydı."

"Evet, evet," May içeriden bana sesleniyor. "İçeri gel canım. Sadece bizim için biraz çay koyuyorum. Kendini evinde gibi hisset."

İçeriye, pencerenin yanındaki koyu mavi kanepeye ilerledim ve oturdum. Düzenli daire, 1950'lerden kalma bir zaman kapsülü gibi hissettiriyor. Yakındaki raftaki antika seramik heykelcik koleksiyonuna bakıyorum. Yukarıda, yaşlı bir kadınla genç bir adamın, her ikisi de neşeyle gülümsediği siyah-beyaz çerçeveli bir fotoğrafı var.

Birkaç dakika sonra May, içinde bir çaydanlık ve iki porselen fincan bulunan bir tepsiyle belirir. Masanın üzerine bırakırken kolları biraz sallanıyor, sonra yüzü bana dönük mavi-beyaz, bez kaplı Louis XV sandalyeye oturuyor. En az seksen, belki daha yaşlı ama kendini bir zamanlar çok güzel olan bir kadının havasında tutuyor. Aslında hala öyle. İncecik gri saçları, çıkık elmacık kemiklerini ve uçuk mavi gözlerini ortaya çıkaracak şekilde topuz yaptı. "Korkarım beni bornozumla yakaladın," dedi gülümseyerek. "Bugünlerde pek ziyaretçim olmuyor ama sen çok özel birisin."

"Ben, uh, beni kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim," diye başladım. "Önceden aramadığım için üzgünüm."

"Sorun değil canım." Bakışlarını daraltıyor. "Şimdi söyle bana, sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Ne kadarını bildiğinden emin olamadığımdan, baştan başlıyorum - annemin çöpçü avını ve beni buraya getiren önceki ipuçlarını anlatıyorum . Çantamdan en son notu çıkardım ve ona gösterdim. "Millie, Margaret Wise Brown'ın *Goodnight Moon*'u ile bir ilgisi olabileceğini düşündü . Annem bunu bana çocukken okurdu."

Ah, evet, dedi May, okuma gözlüklerini sehpa geri koyarak. "Tam burada var." Ayağa kalkıyor ve odanın diğer ucundaki eski bir kayar masanın yanına gidiyor, sonra elinde bir notla geri dönüyor. *Goodnight Moon*'un kopyası . "Bence aradığınız şey bu. Annen sana vermemi istedi. Geldiğinde."

Gülümsedim, kitabı elime aldım ve içine sıkıştırılmış bir sonraki zarfı buldum. May merakla bana bakarken ben onu bir kenara koydum .

"Sorunlusun, değil mi canım."

Tatlı bir gülümseme sergileyerek başımı salladım. "Hayır hayır. Ben sadece iyiyim."

Başını sallıyor. "Onunla ilk tanıştığımda annen de öyleydi. Hayat onun yolunda gitmemiştii - benden çok uzak - ve senin de aynı şekilde hissedebileceğinden şüpheleniyorum. Ben itiraz edemedim o devam ediyor. "Aslında iyi insanların başına kötü şeyler gelir. Onlar yapar. Her zaman. Ama hayatımızın geri kalanında onların içinde yuvarlanıp kalmayacağımız ya da daveti kabul edip etmeyeceğimiz bizim seçimimiz."

Kaşlarımı çattım, kafam karıştı. " *Davet* mi?"

"Evet, hayatın büyük ikinci perdesine başlamak için. Görüyorsun, annen bunu öğrendi. Geriye bakmayı bıraktığında, sonunda ilerleyebildi."

Boğazımı temizliyorum. "Dinle, kaba olmak istemem ama anladığımı sanmıyorum. Annem Londra'ya geldiğinde beni terk etti. O asla geri dönmedi. 'İkinci perde' dediğin şey bu mu, bilmiyorum?"

Gülümsüyor, yılmadı. Duvardaki siyah beyaz fotoğrafa bakarak, "İkinci perdemi çektim," diye devam ediyor. "Resimdeki yakışıklı delikanlıyı görüyor musun?"

Başımı salladım, gözlerim geldiğimde fark ettiğim fotoğrafa döndü.

"O benim kocamdı, Charles Weatherby. Tanrım, o bir rüya teknesi miydi? İşte Margaret'in yanında." Kucağımdaki *Goodnight Moon* kopyasına refleks olarak baktım . "Onun bir kulübesi vardı. Vermont, çocukluk evinin yakınındaydı ve çocukken onu bir nevi kanatlarının altına aldı. Ama neyse, yirmi birinci yaş gününden sonraki gün onunla tanıştığım, ilk görüşte aşktı. Tek sorun, başka bir adamla nişanlı olmamdı." Kendi kendine gülümsüyor, hatıraların onu eski dostlar gibi teselli etmesine izin veriyor. "Elbette Charles ile evlendim. Nasıl olmaz? Tahmin edebileceğiniz gibi, buna giden çok

acı verici bir zamandı. Birinin kalbini kırdım ve bu süreçte tüm ailemi kızdırdım. Annem benimle iki yıl konuşmadı. Ama benim için bu kadardı - ikinci perdem ." Uzun bir süre beni izliyor ve sessizlik ağır ve rahatsız edici. "Eloise aynı şansa sahip değildi canım."

"Yani babamı sevmediğini, *başka birini sevdiğini mi söylüyorsun ?*"

"Anlamamı istediğim şey, insan kalbinin ancak bir yere kadar itilebildiği ve sonra kendi aklını aldığıdır. Annenin California'yı terk etmesinin nedenleri büyüktü, hatta cesurlardı. Bu onun ikinci eylemiydi."

boş boş kafamı sallıyorum. Sözleri ikindi havasında oyalanıyor. Kalbime girmeye çalışıyorlar ama izin vermeyeceğim.

"Eh, bu kadar lafım yeter. Kartı açmayacak mısın?"

Bir an tereddüt ettim ama sonunda o beklentiyle izlerken zarfın kenarını kaldırdım.

Sevgili Valentina,

Bir sonraki ipucuna ulaştın! Umarım bunu takip etmek çok zor olmamıştır. Biraz kazmanın gerekebileceğini biliyordum ama May ile tanışmanı istedim. Londra'ya döndüğümde, dünya çok karanlık bir yer gibi hissettim. Mayıs Primrose Hill'de benim için bir lamba yakan ve yolumu bulmama yardım eden o büyülü insanlardan biri. Ve zamanında yaptım. Nasıl bildiğimi söyleyemem ama diyelim ki küçük bir kuş bana dünyanın şu anda biraz karanlık olduğunu söyledi. Keşke daha iyi hale getirmek için orada olsaydım ve bana en çok ihtiyacın olduğu yıllarda senin yanında olsaydım. Ama geriye gitmek yok, sadece ileriye gitmek var. Bu yüzden sizi biraz neşelendireceğim: nergis. Matilda'ya sorun, size kadife yeşili battaniyesini sunacaktır, ancak eldiven takan tilkilere dikkat edin: Size küçük evin yolunu gösterecekler.

Bekliyor olacağım,

Mumya

C H A P T E R

I O

Eloise

LOS ANGELES, KALİFORNİYA

17 Mayıs 1968

EVE HOŞ GELDİNİZ, DEDİ FRANK , uçak piste inerken elimi sıkarak. Daha önce hiç uçağa binmemiştim, bu yüzden ani gümbürtünün normal olup olmadığını veya uçağın kendiliğinden yanmak üzere olup olmadığını bilmiyordum. Ayrıca, tüm uçuşu gözyaşlarıyla savaşıarak geçirmiştim ve şimdi sadece hareketleri yapıyordum.

Ev. Yabancı bir ülke bu unvanı nasıl alabilir? Pencereden parlak güneş ışığı süzülürken, elimden geldiğince kendimi toparlayarak gözyaşlarımı geri gönderdim. Frank'in beni ağlarken görmesine izin vermeyecektim.

Yolcular çantalarını ve şapkalarını tutarak başka bir uçaktan inerken uzakta palmye ağaçlarını gördüm. Saçları benimkinden çok daha sarı olan modaya uygun bir kadın, ipek bir atkıyı boynuna doladı ve çantasını siyah saçlı ve akıllı gözlüklü yakışıklı bir adama verdi. Tabii ki Edward'ı düşündüm, ama hemen bunun için kendimi azarladım.

Frank, "Buraya bayılacaksın hayatım," dedi. "Şehir her gün değişiyor. LAX'i al. Bu jet için bir havaalanı yaş. Terminal alanı sadece yedi yıl önce açıldı. Ve Theme Building'de, gözlem güvertesinde tüm hava alanını gören bir restoran var. Bir gece denemek zorunda kalacağız."

Güneş solgun tenime vururken uçağın çıkış rampasında onu takip ederek umutsuzca başımı salladım. Gözlerimi kısarak uzakta parıldayan şehre bir bakış attım. *Yani burası Amerika. Yeninin evi.*

Ama kalbim geçmişe aitti.

Frank'in sesi bile bana Edward'ı ve Londra'da yarım bıraktığım bölümü düşündürdü.

Aniden Kraliyet Otomobil Kulübü'ne geri döndüm.

"Amerikalı erkekler, hepsi kulağa sanki-"

Hep bir ağızdan "Kovboylar" dedik ve güldük.

Frank gülümseyerek bana döndü. "Sevgilim, kendini iyi hissediyor musun?"

"Evet," dedim hızlıca. "Sadece biraz... hava hastasıydım. Şimdi daha iyiyim."

Cüzdanına uzandı, sonra bana tuhaf görünümlü birkaç banknot verdi. "Ben çantalarımızı alırken sen neden kendine bir şeyler atıştırmıyorsun?"

"Teşekkürler," dedim önden yürüyerek. İçeride bir kafeye giden yolu buldum ve Frank'le dışarıda bir araya gelmeden önce, bir dergi standının yanında oyalanmak üzere iki sade kahve sipariş ettim , orada zaten bir taksi bekliyordu.

"Sevgilim, biliyorsun ben kahve içmem" dedi.

Elimdeki iki strafor bardağa baktım. Londra'daki taksiciler için fazladan kahve almak gibi tuhaf bir alışkanlığımı hatırlatarak, Hayır, hayır - bu sürücü için, dedim.

"Yeryüzünde yaşamamanın ne harika olduğunu bilmek ister misin? Los Angeles'ın batı yakası mı?" diye sordu bana dönerek. Dikkatimi Londra'da değil de *burada istediği açıktı*. "Gerçekten mükemmel bir yer. Tabii ki, her şeye sahibiz - en iyi restoranlar, plajlar. Ama havaalanına yakınlığı yenemezsin. Birkaç dakikaya evde oluruz."

ev . Yine o kelime. Pencereden şehrin silüetine baktım. Ev gibi değil, daha çok kim bilir neyle dolu uzak bir gezegen gibi görünüyordu.

Frank, "Burada gerçek gökdelenler yok" dedi. "1926'dan beri, en yüksek bina dört yüz elli dört fit ile belediye binasıdır. Önde gelen mimarlar bunu böyle planladılar. Vizyonları, mümkün olan en geniş alanda şehir yaşamının faydalarını en üst düzeye çıkarmak için gelişmenin yatay olarak yayılmasını sağlamaktı."

Vızıldayarak geçen binalar ticariydi ve yere yakındı ve çok az yaya vardı, hiçbir şey Doğu Yakası'ndaki, çalıştıkları, alışveriş yapan, yaşadıkları yerde yiyip içen insanlarla dolup taşan Whitechapel Yolu'nun mahalle havası gibi değildi.

Yirmi dakika sonra sürücü, palmiyelerle çevrili bir yerleşim caddesine döndü. Araba bir tepeye tırmandı ve zirvesinden mavi okyanusu görebiliyordum. Terakota kiremit veya benzeri bir çatıya sahip düzinelerce beyaz sıvalı evin yanından geçtik. Her yerde özenle bakılmış çimenler, meyve veren narenciye ağaçları ve tek yaprağı çarpık olmayan kırpılmış çitler vardı.

Frank, bir tasarım dergisine ait gibi görünen büyük, modern görünümlü bir evi işaret etti. "İşte orada," dedi gülümseyerek. "Eve hoş geldiniz, Bayan Baker, daha doğrusu yakında müstakbel Bayan Baker."

Nefesim kesildi, gerçekten şaşırdım. "Gerçekten mi Frank? Bu güzel." Ve şok edici bir şekilde öyleydi. Manikürlü olmanın ötesinde Giriş yolunu çevreleyen iki uzun palmiye ağaçları ile çim ve bahçe, iki katlı ev, okyanusa bakan dev pencereleri ile büyük bir köşeye

oturdu. Film yıldızlarının yaşadığını hayal edebileceğiniz türden bir evdi, benim gibi sıradan insanlar değil.

Şoför çantalarımızı boşaltırken Frank elimi tuttu ve gururla beni ön kapıdan geçirdi.

Siyah elbiseli ve beyaz önlüklü, koyu renk saçları sıkı bir topuz halinde toplanmış tıknaz bir kadın, merdivenin ilk basamağından bana gülümsedi. Nezaketi beni ısıttı ve onu hemen sevdim.

Eloise, dedi anlayamadığım bir aksanla. "Hoş geldin."

"Canım," dedi Frank, "bu harika hizmetçimiz Bonnie."

"Tanıştığıma memnun oldum." dedim gülümsemesine karşılık vererek.

"Yorulmuş olmalısın," diye ekledi, üzerimde telaşlanmaya başlayarak. "Çantanızı alabilir miyim? Sana bir y- " alabilir miyim?

Frank boğazını temizledi. Bonnie, sana yazdığım tüm hazırlıkları yaptın sanırım?

"Evet, Bay Baker," dedi çabucak, gururla parlayarak. "Tam istediğin gibi ev gelinin için hazır." Benim hakkımda ne düşündüğünü merak ettim, Frank'in Londra'dan eve götürdüğü bu yabancı... bir hatıra gibi.

"Sevgilim, gel sana etrafı göstereyim." dedi elimi tutarak. Bana evi tasarlaması için tuttuğu çok önemli mimarı ve inşaat sürecinde nasıl hiçbir masraftan kaçınmadığını, her ayrıntıya dikkat ettiğini anlattı. Ve, oh, detaylar. Hiç bu kadar büyük bir buzdolabı ya da bu kadar peluş bir kanepe görmemiştim, ya da... bir yüzme havuzuyla... *kendime ait* bir havuzum olduğunu düşünmek .

Üst katta Frank, çocuk odasına dönüştürülecek yatak odasını ve ardından iki ilave yatak odasını gösterdi. Ebeveyn süitine ulaştığımızda, geri çekildi ve şaşırdı, sonra bana baktı. "Seninle tanıştıktan hemen sonra, benimle paylaşacağını umarak bu odayı yeniden yaptırdım. Ne düşünüyorsun?"

Gerçek açık ve basitti, benim gibi East End'den bir kız, benim gibi tüm hayatını aksanını gizlemeye çalışarak geçirebilirdi, ama asla bu kadar büyük bir yatakta ya da böyle bir odada uyumayı hayal edemezdi. gran d— ve tüm Londra dairemnden daha büyük! Yanmış

sarı yorganı ve yastıkları beğendim mi? O sordu. Ona gerçeği söylemeye cesaret edemedim, denizin rengi olan maviyi ya da belki de pembeyi seçerdim - pembeyi her zaman sevmişimdir. Ama hiçbirisi önemli değildi. Kalbimdeki acıyı bastırmaya yetmeliydi. Keşke yeterli olsaydı .

Frank kolunu belime doladı. "Onu seviyorsun, değil mi?"

"Evet, canım," dedim çabucak, elimi yorganın üzerinde gezdirirken, düşüncelerim anormal bir kalp atışı gibi atıyordu. *Burası Frank'le yatacağım yatak. Burası Frank'in her gece soyunup benimle sevişeceği yer. Bunlar Londra için, Millie için gizli gözyaşlarımı emecek yastıklar ve...*

-

HER ŞEY ÇOK hızlı oldu. Geldiğimden sonraki hafta evlilik cüzdanımızı aldık, kiliseye yer ayırttık ve o Cuma günü karı koca olduk.

Frank, Millie'ye uçması için para ödedi ve o benim tarafımdaki tek tanıktı, ancak Frank, yabancı bir ülkeden eve getirdiği yeni evcil hayvan gibi bana merakla bakan bir avuç meslektaşını ve eşlerini davet etti. Yeminlerimizi okurken Millie'nin gözüne çarptığımı hatırlıyorum ve yüzündeki ifade beni şaşırttı. Endişe ya da endişe değildi, acıma da değildi. İlk defa beni tanımıyormuş gibi baktı. Ona yabancı olurdum, hatta belki kendime bile.

Düğünümüzün sabahı Frank'e bebekten bahsettim. Doğru anı bekliyordum ve o da o gibi görünüyordu. Elbette kendinden geçmişti, gerçi olacağından hiç şüphem yoktu. Onun sevinci bana neşe verdi, ama içimdeki bu yeni hayat da öyle. Kendimi... daha az yalnız hissetmemi sağladı. Londra'da Frank her zaman müsait olmuştu. Ama California'da kıttı. Ve kahyamız Bonnie, koşuşturmaca içindeyken bile, sürekli yalnızlık sancıları hissediyordum. Ama aklım geçmişte çok uzun süre kaldığında ya da Millie'yi özlediğimi fark ettiğimde yuvarlak karnıma baktım ve bir değil *iki olduğumu hatırladım* .

Hayatımda hiç uykusuzluk çekmemiştim, ama bu yeni yerde, Frank yanımda horlamaya başladıktan çok sonra, kendimi saatlerce dönüp dururken buldum. Vakit geçirmek için kitaplar okudum ve Millie'ye mektuplar yazdım. Sabahın erken saatlerine uykusuzluk girdiğinde, güneş ufukta görünmeden ve Frank işe gitmeden önce yatak odasının penceresine yürür ve yıldızları sayardım. Daha sonra Bonnie bir tepsiye kahvaltı getirir, sonra pencerenin yanındaki koltuğa oturur ve beni şundan veya bundan bir lokma yemeye teşvik ederdi. Yemek ilgimi çekmedi ama hikayeleri ilgimi çekti, özellikle de memleketi Rusya'da geride bıraktığı ailesiyle ilgili. Bana vatan hasreti yaşayan tek kişinin ben olmadığımı hatırlattı.

Gözlerimin altında kalıcı koyu halkalar oluştu. O aylarda hamilelikten o kadar midem bulanıyordu ki sık sık öğlene kadar, bazen de daha sonra yatakta kalıyordum. Ancak sabah bulantısı sonunda geçerken, yalnızlık geçmedi. California'nın dünyanın eğlence başkenti olması gerekiyordu ama bir şekilde bende ters etki yaptı. Aslında, kendimin bitkisel bir versiyonu gibi hissetmemi sağladı.

Bir öğleden sonra Bonnie, beni yatak odasının kasvetinden kurtarmak için elinden geleni yaparak, "Verandaya çık ve havuz kenarında otur," dedi. "Biraz güneş ışığı sana iyi gelir." Kabul ettim ama sadece onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için.

Havuz kenarındaki bir şezlonga yerleşirken bana büyük boy siyah hasır bir şapka uzatarak, "Al," dedi. Ben gelmeden önce Frank'ın Bonnie'ye yaptırmış olması gereken birçok şeyden biri olduğunu hayal ettim, buna banyonun ecza dolabındaki sayısız lüks banyo malzemeleri de dahildi. Los Angeles'taki ilk günümü düşünerek kendi kendime gülümsedim. Beni eve getirmek ve benim için yaptığı tüm hazırlıkları göstermek için çok heyecanlıydı. Başka kimse bana böyle bir cömertlik göstermemişti ve bir anda bir minnet dalgasına kapıldım.

Şapkayı kafama taktım ve penceredeki yansımama baktım. Kenarlardan yıpranmış - maksatlı bir şekilde - ve tüm doğru yerlerde sarkık, cazibe sızdırdı ve hemen sevdim.

Bebeğim karnımın kenarlarına tekme atarken Bonnie onaylarcasına gülümseyerek, "Sana yakışıyor," dedi. Bir sürahi buzlu çay çıkardı ve bana uzun bir bardak doldurdu, üstüne taze bir limon dilimi sıktı.

"Teşekkür ederim," dedim dün gece okumaya başladığım *Son Kış kitabına* uzanarak . Onu Londra'da, Harrod's - Gemma'dan bir arkadaşımın tavsiyesi üzerine satın almıştım. Okuyucu olarak belirlememiştim ama en sevdiği kitaplardan söz edip durduğunda, bir kitabı ya da bir insanı kapağına göre yargılamamanın asla iyi bir fikir olmadığını hatırladım.

Harrods'taki bayan aksesuarları tezgahına bakarken, öğle tatillerinde sık sık gittiğim kitapçıda bir kopyasını buldum. Onu tekrar almamın bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyordum. Sonsuz yaza ev sahipliği yapan Kaliforniya'da yazın zirvesindeyken, adında "kış" olan bir kitap okumak komik . Yine de kendimi hikayeye kaptırdığımda, bu...mükemmel hissettirdi. Ana karakter, Cezanne adında bir baş balerin, belki de sadece bana acı verecek kadar tanıdık gelen bir hayat yaşadı.

Göz kapaklarım ağırlaşmadan önce bölüm bölüm okudum - hikayeden değil, yorgunluğumdan. Evet, Cezanne ve ben akrabaydık ama hayatlarımız farklı yollardan geçti. Gözlerimi kapatırken bunu düşündüm. Ben onun sahip olmadığı güvenliğe ve rahatlığa sahipken, Cezanne gerçek olduğunu bildiği aşktan ya da kendisinden vazgeçmeye istekli değildi.

-

UYANDIĞIMDA güneş gökyüzünde yön değiştirmişti. Şimdi yan bahçedeki palmiye ağaçlarının arkasına saklandı. Kapının çarpılmasının ardından evin içinde sesler duydum. Sonra Frank'in üzerimde durduğunu gördüm.

Ah, merhaba, dedim bitkin bir şekilde, toplayabildiğim her neşeyle onu selamlamak için doğruldum. "Güzel bir gün," dedim ona elimi uzatarak ama kabul etmedi.

"Şu şapka," dedi yanımda volta atarak. "Nereden aldın?"

Geniş ağzına refleks olarak dokundum, kafam karıştı ve biraz endişeli. Onu bir şekilde rahatsız mı etmişim? Ağzı gergindi - dudakları sımsıkı birbirine bastırılmıştı - ve gözlerinde en ufak bir nezaket belirtisi yoktu.

"Bonnie...onu bana verdi." durakladım. "Bir şey mi oldu? Benim için satın aldığını varsaydım?"

Ne sorumu yanıtladı ne de hayal kırıklığının kaynağını teyit ederek başını salladı. "Bunu sana vermemeliydi."

"Ah," dedim. Şapkayı kafamdan kaldırdım ve kendimi annesinin değerli kolyesini izinsiz takarken yakalanmış bir çocuk gibi hissederek şezlonga koydum.

Frank içini çekti, sonra şapkayı aldı ve içeri girdi, sürgülü kapıyı güçlü bir itişle kapattı.

Bana aldığı bir hediye olmalıydı. Henüz bulmamam gerekiyordu. Elbette. Sadece sürprizi bozduğum için sinirlenmişti. Bu ve belki de ofiste kötü bir gün geçirdi.

Ama güneş ufkun altına inip sıcaklığını da beraberinde götürünce şüphecilğim arttı. Rüzgar esip tepemdeki palmiye ağaçlarını hışırdattırken, sanki bir sırrı fısıldıyorlarmış gibi titredim - benim haberim olmayan bir sır.

-

SONRAKİ HAFTALARDA Frank çoğunlukla yoktu. Bildiğim birkaç iş gezisi vardı elbette, ama aynı zamanda beni şaşırtan ofiste geç saatlerde geçirilen geceler de vardı. Bir akşam ona özel bir yemek bile hazırlayıp annemin köfte tarifini yapmıştım ama tabağı üç saat yemek masasında oturup soğumuştı.

Bonnie bir sabah bana kremalı bir tabak ahududu hazırlarken, "O çok iyi bir adam," diye düşündü. kahvaltılar - benim favorim . "Sizi şımartmak için çok çalışıyor Bayan Baker!"

Kendime Amerikan erkeklerinin kariyerlerine daha bağlı olduklarını hatırlattım. Playboy Roger Williams'ı düşündüm.

Günlerini kadınlarla tanışarak, geceleri onları unutarak geçirdi. Hatırayla yüzümü buruşturdum ve yine de Roger olmasaydı Edward'la tanışamayacaktım, bu da bir şekilde Roger'la tanışmamış olmayı dilemememe neden oldu.

"Bonnie?" diye sordum, çilek kasemi toplarken.

"Evet canım?"

Frank'i oldukça iyi tanıyorsun, değil mi?

Bulaşık makinesini doldurduğu lavabodan gülümsedi. "Şey, on dört yıldır benim işverenim, yani evet, sanırım öyle."

"Sadece bu," diye başladım, "geçen gün bana çok kızdı , o hasır şapkanın en aptalca şeyi yüzünden."

Gözleri genişledi.

"Neden olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Derin bir nefes aldım. "Bana bakışı, konuşma şekli... Aklımda tekrar tekrar oynuyordum. Gözlerinde kırgınlık vardı."

Hayır, hayır, diye yanıtladı Bonnie. "Bay. Baker sana kızmıyor! O seni seviyor!"

başımı salladım. "Ancak..."

Lütfen merak etmeyin Bayan Baker, dedi lavaboya dönerek. "Sadece çok çalışıyor, hepsi bu." Güldü. "Bir erkeğe zarar verir."

İç çektim, kendimi konuya teslim etmeye çalıştım. "Haklısın. Muhtemelen sadece kötü bir gündü." Son ahududuyu ağzıma aldım, sonra tabağımı lavaboya getirdim.

İşte ruh bu, dedi Bonnie, bulaşıklara dönerek.

Konuyu ve bununla birlikte endişelerimi aklımdan çıkarmaya karar verdim . O sabah mahallede bir yürüyüşe çıktım ve sonunda yakındaki bir kafeyi buldum, burada bir köşe masasına oturdum, kahve içtim ve Millie'ye yazdım. *Kruvasanlar Londra'daki kadar iyi değil, ama çantadaki diğer bazı şeyleri seviyorum, simit gibi, bu alışılmadık, hamur gibi şeyler, bir çöreğin ikinci kuzeni gibi görünüyorlar. kızarmış değil. Amerikalılar onlardan yeterince alamıyor! Ayrıca dün ilk defa avokado denedim. Yumuşak ve tuhaftı ve bu konuda ne hissettiğimden pek emin değildim.*

Gerçekten istediğimi yazamadan kalemimi bıraktım: *Edward'ın ceketini geri verdin mi? Onu gördün mü?*

Derin bir nefes alıp kalemimi ve kağıdımı çantama geri koydum. Kitabımı evde bırakmıştım, bu yüzden gazeteyi aldım ve yakınlarda öğleden sonra için planlanmış bir emlak satışını görmekten mutlu olarak mahalle listelerini kontrol ettim.

Adres beni birkaç blok ötedeki büyük bir Zanaatkarın evine götürdü. Kapı açıktı, bu yüzden geç mal sahibinin bir ömür boyu toplamış olması gereken titizlikle sıralanmış eşyaların bulunduğu bir masayı bulmak için içeri girdim. Kürk hırkalar ve eski takılardan ev dekorasyonuna ve sanata kadar her parça yüksek kalitede görünüyordu ve hepsini içine aldığımda kalbim pır pır ediyordu. *Bu Harrods'tan daha iyi .*

Masaları tarayarak, gözümün bana rehberlik etmesine izin vererek, her seçimi elimde tartarak saatler harcadım.

California'ya geldiğimden beri bana yük olan kararsızlık anında kayboldu. Okyanus renginde bir kutu çömlek gördüm ve benim olduğunu iddia ettim. Her kitaba baktım ve ilk baskıları seçtim. FENTON'S damgalı yanardöner bir vazo , Art Deco'nun yaptığı gibi beni büyüledi. takı. Kendimi Hollywood'un Altın Çağında hayal ederek geometrik broşlar ve bilezikler denedim. Ve işte oradaydı, benim yeni Amerikan geleneğim - ya da belki başka bir örnek - geçmişten hazine avı .

Frank bana çek defterini vermişti ama ben onu bir kez bile kullanmamıştım. O gün, çıkardım ve hepsini ödedim.

C H A P T E R

I I

Valentina

Sonraki gün

"GÜNAYDIN," DİYORUM, dikkatle mağazanın bilgisayar ekranına bakan Millie'ye. Ona Café Flora'dan aldığım bir fincan kahve veriyorum.

Vay, teşekkür ederim, dedi bir yudum alarak. "Annenin ihtiyacı olana kahve dağıttığını biliyor muydun? Bu onun işiydi."

Annemi sahile yakın küçük kafede, benim için bir içecek tepsisini limonatayla dengelediğini ve iki fincan kahveyi hatırlayarak başımı salladım . Park ve Ocean köşesi. Yol boyunca bir yerde, onun bir parçası olma alışkanlığını edinmiştim sanırım.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Liza içeri girip bize el sallarken.

İyi, dedim Liza'ya el sallayarak. "Annemin son notunu buldum."

"Yaptın?" Liza ciyaklar. Ben çantamdan çıkarırken o ve Millie omzuma asıldılar. Liza'nın marka vanilyalı parfümünün kokusunu alabiliyorum. Geçen gün bana söylediği gibi: "Bir milyon koku denedim ve bu bir tanesi. Erkekler, kadınların sıcak, taze pişmiş kurabiye gibi kokmasını sever."

"Eldiven giyen tilkiler' mi?" diyor Millie, May Weatherby'nin *Goodnight Moon kopyasında bulduğum notu yeniden okurken* . "Bu da ne demek oluyor?"

Liza çantasını yere bırakır ve gülümser. "Açıkçası yüksük otu demek istiyor."

Başımı sallıyorum, hala kayıp.

"Biliyorsun," diye devam ediyor Liza. "Çiçekler!"

"Ah," diyorum kafamı kaşıyarak. "Ama... neredeler?"

Liza'nın beynindeki çarklar hızla dönüyor. "Tilki eldivenleri ve nergisler." Uzun bir an duraksıyor. " *Matilda!* Val, bir sonraki ipucunu Regent's Park'taki bahçeye bıraktı!"

Hala kayboldum. "Bekle, Matilda kim?"

Görünüşe göre Millie de noktaları birleştiriyor. "Matilda Çeşmesi," diye açıklıyor başını sallayarak. "Elbette. Eloise, gözlerini güneşten koruyan o eski sütçü kız heykelini severdi. Nedenini hiçbir zaman anlayamasam da, bundan etkilenmişti. Ama bu onun yoluydu. Eloise her şeyde bir hikaye bulabilir."

Annemin notunu tekrar okudum. "Sence 'küçük ev' ile ne demek istiyor?"

Liza başını sallar. "Şey, beni orada şaşırttı."

Ben de, diye ekledi Millie.

Dinle, dedi Liza kapıya dönerek. "Bugün patronum için bazı işleri halletmem gerekiyor - korkarım bu uzun bir liste - ama neden yarın sabah Regent's Park'a gidip ne bulabileceğimize bakmıyoruz?"

Tamam, dedim annemin imzasını düşünerek. *Bekliyor olacağım.* Keşke o olsaydı. Keşke... Liza'ya veda edip tezgahın arkasındaki Millie'ye katılsam. bizim yeni beri Web sitesi dün yayına girdi, bana on bir sipariş aldığımızı söyledi.

Bu harika, diye haykırdım, paketlenmeyi ve gönderilmek üzere alınmayı bekleyen kitap yığınlarına bakarak.

"Eh, evet, cesaret verici," diye yanıtladı Millie içini çekerek. "Ama ayakta kalmak için on bir emirden çok daha fazlası gerekecek." Ekranı gözlerini kısarak bakıyor. "Bu rakamlara her yönden bakıyorum, traş edip bu veraset vergisine koyabileceğimiz herhangi bir masraf olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

Percy ayaklarımın dibinde mırıldandı ve onu kollarıma aldım. Tüyleri burnumu gıdıklıyor. "Biraz birikimim vardı," diyorum. "Ama boşanma masraflarından sonra hesabım büyük ölçüde tükendi." kaşlarını çattım. "Avukatımın saat başına iki yüz elli dolar aldığını biliyor muydunuz? Suçtur."

"Öyle," diye yanıtlıyor Millie.

Başımınla onayladım. "Ve bu bir avukatın kendisinden geliyor."

"Birleşik Krallık'ta kendi sorunlarımız var ama Amerika'da aile hukuku sistemi fena halde bozuk. Her şey doğruluk ve çocuklar ve aileler için doğru olanı yapmaya karşı , manipülasyon , hatta n-kazanmakla ilgilidir." Kaşlarını çatarak bilgisayar ekranına döndü.

"Anladığım kadarıyla hukuk pratiğini farklı yürütüyordun, öyle mi?"

"Eh, aile hukukunda değildim" diyor. "Sadece zehirli. Ama evet, uygulamamı farklı şekilde yürüttüm. Ödeme gücü ne olursa olsun, yardımına en çok ihtiyacı olan müşterileri kabul eden nadir kuş bendim. İşimi seviyordum ve başımın üstünde bir çatı vardı, ama pek kazançlı bir girişim değildi. Senin gibi, korkarım ki, dilediğim kadar katkıda bulunacak fazladan param yok."

"Millie," dedim hızlıca. "Senden asla maddi yardım istemem. Annem geldiğinde adım attığın yol... yol devraldığın gibi devraldın ve bunda tamamen pro bono, eh, bu harika bir dostluk jestiydi. Ve başkalarına fayda sağlamak için yaptığın tüm yasal işler" - duruyorum, gülümseyerek- " bunu pek çok insan yapmaz. Bu...oldukça harika aslında."

"Pekala," diyor, oldukça pratik tavrıyla iltifatlarımdan kaçınarak, "ifade ettiğiniz kadar harika olsaydım, bizi bu çileden kurtarmanın

bir yolunu bulabilirdim, ama korkarım ki kartlar bize karşı yığılmış olabilir."

"Denemeye devam etmeliyiz," dedim güçlükle yutkunarak. "Bizden isterdi."

İfadesi yumuşar. "O yapacaktı, biz de yapacağız."

"Babamın vasiyetinde benim için ayırdığı para bende olsaydı belki hemen düzeltebilirdim ama tıbbi masraflar ve cenaze masrafları ödendikten sonra geriye hiçbir şey kalmamıştı. Avukatlar, ölmeden önceki yıl ters giden bir yatırım yaptığını söylediler. Nick, planladığımız mutfak tadilatını iptal etmek zorunda kaldığımız için çok kızmıştı, ama para umurumda değildi. Babam çok çalışkandı ve bana güzel bir hayat verdi. Bu maddi kaybın yükünü ölümüne taşıdığını bilmek beni öldürdü."

Geçtiğini duydum, dedi Millie. "Üzgünüm."

"Altı yıl önce" diyorum. "Kalp krizinden kaynaklanan komplikasyonlar."

"Düğ nlerindeydin" diyor.

"Sen?"

Millie bana bir hikaye anlatmak istiyormuş gibi görünüyor ama nereden başlayacağını ya da söyleyip söylememesi gerektiğini tam olarak bilmiyor .

"Onlar yıllar önce bir zamanlar aşık mıydılar?"

Duruyor, ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılıyor. yarım bir gülümseme. "Baban cömert bir adamdı ve... anneni çok severdi."

Her iki ebeveynimi de Santa Monica'daki yemek masamızda hayal ediyorum, her birinin kendi sırları var. "Babam ölmeden önce, bana her şeyin farklı olmasını dilediğini, onun kalmasını istediğini söyledi." Son günlerinde gözlerindeki acıyı ve pişmanlığını, gençlik yıllarımı onun yerine doldurmak için çok çaba sarf ederken, aynı zamanda kendi acımı görmezden gelerek geçirdiğim yalnız boşluğu hatırladıkça içimde bir duygu dalgası dönüyor. O zamana kadar çok zayıftı ve sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti. En son konuştuğumuz zamanı asla unutmayacağım. Bana üzgün olduğunu söyledi ve bu kalbimi kırdı. İkimize de özür borçlu olan tek kişi orada değildi.

Üzgünüm, dedi Millie.

Başımı sallıyorum, uzağa bakıyorum. "Sadece, bunca yıldır buna bir anlam veremedim. Bir eş - bir anne - nasıl olur da ayağa kalkıp ailesini terk edebilir?"

"Valentina, her şey çok karmaşıktı," diye yanıtlıyor.

"Eh, onları tanıyordun. Ne oldu?"

"Babanı Kaliforniya'ya taşınmadan önce sadece kısa bir süre tanıdım. Sanırım dışarıdan bakıldığında bir peri masalı gibi görünüyordu— onun ayaklarını yerden kesen ve onu göz alıcı California'ya fırlatan atılğan, başarılı bir Amerikalı, ama yıllar geçtikçe annen bana hikayenin daha fazlasının olduğunu söyledi."

"Ne gibi?"

Millie'nin ifadesi korunuyor. "Diğer sorunlu ilişkiler gibi, onlarınki de... karmaşıktı."

iç çekiyorum. Yine o kelime vardı. "Doğru, insanların boşandığını anlıyorum, açıkçası. Ama anlamadığım şey nasıl kızını geride bırakarak Londra'ya kaçabilir ve buraya geldiğinde herkes onun bir aziz olduğunu düşünür. Nasıl, tamam mı?"

Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver, diye karşılık verdi Millie. "Annen için sevdiği çocuktan ayrı kalmak asla *iyi değildi* . Hatta o hüznü son gününe kadar yanında taşıdı." Elime uzanıyor, sıkıyor. "Bırak kendini sana kendi yöntemiyle ifşa etsin. Zamanla onu anlayacağınızdan ve belki de onu affedeceğinizden eminim."

isteksizce kafa sallıyorum.

"Ama bak - acısını bu güzel yere dönüştürdü," diye devam ediyor mağazanın etrafına bakarak. "Tabii, bu annenin hayatının işi ve onu affetmeyi seçmesen bile burası ondan daha fazlası. Kitap Bahçesi topluluğun ortak kalbine girmenin yolunu buldu - ve bunun için savaşmaya değer, sence de öyle değil mi?"

"Öyle," diyorum omuzlarımı düzelterek. "Ve ne kadar sürerse sürsün savaşmayı planladığımı bilmeni istiyorum."

Millie gülümser. "İşte benim kızım."

"Keşke finansal görünümümüz bu kadar acımasız olmasaydı."

"Dediğin gibi, yaratıcı olmamız gerekecek."

Pencereden dışarı baktım ve rüzgarda hafifçe sallanırken yukarıdaki tentenin altında asılı olan tabelaya baktım. Dışarıda, kaldırımında orta yaşlı bir kadın, kolunda kocaman bir buket çiçekle geçiyor - çeşitli pembe tonlardaki çiçeklerin bir derlemesi - işte o zaman aklıma bir fikir geliyor.

"Kitap Bahçesi!" diye bağırdım, Millie'ye dönerek. "Bu kadar! Peki ya biraz üzerinde riff yaparsak? Belki bitkileri, hatta çiçekleri satmak için ön taraftaki fazladan alanı kullanabilirsin? Yani, hediye ve oyuncak satan kitapçıları duydunuz, değil mi?"

"Tabii" diyor. "Ama ben- "

"Ev bitkileri, nergis demetleri satabiliriz, belki bize yarı zamanlı yardım edecek birini bulabiliriz, böylece sen ve ben kitap işine odaklanabiliriz. Başlangıçta ek bir masraf olurdu, biliyorum, ama belki işe yarayabilir." kendi kendime gülümsüyorum. "Kitaplar ve yeşil şeyler. Birlikte büyüyebilirler."

Ev bitkilerinden öğreniyorum, dedi Millie gülümsemeden önce. "Ama senin fikrin aslında... oldukça parlak."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Başını salladı, uzun bir süre bana baktı. Senin hakkında yanılmışım, dedi sonunda.

başımı sallıyorum. "Ne demek istedin?"

Millie, "Bu yeri çok sevdi," diye başladı. "Ama bana dükkânı sana bırakma planlarını söylediğinde... onu onun kadar sevmeyeceğinden... endişelendim - mümkün olduğunca çabuk boşaltacağından. Ama hayır, Eloise ne yaptığını biliyordu. Kitap Bahçesini size bıraktı çünkü onu en yetenekli ve koruyucu ellere teslim ettiğini biliyordu." O gülümser. "Senden şüphe ettiğim için beni affedecek misin?"

"Zaten var," diyorum.

"Pekala," diyor Mille, saatine bakarak. "Gidip kapıyı açsam iyi olur. Neredeyse dokuz." Bir FedEx kamyonu dışarı çıkarken penceredeki KAPALI İŞARETİNİ ters çeviriyor .

Ah hayır, dedi, aniden panikledi ve saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve derin bir nefes aldı. "Dret! Bugün erkenci."

Millie'nin çantasından bir tüp ruj çıkardığı tezgâha koşup aceleyle biraz sürmesini eğlenerek izliyorum. Ben kapıyı açarken o evrak işleriyle meşgulmuş gibi yapıyor.

Bir an sonra, uzun boylu bir adam görmek için başını kaldırıp baktı. açık sarı saçlı, dağınık bir at kuyruğuna geri çekildi. Fernando değil.

"Burayı imzalayın lütfen hanımefendi" diyor.

"...Fernando nerede?"

"Hiçbir ipucu yok" diyor. "Hasta mı? Ya da belki onu yeni bir yola sokarlar. Kurumsal her zaman bir şeyleri değiştiriyor."

Millie iç çekiyor. "Ah."

Kamyon varil hareket ederken, "Bence bunu kabul etmenin tam zamanı," diyorum. "Şu teslimatçıya karşı dürüst bir aşkın var."

"Yapmıyorum."

"Ah evet, öylesin. Ve biliyor musun? Sanırım o da sana aşık."

Şaşırmış bir şekilde bana dönüyor. "Yapar mısın? Yok canım?"

Yaşımız kaç olursa olsun aşkın bizi bulabileceğini ve yeniden liseli kızlara dönüştürebileceğini fark ederek bir şekilde rahatlayarak başımı salladım. "Geçen gün sana nasıl baktığını gördüm. Bahse girerim sana çıkma teklif etmek için cesaretini toplamaya çalışıyordur."

"Beni sadece pohpohluyorsun," diyor, romantik düşüncemi çabucak reddederek. "İkimiz de onun *benim yaşımdaki* bir kadınla asla ilgilenmediğini biliyoruz."

Işıқта parıldayan mavi gözlerini merakla incelerken, "Saçmalık," dedim. "Sen... hiç evlendin mi?" nihayet soruyorum.

"Hayır," diyor. "Ama bir zamanlar biri vardı, çok uzun zaman önce. Derinden hayran olduğum biri." Gözleri anılarla bulutlanıyor. "Ama ne yazık ki, o benim için değildi. Kalbi... başka birine aitti."

Ağzını içe doğru kıstırdığını ve varlığının gecenin serinliğinde bir lale gibi kapandığını gördüğümde anında bu sorudan pişman oldum.

Saate bak, dedi Millie kendini toplayarak. "Kataloglayacak çok fazla yeni envanterim var." Ve aynen böyle, gözlerindeki parıltı gitti.

-

ÜST KATTAKİ dairemde @booksbyval'e üye oluyorum ve canımın istediği kadar kitap toplama konusundaki son yazımdan esinlenerek düzinelerce mesaja cevap veriyorum. Takipçilerim tamamen #booksmakepeoplehappy takımında.

Yeni bir gönderiye başlıyorum.

Büyük hayat hayalin nedir? Annemin tamamen kendine ait bir kitapçısı olacaktı ve o da yaptı ve muhteşemdi ve öyle de öyle. Ama rüyalar hakkında fark etmediğim komik şey, onların paylaşılabilirmeleri. Kendimi Londra'da bir kitapçı işlettiğimi hiç hayal etmemişken ve annemle olan ilişkim... karmaşıkken... o bana bir vasiyetten miras kalan mülkten çok daha büyük bir hediye verdi. Aslında, benim yapabileceğimi umarak rüyasını bana verdi. Ve tahmin et ne oldu? Denemeye karar verdim.

Büyük hayalin ne? Yorumlarınızı okumak için sabırsızlanıyorum....#bookishmusings #bookdreams #abookstoreofonesown

-

O AKŞAMIN İLERLEYEN SAATLERİNDE, Millie'yle tartıştığımız fikri ona anlatmak için Liza'nın kapısını çaldım. Onu duştan yeni çıkmışken yakaladım, ama aldırıyor gibi görünüyor.

"Tamam, emlak vergisini ödemek için Kitap Bahçesi'nin gelirini artırması gerektiği bir sır değil. Millie ve ben kafaları bir araya getirdik ve bazı fikirler bulduk. İlk olarak, @booksbyval hesabımı mağazanın web sitesine bağlayacağım, burada topluluk bağış toplama planlarını açıklayacağız."

"Ah!" Liza ciyaklar. "Bayıldım!"

"Ama aynı zamanda başka bir beyin fırtınası yaptım ve işte burada devreye sen giriyorsun."

Dükkanın önünü bir çeşit bitki ve çiçekçiye dönüştürme planını açıklıyorum. "Sen... bizim için çalıştırabilirsin!" sonunda söylüyorum.

Liza kollarını belime dolayıp beni o kadar sıktı ki güçlkle nefes alabiliyorum. "Yok canım?"

Başımla onayladım. "Evet! Yani, en azından ilk başta çok fazla ödeyemiyoruz, ama yeşil baş parmağınızı kesinlikle kullanabiliriz ve bundan bir tekme alabilirsiniz. Ne dersin?"

Yüzde yüz hazırım, dedi gülümseyerek, teni duştan dolayı hala nemli. "Ve bana para ödemek zorunda değilsin. Bu bir aşk işi olacak ve yapabileceğim en az şey bu, özellikle kiramı ödeyemediğim ve annenin borcunu sildiği o aylardan sonra. O böyle özeldi."

O özeldi . Ama o da beni terk etti. Bu iki gerçeğin ikiliği kalbimi acıtıyor.

"Ne zaman başlamamı istersin? Bununla işimi dengeleyebilirim, eminim."

"Yarına ne dersin? Yani, ne zaman vakit bulabilirsen. Bırakın çiçekleri, bitkilerle nereden başlayacağımı bilmiyorum. Bunların hepsini sana bırakacağım."

"Yetişkin hayatımın çoğunda kişisel asistanlık yaptım ve eğer bir şeyde iyiysen, o da bir şeyleri çözmektir." Havlusunu başından çözerek yeni boyanmış *parlak mavi* saçlarını ortaya çıkardı.

"Aman Tanrım, ne... oldu?"

"Ah," diyor. "Yeni bir şey deneyeyim dedim." Aynaya dönüyor ve gök mavisini buklelerini kabartıyor. "Renklerin yapışmasını sağlamak için korkunç miktarda çamaşır suyu kullanmak zorunda kaldım, bu yüzden saçlarım yanabilir, ama şunu söylemeliyim ki, daha çok hoşuma gitti. Ne düşünüyorsun?"

"Bence bu çok... *Liza*, " dedim sırtarak.

"Evet, ben de öyle düşünüyorum" diye devam ediyor. "Daha çok turkuaz bir ton arıyordum ama bilirsiniz, bence bu bana yakışıyor. Safir mi diyeceksiniz?"

"Kesinlikle" diyerek kapıya yöneldim.

"Bir dakika, edebiyat aşığınızı aramanız nasıl gidiyor?"

Çantamdan *The Last Winter* kitabımı çıkardım ve kapağına baktım . "Buna bir arama diyeceğimi sanmıyorum, daha çok bir çıkmaz sokak gibi."

Bekle, dedi Liza, kitabı birdenbire elimden kaptı. "Neden daha önce fark etmediğimi bilmiyorum."

"Ne?"

"Arka kapaktaki bu damga." Onu işaret ediyor ve birlikte Queen Mary Üniversitesi'nin amblemini görüyoruz.

başımı sallıyorum. "Peki ya?"

"Bu, belki e - sadece belki e - bu kitabın bir üniversite kursunda kullanıldığı anlamına geliyor. Hangisini çözebilirsen, belki adamını bulabilirsin."

"Eh," diyorum, onu bana geri verirken, "azimine hayranım ama sence de bu kulağa *biraz abartılı gelmiyor mu?*"

"Ne bulabileceğinizi asla bilemezsiniz. Hadi, benim için biraz daha kazma yap mı?"

gözlerimi deviriyorum. "İyi. *Senin için .*"

C H A P T E R

I 2

Eloise

Ağustos 1968

BİR GECE YEMEKTE FRANK bana İşçi Bayramı hafta sonunun yaklaştığını söyledi. İş arkadaşlarıyla en iyi şekilde kutlanan özellikle bir Amerikan tatiliydi. Bazıları ve eşleri için bir akşam yemeği partisine ev sahipliği yapacaktık.

ve mayolar için Fred Segal'e alışverişe git ," dedi.

Envanteri almak için dolabıma baktım, dört elbise çıkardım, sonra her birini tekrar askılara yerleştirdim. Hiçbiri yapmazdı. Alışveriş gezisi için hiç iştahım yoktu ama Frank muhtemelen haklıydı. Gardırobum kesinlikle LA'den daha Londra'ydı, büyüyen karnımın büyüklüğü göz önüne alındığında hiçbirine sığamayacağım için değil. Ve neden kalın paltolarımı sadece güneş ışığını tanıyan bir

iklime getirmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm? Bonnie'den onları depoya götürmesini istemeyi aklıma not ettim.

Frank'in önerdiği gibi, genişleyen bedenime uyan bir dizi yeni eşya aldığım Fred Segal'e bir taksiye bindim, ama daha da önemlisi, bana *uyum sağlayabilecekmişim gibi hissettirdi*. Evli bir çift olarak ilk akşam yemeği partimizin gecesinde, aşağı indiğimde Frank oturma odasıındaydı. yeni elbiselerden birini giyiyor. İnce çiçek desenli ve imparatorluk figürlü mavi - İlk gördüğüm anda onu sevmiştim ve onun da seveceğini umuyordum.

"Merhaba sevgilim" dedi neşeyle. "Bu yeni elbiselerinden biri mi?"

Başımı salladım, onay için gözlerine baktım. "Sevdin mi?"

Durdu, sonra ayağa kalktı ve giysiyi incelemek için biraz daha yaklaştı. "Güzel, gerçekten öyle, ama sadece iş arkadaşlarımin eşleri dokuz numara giymeye meyilli. Biraz daha resmi bir şeyiniz var mı ve belki farklı bir ton var mı? Seni pembe sevdiğimi biliyorsun."

Bir an sönük kalarak merdivenlere döndüm, ama sonra partinin Frank için ne kadar önemli olduğunu hatırladım; sadece her detayın kusursuz olmasını istedi, bu yüzden pembe bir krep elbise ve geçenlerde bir emlak satışından satın aldığım bir çift vintage küpeyi seçtim. Soluk pembe değerli taşlar elbisenin kumaşıyla neredeyse mükemmel bir uyum içindeydi.

"Bu nasıl?" Frank'e oturma odasında tekrar sordum, yüzündeki memnun ifadeyi gördüğüme sevindim.

"Sen bir hayalsin," dedi yanağını öperek.

Gülümsememin alt karnımda hissettiğim dırdırcı ağrıyı gizlemesini umdum. Muhtemelen hazımsızlık - Bonnie'nin yemekleri mükemmeldi, ama Frank'in yoğun baharatlı yemekleri tercih etmesine razı olarak bazen yemekler bana iyi gelmiyordu. Her halükarda, mide bulantısının akşamı mahvetmesine ya da bugünlerde herhangi bir şey için telaşa kapılan Frank'i endişelendirmemeye yemin ettim. Bir hafta önce uzun süreli bir hıçkırık vakam olduğunda, kadın doğum uzmanını güvence için aradı.

"Şu küpelerdeki ustaca ayrıntılara bak," dedi.

Kapı zilini duyduğuma şükrederek elimi kulaklarımdan sarkan pembe taşlardan birinin kenarına sürttüm. ve Frank'in onlar için ne kadar ödediğimi sormadığını. Onlar pahalıydı. Epeyce.

Ah, ilk misafirlerimiz geldi, dedi elimi tutarak. "Gidip onları selamlayalım, olur mu?"

-

SAAT ON BUÇUKTA , son çift nihayet ayrıldığında, kanepeye çöktüm ve topuklarımı tekmeledim. Parti bir başarıydı - en azından Frank'in gözünde. Hepsi şirketinden, amiri Jim ve akşam yemeğinde yanımda oturan dikenli karısı Gabrielle de dahil olmak üzere sekiz çift vardı. Onunla sohbet etmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım ama bu, buzlu pembe rujla tuğla bir duvarla konuşmak gibiydi .

Diğer kadınlar pek sıcak değillerdi, gerçi Connie adında, benim yaşında ve yeterince iyi olan biriyle bir konuşma başlattım, ama tek konuşmak istediği, kocasının bir ilişkisi olduğuna dair şüphesiydi. ofiste özellikle dolgun bir sekreter. Konuyu daha sakın sulara yönlendirmek amacıyla, geceleri beni ayakta tutan büyük fikri en iyi şekilde anlattım: Santa Monica'da bir kitapçı açmak. Ne yazık ki, Gabrielle konuşmamıza ilgi duydu ve kafasını içeri uzattı.

Ah, ne kadar *sevimli*, dedi. "Kitapçı. Çok tuhaf. Yani Londra. Ama hayatım, Los Angeles'ta kimsenin okumadığının farkındasın, değil mi? Film izliyoruz."

Frank yanımdaki kanepeye kayarken hatırası hâlâ tazeydi.

"Eğlendin mi?"

"Evet," diye yalan söyledim.

"Onlar gerçekten harika insanlar."

"Öyleler," dedim, karnımın sıkıştığını ve belime bir ağrı dalgası yayıldığını hissederek tekrar yattım. Tatlı yediğime anında pişman oldum.

"Kaliforniya'yı seviyorsun, değil mi?" Frank, sorusu daha çok bir gerçeğin ifadesi olarak sordu.

Bir an durup gülümsemeye çalıştım. "Palmiye ağaçlarını ve...güneş ışığını severim...ama Frank, seninle konuşmak istediğim bir şey var." kendimi sabitledim. "Düşünüyordum da... bebek geldikten sonra, hep hayalini kurduğum şeyi yaparak vakit geçirmek istiyorum."

Biraz dalgın bir şekilde içkisini sehpanın üzerine bıraktı. "Peki senin bu rüyan ne?"

"Frank , kitapçıyı *biliyorsun* . Sana Londra'dan bahsetmiştim . Hep bir tane açmak istemişimdir ve Main Street'te kiralık güzel bir dükkan önü var - geçenlerde yanından geçtim - ve burası mükemmel bir yer olurdu." İlgisi azaldıkça ısrarım ve konuşmamın hızı arttı. "Çoğunlukla kullanılmış kitaplar satardım, ama yeni kitaplar da. Onarmak biraz zaman alacak ama işin çoğunu ben yapabilirim ve...oh, Frank... hayal edemiyor musun? Kitap rafları, her köşede rahat sandalyeler!"

Cevabını bekledim ama sanki hayatında duyduğu en gülünç ya da en eğlenceli şeyi söylemişim gibi kanepede oturmuş bana bakıyordu . "Sevgilim," dedi sonunda, "bunu açıklığa kavuşturمامa izin ver. *Kullanılmış* kitapları satmak mı istiyorsun ?"

Başımı salladım. "Evet ve ben... "

"Eloise, kullanılmış kitaplarda para yoktur. Bu, başından beri kaybedilen bir teklif olur." Bacağımı okşadı. "Yapacak bir şey arıyorsanız, neden birkaç arama yapmıyorum. Eminim seni dahil edebileceğimiz bir yardım kurulu vardır. Aslında, Jim'in eşi Gabrielle, Çocuk Hastanesi Derneği'nin başkanı. Bebek büyüdükten sonra elbette onlara bir bağış kampanyasıyla yardım edebilirsiniz."

yanımdaki diğer karılardan birine açıklamadım - bu doğru olamazdı. Her halükarda, hayırseverliği takdire şayan olsa bile, birlikte çalışmak isteyeceğim son kişi oydu. Frank esneyip gece için emekli olurken ben sadece ileriye baktım.

İşte California rüyam gidiyor.

Aklımda uyumak için çok fazla şey vardı, bu yüzden bir fincan çay yapmak için mutfığa gittim ve Bonnie'yi bulaşıkları bitirirken buldum. Yüzümü görünce gülümsemesi silindi. "Sorun ne canım?" Birbirimizi uzun zamandır tanımıyor olsak da, şefkatli gözleri acıma sünger gibiydi. "Partide iyi vakit geçirdin mi?"

"Evet," dedim iç çekerek. "Sanırım."

"Aklından geçeni söyle."

Londra'daki o son günden beri içimde biriktirdiğim duygular kalbime öyle bir baskı yapıyordu ki, Bonnie'ye açılmazsam patlayacak gibi hissediyordum. Ona Amerika'ya geldiğimden beri ne kadar yalnız hissettiğimi, Frank'in girişimcilik fikirlerimi nasıl da neredeyse hiçe saydığını söyledim.

"Ona zaman ver tatlım," dedi. "Bay. Baker bazen yoluna girebilir, ama o cömert bir adam ve seni seviyor. Kendine gelecek."

Bonnie'ye umutsuzca inanmak istiyordum ama anlamakta güçlük çekiyordum . Beni sevdiğini söyleseydi, hayallerimi yok saymak yerine desteklemeyi seçmez miydi? Ama hayır, Frank hakkında Bonnie'nin bilmediği bir şey bildiğimden korktum: Bir karar verdiğinde, nihai.

"Her neyse," dedim, bana bir fincan papatya çayı uzatırken iç çekerek, "sorun değil."

"Geç oldu canım" diye yanıtladı. "Hostes olmak zor iş. Dinlenmeye ihtiyacın var. Güneş yarın parlayacak."

-en iyimser kişinin- kendi sıkıntılı yaşamına rağmen söyleyeceği bir şeyi hatırlattı . Evet, güneş yarın parlayacaktı, ertesi gün ve sonraki gün ve mutluymuş gibi yaparak, her şey yolundaymış gibi yaparak... rol yaparak hamster çarkında devam edecektim.

"Evet," dedim esneyerek. "Muhtemelen teslim olmalıyım." Ama Gabrielle'in masada fısıldaştığını işittiklerimden bir türlü kurtulamıyordum. Frank'le konuşmaya cesaret edemedim ama Bonnie'nin biraz güvence sağlayıp sağlayamayacağını merak ettim.

Ayağa kalktım ve ona bakmadan önce mutfak kapısına döndüm. "Bir şey daha var" dedim. "Akşam yemeği sırasında kadınlardan biri... oldukça tuhaf bir şey söyledi."

"Ah?"

"Muhtemelen yanlış duydum ve belki de tamamen başka bir kişiden bahsediyorlardı, ama Gabrielle ve Connie başka bir kadından bahsediyorlardı ve kulağa...Frank'ın *ilk karısı gibi geldi.*"

Bonnie'nin gözleri büyüdü.

"Hangisi saçma, değil mi? Frank daha önce evli değildi. Olsaydı mutlaka söylerdi." Onay için Bonnie'nin gözlerini aradım ama bulamadım. "Bekle, bu doğru mu?" Bonnie arkası bana dönük bir şekilde mutfak lavabosuna dönerken nabzım hızlanarak durdum.

"Bonnie, lütfen, bilmem gerek."

"Ve bunu hak ediyorsun," dedi, gözleri pişmanlıkla dolup bana dönerek. "Ama... burası benim yerim değil."

"Ama sen değilsen, o zaman kim?"

Tereddütle başını salladı, ifadesi sıkıntılı ve dalgındı. "Tamam," dedi sonunda iç çekerek. "Lütfen canım, otur." Karnımdaki kaslar gerildiğinde ve daha önce hissettiğim ağrı geri döndüğünde, ama bu sefer daha yoğun bir şekilde koltuğa oturdum. Yine de, söyleyeceği şeyi kaçırmak istemediğimden gözlerimi Bonnie'ye odakladım.

"Bay. Baker uzun zaman önce bir kez evlendi," diye başladı. "O kadınlara yazıklar olsun. *Ona* da zalimce davrandılar."

Gözyaşlarım hızla akarken başımı salladım. Aniden Frank'ın ruh hali, açıklanamayan mesafe - her şey anlam kazanmaya başladı. Londra'da bir fanteziydim, ama California'da, ne kadar denerse denesin, kadının geçmişinde bıraktığı yuvarlak deliğe - açık deliğe - sığmayan kare bir çiviymiş. Ben o değildim ve asla olmayacaktım. Yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey yeterince iyi olmayacaktı. "Ama Bonnie, neden bana söylemedi?"

"Sevgili varlık," dedi Bonnie, beni geniş göğsüne çekerek. "Hazır olduğunda yapardı."

Onu, hakkında hiçbir şey bilmediğim bu kadını, bir zamanlar Frank'le paylaştığım yatağı işgal etmesi dışında hayal etmeye çalıştım. O güzel miydi? başardınız mı? Frank'ın kalbini mi kırdı? Bonnie'ye binlerce soru sormak istedim ama sadece birini seçtim.

"Onu hala seviyor mu?" Sanki Bonnie'nin söyleyeceği şeylerden içgüdüsel olarak kendimi koruyormuş gibi gözlerimi sıkıca kapattım. Frank'in sevgisi konusunda sıradan olmaktan umutsuzca ona ihtiyaç duymaya gitmiştim. Ve midemdeki ağrı belime yayılıp yavaş bir damlama bıraktığında buna her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. bacaklarımdan aşağı akan ılık sıvı.

"Eloise," diye devam etti elbisemin kenarından parlak kırmızı bir lekenin sıırılsıklam olduğunu fark ettiğimde. Kan. "Diane beş yıl önce bir araba kazasında öldü. O hamileydi." Durdu, ben karnımı tutarken güçlükle yutkundü. "Frank direksiyondaydı."

C H A P T E R

I 3

Valentina

"HAZIR MISIN?" DEDİM , ertesi sabah başımı Liza'nın dairesine sokarak. Dokuzda Regent's Park'a gitmeye karar vermiştik ve spor ayakkabılarını bağlarken kapısında bekliyorum.

Güneşli bir gün ve park sadece on dakikalık yürüme mesafesinde, bu yüzden yürüyerek yola çıktık. "Bu sabah bir battaniye topladım ve Café Flora'dan bazı ikramlar aldım. Piknik yapabiliriz."

Harika, dedi Liza. "Açlıktan ölüyorum."

Yürürken, eski erkek arkadaşının dairesi (adı Earl ve ondan nefret ediyor), en sevdiği barlar ve bana evleneceğini söylediği sivri çan kulesi olan eski bir kilise de dahil olmak üzere çeşitli yerleri işaret ediyor. bir gün - tabii ki hayallerinin erkeğini bulduğu zaman .

Parkın girişini bulana kadar bu konu hakkında gevezelik ederken kendi kendime gülümsüyorum. Çakıllı, ağaçlıklı bir patika bizi büyük bir çimenliğin kenarına bırakıyor, çoğu çocuk oyun oynuyor ve bir avuç insan uçurtma uçuruyor. Sahne bana Mary Poppins'in efsanevi tebeşir sanatı gezisini hatırlatıyor.

Şuradaki fotoğrafçılara bak, dedi Liza ileriye işaret ederek. "Bir ünlü olabilir."

Devam eden fotoğraf çekimine bakıyorum, sarışın bir kadın Parkın fonunda rahatsız edici bir şekilde yerinde olmayan pembe payetli bir gece elbisesi içinde bir taburede oturuyor, ama belki de fikir bu mu? Saçını gevşek bir topuz yaptı ve kolyesini ayarlamak için bize doğru döndüğünde onu hemen tanıdım - ama Liza'nın umduğu ünlü olduğu için değil. "Bekle, sanırım o kişiyi tanıyorum."

"Yapmalısın?"

Başımınla onayladım. "Bu...Fiona. Geçenlerde mağazaya gelen şu adamın kız arkadaşı - Eric."

Liza başını sallıyor. "Onunla tanıştığımı sanmıyorum."

Bir stilistin Fiona'nın tapınağından kaçışını düzelttiğini izliyorum. "Kitapçıya gelerek büyüdü. Annemi tanıyordu. Her neyse, kız arkadaşı Fiona gerçekten bir okuyucu değil ve öyle, bu yüzden onu cezbedecek bir şeyler bulmasına yardım etmemi istedi."

Bu çok sevimli, dedi Liza. "Sana söylüyorum, böyle özel şeyler düşünen bir adam bu dünyada nadirdir."

"Pekala, umarım kitabı onun hareketi kadar özel bulmuştur." Devam ediyoruz ama Fiona bana el sallayınca durup ona doğru yürüdüm.

"Valentina, değil mi?"

"Evet söylerim. "Ve bu da arkadaşım Liza."

"Merhaba," diyor, ifadesi utanmış gibi görünse de ilgiden hoşlanan biri olduğu çok açık. "Parkın ortasındaki bu elbiseyle ne kadar komik görünüyorum?"

"Bu...muhteşem," diyorum.

"Eh, *D Magazine* beni bir kapak çekiminde öne çıkarmak istediğinde, bunun kıcımı bir balo elbisesiyle donduracağını düşünmemiştim." Fotoğrafçıya gülümsüyor.

"*D Dergisi*?"

"*Tasarım Dergisi*" diyor. "Bu *en önemli* iç tasarım yayını. Herkes okur. Ama, doğru, tasarım dünyasında değilsin d-d uh!"

"Doğru," diyorum, mekanik bir şekilde gülümseyerek. "Pekala, tebrikler, kapak için. Bu... büyük bir başarı."

"Teşekkür ederim," diyor stilist makyaj fırçasıyla burnunun tozunu alırken.

"Ah, Eric geçen gün senin için bir kitap aramaya geldi. sen- " _

Duygusal bir bakışla, "Eric ve iki eski kitap kurdu olmamızı sağlama görevi," dedi. "Yani, sevimli mi, yoksa ne?"

"O çok tatlıydı, evet. Umarım *Zaman Yolcusunun Karısı'nı beğenmişsinizdir* ? Benim favorimdir. Yazarın geçmişi ve bugünü dokuma şekli— "

Bekle, dedi küçük bir kahkahayla sözümü keserek. "Aslında zaten okuduğumu mu düşünüyorsun? Benimki gibi bir programla mı?"

"Oh, ben... Ben sadece düşündüm ki- "

"Eric okuduğumu *düşünüyor ve önemli olan da bu*. Ama aramızda kalsın, filmi yıllar önce izlediğimden haberi yok."

Erkek fotoğrafçı, "Fiona, böldüğüm için üzgünüm," diye araya giriyor. "Biraz daha aşağıya inmemiz gerekiyor. Işık burada pek doğru değil."

"Seni tutmayacağız," dedim çabucak. Kibarca el salladım ama etkileşimimiz beni çelişkiye düşürdü. Kitap okuyup okumamış olmaları bir yana, kim sevgililerine herhangi bir konuda yalan söyler?

Çok uzakta olduğumuzda Liza, "O bir iş parçası" diyor.

omuz silkiyorum. "Kabul ediyorum, o benim favorim değil."

"Ne, *D Magazine'i* bilmiyor musun ? Modern çağın en önemli yayını!"

Parkın diğer tarafına doğru giderken gülüyorum. "Bu kadar yeter. Hadi gidip Matilda'yı bulalım!"

Çeşme uzakta değil, virajın hemen yanında ve ikonik heykeli gördüğümde, annemin ona olan tutkusunu anında anlıyorum.

"O...çok güzel," dedim bronzdan yapılmış kadına bakarak. Elbisesi narin ve kadınsı ve yüzü çok gerçekçi - etten değil metalden yapılmış olsa bile. Belki güneşi engellemek için elini alnına götürüyor, ama acaba o da benim gibi bir şey mi, yoksa birini mi arıyor diye düşünmeden edemiyorum .

Liza merakımı seziyor ve heykelin önlerindeki çimen parçasına bakıyormuş gibi görünen gözlerinin yörüngesini takip ediyor.

Matilda'ya sor, sana kadife yeşili battanieresini teklif etsin.

serdim , annemin aynı çimen parçasının üzerinde oturduğunu, parka, Matild'e baktığını düşünerek gülümsedim .

Nergislerin çiçek açması için çok erkendi, bu yüzden başka ipuçları için etrafa baktım.

...ama eldivenli tilkilere dikkat edin: Size küçük evin yolunu gösterecekler. Bekliyor olacağım...

Liza'ya bir kruvasan verip kendime de bir kruvasan veriyorum. "Küçük bir ev görmüyorum ya da yüksük eldivenlerinin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Onlar mor" diyor. "Ama onları yılın bu zamanında bulamayacaksın."

"Ah," diyorum, çökmüş halde.

"Bekle," diyor ayağa fırlayıp önden yürüyerek. i onun kekik kaplı bahçe yatağının yanında diz çöküp soluk kahverengi bir dalı kaldırışını izleyerek yakından takip edin. "Bak, bir yüksük otu tohum kabuğu."

Yüksük eldivenlerini bulduk ama *küçük ev nerede* ? Bahçe yataklarının etrafındaki toprağı araştırıyorum ama sadece çam kozalakları ve buruşmuş yapraklar var.

"Bir şey mi kaybettiniz hanımefendi?"

Başımı kaldırıp baktığımda, muhtemelen bir park bahçıvanı olan, elinde tırmık tutan tulumlu yaşlı bir adam görüyorum.

"Hayır," diyorum, hızla ayağa kalkıp yaklaştım. "Ama bir şeyler *bulmaya çalışıyorum* . Annem ölmeden önce, bir ipucu diğerine

götüren, benim için bir tür çöpçü avı bıraktı. En sonuncusu beni buraya, Matilda'ya ve çiçeklere götürdü." Cebimdeki not kartını çıkarıyorum ve ona gösterdiğimde gözleri irileşiyor.

Sen onun kızı olmalısın, dedi hayretle.

"Eloise'nin kızı, evet."

Gülümsemesi sıcak. "Geleceğinizi söyledi. Annen burada müdavimdi. Parkın bu köşesini çok severdi." Liza'nın bulunduğu çimenlikteki battaniyeyi gösteriyor. "Saatlerce orada oturur, kitap okurdu." Elini uzatır. "Ben Louis'im."

"Valentina," dedim gülümseyerek, annemin notuna dönmeden önce. "'Küçük bir ev' hakkında bir şeyler yazdı, anladın mı?" çizgiyi işaret ediyorum. "Ne demek istemiş olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Ah evet" diyor. "Sana göstereyim."

O ilerlerken ben de onu takip ediyorum, ortak adımlarımız ayaklarımızın altında çatırdayan bir çakıl senfonisi oluşturuyor. Gövdesi kalın ve düğümlü yaşlı bir meşe ağacının önünde duruyor.

"İşte geldik" diyor. "Küçük Ev."

Kafamı sallıyorum, kafam karıştı. "Ama *nedir* ?"

"Annen burada olsaydı, sana hayal gücünü kullanmanı söylerdi sanıyorum," dedi göz kırparak.

Ve yapardı. Santa Monica'da sahilde birlikte rengarenk taşlar topladığımız çocukluğumu düşünüyorum. Ona her birinin nereden geldiğini sorardım ve her biri için bir hikaye uydurmam için beni cesaretlendirirdi ve birlikte yaptık. "*Bu Sam, gri taş. İnsanların onu almasından hoşlanmayan çok ciddi bir rockçı. Ve bu Ethel, bej kaya. Dört çocuğu ve dokuz bebek grand-rock'ı var.*" Rüzgâr meşe ağacının dallarını hışırdatırken, dalgaların kıyıya vurduğunu neredeyse duyabiliyorum ve bu kalbimi acıtıyor.

Sesini uzun süre kalbimden kovdum ama şimdi *duyabiliyorum* : "*Hayal gücünü kullan.*"

Kendimi toparlayarak, ağacın köklerinin ahtapotun uzantıları gibi topraktan çıktığı gövdenin tabanını inceledim. Çocukluğumdaki sesim rüzgarda yankılanıyor: "*Anne, ahtapotların sekiz kolu gibi*

ağaçların da sekiz kökü var mı?" Elimi gövdenin üzerine koyuyorum, daha yükseğe çıkmadan önce kabuğunun pürüzlü kenarlarında iyi yıpranmış bir yüz hayal ediyorum, burada başımın hemen üzerindeki büyük, yuvarlak bir düğüme parmağımı bastırıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, bir menteşe tarafından yerinde tutuluyormuş gibi serbest kalıyor.

Louis boğazını temizlediğinde, bir baykuşun dışarı fırlayacağını umarak irkildim, ama sonra Santa Monica'daki evimizin bahçesindeki yaşlı meşe ağacını hatırladım - tıpkı bunun gibi belirgin bir düğümlerle. Annem buraya benim bulmam için küçük ikramlar, notlar ve oyuncaklar bıraktığı "Küçük Peri Evi" adını verdi.

"Buldun," diyor. "Küçük Ev."

Elimi ağacın oyuna uzattım ve içindeki zarfı çıkardım. Kağıt sararmış ve yıpranmış elementler, ama benim adım ön tarafta açıkça yazılı - onun el yazısı. Kenarını yırtıp not kartını çıkardım.

canım kızım,

Beni buldun ve çok mutluyum. Matilda'ya merhaba dedin mi? O eski bir arkadaş. Ben küçükken büyükannen beni bu parka götürürdü, oturup saatlerce onu izlerdim. Ona yeterince uzun süre bakarsam canlanıp bana sırlarını anlatabileceğini düşünürdüm. Ne yazık ki, hiç yapmadı. Ama belki onları sana söyler. Ona iyi bak, lütfen? Oh, Val, söyleyecek çok şeyim var. Ve şu anda bunu okuduğunu bilmek beni çok rahatlatıyor. Şu anda size yazarken, sağlığım bozuluyor. Bu adil değil. Aslında, bu acımasız. Birlikte paylaşacak daha çok hayatımız var ve o anların hepsini yaşayacağımızı umuyordum. Ama ne kadar sevildiğini bilmen için başka bir yol bulmam gerekecek. Her zaman burada olacağım, seni seveceğim ama sana iki sürpriz daha bırakmak istiyorum. İlkini, Cicero'nun şu sözlerine dikkat ederek bulacaksınız (yine de, ben kütüphanelere düşkünüm):

"Bir bahçeniz ve kitaplığınız varsa, ihtiyacınız olan her şeye sahipsiniz."

*Tatlı kızım, katılıyor musun?
Gel beni bul. Bekliyor olacağım.*

*Aşk,
Mumya*

C H A P T E R

I 4

Eloise

12 Temmuz 1977

ESKİ İNCİ DİZİSİNİ enseme tuttum, penceredeki yansımama baktım. Los Angeles'a taşındığımdan bu yana dokuz yıl geçmişti ve bazı açılardan o uçaktan indiğimden beri çok az şey değişmişti. California hâlâ o zamanki kadar tuhaf hissediyordu. Bunu bu sabah erken saatlerde, gazetelerde çok konuşulan bir emlak satışı için lüks Pacific Palisades mahallesine taksiye binerken düşünmüştüm ve bulduğum hazinelerin çeşitliliğine bakılırsa, kesinlikle sebep. Aslında, Hemingway'in *A Moveable Feast*'in , başlık sayfasında yazarın imzasının belli belirsiz bir izini bile taşıyan, güzelce korunmuş bir kopyasını keşfettiğimde, heyecanımı bastırmak için tüm kendime hakim olmam gerekti.

Bir pazarlık avcısı gözüme çarparak, "Bu kolye sana çok yakışmış," dedi. "Kesinlikle alın. Kocan senin bir tanrıça olduğunu düşünecek."

Nazik yabancıya gülümsedim, ama ne kadar yanıldığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Yeryüzünde Frank'ın benim bir tanrıça olduğumu düşünmesine neden olacak bir kolye olmamasından korktum.

Los Angeles'a genç bir gelin olarak gelirdim, tek seçeneğim olsa bile doğru seçimi yaptığımı umarak. bu Hamilelik bizi birbirimize bağladı, benim tereddütümün yerine, düşükten ve onun şiddetli acılarından sonra bile kalan görevi getirdi. Frank ve ben giderek uzaklaştık ve yine de, bir şekilde, bizi birbirimize bağlayan zincirler daha sıkıydı. Kalbimi Londra'da bırakmış olsam hiçbir şey fark etmezdi. Birlikte bir hayat kurmuştuk ve onu kaybetmiştik. Bunun için hayatımız sonsuza kadar dolanmış olurdu

Bebegin - bir oğlanın - yakılmasını önerdiğimde Frank dehşete kapıldı. O zamanlar aramız o kadar kötüydü ki boşanma davası açmayı düşündüm ve küllerini benimle birlikte eve, Londra'ya götürmeyi hayal ettim . Ama Frank , *oğlunun* , *ailenin* ve ilk karısının yanında, yerel bir mezarlıkta bir arsaya gömülmesi konusunda ısrar etti ve hepsi bu kadar . Tartışamayacak kadar kalbim kırık ve zayıftım ve cenazede hala kanıyordum. Küçük tabut yere indirilirken onun bir parçası —Frank, Jr.— hâlâ vücudumu terk ediyordu.

Ondan sonra ne çok tartıştık ne de gerçekten konuştuk. Biz sadece havada süzülüyoruz - gecenin içindeki hayaletler gibi evin içinde birbirimizin yanından geçiyoruz, her birimize geçmişin musallat olması o kadar çok ki şimdide kalamıyorduk.

İnci kolye de dahil olmak üzere emlak satışı satın alımlarımın parasını ödedim, sonra Bonnie'nin bana yıllar önce söylediği bir şeyi düşünerek eve dönerken bir taksiye bindim. "Keder tehlikeli bir yolculuktur ama sonsuza kadar sürmez."

Ya yanılıyorsa? O günün ilerleyen saatlerinde havuz kenarında yatarken kendime sordum. *Ya sonsuza kadar sürerse?*

Ön kapının açılıp kapandığını duyduğumda şezlongdan başımı kaldırdım. "Bonnie?" Sürgülü kapıya gözlerimi kısarak baktım, Salı olduğu için kafam karışmıştı - onun izin günüydü.

Bunun yerine Frank'ti ve verandadaki görünüşü beni şaşırttı. "Hong Kong'a çoktan gittiğini sanıyordum," dedim. dedi oturarak. İki haftalık gezi aylardır takvimdeydi ve anladığım kadarıyla yakın bir iş birleşmesi ile çok önemliydi.

"Sevgilim," dedi yavaşça yanıma oturarak. "Ben... seyahati iptal ettim."

Yeni mavi bikinimin sağ omuz askısını ayarladım. "Niye ya?"

"Eloise," diye devam etti. "Konuşmamız gerek."

Budur. Boşanmamızı önerecek .

Paketlediğimi hayal ettim. Uzun sürmez - sadece gerekli şeyleri getirirdim . Elbette, trajik bir operanın son eseri gibi canımı yakacaktı, ama en azından bir sonum olacaktı. Ve sonunda eve gidebilirdim . Elbette kendime yeni bir hayat kurmam gerekecekti. Orada beni Millie dışında bekleyen hiçbir şeyim yoktu. Bir avukat olarak düz ve başarılı bir kariyere sahipti. Ayağa kalkana kadar onunla kalabilirdim. Eski zamanlardaki gibi olurdu, sanki hiç California'ya gitmemişim gibi. Sanki...hiçbiri olmamış gibi. Bunca yıl, birlikteliğimizin sınırlarından kurtulamayacağımı hissetmişim, ama ya Frank... beni özgür bırakırsa?

Zihnindeki çarklar o kadar hızlı dönüyordu ki Frank omzumu okşamaya başladığında ilk başta dokunuşunu zar zor fark ettim. Ama sonra gözlerimiz buluştu ve bakışlarındaki özlemi gördüm. O zaman veda etmek üzere olmadığı açıktı.

"Eloise..." Frank devam etti. "Bu yıllar ikimiz için de zor oldu. Senin için orada bulunmadım. Sadece beni bağışlayabilmen için dua ediyorum. Eğer istekliysen, ben... bir şeyleri düzeltmeye çalışmak istiyorum."

Kitabım yere düştü. Kendini karmaşık bir aşk ilişkisinin içinde bulan yalnız balerin Cezanne hakkında en sevdiğim *Son Kış'ı yeniden okuyordum*. Ama içinde bazı yönlerden, benimki daha da fazlaydı.

Sonunda bana kalbini açan Frank vardı, ama benimkini ona açıp açamayacağımı bilmiyordum.

Cezanne'in hayali dünyası ile benim dünyam arasında sıkışıp kaldığımı hissettim ama sonra kendime şunu hatırlattım: *Cezanne'in hikayesinin sonu asla değişmeyecek, ama benimki değişebilir -eğer denersem.*

"Sevgilim," dedi Frank. "Çalışıyorum, seyahat ediyorum ve sizi burada çok fazla yalnız bırakıyorum. Yalnızsın ve bu benim hatam. Bizim için çok üzgünüm. Evliliğimizin ne hale geldiği için çok üzgünüm."

Yavaşça başımı salladım, sözlerini aldım ama onları sindirmekte zorlanıyordum. *Frank'in beni anladığını hiç hissetmedim, ama sonunda deniyor mu?*

"Bu gece seni dışarı çıkarmama izin ver. Hadi giyinip eğlenelim, eskiden olduğu gibi... Londra'da."

Bana kur yaparken haftalık randevularımızı düşündüm. Bir ömür önceymiş gibi hissettirdi. Aldığı özeni, beni en iyi kuruluşlara çekinceleriyle şaşırtmasını takdir ettim. Bana hayran olma şekli. Sevilmeyi, fark edilmeyi ne kadar özlemiştim. Kaliforniya'da, sonsuz güneşli bir günün diğerine karıştığı roman sayfalarında dolaşıp dururken gerçekten görünmez hissettim.

Ama o anda aniden Rhett's Supper Club'a dönmüştüm. Frank'in sevgi dolu gözleri bana dikildi. Aynı zamanda Edward'ı başka bir kadınla gördüğüm geceydi. Frank'in evlenme teklifini kabul ettiğim ve yeni bir hayata doğru cesur bir adım attığım gece.

Sonra California'ya geldikten kısa bir süre sonra Bonnie'nin bana söylediklerini hatırladım. "Frank'in sana ihtiyacı var."

Edward'ın bana hiç ihtiyacı olmadı.

Benim de ona ihtiyacım olup olmadığını merak etmeye başladım. ona ihtiyacı vardı Amerikalı kovboyum, hayal ettiğimden çok daha fazla yol. Daha iyi günlerimiz olmuştu, ama belki onları hâlâ yaşayabiliriz?

"Dışarıda bir gece... kulağa hoş geliyor," dedim, yüzüm bir gülümsemeyle yumuşadı.

Bana gülümsedi, açık yeşil gözleri havuzun rengiyle uyuşuyordu. Elimi uzatırken, Frank'in fikrini değiştiren şeyin ne olduğunu, onca yıl boyunca buzu eriten şeyin ne olduğunu merak ettim. Ama ne olursa olsun, önemli değildi. Yol ayrımındaydık. Yolculuğumuzun bir sonraki ayağını keşfedebilir ya da tek başıma geri dönebilirim .

"Yani ne diyorsun?" diye sordu gözlerime bakarak. "Seni dışarı çıkarmama izin verir misin?"

çekildiğimi hissettim - ileri yol ve geri yol. Doğru, umutsuzca eve gitmek istedim. Ama Frank'in gözleri işaret etti. İfadesi beklentiyle doluydu, ama aynı zamanda uzun zamandır görmediğim bir şeydi: aşk.

"Evet," dedim sonunda.

-

Venice Beach'te SESSİZ BİR İTALYAN RESTORANINA GİTTİK . Frank konuşmanın çoğunu yaptı, yüzeyde kalmaktan memnundu - iş, arka bahçeye sauna kurma planları - ki bu iyiydi. Sanki savaş alanında birbirimizi tanıdıktan sonra yeniden tanışan iki savaş arkadaşı gibiydik. Bazı konulara dokunulmaması daha iyi oldu.

Bunun yerine, ona mahallede yaptığım yürüyüşlerden, en sevdiğim kafeden bahsettim - neredeyse on yıldır evli olan iki insandan değil, iki yabancının tanıştıklarında paylaşabilecekleri küçük ayrıntılar. Ama yeniden başlayacak olsaydık, yetişmemiz gereken bazı şeyler olurdu. Emlak satışlarından nesneler ve sahilden deniz kabukları bulmaktan nasıl keyif aldığımı paylaştım. yapmadım *Diane'i* gündeme getirmeye cesaret et , özellikle konuyu düşükten birkaç hafta sonra, hala ağrı kesici kullanıyorken ve çok duygusalken. *Onu hala seviyor musun? Ben sadece bir yedek miyim? Bunu neden benden sakladın?* Frank'in yanıtı güven verici olmaktan uzaktı. Aslında, tamamen kapattı. O zaman, konunun yasak olduğunu ve her zaman öyle kalacağını fark ettim - anahtar hâlâ onda olsa bile uzun süredir kilitli olan bir kasa. Eğer barışacak olsaydık, bu kurallara uymak zorunda kalırdım.

Akşam yemeği sohbetimiz bitince çiçekler hakkında konuşmaya karar verdim.

"Londra'da nergis benim favorimdi," dedim ona. "Burada, Los Angeles'ta gllere, oh ve fuşyalara düşkünüm. Yaz mevsiminde iek açan tek yerli bitki olduklarını biliyor muydunuz?" Gülümsedim, şarkı söyleyen sesim kulaklarımda yabancı geliyordu ama en azından *deniyordum* . Frank ileriye doğru bir adım atabilseydi, ben de yapabilirdim. "Yakında iek açacaklar."

"Keşke şimdi sana verecek bir buketim olsaydı," dedi masanın üzerinden elimi almak için temkinli bir şekilde uzanarak. "Benim California gülüm."

Frank'in bu restoranda bile ilk karısına aynı türden iltifatlar yağdırıp yağmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Bu düşünce akşamımızı zehirlemekle tehdit etti ve kalbimde kalan hatıralar da öyleydi - ama onlara izin vermemeye karar verdim. Bunun yerine ona sıcak bir şekilde gülümsedim.

"Bu gece kesinlikle harika görünüyorsun," diye devam etti. "Seninle ilk tanıştığım gnki kadar güzel. Bunu hatırla?"

Sipariş ettiği şaraptan bir yudum alırken elini sıktım, yanaklarımı hemen ısıtan gevrek bir Nebbiolo, ya da belki de sadece Frank'in bakışıydı.

"O bistroda sırada bekliyordun ve ben çarptım. bir aptal gibi sana." Durdu, bana yıllar önce yaptığı gibi gülümseyerek, yüreğini koluna takan ciddi Amerikalıya gülümsedi. Bunca yıl nerede saklanmıştı?

"Ve ayımı dktn," diye ekledim.

Duygu dolu gözleri önünde güldü. "Bu... şimdiye kadar yaptığım en iyi şeydi ve bunu kastediyorum, Eloise."

İçimde de bir duygu patlaması oluştu ve göz yaşlarımı geri gönderdim. California güneşi sıcak olabilirdi ama bu geceye kadar Frank'in dünyasında çoğunlukla şdm. Değişebileceğime, değişebileceğimize inanmak *istedim* .

Restorandan çıkıp arabaya doğru yürürken Frank'in koluna yapıştığımızda sarhoş gibi hissettim. Sokakta bir grup hippinin

yanından geçtik, içlerinden biri gitarını tıngırdatıyor ve dudaklarından için için yanan bir sigara sarkıyordu. Frank açık gitar kutusuna birkaç banknot attı.

Arabanın kapısını açıp içeri girmeme yardım etti ama o uzaklaşmadan elini tuttum. Onu kendime çekip dudaklarımı onunkilere bastırdım.

"Vay canına," dedi. "Bu ne içindi?"

"Hiçbir şey için" dedim. "Ve herşey."

-

FRANK KAPININ KİLİDİNİ AÇTI ve anahtarlarını giriş kapısındaki masaya koydu. Oturma odasındaki saatin tik takları, pencerelerden süzülen ay ışığıyla aydınlanan durgun havayı deldi. Frank ve ben merdivenlerin dibinde birlikte durduk. Bana iyi geceler diyeceğini, kendi yatak odasına giden köhne yolu takip edip beni -yalnız başıma- baş başa bırakacağını biliyordum ki bu, düşükten sonra bunca yıl boyunca sürdürdüğümüz rutindi . İlk başta bir zorunluluktu - Frank İş için erken kalkmak zorunda kaldım ve uyku programım tamamen tersine döndü, bu yüzden geç saatlere kadar yatakta kitap okudum. Kitaplar en ihtiyacım olduğu zamanda beni rahatlattı ama ışık onu rahatsız ettiğinden misafir yatak odasına girdi. Başlangıçta bu bir bahaneydi, ancak hızla statükoya dönüştü.

Acaba o duvarları yıkacak gücümüz var mı diye merak ettim ve Frank'in gözlerini aradığımda cevabımı ve annemden bir hatıra buldum. Bana geldiğim gecenin hikayesini anlatırdı - kalbinde bir değişiklik hissettiği gece. Derinlerde bir yerden başladı, dedi, kavrulmuş, kumlarla kaplı bir çölün derinliklerinden fışkıran, kullanılmayan bir kuyu gibi. Hamile kaldığım anı biliyordu. Aştı, dedi, ama babam için değil, taşıması gereken çocuğa olan aşkı . Ben.

Frank iyi geceler öpücüğü alıp merdivenlere dönerken, kocamın gözleri yüzümü araştırırken özü damarlarımda dolaşan annemi düşündüm.

"Gitme," diye fısıldadım, bana dönerken dudaklarımın dudaklarını bulmasına izin verdim.

Tereddüt ettiğini hissettim ve iç mücadelesini hissettim. Bir çocuğunu kaybetmek korkunçtu, ama Frank iki tanesini kaybetmişti ve korkusu aşıkardı. Ama aramızdaki hüznün çok uzun süredir devam ediyordu; ikimiz de içinde boğulmanın eşiğindeydik. Ve onun bilmediği bir şey biliyordum. Onu hissettim.

Onu tekrar öptüğümde, daha önce ondan hiç hissetmediğim bir güçle, bastırılması gereken bir susuzlukla vücudunu benimkine bastırarak bana boyun eğdi.

Üst katta, ay ışığı yatak odamın penceresinden içeri sızıyor ve vücudu benimkinin üzerine doğru yükselip alçalırken Frank'in yüzünü aydınlatıyordu. Gözlerine baktım, benimkilere lazerle odaklandım ve yanaklarındaki kasların nasıl gerginleştiğini ve gevşediğini inceledim. zevk ve acı arasındaki çekişme. "Beni sevdiğini söyle." dedi yüzümü ellerinin arasına alarak.

"Sevgilim, biliyorsun," dedim.

Kafasını salladı. "Ama sen...asla söyleme."

Frank'in kalbinin kırılganlığını hafife aldığımı ilk kez fark ettim. Daha fazla travma ve acıdan korktuğu kadar, ona olan sevgimden de şüphe ediyordu.

"Sözleri söyle," diye yalvardı, vücudu benimkinin üzerinde süzülüyordu. "Lütfen. Onları duymaya ihtiyacım var."

Konuşmak için dudaklarımı araladım ama hiçbir şey çıkmadı. Ağzım çimentoya dökülmüş gibi hissettim. "İ..."

Frank'in bakışları benimkilere takıldı, kalbi her geçen saniye asılı kaldı.

"Ben..." Dudağımı ısırdım, tereddütümden, asla tüm kalbimi alamayacağım bir adamla evlendiğim için kendimden nefret ettim. Kendimi onu onun istediği şekilde sevmeye zorlayamamış olabilirim ama duymayı hak ettiği kelimeleri kendime söyletebilirdim. Frank için, rol yapabilirim.

"Seni seviyorum."

Boynumu, köprücük kemiğimi, göğüslerimi öperken nefesi hızlandı. Frank'in vücudundan gelen enerji benimkiyle dalgalanırken, pencerenin dışında parıldayan yıldızları saydım.

Bir an sonra yanıma yattı, en huzurlu uykuya daldı. En küçük yeni hayatın içimde şekillenmekte olduğundan elbette habersizdi. Ama biliyordum.

Ben *onun* annesi olacaktım.

C H A P T E R

I 5

Valentina

ERTESİ HAFTA , Kitap Bahçesi için aynısından daha fazlasını getirdi. Çevrimiçi siparişlerdeki artış cesaret verici olsa da, devasa vergi faturasını ödemek için neredeyse yeterli değildi. Cesaretimizi kaybetmek yerine, bir yandan topluluk bağış toplama etkinliğinin ayrıntılarını planlarken, diğer yandan ön uçtaki çiçek işletmesini harekete geçirmek için çalıştık. Bir tarih seçtik ve Jan, bir nimet olan Café Flora'da etkinliğe ev sahipliği yapmayı teklif etti. Bu haftaki görevim bilet satışı. Finansman hedefimize ulaşmak için en az yüz elli katılımcı getirmemiz gerekecekti ve buna rağmen mağazanın geleceği hala karanlık görünüyordu. Ama Millie ve ben, uygun bir

dövüş olmadan kapılarımızı kapatmayacağımıza karar verdik ve ikimiz de ringe girmeye hazırдық.

Bağış toplama işine yakında başlayacaktım ama önce ona annemin Regent's Park'ta bulduğum en son ipucunu göstereceğim. Başıyla onayladı ve beni yakındaki bir rafa götürdü, orada Cicero'nun çalışmasının iki kopyasını buldum. Ne yazık ki, hiçbirinde başka bir zarf yok.

"Şimdi ne olacak?" dedim iç çekerek Millie'ye dönerek.

"Bilmiyorum. Ama kalbini kaybetme. Onu bulacaksın."

Dükkanın zilleri çaldığında kitapları yeniden rafa koyuyorum. Bu Eric, uzun süredir acı çeken erkek arkadaş. Millie onu karşılamak için tezgaha yöneldi ve ben el sallayarak mağazanın önünde Liza'ya katıldım. yeni botanik çalışmalarımız üzerinde çalışıyor.

"Bu parktan Bayan Prim'le çıkan adam mı?" diye fısıldıyor.

Başım la onayladım.

"Sadece ben miyim yoksa tuhaf bir eşleşme mi?"

"Kesinlikle" diyorum. Ama ne biliyorum? Nick ve benim harika bir çift olduğumuzu düşündüm ama beni Instagram'da pembe bikinili fotoğraflarını paylaşan bir kadın için terk etti.

Valentina, dedi Eric gülümseyerek, Fiona'nın kitabı sevdiğini söylemek için uğramak istedim. Hatta buna bayıldı!" Duraksadı, elle tutulur bir minnet duygusuyla ışıldadı. "Sadece teşekkür etmek istedim."

Ona biraz farklı bir hikaye anlattığı parktaki son etkileşimimizi anlatacak yüreğim yok. "Eh, bu...harika," dedim gülümsemesine karşılık vererek. "Yeni bir okuyucu doğuyor."

Başını sallıyor. "Parmaklar geçti."

Saate bakıyorum. "Vay canına, öğle oldu bile. Muhtemelen gitmeliyim. Bir... randevum var." Queen Mary Üniversitesi'ndeki *Son Kış* kopyam hakkında daha fazla bilgiye sahip olmasını umduğum bir profesörü ziyaret etme görevimden kimseye bahsetmedim . İlk başta, Liza'nın önerisi çok abartılı görünüyordu, ama sonunda üniversiteyi aramaya karar verdiğimde, İngiliz edebiyatı bölümünden bir kadın ilginç bir arka plan sundu. Kitap şu anda

herhangi bir kursta kullanılmasa da, hızlı bir bilgisayar araştırması, bir zamanlar on yedi yıl önce olduğunu ortaya çıkardı . Bana profesörün adını verdi ve bugün eski öğrencisi Daniel Davenport hakkında bir şey hatırlayıp hatırlamadığını görmek için onunla buluşmayı planladım.

Benim de koşmam gerekiyor, dedi Eric. "Belki yürüyebiliriz bir arada?"

Ah, dedim tezgahın arkasındaki çantama uzanarak. Liza'nın bakışlarını üzerimde hissediyorum ama göz teması kurmuyorum. "Elbette."

Güzel bir gün, dedi Eric dışarıda.

"Evet," diyorum gülümseyerek. "Bana nadir güneşli günlerimizden birinde Seattle'ı hatırlatıyor."

"Memleketin?"

"Eh, Los Angeles'ta doğdum ama Seattle benim sonum olduğu yer. Geçenlerde kocamla ayrıldıktan sonra ayrıldım."

"Üzgünüm."

Sorun değil, dedim, kendi itirafım karşısında bir an şaşırdım ve her zamanki acı ve kendinden iğrenme dalgasını ima etmedi. Eric'le konuşmak kolay ve onu çok az tanımama rağmen, bir şekilde birkaç kat geri çekerken kendimi rahat hissediyorum. "Baştan beri uyumsuzduk ama bunu göremeyecek kadar inatçıydım."

Benim için üzüyor mu yoksa sözlerimin daha derinlerde yankılanıp yankılanmadığını ifadesinden anlamak zor.

"Her neyse," diye devam ediyorum, "bazı şeyler olması gerektiği gibi değil ve bununla barışmayı öğreniyorum, ama bu kolay değil."

O gülüyor. "Pekala, kodu kırdığında, lütfen benimle paylaşır mısın?"

"Tabi" diyorum gülerek.

"Seattle nasıl bir yer?"

"Londra'dan o kadar da farklı değil," diye devam ediyorum. "Güneş çıkınca insanlar manik oluyor."

Ben devam ederken Eric gülüyor.

"Oraya ilk taşındığımda, karanlık günler sonsuz görünüyordu - yani, California'ya kıyasla. Ancak nihayet güneş doğduğunda, şehrin toplu ruh halinin değiştiğini tam anlamıyla hissedebilirsiniz." Genelde münzevi komşularımın nasıl olduğunu hatırlıyorum Nadir güneşli bir günde, birbirlerini muzaffer bir şekilde selamlar, barbekülerine bakar, yerel fidanlıklara kamyon dolusu hercai menekşe satın almak için damga vururlardı. Londra'da bugün de benzer bir hava var. Kaldırımlar gülen yüzlerle dolu ve her köşe barı dolu dolu.

"Bugün nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Ah, halletmem gereken birkaç şey var," diye belli belirsiz yanıtladım. "Ve sen?"

Kol saatine bakıyor. "Bu öğleden sonra dairemde bir müteahhitle buluşacağım ama biraz zamanım var. Çok acelen yoksa, belki bir yerde öğle yemeği yiyebiliriz? Açlıktan ölüyorum."

"Tabii," diye cevap verdim, o anda midem guruldadı. "Aslında bugün hiçbir şey yemedim." Café Flora hemen ileride, o yüzden orada durmayı öneriyorum ve o da aynı fikirde. Vardığımızda, Jan bizi karşılıyor ve Eric'le birbirlerini tanıdıklarına şaşırdım.

Hey, bebek, dedi ona sarılarak. "Baban nasıl? Kalp ameliyatı geçirdiğini duydum."

"Evet, geçen ay" diye yanıtlıyor. "Daha iyi, ama henüz ormandan çıkmadı. Uzun bir iyileşme olacak."

Jan başını salladı. "Eh, annen öldükten sonra ona baktığın için şanslı."

"Teşekkürler" diyor. "Elimden gelenin en iyisini yaparım."

Gülümseyerek mutfağa doğru baktı. "Pekala, geri dönmeliyim. Seni görmek güzel, tatlım. Sen de Val." Yemek odasından geçmeden önce bana göz kırpmıyor.

Menüyü gözden geçirdim ve genç bir garson masamıza geldiğinde sipariş ettiğim Cobb salatasına karar verdim. Eric de aynı şeyi seçer, ancak tavukla.

Annen için üzgünüm, dedim bir an sonra.

"Teşekkürler" diyor. "Sanırım ortak bir noktamız daha var."

"Yani burada, Primrose Hill'de mi büyüdünüz?"

"Evet," diye yanıtlıyor. "Köşeyi dönünce."

"Vay canına," diyorum, Eric'in görünüşte pastoral çocukluğunu biraz kıskanarak. "Harika anıların olmalı."

"Bütün anılarım annemle" diyor, "ki bu da onu çok zorlaştırıyor. Babam çok çalıştı. O her zaman meşguldü. Sanırım onu gerçekten duraklatmak ve yol boyunca neyi kaçırdığını fark etmek için annemin ölümü gerekti, anlıyor musun?"

Başım la onayladım.

"Ama sanırım bu, bir kayıp yaşam anının beklenmedik bir hediyesi, her şeyi daha net görmenizi sağlıyor."

Annemin vefatının tam tersi bir etki yarattığını ona söylemiyorum.

"Pekala, kaybınız için çok üzgünüm."

O gülüyor. "On iki yıldır ortalarda yok ama işler hiç kolay olmuyor, özellikle burada, her köşenin bir anıyı hatırlattığı Primrose Tepesi'nde. Eloise'la sesli okumalar için beni annenin kitapçısına bırakırdı.

Boğazımda bir yumru hissettim ama o devam ederken çabucak kendimi topladım.

"Annem benim tüm dünyamdı. Bana büyü lü bir çocukluk verdi."

Benimki de öyle, dedim, kabulüme şaşı rarak. "En azından birlikte olduğumuz süre için."

Başını sallıyor. "Keş ke onu yetişkin hayatımda daha iyi tanıyabilseydim ve o da beni benim hayatımda tanıyabilseydi." Koltuğ unda daha dik oturuyor ve elini saçlarının arasından geçirerek bir iç çek iş. "Üzgünüm, geziyorum."

"Hayır, hiç de de ğ il," diyorum hızlı ca. "Aslında mükemmel bir noktaya de ğ indin. Az önce söyledi ğ in şey— birini tanımak ama onu *tanımamak* hakkında ...bu çok do ğ ru—özellikle de ebeveynlerimiz söz konusu olduğ unda. Biz doğ madan önce tüm hayatlarını yaşadılar, kendi özel fırtınalarını atlattılar ama çocukken onları bu şekilde tanımıyoruz."

Baş ıyla onaylıyor.

"Senin gibi annem de benim bütün dünyamdı ve Londra'ya taşındığında onun bıraktığı boşluğu hiçbir zaman tam olarak dolduramadım. Ani gidişle uzun süre kafam karıştı ve sonra sinirlendim. Ama şimdi buradayım"—Duruyorum, derin bir nefes veriyorum— " Onun hikâyesinde bildiğimden daha fazlası olduğunu anlamaya başlıyorum. Hâlâ onun yokluğunun acısını hissediyorum ama... eğer bir anlamı varsa, anlamaya çalışıyorum."

Eric'in gözleri şefkatle parlıyor ve bu beni ısıtıyor. "Kesinlikle mantıklı ve neler yaşadığınızı hayal bile edemiyorum. Ama bu bir teselli olacaksa, Eloise'in kızı - şaşırtıcı Valentin a - hakkında o kadar sık konuştuğunu bilmelisiniz ki , neredeyse kitapçada bir demirbaşmışsınız gibi.

Gülüyorum. "Yok canım?"

Garson salatalarımızı masaya koyarken başını salladı. İkimiz de taze çekilmiş biberi bırakıyoruz.

"Aileniz hiç birlikte mutlu oldular mı?" O sorar.

omuz silkiyorum. "Yani, evet, dışarıdan görünen bir şekilde. Ama çocukken bile, sanırım her zaman bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Ayrı hayatlar sürdüler."

"Benim de" diyor. "Ben tek şeydim- "

"Onları bir arada tuttuk," dedik ikimiz de güldük.

Eric gülümsüyor ama gözlerinde tereddüt var. "Sanırım herkesin bir peri masalı yoktur."

Peçetemi kucağında düzeltiyorum. "Ve şanslı olanlardan biri olduğunu düşünmüyorsun?"

"Hayır, yani, ben ... Yani, umarım öyledir. " Duraklıyor. "Fiona ve ben şanslıyız ve mutlusunuz ... sanırım . Ama tüm bu yıllar boyunca ailemi izlemek, eğer mantıklıysa, sonsuza dek daha dikkatli olmamı sağladı."

Başımınla onayladım.

"Evlenmek, aile kurmak istiyor, ben de istiyorum ama..." Alnını ovuşturdu. "Sadece emin olmak istiyorum, anlıyor musun?"

"A, biliyorum."

Üzgünüm, dedi Eric çatalını bırakarak. "Fazla paylaşıyorum."

"Hayır, dürüstlüğün canlandırıcı."

"Eh, arkadaş olduğumuza sevindim Valentina."

"Ben de" diyorum gülümseyerek.

Ona annemin benim için bıraktığı çöpçü avını anlatmaya karar verdim ve hemen büyüldü.

"Bu harika" diyor.

Ona Regent's Park'ta bıraktığı en son ipucunu verdim - Fion a'ya rastlama kısmını atlayarak - ve gözleri büyüdü.

"Elbette, Cicero'dan söz ederdi," dedi gülümseyerek. "Ama bulmanı istediği bir kitap değil."

"O zaman ne?"

Kafasını kaşıyor ve sanki bir yığın anıyı karıştırıyormuş gibi uzaklara bakıyor. "Annem beni Eloise'ın sesli okuma saatlerine götürdüğünde, bütün çocuklar onun etrafına halının üzerine otururdu ve o başlamadan önce o geçerdi. bu küçük tahta kutunun etrafında ve her birimiz içeriden bir lolipop seçecektik. Büyüdü." O gülüyor. "İşte bu, Valentina."

"Anlamıyorum."

"Kutu— Onu hâlâ dün gibi hayal edebiliyorum. Parlak vernikli maun ağacından yapılmıştır. Ama olay şu: En üstte, 'Cicero'nun Duyguları' yazan bir gravür vardı. O zamanlar ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu ve çocukken fonetik olarak, en azından aklımda 'kick-er-o' olarak okurdum. " Güler. "Ama geriye dönüp baktığımda, annenizin edebi mizahını çok iyi anlattığını düşünüyorum. Demek istediğim, Cicero, Roma döneminin en büyük düşünürlerinden biriydi, değil mi? Ve içinde şeker sakladı. Harikaydı."

Harika *biriydi*.

"Her neyse, kutuyu bulabilirsen, bahse girerim bir sonraki ipucunu bulacaksın."

"Vay canına," diyorum şaşkınlıkla. "Teşekkür ederim. Bunu Millie'ye soracağım."

Yemeklerimizi bitirirken sohbetimiz başka konulara kayıyor. Ona işini soruyorum ve bana gazeteci olduğunu söylüyor, bu da

merakımı cezbediyor, ama ben daha fazlasını isteyemeden Jan masaya dönüyor.

Eric cüzdanına uzanıyor ama o bizi tedavi etmekte ısrar ediyor ve biz bir protesto düzenlemeden önce bizi selamlıyor.

"Eğlenceliydi," diyor dışarıdaki sokakta. "Belki bir ara tekrar bir araya gelebiliriz?"

"Bunu isterim," dedim ve sonra ayrıldık - o taksisinde, ben de benimkinde .

Şoföre beni Queen Mary Üniversitesi'ne götürmesini söyledim, sonra Café Flora'daki son saati düşünürken kendi kendime gülümseyerek koltuğa yaslandım. Daniel ile tanışırsam Davenport, acaba - ve eğer kendime karşı tamamen dürüst olursam, *umarım* - biraz ya da çok Eric gibi olur.

-

TOWER Bridge'in yaklaştığını gördüğümde, ikonik yapısını yakından görebilmem için şoförden beni bırakmasını rica ediyorum. Annemin çok sevdiği Londra'yla ilgili hikayelerini düşünüyorum, ki bu hikayeler çoğu zaman onun gelişim yıllarının sağlam bir parçası olan bu köprüye göndermeler içeriyor . Eski bisikletini, bağlı bir sepet ve gidonda bir zille, neşeyle pedal çevirerek, saçları rüzgarla Thames Nehri boyunca sürdüğünü anlattı. Londra'nın yoksul mahallelerinden birinde geçen çocukluğunun kolay olmadığını biliyordum, ama bana onun hikayeleri hala en iyi peri masalları gibi geliyordu ve onların içinde yaşamayı çok istiyordum.

Köprünün yaya geçidine giden yolu takip ediyorum, karşıdan gelen bir koşucudan kaçıyorum ve rehberlerinin arkasından ağır ağır yürüyen bir grup turistin yanından zikzak çizmeden önce koluma düşen ter damlasını silip süpürüyorum. Karşı tarafa ulaştığımda telefonumdaki navigasyona baktım ve hala kırk beş dakika uzaklıktaki üniversiteye yürüme mesafesini yanlış hesapladığımı fark ettim. Tabii ki bir taksi çağırabilirim ama gün ışığı beni çağırıyor ve devam etmeye karar verdim. Ne de olsa

bunlar annemin eski sokakları. Bunca yıl ayrı olmamıza rağmen, bana anavatanını gösterirken, adım adım onun yanımda yürüdüğünü hayal etmeye temkinli bir şekilde izin verdim. Sanki kulağıma fısıldıyor gibiydi. "Şuradaki köşeyi görüyor musun? On bir yaşındayken okuldan eve yürürken dizimin derisini yüzdüğüm yer orası. Acı, Johnny Easton'ın her şeyi gördüğü için duyduğum utancım kadar kötü değildi. Ve Val, bak, eski Cornish Café. Her birinin son Pazar günü Ay, eğer annemin biraz bozuk parası olsaydı, beni kahvaltıya oraya götürürdü."

Eric'le öğle yemeğinde konuştuğumuz şeyleri düşünüyorum, ebeveynlerimizi yetişkin olarak tanımak hakkında. Annem ve ben arkadaş olur muyduk, eğer o şimdi burada olsaydı, onu affedebilseydim?

Köprüyü geçtikten sonra, zaman zaman telefonumdan navigasyonu kontrol ederek düşüncelerimde kaybolmuş bir şekilde yürüyorum. Sonunda, Queen Mary Üniversitesi'nin genişleyen kampüsü uzaktan görünür. Bir sonraki köşeyi dönüyorum, sonra uzakta muhteşem görünümlü beyaz bir taş yapının durduğu tuğla bir yolu takip ediyorum. Girişte KRALİÇE'NİN BİNASI YAZAN TABELAYA BAKILIRSA, UYGUN BİR SARAY GİBİ GÖRÜNÜYOR. Ağaçların üzerinde aynı renkteki soluk taştan bir saat kulesi çıkıyor ve öğrenciler girişte ve çıkışta koşuştururken onlara hükmediyor.

Birinden İngilizce bölümüne yol tarifini istiyorum. Ben soruyu tekrarlararken kulaklığını yana kaydırıyor, sonra hemen ileride, solda bir binayı işaret ediyor. Ona teşekkür ettim ve girişi bulana ve sırt çantalı iki öğrenciyi lobiye kadar takip edene kadar devam ettim.

"Bay Harvey Ellison'ı görmeye geldim," diyorum, iyilik yapmakla ilgilenmeyen birine benzeyen resepsiyon görevlisine.

"Randevun var mı?" diye soruyor sakızını şapırdatarak.

Hemen aramadığıma pişman oldum. Yani niyetim vardı ama sonra Eric'le öğle yemeği yedim ve...

"Hayır, korkarım bilmiyorum" diyorum. "Ama onunla sadece kısaca konuşmam gerekiyor. Birkaç dakikadan fazla sürmez."

"Siz öğrenci misiniz?" diye soruyor, şüphesi artıyor.

"Hayır, ben- "

"O halde korkarım her şeyi usulüne uygun bir şekilde yapmanız ve önceden randevu almanız gerekecek. Bay Ellison oldukça meşgul bir adam ve korkarım iş bırakmama politikamız var."

Yakınlardaki bir sınıf kapısı açılıp öğrenciler dışarı taşmaya başladığında bir adım geri çekilip iç çektim. Ben ne yapacağıma karar verirken bir erkek öğrenci dışarıda bekliyor. Bir an sonra koridorda tüvit takım elbiseli bir adam belirdiğinde, "Affedersiniz, Profesör Ellison," dedi. "Bugünün ödeviyle ilgili bir sorum var."

Şansımın verdiği cesaretle, kısa görüşmeleri bitene kadar oyalandım, sonra yaklaşma fırsatını yakaladım. Neyse ki bekçi köpeği resepsiyon görevlisi masasından uzaklaştı.

"Profesör Ellison," dedim gözünü yakalayarak. "Eminim çok meşgulsündür, ama biraz konuşabilir miyim?"

Şaşkınlıkla bana bakıyor, sonra başını sallıyor. "Tabii ama sadece bir dakikam var. Son sınıf kaçtı ve ben fena halde geride kaldım."

"Elbette," dedim, ofisine giden koridorda onu takip ederek.

Şimdi, dedi elini tuz biberli saçlarının arasından geçirerek ve bir an için, Nick'in şakaklarındaki gri öpücüğü ne kadar sevdiğimi hatırladım. "Bu, dönem sonu ödevinle mi ilgili?"

Hayır, hayır, dedim, onun yirmili yaşlarındaki öğrencilerinden biri olduğum için bir an için gurur duydum. "Ben öğrenci değilim. Aslında buraya başka bir şey için geldim." Çantama uzandım ve *The Last Winter'in kopyasını çıkardım* .

Gülümseyerek elimdeki kitaba baktı. "Ah, çok gözden kaçmış bir mücevher. Buna dalmayalı yıllar oldu. Eğer not verecek bu kadar çok kahrolası ödevim olmasaydı, ben- "

"Daha fazla anlaşılamazdım," diyorum, hızla konuya girerek elde. "Ve bu yüzden buradayım. Çılgınca gelebilir, ama ben bir tür... bir zamanlar bu kitaba sahip olan kişiyi bulma *görevindeyim* ."

Başını sağa çeviriyor, sonra masasının arkasındaki duvara yayılan geniş kitaplığa bakmak için dönüyor. "Burada bir yerde kendi kopyam var, bu yüzden sizi temin ederim, kitap benim değil."

"Evet, biliyorum," diye devam ediyorum. "Sadece bir şeyler hatırlayabileceğini umuyordum" -bir adım yaklaştım r- "bu özel şey hakkında." Kitabı ona uzatıyorum. "İçine bakmak. Bir isim var."

Kafasını kaşıyor. "Yıllar boyunca o kadar çok öğrencim oldu ki, korkarım hepsini hatırlamak imkansız."

Tabii ki, dedim yenilmiş bir şekilde kitaba uzanarak ama geri vermedi. Bunun yerine gömleğinin cebindeki okuma gözlüğünü çıkarıp takıyor ve iç kapaktaki yazıyı incelemekten önce. Daniel Davenport, dedi, gözlerinde bir anımsama pırıltısıyla bana bakarak.

"Uzun yıllar oldu biliyorum ama... Onu hatırlayıp hatırlayamayacağınızı merak etmekten kendimi alamadım."

Sayfaları çeviriyor, gözlerini kocaman açarak bana bakmadan önce bazı notları okumak için duruyor. " Bu kitabı biliyorum. "

Elimi masasına bastırdım, bir sonraki söyleyeceği şeyi duymaya hevesliydim.

"Evet," diye devam ediyor. "Kenarlardaki bu notları... Neredeyse unutmuştum."

"Neyi unuttun?"

"Öğrencilerimden biri o dönemin sonunda bana verdi."

Anlamak için yüzünü arıyorum. "Sana mı verdi?"

"Evet," diyor. "Bağış yapmakla ilgili bir duyuru yaptım. Gelecekteki dersler için kullanılmış kitaplar. O zamanlar, kitap tedarikçimizle ilgili sipariş sorunları nedeniyle kampüs kitabevinde kıtlık yaşıyorduk. Birkaç öğrenci teklif etti, ancak bunu açıkça hatırlıyorum." Sayfalarını incelemek için kitabı tekrar açar. "İşaretlendiğini söyledi ve geçmenin kabul edilebilir olup olmayacağını bilmiyordu. Bir iki sayfa okuduğumu ve tam tersini düşündüğümü hatırlıyorum. Notlar oldukça aydınlatıcıydı." Kitabı bana geri verdi, sonra bilgisayarına döndü ve yazmaya başladı. "Mezunlar veri tabanımıza bir göz atmama izin verin." Daha fazla yazarak. "Muhtemelen şu anda üniversitenin gizlilik kurallarını çiğniyorum, ancak edebi bir gizem değerli bir nedendir," diye ekliyor göz kırparak.

Gölümsüyorum, benim görmem için ekranını değiştirirken kendinden geçmiş bir dikkatle bekliyorum. "Görünüşe göre aradığınız adam tam burada, Londra'da, Kar Kazı'nda."

"Kar Kazı mı?"

"Mayfair'de bir bar." O gülüyor. "Kayıtlarımıza göre mekanın sahibi o. Bana sorarsanız, İngiliz edebiyatı diplomasının oldukça ilginç bir kullanımı, ama her biri kendine ait."

Gözlerim parlıyor. *Kar Kazı*.

-

Tüpten inerken yanaklarıma SOĞUK BİR HAVA ÇARPIYOR. Güneş ışığı için çok fazla. Kara bulutlar içeri girdi ve Google Haritalar'a baktığımda yanağıma bir yağmur damlasının çarptığını hissediyorum. Yağmur yoğunlaştıkça adımlarımı hızlandırıyorum ama faydası yok; bir dakika içinde sıırıslıklam oldum. Sağa, sonra sola bakıyorum ve hemen ilerde, lamba ışığının parıltısını, ilginç bir mavi tenteyi ve girişin üzerinde sanatsal bir armanın yorumlandığı bir tabelayı görüyorum. Kar Kazı.

Gürültülü ve içerisi tıklım tıklım, sanki içerideki herkes Beş blok yarıçapı, bu pub'ı yağmur fırtınasını beklemek için seti. Neyse ki, barda açık bir koltuk fark ettim ve ıslak ceketimi tezgahın altındaki bir kancaya asmadan ve ıslak saçlarımı düzleştirmeden önce oturmaya karar verdim.

"Size ne getireyim hanımefendi?" barmen sorar.

"Pis bir cin martini lütfen."

bana her zaman sağır gibi gelen barlarda bile peynir dolgulu zeytinleri nasıl isteyeceğini hatırlayarak kokteyl çalkalayıcıya buz koyarken izliyorum .

Barmen bir an sonra içkiyi bana doğru uzatarak, "İşte buradasın," diyor. Peete biraz dökölüyor.

"Sahibiniz- Daniel l- tesadüfen burada mı?" Yavaş bir yudum almadan önce soruyorum.

Sağ kulağını işaret ederek başını salladı. "Üzgünüm tatlım, bunu tekrar söylemek zorundasın." Sağımda gürültülü bir grup adam var ve biri birkaç saniyede bir gürültülü bir kahkaha atıyor.

Daha yakına eğiliyorum. "Sahibiniz. O burada mı?"

"Ah evet. Üzgünüm. Sen onun randevusu olmalısın."

Hayır, hayır, dedim çabucak, sonra durdum, gergin bir şekilde kolumun kenarını çekiştirdim. "Hayır, ben onun sevgilisi *değilim* . Ama ben... onunla konuşmak istiyorum... eğer müsaitse."

"Evet tabi." Mutfağa doğru bakıyor. "Bana biraz zaman ver, tamam mı? Gidip onu senin için bulabilecek miyim bir bakayım."

Daniel her an görünebilir, peki ya sonra? Bir yudum daha alırken tuz dudaklarımı ısırdı ve aklım bir kez daha Nick'e döndü. İlk başta, kötü düşüncelerin içeri girmesine izin verdiğim için kendime kızarak anıyı bir kenara ittim. Ne de olsa gözyaşlarımı dökmüştüm ve artık gözyaşı kalmamıştı. Peki neden şimdi onu düşünüyorum? Nick gittikten sonra başvurduğum birçok kişisel gelişim kitabından birini ve belirli bir bölümü hatırlıyorum. akla gelir. "Travma tek bir olay değil, devam eden bir süreçtir. Beyin, travmayla ilgili anıları silip atmak için hızla ilerlemek ister. Ama kalp *anlamak* istiyor ."

Belki de bugünkü anılar telaşımın açıklaması budur ve kendimi ilk buluşmamızı düşünürken bulmamın nedeni budur - ironik bir şekilde ikimiz de temasımızı yitirdiğimiz ortak bir üniversite arkadaşının kurduğu bir kurulum. Bundan pek farklı olmayan bir barda tanıştık. On dakika erken geldim, Nick on dakika geç. O zamanlar önemsiz görünen, hatta kolayca unutulmuş türden küçük bir ayrıntıydı. Ama akıllı olsaydım, ne olduğunu görebilirdim: bir uyarı işareti.

Birkaç dakika sonra omzumda bir dokunuş hissediyorum. Arkamı döndüğümde bana gülümseyen atletik yapılı uzun boylu bir adam buldum.

Güzel bir Amerikalının beni istediği söylendi, dedi iki ön dişinin arasındaki küçük boşluğu ortaya çıkaran bir sırıtışla. Benim yaşlarımda ve çekici, siyah saçlı, soluk mavi gözlü ve burnunda hafif çil tozları var.

Saçlarım hâlâ nemliydi ve kendimi toparlamak için son bir çabayla ellerimi gergin bir şekilde saç uçlarından geçirdim. "Evet, merhaba" diyorum. "Ben Valentina'yım."

Yanımdaki boş tabureye kayarken hızlıca buzlu bir viski hazırlayan barmene el salladı. "Şimdi," diyor. "Lütfen merakımı giderin ve böyle güzel bir yaratığın neden birdenbire ortaya çıktığını ve benimle tanışmak istediğini söyleyin."

"Pekala," diye mırıldandım. "Ben... uzun zaman önce sana ait bir şey buldum ve seninle gerçek hayatta tanışmak, onu geri vermek istedim."

"Bir şey mi buldun? Ne?" Duraklıyor. "Bekle, cüzdanımı buldun mu? Geçen hafta Wembley Stadyumu'nda bıraktım. sen bir melek."

başımı sallıyorum. "Hayır hayır. Cüzdanınız için üzgünüm. Ama seni görmeye geldim... başka bir şey hakkında." Çantama uzanıp kitabı ona verdim, sonra sayfaları çevirmesini izledim.

"Görüyorsun Daniel, bu kitap- "

"Bekle, az önce Daniel mi dedin?"

"Adın bu değil mi? Daniel Davenport?"

Başını sallıyor. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bence yanlış adamı yakaladın. Ben *David* Davenport'um."

"Ah," diyorum, cesaretim kırılarak. Profesör, mezunlar veritabanına yanlış isim girmiş olmalı.

Mutfaktaki birine başını salladı, sonra bana dönüp sırtıttı. "Dinle, kaçmalıyım. Ama bu Daniel'inizi bulamazsanız , neden bir ara sizi dışarı çıkarmama izin vermiyorsunuz?" O sırtıttır. "Daniel, David, Donal d- Olmamı istediğin kişi olabilirim aşkım."

Mutfağa girip bar taburesini yanımda bırakarak gözden kaybolurken zorla gülümsedim.

İşte bu.

Dışarı çıktığımda, yağmurun durduğunu keşfetmekten mutlu oluyorum. Hava iliklerime kadar soğuktu ve bir sonraki bloğun etrafından dolaşıp bir taksiye el sallarken ceketimi daha da sıkılaştırdım. Arabaya binip arka koltuğa gömülürken şoföre "Primrose Hill" diyorum.

Saatin tam olarak beş olmadığını fark ettiğimde, Queen Mary Üniversitesi'ni aramaya karar verdim ve Profesör Ellison'a transfer edilmeyi talep ettim, ki onun hâlâ masasında olduğunu keşfetmekten mutluluk duyuyorum. Ona Daniel-David karmaşasını anlattım ve hemen özür diledi. "Bir arama daha yapayım," diyor bir an duraklayarak. "Ah, evet, dosyada bir Daniel Davenport var ve o edebiyat öğrencisiydi. Doksan sekiz sınıfı. Ama çok üzgünüm, onun hakkında sahip olduğum tek şey bu. Mezunlar veritabanının şu anda büyük bir yükseltme sürecinde olduğunu biliyorum. Ama üniversitelerde işlerin ne kadar sürdüğünü bilirsiniz." İç çekiyor. "Bu komite tarafından ölüm. Birkaç ay sonra tekrar deneyebilirsiniz."

"Hayır," diyorum. "Sorun değil. Ve zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim."

Telefonum cebimde titrerken iç çekiyorum. Hızlı bir bakış ve bunun bir metin bildirimi olduğunu görüyorum... Nick. Okurken kalbim donuyor: "Val, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Ama hayatımın en büyük hatasını yaptığımı söyleyebilirim. Konuşabilir miyiz? Seni özledim. Çok üzgünüm."

C H A P T E R

I 6

Eloise

Dokuz Ay Sonra

güneşli bir Perşembe sabahı DOĞDU . SAAT üçten kısa bir süre sonra suyum geldi ve Frank hava saldırısı tatbikatı yapan bir okul çocuğu kadar paniğe kapılmıştı. Hastaneye giderken üç kırmızı ışıktaki geçti. O zamana kadar kasılmalar art arda artıyordu . İki saat sonra, kusursuz yüzünü gördüğümde doğum sancıları uzak bir anıydı.

Frank de aşıktı. Hemşireler onu kreşe götürdüğünde, onu özlemenin acısıyla perişan oldu.

"Şu tatlı bebeğe bakar mısınız?" Bonnie, onu eve getirdiğimiz gün fışkırdı. Kıkırdarak ve ana dilinde cümleler fısıldarak onu kollarımdan kaldırdı.

"Her şey hazır mı?" diye sordu Frank, çantalarımızı üst katta taşıırken.

"Evet, Bay Baker," diye yanıtladı Bonnie. "Tam belirttiğin gibi." Bana gülümsedi.

Frank, yan duvara yaslanmış sarı şemsiyeli maun beşiği işaret etti. elimi koştum çıtaları boyunca, peluş pastel renkli yıldız kümesi ve kurmalı bir müzik kutusuyla tepesinde asılı duran mobili gözetliyor.

"Bak, 'London Bridge' çalıyor " dedi gururla gülümseyerek.

"Yakında en sevdiği şarkı olacak," dedim, sarı-altın yıldızlarla bezenmiş bej keten döşemeli sallanan sandalyeye çökerek. "Bu...mükemmel," dedim onaylanma ihtiyacını şımartarak.

Bonnie bebeği tutarak ortaya çıktı. "Affedersiniz Bay ve Bayan Baker," dedi. "Ama Valentina telaşlanmaya başlıyor. Sanırım aç olabilir."

Ah, evet, dedim komodinin üzerindeki saate bakarak. "Birkaç saat oldu." Minik, kundaklanmış vücudunu kollarıma aldım ve Frank ve Bonnie parmak uçlarında odadan çıkarken Valentina göğsüme kilitlendi.

"Val," dedim karnı dolu ve gözleri uykuluyken. "Sevdiğin bir şarkı var. Şimdi favori bir kitaba ihtiyacınız var. Bir gün sana resimleri göstereceğim ama şimdilik sadece kelimeleri yüksek sesle söyleyeceğim."

Sanki kabul ediyormuş gibi yumuşak bir sesle mırıldandı.

"Büyük yeşil odada," diye başladım, sonra durdum.

"Sana en iyi hikayenin adını söylemeyi unuttum. *İyi geceler ay.* "

Val beni daha iyi duymak istercesine kollarımda kıpırdandı. " 'Bir telefon vardı / Ve kırmızı bir balon / Ve bir resim...' "

Bütün kelimeleri ezbere biliyordum ve yakında Val de öğrenecekti.

Öyküsü için kelimeleri bu kadar güzel seçen yazarın en güzel hayata sahip olmadığını bilemeyecek kadar gençti. Biyografisini okurken, aşkta şanssız olduğunu, kırık bir nişanla, feci bir ilişkiyle olduğunu biliyordum. ve ani ve erken ölümüyle sona eren daha uzun bir romantizm.

Onunki trajik bir hikayeydi. Val'i daha sıkı tuttum, kızımı en iyi hikayeleri yansıtan bir mutluluğa doğru yola koymaya kararlıydım. Onunki mutlu sonla bitecekti.

C H A P T E R

I 7

Valentina

Sonraki gün

Karanfiller HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYORSUN ?" diye soruyor Liza, bir kalemi çenesine vurarak.

Kitapçıdaki bilgisayar ekranından başımı kaldırarak, "Pekala," diyorum. "Sanırım her zaman onların biraz...üzücü olduğunu düşünmüşümdür?"

Liza başını salladı. "Kesinlikle. Kötü bir üne sahipler. Ama ya bunu değiştirirsek? Ya onlara bir *marka değiştirsek* ?"

Gülerek, "Bırakın çiçekçi dükkanımız şöyle dursun, karanfiller için biraz iddialı bir hedef olabilir bu," dedim. "Ama göreve hazırsan, neden olmasın?"

Liza omuz silkerek, mağazanın ön tarafındaki pencere koltuğuna tünediği dizüstü bilgisayarına geri döndü. Alanın bir envanterini

çıkarmak ve yeni botanik çalışmalarımız için ihtiyaç duyacağımız çeşitli öğelerin bir listesini yapmak için bu sabah erkenden geldi: saksı bitkileri ve sulu meyveler (şu anda tüm öfke, diyor), büyük kaplar. kesme çiçekler, bir tebrik kartı rafı (akıllı fikir) ve yeni hediyeler ve çeşitli eşyalar için birkaç küçük masa tutun.

Bak, dedi, görebilmem için ekranını çevirerek. "Depodaki boş raflarla ve biz olmayan o masalarla kullanarak, yuvarlanmaya hazır olmadan önce sadece birkaç şey satın almamız gerekir."

Gülüyorum. "Bu beni mutlu ediyor."

Ona Nick'in mesajını anlattım ve hala cevap vermedim.

Başını sallıyor. "Bu düzeyi daha önce duymuştum. Yemi yemeyin."

"Yapmadım." Yine de telefonumdan düğün fotoğraflarımıza göz attığımı itiraf etmeliyim. Kahretsin, smokinin içinde iyi görünüyordu.

"Ama bunu düşünüyorsun. Gözlerindeki bakışı görebiliyorum."

Cevap vermeme fırsat bulamadan Millie konuşmamıza kafasını uzattı. "Gözlerinde *ne bakışı görüyor musun?*"

"Val'in eski sevgilisi ona mesaj attı" diye açıklıyor Liza. "Onu geri istiyor."

Millie kaşlarını çattı. "Ve bunların hiçbirine sahip olmayacaksın! O çürük adama söyle defolup gitsin."

"Merak etme," diyorum gülererek. "Onunla hiçbir şeyi yeniden alevlendirmeye niyetim yok."

"Düşünmezdim," diye ekliyor Millie.

FedEx çalışanı iki kutuyla geldiğinde kapıdaki çanlar yeniden şingirdadı. Bu sefer Fernando ve Millie'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa çok mutlu ve dili tutulmuş .

"Merhaba" diyor.

"Merhaba" diye yanıtlıyor.

Bir çift aşık genç gibiler ve Liza ve ben onların fıstık galerisiyiz.

Gittiğini sanıyordum, dedi Millie. "Yani, başka bir rotaya atanmış."

Öyleydim, dedi Fernando bir adım daha yaklaşarak. "Ama ben buna geri dönmeyi istedim. Müşterilerimi gerçekten özledim."

Ah, dedi Millie gülümseyerek. Belli ki soğukkanlılığını korumaya çalışıyor ama kalbinin ters takla attığı açık.

Fernando kutuları Millie'nin yanındaki tezgahın üzerine koyuyor. O gerçekten önemli ölçüde daha uzun ve o gerçekten çok *daha genç*, ama bir şekilde hiçbir ayrıntı önemli değil. kendi kendime gülümsüyorum. Tüm zamanların en garip çifti olabilirler, ama belki de en sevimlileri.

Seni görmek her zaman çok güzel Millie, dedi kapıya dönerken gülümseyerek.

"Sen de Fernando," diye yanıtladı, yanakları kızardı.

Kapı kapandığında Liza nefesini tuttu. "Millie, sana söylüyorum, *vuruldu*."

"Kabul ediyorum," diyorum. "Bir dahaki sefere geldiğinde, ona telefon numaranı vermelisin."

"Siz kızlar çok tatlısınız ama açıkçası aklınızı kaçırmışsınız. Tanrı aşkına, onun annesi olacak yaştayım!"

"Aşk yaşlanmaz," diye tartışıyor Liza, Millie gözlerini devirirken.

"Ayrıca kafa karıştırıcı," dedim telefonuma bakıp Nick'ten gelen yeni bir mesaj gördükten sonra: "Val, konuşabilir miyiz? Seni seviyorum. Seni çok özellik."

cevap vermiyorum Bunun yerine Millie'ye, Eric'in dün bana anlattığı annemin Cicero kutusunu sordum. Ah, evet, dedi tezgahın altına bakarak. "Ünlü şeker kutusu. Neden aklıma gelmedi bilmiyorum. Onu tam burada tuttu, e- "

Alt rafı karıştırışını izliyorum, sonra bir tane daha. Önce iki çekmeceye, sonra üçüncü çekmeceye bakıyor. "Dünyanın neresine giderdi?"

"Geçenlerde temizlik yaparken kaldırmış olabilir misin?"

"Belki," diyor arka odaya kaybolarak ama birkaç dakika sonra eli boş döndü. "Korkarım orada da değil."

Kurgu dışı bölümün yanındaki bir sandalyeye çöktüm.

"Eminim buralarda bir yerdedir. Onu bulacağız."

"Ama yapacak mıyız?" diyorum iç çekerek. Başlangıçta eğlenerek, hatta merakla yaklaştığım şey çok daha fazlasına dönüştü. Annem

banaya bir Şey s  ylemeye çalışıyordu. Anlamama yardımcı olmaya çalışıyordu . Ama ben yapar mıyım?

Valentina, iyi Şeyler zaman alır, dedi Millie. "Umudunu kaybetme."

Haklı tabii. Bir yerde Tolkien'in *Hobbit'in* devamını yazmasının on altı yıl s  rd  ğ  n   okumuŐıtum . Annemin mesajını bulurdum ve sonunda hayatta yolumu bulurdum .

" ok çalışıyorsun," diye devam ediyor. "Neden y  r  y  Ő e çıkmıyorsun - kafanı boŐaltmak için . Liza burada; işleri hallettik."

Haklı olduğuna karar verdim ve Prens Albert Yolu'ndan Primrose Hill parkına doğru yola  ıktım. Bir zamanlar kraliyet arazisi olan ve Henry VIII'in   zel avlanma yeri olan yer, Şimdi k    k bir halka açık park. Liza, Londra'nın panoramik manzarası nedeniyle hem yerel halk hem de turistler arasında favori olduğunu s  yledi ve ben biraz ikisinden biriyim.

Primrose Hill zaten deniz seviyesinin   zerinde, ancak Primrose Hill parkı daha da y  kseliyor. Kasabaya ilk yolculuğumda Őof  r  m  n belirttiğ   gibi, giriŐteki tabelada belirttiğ   gibi, y  kseklik deniz seviyesinden altmış     metre y  ksekte. Uzakta, mimari meraklıları, kameralarını BT Tower ve London Eye'a doğrultuyorlar. Ama ben edebi değ  rler için buradayım. Yama ta, oyun yazarının doğumunun     y  z  nc   yıld  n  m  n   anmak için dikilmiş Shakespeare'in Ağacı olarak bilinen bir meŐ e var; g  rd  ğ  mde kollarımda t  ylerim diken diken oluyor.

Yavaş bir daire çizerek çevreme bakıyorum. bu çimenler yeŐildir ve ağaçlar t  m Londra'nın manzarasını g  sterecek Şekilde alçaktır. Shard'ı ve Mammon kulelerini g  r  yorum, Şimdiye kadar sadece adını duyduğum ya da fotoğraflarını g  rd  ğ  m yer iŐaretleri, ama Şimdi tam karŐımdalar - kendi arka bah  emdeler.

  d  l  me ulaŐana kadar tırmanmaya devam ediyorum - William Blake'in s  zleriyle oyulmuş bir taş. @booksbyval'e Şu baŐlıkla bir fotoğraf g  nderiyorum:

“Ruhsal güneşle konuştum. Onu Primrose Hill'de gördüm," dedi William Blake. Işığı gördü ve ben de gördüm. Sonunda ve tamamen evdeyim.

Sadece birkaç dakika içinde Instagram bildirimlerim akın ediyor ve özellikle bir tanesi dikkatimi çekiyor - Nick'ten : “Kalbin benim evim. Seni seviyorum.”

Hızla öfkeye dönüşen bir duygu sancı hissediyorum. Önceki metinleri, kuşkusuz, kalbimi heyecanlandırmış olsa da, bu not tam tersini yapıyor. Aslında, bana daha fazla netlik ve *anlayış veriyor* . Nick, Instagram'ımda bu kadar kişisel bir şey paylaşmaya nasıl cüret eder? Tüm evliliğimiz boyunca @booksbyval'deki hiçbir gönderiye yorum yapmamıştı ve şimdi de karısını özleyen yaralı bir koca gibi mi yüzüğe atlıyor? Özel meselelerimizi gizli tutmak için elimden gelenin en iyisini yapmıştım ve şimdi benim dikkatimi çekmek için platformumu kullanma küstahlığına sahip mi, yoksa daha kötüsü, takipçilerimden acıma mı uyandırıyor? Yanaklarım kızardı ve mesajını silmeyi, hatta onu tamamen engellemeyi düşündüm. Bunun yerine telefonumu çantama koydum ve anda kalmaya çalıştım. Nick *beni terk etti* ve ben kendime yeni bir hayat kurdum ya da *en* azından bir tane kuruyorum . Söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şey bu gerçekleri değiştirmeyecek. Tıpkı annemin hayatı gibi Londra'da, onun sırlarını bilmediğim sırlarıyla, bu *benim zamanım* ve sadece benim.

Eve yeni bir güç ve amaç duygusuyla yürüyorum. Hayatım artık sandığım gibi trajik bir roman değil, tamamen farklı bir şey - harika bir macera, bir gerilim, hatta ve belki, sadece belki, parlak bir aşk hikayesi.

Eve döndüğümde kanepeye gömülüyorum ve yakın zamanda mağazaya gelen yeni bir gerilim filmine uzanıyorum. Yazarını bilmiyorum ve bu türe nadiren dalmışımdır, ancak kapaktaki bir alıntı dikkatimi çekti: “Kalbi durduran ve unutulmaz bu hikaye, gidilmeyen yollardan, gidilmeyen yollardan her şeyi sorgulamanıza neden olacak. yatakta yanında yatan kişi.”

Ve gerçekten de öyle. İki saat boyunca okudum, sonra kitabın bir fotoğrafını çektim ve bir Instagram gönderisinde paylaştım:

Yeni bir yazar veya tür denemek ya da büyük bir yaşam değişikliği yapmak olsun, rahatlık alanlarımızdan çıkmanın biraz korkutucu olabileceğini ilk kabul eden benim. Ama ya hayatımızı tersine görebilseydik ve bu risklerin, zor kararların, hatta dürtüsel inanç sıçramalarının tamamen maksimuma çıkarılmış bir yaşamın temel bileşenleri olduğunu onaylasaydık? Önümdeki yolda ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim olmasa bile, düşündüğüm şey bu. Ama bana eşlik edecek bu kitap var ve benim için oldukça sıra dışı bir seçim. Ama onun sayfalarında ve kendi hayatımda bulacağım şeylere açığım. Söyle bana, edebi ya da başka türlü ne gibi büyük riskler aldın ? xoxo, Val
#takingachanceonbooks #yeni tür #onedayatatime

Canım çay çekiyor, bu yüzden artık benim olan annemin mutfağındaki ocağa su ısıtıcısını koydum, sonra onun plak koleksiyonunu aradım. ta ki doğru albümü bulana kadar: Art Tatum. Plağı kolundan çıkardım ve tanıdık bir çıtırtı olan melodik piyanoyu dinleyerek dikkatlice döner tablanın üzerine koydum. “İki Kişilik Çay.”

Gözlerimi kapatıyorum ve işte buradayız, *annem* ve ben. Buradan çok uzaktayız ve Santa Monica oturma odamızda dönüyoruz. Sanki her şey değişse de hiçbir şey değişmemiş gibi. Şimdilik, belki de sır budur. Acıyı yok etmiş gibi davranabilirim, öyle de yaparım.

İki kişilik çay, iki kişilik çay. Ben senin için, sen benim için.

C H A P T E R

I 8

Eloise

SANTA MONICA, KALİFORNİYA

On yıl sonra

AKŞAM YEMEĞİNDEN SONRA, EVE götürdüğüm emlak satış buluntularını taradım - büyük bir kristal vazo ve bir yığın nadir kitap. Ama hepsinden en sevdiğim satın alma, tamamen tesadüfen elde edildi. Mahallemizden ender bir gezintiye çıkmaya ve özellikle ilginç bir gazete listesinin bulunduğu Beverly Hills'e taksiyle gitmeye karar verdim. Satış ilk başta bir hayal kırıklığı olsa da, diğer pazarlıkçılar eski sahibinin eski Chanel zulasının kutularını karıştırırken, büyük evin kütüphanesine girmenin yolunu buldum. Ve, oh, ne bir keşif. Sadece bir çanta dolusu ilk baskıyı temin etmekle

kalmadım, aynı zamanda benim için de olsa en olası hazineleri buldum.

Evin kütüphanesindeki bir sehpanın üzerinde, üzerinde “Cicero'nun Duyguları” yazan cilalı ahşap bir kutu duruyordu. Kapağındaki yeşil etiket fiyatını gösteriyordu: bir dolar. Onu gördüğümde, bir zamanlar sahibi için manevi değeri olup olmadığını merak ederek merakla gülümsedim. Menteşeleri fark ederek diz çöktüm ve kenarı kaldırdım. İçinde ne olduğunu görünce güldüm: şeker - özellikle ayrı ayrı sarılmış limon damlaları.

Tabii ki, Cicero'nun Roma döneminden kalma saygıdeğer bir filozof ve yazar olduğunu biliyordum, ancak bir edebiyat harikasının duyguları olarak etiketlenmiş bir kutunun içindeki şekerin yan yana gelmesine hayran olmadan da edemedim. Özellikle uzun süredir devam eden bir kitapçı açma hayalimi düşünürken onu hemen sevdim. Kaliforniya'da bunun neredeyse imkansız olduğunu bilsem bile, yine de hayal gücümün aksini düşünmesine izin verdim. Aklımın gözünde, oradaydım, güzel bir köşe kitapçısının sahibiydim, küçük kutuyu açtım ve hikaye zamanı için gelen gençlere ikramlar dağıttım.

Uzun zaman önce, Frank bu rüyayı gerçeğe dönüştürme umudumu yok etmişti. Ama o zamandan beri on yıl geçti ve bu sefer onu ikna edip edemeyeceğimi merak ettim. Doğru, Valentina'nın doğumundan önce yeniden alevlendirdiğimiz kısa kıvılcım sönmüştü ve bayat bir ev rutinine yerleşmiştik ama düşman değildik. O sadece kendi hayatını yaşadı ve ben de benimkini yaşadım. Ve yıllar geçtikçe, Frank kendi içine çekilip benden uzaklaştıkça ben de denemeyi bıraktım ve bunun yerine evliliğimizi olduğu gibi kabul ettim - çocuklarının karşılıklı sevgisiyle bir arada tutulan tamamen farklı iki insan.

Valentina yapıştırıcıydı ve onun annesi olmak hayatımın en büyük neşesiydi ve yine de büyüdükçe bana daha az ihtiyacı oldu, yani yalnızlık nöbetleri geri döndü. Bir gün, bir arkadaşının evinde oyun oynarken, Frank'le konuşmaya karar verdim.

Onu oturma odasında en sevdiği koltuğunda, açık bir gazetenin arkasında barikat içinde buldum.

"Bir saniye konuşabilir miyiz?" Diye sordum.

"Elbette," diye yanıtladı. Gözleri, dikkatini çeken makaleye sabitlenmişti.

"Frank," dedim derin bir nefes alarak. "Düşünüyordum... Valentina büyüyor. Bana eskisi kadar ihtiyacı yok. O çok olgun, bağımsız ve iyi...Başka şeylerin peşinden gitmek için daha fazla boş zamanım var ve bence k— sanırım yapmalıyım."

Devam etmek için bir işaret olarak aldığım boş bir şekilde başını salladı.

"Bundan...uzun zaman önce bahsetmiştim...hatırlamıyor olabilirsin, ama Frank...bir kitapçı açmak istiyorum."

Sonunda gazetesini bıraktı, sonra bana baktı - ifadesi eğlenmiş ve sinirlenmişti. "Eloise, seninle tanıştığımda bir mağazada tezgahlardın. Küçük bir işletmeyi yönetebileceğini sana düşündüren ne?

Cevabı derinden kesti. Kendimi toparladım ve boğazımdaki yumruyu görmezden geldim. "Frank, bu her zaman benim *hayalimdi* - hatırlayabildiğim kadar uzun zamandır sahip olduğum rüya." Derin bir nefes alıp ileri doğru adımladım. "Dinle, Ocean Drive'da ayın ilk günü müsait olan bir vitrin var. Güneşli küçük bir pencere kenarı ile çok güzel." Babasını midilli istediğine ikna eden küçük bir kız gibi aptal ve gergin hissettim, ama ısrar ettim. "Çoğunlukla kullanılmış kitapları, her türden bulunması zor hazineleri temin edeceğiz. İnsanların eski kitaplarına ev bulabilecekleri ve yenilerini de keşfedebilecekleri bir yer olacak."

Kıkırdadı. "Sevgilim, söylemeye korkuyorum ama bu kulağa en karlı girişim gibi gelmiyor. Özellikle de tek bir kitabı tekrar tekrar okuyor gibi görüldüğünüz için."

The Last Winter'a küçümseyici göndermesine kaşlarımı çattım . Sık sık Cezanne'ın dünyasında oyalandığım doğruydu ama Frank'in yorumu komodinimdeki kitap yığınlarını gözden düşürdü. Ama bunu bilmiyordu çünkü asla yatak odamda değildi. Kendi vardı.

Dinle, diye devam etti Frank, düşüncelerimi bölerek. "Açıkçası doldurmak istediğin boş zamanın var. Neden birkaç arama yapıp sana Fred Segal'in satış bölümünde bir iş bulmuyorum? Harrods'taki işiniz ayağınızı kapıdan içeri sokabilir. Bunu nasıl istersin?"

" *Nasıl isterim o?* Frank, asıl noktayı tamamen kaçırıyorsun. *meşgul* olmak istemiyorum ; ve kesinlikle Fred Segal'de bir iş istemiyorum. Kalbimi takip etmek ve tutkulu olduğum şeyi yapmak istiyorum. *Buna ihtiyacım* var , Frank. Sabah kalkmak için bir nedene ihtiyacım var - bir amaca. Bunu anlayamıyor musun?"

"Ve kızımız senin için yeterli bir *amaç* değil mi?"

Valentina'yı bu işe bulaştırma, diye çıktım. "Bir kadının kendisini tatmin etmek için annelikten daha fazlasına ihtiyacı olması gayet normal." Sosyal olarak tanıdığımız bir avuç insanı düşündüm. "Sence Barbara Matthews hastanede çalıştığı için oğullarını daha mı az seviyor? Veya Claire Greenspan. Mimari kariyeri onu daha az anne mi yapıyor?" başımı salladım. "Frank, çok paramız olduğunu biliyorum. Geçen ay yeni bir Porsche aldınız. İşim için başlangıç maliyetleri bunun çok küçük bir kısmı olacak."

Bana şirinlik yapma Eloise, dedi ağzının kenarları kıvrılarak. "Ve sakın bir an için bana *paramı nasıl harcayacağımı söyleme* ."

Gözlerim kısıldı. "Bana gerçekten saygı duymuyorsun, değil mi?" Aniden, her şey netleşti - korkutucu derecede netti . İlk defa anladım ki ...

"Mumya?" dedi Valentina, atkuyruğu yüzmekten hâlâ ıslakken kapıda dikilirken. Garaj yolundan bir arabanın çekildiğini duydum ve arkadaşının annesinin onu eve getirmeyi kabul ettiğini unuttuğumu fark ettim.

"Sen ve babam neden kavga ediyorsunuz?"

Koşarak yanına gittim ve bal kokulu saçlarını öptüm. "Savaşmıyoruz aşkım. Sadece tartışıyoruz. Hakkında...yetişkin şeyler. Herşey yolunda."

Durdu, Frank bizi koltuğundan izlerken iri kahverengi gözleriyle bana baktı. "Babamla boşanacak mısınız? Janie'nin ailesi bir tane alıyor."

Kalbim sanki göğsümden çıkarılıp bir gökdelenden fırlatılmış gibi hissettim.

Tabii ki hayır, canım, dedi Frank, ben cevap vermeye cüret edemedim içeri daldı.

Başını okşadı, sonra yanağından öptüm. "Neşelen, Charlie."

"Tamam anne," dedi tatlı bir şekilde, merdivenleri atlamadan önce babasına ve bana gülümseyerek. Arkamda Büyük Kanyon kadar büyük bir sessizlik boşluğu bırakarak takip etmek için döndüm.

"Bekle Eloise," diye seslendi bana. "Özür dilerim... öyle göründüysem..."

"Önemli değil." dedim arkamı dönmeden. Ama önemliydi. Tanrım, çok önemliydi.

C H A P T E R

I 9

Valentina

Sonraki gün

GÖZLERİMİ AÇTIM VE SAATE BAKTIM , saatin neredeyse on biri olduğunu görünce şok OLDUM , Geç saate kadar annemin eski plaklarını dinledim, ama yine de... üniversiteden beri bu kadar geç uyumadım. Aşağıya inmeden önce hızlıca giyindim, Liza'yı bir vazo çiçek düzenlerken buldum.

"Vay," diyorum. "Pencere ekranı inanılmaz görünüyor."

"Sevdin mi?" diye soruyor, çalışmalarını şüpheyle inceliyor. "Bu masayı biraz sola mı kaydırsak yoksa başka bir raf sırası mı eklesek karar veremiyorum?" Başını sağa yatırır ve kaşlarını çatar. "Bilmiyorum, çalışıyor mu?"

"Um, Liza," diyorum, "sen bir mucizesin. " *Mükemmel!* "

Ona anlaşılması zor Cicero kutusunu görüp görmediğini sordum ama beklediği gibi görmedi. Birkaç düzine uzun saplı gülün dikenlerini ve fazla yaprakları kopararak, "Üzgünüm," diyor. "Gözümü dışarıda tutacağım."

"Teşekkürler," diyorum iç çekerek.

"Neye ihtiyacın var biliyor musun?" Liza bana bakarak devam etti. "Biraz kız zamanı. Buradan ayrılalım ve arkadaşım Debbie'nin salonuna gidelim."

"Çok isterdim," dedim ona, "ama yapacak çok işim var. bağış kampanyasından önce. Yapabilir miyim bilmiyorum- "

Yerden düşen birkaç gül yaprağını kopararak, "Saçmalık," diye yanıtladı. "Benim bir erkek arkadaşına ihtiyacım olduğundan daha çok senin bir patlamaya ihtiyacın var."

"Ah, Liza, bu tam olarak ne anlama geliyor?"

O gülümser. "Salona gidiyoruz."

Millie geldikten sonra dışarı çıkıyoruz. Salon dört bloktan daha az uzaklıkta ve Debbie bizi kapıda karşılıyor. Uzun boylu, omuz hizasında açık kahverengi saçları ve alnında mükemmel bir çizgi oluşturan küt kakülleriyle.

"Onu düzeltebileceğini mi düşünüyorsun?" Ben Debbie'nin sandalyesine otururken Liza soruyor.

"Şüphesiz," diyor. "Kitap Bahçesi'nin yeni sahibi olduğunuzu duydum. Instagram'ınızı takip ediyordum! William Blake'in ışığı görmenize yardımcı olan bu yazı bana gerçekten ilham verdi."

"Ah," diyorum gururla. "Bunu söylediğiniz için teşekkürler. İyi bir takipçi kitlem var ama bazen bugünlerde yazılarımı gerçekten okuyan tek kişinin eski kocam olduğu hissine kapılıyorum."

Debbie sırtıyor. "Şu tehditkar eski sevgililer. Hepimiz onlara sahibiz." O ve Liza bilmiş bir bakış attılar. "Ama seni temin ederim tatlım, çoğumuz okuyoruz. Ve kitapçı için bir bağış toplama etkinliği hakkında duyduğum bu ne? Bu konuda kesinlikle yayın yapmalısın. Kimin ortaya çıkacağını asla bilemezsiniz!"

Haklısın Deb, diye ekliyor Liza. "Prens Harry'i bile alabiliriz." Salonun aynalı duvarında nostaljik bir şekilde yansımaları yakalar. "Onun için her zaman bir şeyim vardı."

Güldüm. "Pekala, Prens Harry'yi Primrose Hill'e götürebileceğimizden şüpheliyim ama haklısın. Etkinlik üç buçuk hafta sonra ve muhtemelen promosyona başlamalıyım. beslememde."

Deb beni pencerenin yanındaki bir sandalyeye götürüyor ve uzun uzun bana bakıyor. "Saç kesimine ve parlak noktalara ihtiyacınız var ."

"Bilmiyorum," diyorum isteksizce.

"Birkaç folyoyu patlatacağım ve bu seni hemen aydınlatacak. Çok seveceksin, söz veriyorum."

"Tamam," diye katılıyorum, fırçasını uzun süredir ihmal ettiğim saçlarımdan geçirirken başımı geriye kaydırarak.

"Val, Deb'e Daniel'den bahsetmelisin!"

"Daniel?" diye soruyor, merak ediyor.

Kitabın hikayesini içindeki notlarla paylaşıyorum, bu da oldukça şanssız arayışım ve mevcut çıkmazla sonuçlandı.

Eh, bu kokuyor, dedi saçımı bölümlere ayırmadan ve öne çıkanlarım üzerinde çalışmaya başlamadan önce. "Öyleyse şunu açıklığa kavuşturayım: Kar Kazındaki Daniel kitaptaki Daniel değil miydi?"

Başımla onayladım. "Hayır, adı aslında David Davenport'tu, *Daniel* Davenport değil."

Dur, dedi Debbie, bir adım geri atarak. "Şaka yapıyorsun."

Kafamı sallıyorum, kafam karıştı.

"Daniel *Davenport* mu?" Liza'ya döner. "Küçüklüğümde beri bu isimde birini tanıyorum. Birlikte bebek bezlerinin içinde koştururduk. Annelerimiz en iyi arkadaşlardı, hala öyleler. Büyüyüp evlenmemiz için ayrıntılı bir planları vardı ve itiraf etmeliyim ki eskiden bunun olmasını isterdim. O oldukça çekici. Şeytani derecede yakışıklı ve kibar, çoğu yakışıklı erkeğin olmadığı şekilde, anlıyor musun? Oh, ayrıca o da akıllı."

Döner koltuğa oturuyorum. "Devam etmek. Ne?"

Başını sallıyor. "O bir film yapımcısı, senarist ya da başka bir şey." Başını sallıyor. "Her halükarda, filmde çalışıyor - bir kapasitede. annem bir şeyden bahsetti belgeseller hakkında."

Çılgınca bir tesadüf, kabul ediyorum ama Debbie'nin Daniel'inin Daniel olmasının imkanı *yok* . Liza ve ben e -adını zaten Google'da aratmıştık - yalnızca Londra'da yüzden fazla sonuç vardı.

"Bekle," diyorum. "Onun eğitimi hakkında ne biliyorsun? Queen Mary Üniversitesi'ne tesadüfen mi gitti?"

Debbie'nin gözleri büyüdü. "Aslında, o yaptı."

Val, dedi Liza kocaman bir gülümsemeyle. "Sanırım az önce adamını bulduk."

"Neden onu arayamıyorum?" dedi Debbie telefonuna uzanarak. "Geçen gün annemle konuştum ve o kesinlikle bekar. İkinize bir öğle yemeği randevusu ya da kahve ayarlayabilirim."

başımı sallıyorum. "Hayır, hayır, sorun değil. Ayrıca, sen de ona âşık değil misin?"

Lütfen, dedi, elmas yüzüğü göstermek için sol elini uzatarak. "Nişanlıyım. Ayrıca, romantik olasılık penceremiz ikimizin de dokuz yaşına bastığımız yıl sona erdi. Onu öpmek, kardeşimi öpmek gibi olurdu. *eyv*."

Güldüm.

"Yani," diye devam etti saçımdan bir tutam daha alarak, "lütfen ikinizi ayarlamama izin verir misiniz?"

Buna inanamıyorum, dedim doğrulama için Liza'ya dönerek. "Bilmiyorum. Olması gerekmez mi... Bilmiyorum, daha *organik* olarak mı?"

Liza başını salladı. "Belki de en sevdiği kafeye gidip *kazara* ona çarparak gömleğine kahve falan dökebilirsiniz?"

"Evet," dedim, "ama gömleğine kahve dökmemle ilgili kısım hariç."

Liza işaret parmağını kaldırdı. "Bekle, onun trende evrak çantası ve sonra onu takip et ve geri ver!"

başımı sallıyorum. "Kesinlikle hayır."

Debbie başını salladı. "Beşinci sınıfta böyle bir şey yaptım. Craig adındaki bu çocuğa tamamen aşık oldum. Öğle yemeğinde yanlışlıkla kolunun kenarını plastik bir çatalla dürterek dikkatini çekmek için ayrıntılı bir plan yaptım. Bunun nasıl komik olduğunu düşüneneğini ve yıllar boyunca buna güleceğimizi hayal ettim. Evlendikten sonra, tanıştığımız gün insanlara onu çatalla bıçaklamamın ne kadar komik olduğunu söyleyeceğini hayal etmişim. Mesele şu ki, çatal bir şekilde onu ıskaladı ama tepsimdeki ketçap kaçırmadı. Polo gömleğinin her tarafına sıçradı." Başını sallıyor.

Trajik, dedi Liza.

Debbie başını salladı. "Öyleydi." Bana döndü, bakışları aynadaki yansımamla buluştu. "Onu sonra arayayım ve ikinizi ayarlamaya çalışayım."

"Tamam," diyorum sonunda.

Gülümseyip bana bir kağıt ve kalem uzattı. "Al, bana telefon numaranı bırak ki ona iletebileyim."

Sayfaya numaramı karaladım ve kendi kendime güldüm. "Biri bana neden yeniden on beş yaşındaymışım gibi hissettiğimi söyleyebilir mi?"

Lisa gülümser. "Ve bununla Val, az önce yetişkinliğe dair en iyi saklanan sırrı ortaya çıkarmış olabilirsin - öyle bir şey yok."

-

Günün sonunda dükkâna girdiğimde Millie , SAÇLARIN GÜZEL GÖRÜNÜYOR, DEDİ .

"Teşekkürler," diyorum mutlulukla. Debbie beni gerçekten aydınlatmıştı. yukarı ve her şeyin ardından hoş bir değişiklik gibi geldi... her şey.

Işıkları söndürerek, "Tam bir pankart günüydü," diyor. "Haftalardır elde ettiğimiz en iyi satışlar."

"Yok canım?"

Başını sallıyor.

"Neden seni eve bırakmıyorum? Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Tabii," diyor dükkânı kilitleyerek. "İstersen gel ama korunmaya ihtiyacım olduğunu düşündüğün için değil. Senin yaşadığından daha uzun süredir Londra'nın daha karanlık sokaklarında yürüyorum canım."

"Biliyorum," diyorum gülerек. "Sadece küçük bir arkadaşlıktan hoşlanabileceğini düşündüm, hepsi bu."

Millie'ye Bevins and Associates'ten James Whitaker'dan yaptığım son aramayı anlattım. Emlak vergilerini kolayca kapatacak iki yeni teklifi değerlendirmem için beni cesaretlendiriyor. Elbette her ikisi de kitapçıyı kapatmayı ve modern bir apartman bloğuna yer açmak için binayı yıkmayı içeriyor, ancak bu ne kadar uzun sürerse, kendimi o kadar sıcak suyun içinde buluyorum.

Millie, "Avukatlar asla pes etmez" diyor.

"Bağış toplamadan sonraya kadar herhangi bir karar vermek istemiyorum" diyorum. "Hala zamanımız var."

"Kesinlikle. Belirsiz ol. Ona seçeneklerini düşündüğünü söyle. Cevabını zamanında alacak ve umarım bizim için koca bir *hayır olur*."

Telefonumun arka cebimde titrediğini hissedince başımı salladım. Ekranı baktığımda numarayı tanımıyorum ama her ihtimale karşı açmaya karar verdim.

"Merhaba, bu Valentina mı?" Derin, yankılı bir sesi olan bir adam.

"Evet," diye yanıtlıyorum.

"Bu Daniel. Daniel Davenport.

"*Daniel*," diyorum, içimde çırpınan bir his belirliyor. "Selam."

"Merhaba," diye yanıtlıyor.

Millie sırtıyor, ardından bir sonraki köşede gözden kaybolmadan önce "iyi geceler" diyor.

"Özür dilerim, rahatsız mı ediyorum?" Daniel sorar.

"Hayır, hayır," dedim çabucak, belki de çok çabuk. Kaldırımdaki bir elektrik direğine yaslanırken derin bir nefes alıyorum. "Hiç de bile."

"İyi" diyor. Onu şu anda şehirdeki çatı katının penceresinden gülümseyerek, koyu renk, dalgalı saçlarla, nazlı bir gülümsemeyle,

yeni mantarlanmamış bir şarap şişesinin yanında , komodinin üzerinde bir kitapla ocakta pişerken hayal edebiliyorum . "Bugün ortak arkadaşımız Debbie ile konuştum ve bana konuşacak çok şeyimiz olduğunu söyledi."

C H A P T E R

2 0

Eloise

Mart 1990

Frank'in yatak odasının kapısından koridora BİR IŞIK HUZMESİ DÖKÜLDÜ . Normalde kapıyı çalardım ama bir elimde su bardağı diğer elimde onun gömlekleri askıdaydı. Ayrıca, kapısını aralık bırakmıştı, bu yüzden onu rahatsız etmekten çekinmedim.

"Merhaba," dedim dirseğimle kapıyı açarak.

İki yıl önce Noel için aldığım çizgili pijamalarıyla yan yatmıştı. Ayak seslerimi duyunca hızla ayağa kalktı. "Eloise," dedi şaşkınlıkla. "Sana kapıyı çalmanı söylemiştim."

"Ah," dedim şaşkınlıkla. "Üzgünüm. Bu sabah kuru temizlemeden geldim ve sadece gömleklerinizi- " Duraksadım , aniden yatağının üzerine serilen, bazıları siyah beyaz, bazıları renkli düzinelerce fotoğraf fark ettim. "Frank ne yapıyorsun? Bu fotoğraflar ne?"

"Hiçbir şey," dedi, onları olabildiğince hızlı bir şekilde bir yığın halinde topladı, ama biri ondan kurtuldu, yüzü yukarı dönük, önümde durduğu yere düştü. Onu almak için diz çöktüğümde askı yığını elimden düştü.

gözlerini fark ettim - büyük, büyüleyici küreler - ve sonra diğer özellikleri: çıkık elmacık kemikleri, kusursuz, dolgun dudaklar, ince bir bel. Sarı saçları omuzlarına vuran yumuşak dalgalar halinde dökülüyordu. Sanki kameranın arkasındaki kişi onun her şeyiymiş gibi gülüyordu, yüzü gülüyordu. Frank'e bakarak sertçe yutkundum. Soracağım sorunun cevabını biliyordum ama yine de sordum. "Bu o, değil mi? Bu *Diane*."

Frank fotoğrafı total elimden aldı ve diğerlerinin üzerine koydu, ardından desteyi büyük bir zarfa koyup komodinin çekmecesine koydu. O hiçbir şey söylemedi, ben de, ikimiz de buz gibi bir sessizliğe büründük.

Bana dönmeden önce birkaç dakika geçti, gözleri pişmanlık, hatta şefkatle doluydu. "Eloise, ben... çok üzgünüm."

Yapma Frank, dedim başımı sallayarak. "Bütün bu yıllar. Sana asla ulaşamadım. Yeterince iyi, yeterince güzel, yeterince ilginç olmadığımı düşünürdüm. Ama şimdi görüyorum ki, benim açımdan herhangi bir başarısızlık yok. Frank, sana ulaşamadım çünkü ulaşılmazdın - çünkü kalbin hala *onunla*."

-

BİR DAHA BAHSETMEDİK ama Frank daha sonra farklı davrandı. Akşam yemeği için eve daha sık geldi ve hatta bir gece beni Ana Cadde'deki yeni deniz ürünleri restoranına götürmeyi teklif etti, ama ben kibarca reddettim.

Ben de farklı davrandım. Bazen kahvaltıya inmezdim ya da sosyal çevremizde dedikoduları ateşleyeceğini bilsem bile, katılmak istemediğim siyah kravatlı bir etkinlikten vazgeçerdim. Hatta en cesur hareket gibi gelen ehliyetimi bile aldım.

Valentina benim ilk yolcumdu.

Kitap okuduğum verandaya çıktı ve havuz kenarındaki şezlonga yanına oturdu. "Beni sahile götürür müsün?"

"Tamam," dedim sonunda, saatime bakarak. "Giyinip sana bir şeyler atıştırmama izin ver, sonra seni ben götürürüm."

Valentina gülümseyerek ayağa fırladı. "Sen dünyadaki en iyi mummy'sın!"

"Ve sen dünyadaki en iyi kızsın." Gülümsedim.

-

"ARABA KULLANMAK EĞLENCELİ Mİ?" Volvo istasyon vagonunu garaj yolundan çıkarırken Valentina sordu. Direksiyonu endişeyle kavradım. Sürüş sınavım için pratik yaparken posta kutusuna koşardım. Frank doğal olarak bundan memnun değildi, ama Valentina "Mummy Demolishes the Mailbox" bölümünün şimdiye kadar gördüğü en komik şey olduğunu düşündü.

eğlence diyebilir miyim bilmiyorum " dedim, caddeden aşağı doğru yola çıkarken arabayı çalıştırdım. "Ama özgürleştiriyor ." Ve öyleydi - o kadar ki, dalmaya başlamamın neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ettim.

"Eminim," dedi Val açık pencereden bakarak, sıcak hava onun güneşte öptüğü saçlarıyla flört ediyordu. Küçüklüğünden beri yaptığı gibi kolunu uzattı ve sanki havada sörf yapıyormuş gibi esintiyi savurmasına izin verdi.

"Hey," dedim aniden. "Durup bir dondurma alalım ve sonra sahile yürüyelim mi? Portakal şerbeti?"

Güldü. "Hayır, sakız!"

"Çiklet o zaman," dedim, sola keskin bir dönüş yaparak. Ocean Drive'da bir park yeri için gözümü dört açtığım tahta kaldırıma çıkan bir yan sokaktan aşağı, ama on dakika ve bloğun etrafında üç turdan sonra şans yok.

Sonra Valentina ileriye işaret etti. "Bir tane var anne! Bak? Tam orada."

başımı salladım. "Korkarım paralel park etme konusunda umutsuzum. Hatta bu yüzden neredeyse ehliyet sınavımda başarısız oluyordum."

Güldü. "Pratik yapmazsan bunda nasıl daha iyi olacaksın?"

"Sen benim çok akıllı kızım değil misin," diye yanıtladım, meydan okumayı önümde ölçerken sırtarak. "Şimdi, bunu berbat ettiğimde bana gülmesen iyi olur."

Öne çıktım, sonra geri vitesine geçtim, bana öğretildiği gibi bir açıyla geriye doğru indim, ama çabucak, açığı aştığımı ve baştan başlamam gerektiğini fark ettim. Sekiz denemeden sonra, hüsrana uğradım.

Valentina tatlı tatlı, "Belki beni bırakırsın ve ben dondurmamızı alırken beklersin?"

"Ama o zaman sahile gidemezdik," dedim iç çekerek.

Afedersiniz, dedi bir adam, arabanın açık penceresinden dikkatimi çekerek. "Yardım edemedim ama bu noktaya girmekte biraz... zorluk çektiğini fark ettim. Yardım ister misin?"

Pencereden dışarı baktım ve ona baktım - uzun boylu , kahverengi, dalgalı saçlı ve nazik bir gülümsemeyle. Yabancı erkeklerle hiç konuşmadım, ama ifadesinde beni silahsızlandıran bir şey vardı.

"Evet," dedim gülerek. "Sanırım oldukça zavallı görünüyor olmalıyım."

"Hayır," dedi. "Seni temin ederim ki tek sen değilsin Santa Monica'da paralel park etme sorunu yaşayan kişi." Arkasındaki bir apartmanı işaret etti. "Tam orada yaşıyorum ve her zaman görüyorum. Erkekler en kötüsüdür. Egolar. Bir noktaya sığamadıklarında sinirlerinin nasıl alevlendiğini görmelisin. İzlemesi oldukça eğlenceli."

Park yerini değerlendirmek için geri çekilirken gülümsedim. "Biraz dar ama sanırım bunu başarabiliriz. Ben sana rehberlik edeceğim."

Valentina yanımda kıkırdarken, Pekala, koç, dedim.

"Biraz yukarı kaldır," dedi, beni öne doğru savurarak. "Tamam, şimdi dur ve direksiyonu yavaşça sola çevir." Dediğini yaptım ve başıyla onayladı. "Evet, aynen öyle. Biraz daha. Biraz daha. Orası. Şimdi onu düzelt. İşte, mükemmel!"

Motoru kapattım, park etme becerimize hayran kaldım, sonra camları açtım ve arabadan indim ve Valentina'yla birlikte kaldırıma çıktım. "Sen kimsin, Otoparkın Koruyucu Azizi?"

O gülümsedi. "Ben Peter," dedi elini uzatarak.

"Eloise," dedim yanaklarım hafifçe kızarak. "Ve bu da kızım Valentina."

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," dedi tekrar gözlerimi yakalayarak. "Hey, ikiniz ilgileniyorsanız, ben- "

"Özür dilerim," dedim aniden. "Gerçekten gitmemiz gerekiyor. Ona dondurma sözü verdim. Ama teşekkür ederim...Peter, nezaketiniz için. Çok tatlıydı."

Zevk bana aitti, dedi. "Ve belki seni başka bir zaman yakalarım, yani daha fazla park yardımına ihtiyacın olursa."

Gülümsedim, sonra Valentina'nın elini tuttum, uzaklaşırken gözlerini sırtımda hissettim.

O sırada Ocean Drive'daki kitapçımı hayal ettiğim boş dükkânı gördüm.

Vitrin alışverişine gidelim, dedim boş dükkânda durarak.

Valentina gülerek, "Anne," dedi, "bu dükkân boş. Pencerede hiçbir şey yok."

"Ah, ama sevgilim, çok yanıliyorsun," dedim. "Hayal gücünüzü kullanmalısınız."

Bana merakla baktı. "Ne görüyorsun?"

Gülümsedim. "Kitabın. Ne çok kitap."

-

Londra'da DONDURMA VAR MI?" diye sordu Val, birlikte sahilde oturup dalgaların kıyıya çarpmasını izlerken waffle külahının kenarından bir damla pembe dondurma yalayarak.

"Elbette öyleler," dedim, "ama çok yiyerek büyümedim. Bu daha çok bir Amerikan meselesi."

"Küçük bir kızken hangi muameleleri severdin?"

"Tabii şeker," dedim. "Bir limon damlası için her şeyi yaparım."

"Başka ne?"

Annemin kaymaklı çöreğine bayılırdım, dedim, kremayı her zaman ayrı tepsilerde servis ettiğini hatırlayarak. " *Doğru yol bu,* " derdi, gereksiz yere daha fazla bulaşık kirletse bile. Annem her zaman düzgün olmaya odaklanmıştı, çünkü hem yetiştirilme tarzı böyle değildi hem de benim için istediği buydu. Şimdi benim hakkımda ne düşüneceğini merak ediyordum, California'da yaşıyor, zengin bir adamla evli, istediğim kadar bulaşık yıkabiliyor. Bu benim için her zaman umduğu türden bir hayattı ve yine de öyle olacağını biliyordum. beni bir kitap gibi okuyabilen, gizlemeye çalıştığım boşluğu görerek.

"Beni Londra'ya götürür müsün?" diye sordu Val, erimiş dondurmanın son parçasını külahına dökerek.

Çenesinden biraz siliyorum. "Çok isterim tatlım."

"Ne zaman?" diye sordu. "Önümüzdeki ay okul tatilim sırasında gidebilir miyiz?"

"Biliyorsun," dedim. "Bu kötü bir fikir değil."

Londra'yı o kadar çok özledim ki , Millie'yi de. Mektuplarımız yıllar içinde seyrekleşti, ama sonunda tekrar bir araya geldiğimizde, hiçbir anı kaçırmayacağımızı biliyordum.

"Bunu bu gece babanla konuşacağım," dedim. "Şimdi git ve ayak parmaklarını okyanusa daldır!" Gülümsedim, onun küçüklüğünden beri yaptığı gibi, su kenarına doğru dörtmala gidişini, gelgitle flört etmesini ve su yaklaştıkça çılgılık atmasını izledim. Valentina benim aksime korkusuzdu; sonra tekrar, hayat onu henüz hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Arabaya dönmeden önce birkaç dakika daha oynamasına izin verdim.

"Bu adam hoş biriydi," dedi aniden, yanağından bir avuç kumu silkeleyerek ve onun yıllarından çok daha büyük bir bilgelik havasıyla beni izleyerek.

"Öyleydi," dedim arabanın kilidini açarken. Motoru çalıştırdım ve sıcak havayı dışarı atmak için camları indirdim.

Val ön camı işaret etti. "Anne, ön cam sileceğinin altındaki kağıt ne?"

"Harika," dedim iç çekerek. "Bütün bunlardan sonra, bir park cezası aldım." Kağıdı almak için kolumu uzattım ama biraz daha inceledikten sonra bunun park cezası olmadığını anladım.

"Bu ne?" Valentina merakla sordu.

"Önemli değil," dedim çabucak, kot pantolonumun cebine kağıt parçasını sokarken. Ona aslında Pete r'den bir e değil olduğunu ve telefon numarasını bıraktığını söylemedim. Tabii ki, bunların hiçbir anlamı yoktu. Onu asla aramazdım ya da ararsam ne olacağını düşünmeme asla izin vermezdim. Sahile bakan apartman binasına baktım ve gülümsedim, tıpkı üçüncü şampanya yudumundan sonra gelen o dalgalanma hissi gibi, kız gibi ve köpüren hissederek.

-

POSTAYI sıralarken, el yazısının tanıdık kıvrımından Millie'den gelen bir mektup fark ettim ve hemen açtım.

Sevgili Eloise,

nasılsın eski dostum Seneler oldu ve seni çok özledim . Londra sensiz asla aynı olmayacak. Sanırım California'daki hayatın çok daha heyecan verici. Bir arkadaşımla barda bir gün seni televizyonda göreğime dair iddiaya girdim. "Bu benim en iyi arkadaşım" diyeğim herkese ama tabii ki kimse bana inanmayacak. Susan Whitehall'ı hatırlıyor musun? Frank'ten ne zaman boşanıp Tom Cruise gibi biriyle evleneğinizi sordu. Böyle bir şeyi başarabilecek biri varsa o da sensin El. Kahretsin, umarım

Frank bu mektubu okumuyordur. Frank'in ne kadar yakışıklı, akıllı ve bilge olduğunu hatırladığımdan muhtemelen bahsetmeliyim. Tamam, tamam, bu konuyu burada keseceğim.

kitapçı rüyamızı hiç düşünüp düşünmediğimi sordun ve evet, hâlâ düşünüyorum - aslında çok fazla. Mağaza açmanın işe yaramadığına üzuldüm. Santa Monica, ama bencilce, küçük girişimimizin bir gün bir şansı olabileceğini ummamı sağladı! Ne kadar güzel olacağını ve ne kadar eğleneceğimizi hayal edebiliyor musunuz? Peki, rüyalar asla ölmez, değil mi? Zaten ben de bunu kendime söylüyorum.

*Valentina nasıl? İkinizi de çok sık düşünüyorum. Fotoğraf göndermek!
Her zaman sevgiyle,
Millie*

Mektubu saklarken gözlerim yaşardı. Evimi ve Millie'yi her zamankinden daha çok özledim. Valentina'yı Londra'ya götürmek için Frank'le konuşmaya karar verdim.

Ona göstereceğim tüm manzaraları düşünerek gülümsedim. Kraliyet mücevherleri! Buckingham Sarayı! Notting Hill'de sevdiğim o küçük fırın. Her şey hala orada, beni bekliyor olacak mıydı, tıpkı hatırladığım gibi?

Oturma odasında telefon çaldı ve Frank olduğunu umarak bu fikri hemen önerebildim. Muhtemelen sekreterinden uçak biletleri, otel rezervasyonları ve benzeri konularda bize yardım etmesini isteyebilir.

"Merhaba?"

Merhaba canım, dedi Frank. "Şikago'ya yeni geldim ve ben ... "

"Aradığına çok sevindim," dedim. "Ben... sana bir şey sormak istiyordum."

"Bu ne?"

"Frank, ben... Valentina'yı Londra'ya götürmek istiyorum."

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu.

"Frank? Siz hala orada mısınız?"

"Evet evet. Burada."

Valentina'yı Londra'yı görmek için bir geziye götürmek istiyorum dedim.

"Seni duydum." Sesi keskin, iş gibi geliyordu.

"Tamam. O halde, lütfen, rica edebilir miyim?"

"Sevgilim, korkarım bunu destekleyemem. Bugünlerde Avrupa'da çok fazla terörist saldırı var. Kendimle yaşayamadım ben f- "

"Ve kızıma evimi gösterme şansım olmazsa kendimle yaşayamam."

Frank son sözü söylemek için sesini yükseltti.

" *Eviniz* California'da ve *kızımız* yurtdışına seyahat edecek yaşa gelene kadar bekleyecek."

-

BONNIE'YE BİR gece izin vermiştim ve Frank'in gitmesi ve Valentina'nın pijama partisine gitmesiyle ev her zamankinden daha boştu. Normalde bir kitapla sessizliği boğardım ama onun yerine dolabıma gidip hafif mavi bir kazak ve kot pantolon seçtim. Bir kemer ve bir çift çıplak topuklu ayakkabı ekledim, sonra cüzdanımı ve bir tüp ruj, Valentina'nın doğduğu yıl Frank'in bana Noel için aldığı kapitone Chanel çantasına koydum. Şifonyerimin üst çekmecesindeki ipek bir eşarba uzandım ve uzak köşedeki mücevher kutusu gözüme çarptığında duraksadım. Annem onu bana on birinci yaş günümde vermişti. Bu kadar pahalı bir şeyi satın almaya asla gücü yetmezdi; Londra'nın daha zengin ailelerinden birinde terzi olarak çalışırken kendisine verilmiş olan kendi annesinden geçmişti. Ama kalbimi çınlayan mücevher kutusu değil, içine yerleştirdiğim şeydi.

Kapağı kaldırdım ve sahildeki adamdan ön camımda bulduğum notu çıkardım. Peter. Onu hemen atmalıydım, ama nedense, basitçe yapamadım. Ve oradaydı ve ben buradaydım, bir Cuma gecesi topuklu ayakkabılarla. Kağıt parçasını çantama tıktım ve arabamın anahtarlarına uzandım.

O AKŞAMIN İLERLEYEN SAATLERİNDE mahallede yeni açılan bir şarap barı olan Vino Volletta'da bir bar taburesine atladım. Geceleri tek başına dışarıda olmak garip ama aynı zamanda garip bir şekilde *harika hissettiriyordu* .

Barmen bana gülümsedi, bir su bardağını ve menüyü mermer tezgahın üzerine kaydırıldı. "Bu gece sana katılan var mı?" diye sordu, başka bir menüye ulaşmak ister gibi tereddüt ederek.

"Hayır," dedim hızlıca. "Sadece benim."

Menünün üst kısmını işaret ederek başını salladı. "Mezelerimiz burada. Bunun altında salatalar ve başlangıçlar, ardından şebeke var. Bu gece tavuk çok güzel. Ve diğer tarafta şaraplarımızı bulacaksınız. Üçlü uçuşlar en altta."

"Ah evet," dedim uçuş sesini beğenerek. "Bunlardan birini alacağım. Kırmızılardan hangisini önerirsiniz?"

"Pekala," dedi, "aksanınıza bakılırsa, Avrupa çeşitlerine karşı bir yakınlığınız olabilir, öyle mi?"

Gülümsedim. "Evimi özlüyorum."

"O zaman bir Fransız kırmızısı uçuşu getireceğim," dedi kararlı bir şekilde. "Hayal kırıklığına uğramayacaksın."

Kesinlikle değildim ve üç kadehi bitirdiğimde bir bardak sipariş etmeye karar verdim. Barmen hemen "özel" olarak tanımladığı bir şişeye uzandı ve öyleydi. Birkaç dakika sonra, hafif ve mutlu hissediyordum ve belki de biraz cesaretlenmişim. cebime uzandım.

Frank'in benimle telefonda nasıl konuştuğunu, beni nasıl kovduğunu hatırladım. Uzun zamandır çok yalnızdım. o kendisi kadar kabul etti. *Benimle* konuşmak isteyen biriyle sadece konuşmanın ne zararı olabilir ki ? Şaraptan bir yudum daha alıp barmene el salladım. "Özür dilerim efendim ama telefonunuzu ödünç almamın bir sakıncası var mı?"

"Tabii," dedi barın sonunu işaret ederek.

Gidip numarayı çevirdim. Açmadan önce iki kez çaldı.

"Merhaba?"

"Evet, merhaba...Peter?" Kendimi sabit tutmak için çubuğun kenarına tutundum.

"Evet bu."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bayılacak gibi oldum. *Ne yapıyorum ben?*

"Merhaba?" Panikleyip telefonu yuvasına geri koymadan önce tekrar dedi.

C H A P T E R

2 I

Valentina

LONDRA

Yaklaşık Üç Hafta Sonra

KAPANIŞ SAATİ YAKLAŞIYOR ve Kitap Bahçesi personeli gerginliğin arttığını hissediyor. Düzenlediğimiz bağış toplantısı yarın gece için planlandı ve Millie, Liza ve ben iliklerimize kadar bunun bizim için iyi ya da kötü olacağını biliyorduk, umarım ilkidir. Hal böyle olunca, geçen haftayı hazırlıkla , programlara kurdeleleri katlayarak ve bağlayarak, çekiliş biletleri bastırarak ve sessiz müzayede eşyaları için etiketler yaparak geçirmiştik.

"İhtiyacımız olan tüm parayı nasıl toplayacağımızı bilmiyorum," diyor Millie, bilgisayar ekranından arkasını dönerken endişeleniyor ve sonra mağazanın birkaç kanepesinden birine gömülüyor.

"Etkinlik tükendi," diye hatırlatıyorum ona. "Başka bir şey değilse, Primrose Hill topluluğu desteklerini gösteriyor."

Millie cevap veremedi, peri saç kesimi olan genç bir kadın Kerouac'ı istemek için gelir. Millie elbette ayağa fırlıyor, müşteriyi doğru rafa götürüyor ve eline bir kitap koyuyor. Satın aldığı çantayla ayrılıyor mağazanın yeni logosuyla süslenmiş, açık bir kitabın sayfalarından filizlenen bir nergis filizleri.

"Kitap işi değişiyor olabilir," diyor Millie, "ama okuyucular olduğu sürece, Kerouac'ı arayan on altı yaşındaki kızlar her zaman olacaktır." Başını sallıyor. "Ama Tanrı aşkına, Sylvia Plath varken neden Kerouac? asla anlayamayacağım."

Millie dikkatini aynı yeni logoyla süslenmiş sıra sıra hediye çantalarına çeviriyor. Fırından köşedeki bakkalına kadar yerel tüccarların cömertliği sayesinde her birini ağzına kadar dolduracağız.

Liza, hediye çantalarından birine bağladığı kurdeleyi inceleyerek içini çekti ve Millie'nin endişelerinin bulaşıcı olduğunu söyleyebilirim. "Bunlardan herhangi birinin bir fark yaratacağını düşünüyor musun? Demek istediğim, bir bağış kampanyası bizi emlak vergisini ödemek ve işimizi sürdürmek için olmamız gereken yere götürebilir mi?"

"Hedef bu" diyorum. "Primrose Hill'in kendi kitapçısına ihtiyacı var. Tek başına bilet satışları bunun kanıtı!" Café Flora'daki ücretsiz akşam yemeğinin de berabere olabileceğini açıkça belirtmiyorum.

Yine de, rotayı koruyoruz ve üçümüz de oldukça fazla montaj hattına sahibiz. Millie her çantayı stokluyor, sonra Liza'ya veriyor, Liza her bir sapa pembe bir tül fiyonk bağlıyor, o da bana vermeden önce çeşitli masa numaralarına karşılık gelen kutuları etiketlemem ve yerleştirmem için.

Liza aniden yukarı bakar. "Val, bu gece Daniel ile randevun değil mi?"

"Evet," diyorum, ondan bahsedince gülümsemeden edemiyorum. İlk aradığında, bir iş gezisine hazırlanıyordu ve yaklaşık on günlüğüne gitmiş olacaktı, ama şimdi geri döndü ve benden Notting

Hill'deki küçük bir İtalyan restoranında onunla akşam yemeği yememi istedi. bir çeşit hizmet etmek yemek eleştirmenlerinden tam not almış patlıcan yemeği. Ona patlıcandan nefret ettiğimi söylemeye cesaretim yoktu. Her neyse, umarım gerçek hayatta da telefonda görüldüğü kadar harika olur. Kuaför Debbie en azından öyle düşünüyor.

"Gergin misin?" Liza beklentiyle sorar.

"İlk randevumdan bu yana on beş yıldan fazla oldu," dedim iç çekerek. "Yani evet, biraz."

"Cilveli bir bluzu ve bir tutam parfümü unutma." Kulaklarının arkasını, köprücük kemiğini ve bileklerini işaret ediyor. "Yerleşim önemli ve vanilyayı önerebilir miyim?"

Ben cevap veremedim, FedEx kamyonu normalden biraz daha erken kalkıyor. Millie'nin gününü, günlük Fernando dozundan önce burnunu pudralamak ve biraz ruj sürmek için zamanı olacak şekilde planladığı düşünülürse, herhangi bir küçük program değişikliği onu hazırlıksız yakalar. Bugün onu yerde otururken buluyor, etrafı hediye çantalarıyla çevrili, parlak bir burnu ve solgun dudakları var. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, umursamıyor gibi görünüyor.

"Merhaba Millie," diyor ve yanındaki masaya birkaç paket koyuyor.

"Ah, Fernando," diye yanıtlıyor, o geldiğinde her zaman olduğu gibi dili bağlı.

"Ne üzerine çalışıyorsun?"

"Biz... yarın gece mağazanın bağış toplama etkinliğine hazırlanıyoruz," dedi çabucak.

O gülüyor. "Orada olacağım. Geçen hafta bir bilet aldım."

Millie kışkırır. "Sen... *yaptın* mı?"

Başını sallıyor. "Dünya için kaçırmazdım. Hey, ben...düşünüyordum...belki... Yani, eğer istersen, yapabilirim, ya da demek istediğim, gidebiliriz...beraber."

Millie'nin ağzı açık kalır. Sessizce şaşkına döndü, bu yüzden Liza onun yerine cevap veriyor. "Buna bayılır, Fernando!"

Nefes veriyor, sanki Liza'nın yanıtları e - herhangi bir yanıt e-kabul edilebilirden daha fazlaymış gibi kocaman gülümseyerek.

Çıkma uzmanı, "Neden yarın gece beş buçukta gelip onu buraya getirmiyorsun, ikiniz birlikte yürüebilirsiniz," diye devam ediyor flört uzmanı.

Evet, dedi Fernando, Liza'ya ve ardından Millie'ye sıritarak. "Bu kulağa mükemmel geliyor."

Kulağa mükemmel geliyor, diye tekrarladı Millie, kapıya doğru giderken biraz afallamıştı.

O gittiğinde, Liza ciyaklıyor ve ben de eğlenceye katılıyorum. "Milli! nefes alıyor musun Fernando sana çıkma teklif etti ! "

Gülecek mi, ağlayacak mı yoksa her ikisi mi olduğunu anlayamadım ama sonra bize döndü ve kendi çılgınlığını attı. "Bu gerçekten öyle mi oldu?" diye soruyor, gözleri dolu dolu.

Evet, oldu, dedi Liza, gülümsemeyi durduramayan Millie tezgaha dönerken. Onu mutlu görmek çok güzel.

-

"SANIRIM restorana yaklaşıyoruz," diyorum taksi şoförüne ön cam sileceklerinin sıyrıklarının üzerinden. O kadar şiddetli yağmur yağıyor ki, sürücü onları maksimuma ayarlamış. Seattle'da görüş mesafesi sisli bir gece kadar düşük.

"Bella Norma'nın olduğunu söyledin, değil mi?"

"Evet."

Sürücü başını salladı. "Tam şurada, caddenin karşısında."

Penceredeki sisi siliyorum ve işte orada - loş ışıklı, camlarda titreşen mumlarla sevimli küçük bir köşe noktası. *Mükemmel*.

Ücreti ödüyorum, sonra yaya geçidinden geçiyorum. Restoranın tentesinin altına saklanmak için eğiliyorum, suyu okşuyorum Su geçirmez maskaramın tutması için dua ederek yanaklarımdan damlalar düşüyor.

Girişte duran hostese "Ben Valentina Baker," diyorum, "Daniel Davenport'la buluşmak için buradayım." *Sesini beğendim*.

"Ah evet. Masanızı hazırladım." İki menü seçip beni küçük yemek odasından geçirdi ve pencerenin yanındaki iki kişilik rahat bir masada durdu. Her zamanki gibi beş dakika erken geldim. Daniel, Nick'in her zaman yaptığı gibi geç mi kalacaktı? Menüye bakamayacak kadar gerginim. Bunun yerine, bir film yapımcısı için uygun görünen etkileyici bir sinematik olan gelişini sabırsızlıkla bekleyerek pencereden yağmurla ıslanmış sokağa bakıyorum.

Saatın başında, tam altıyı vururken, Daniel Davenport olması gereken adam restorana girer - erken değil, geç değil, tam zamanında. Montunu ev sahibesine uzatıyor ve Debbie'nin tarif ettiğinden bile daha uzun ve yakışıklı olduğunu görebiliyorum. Masaya doğru yürümeye başladığında, her adımında kalbim daha hızlı atıyor. Birdenbire endişeye kapıldım ve yüzümü kapatma ya da tuvalete gitme dürtüsü duydum ama bir şekilde Daniel'in bakışları beni koltuğuma bağlıyor.

"Pekala, merhaba," diyor, uzun gövdesi masanın üzerinde beliriyor.

"Merhaba," diyorum ciyaklayarak. Ellerimle ne yapacağımı bilmiyorum ve bacaklarım muhtemelen felç olmuş gibi hissediyorum ya da belki de masanın altında jelatinimsi sıvı birikintileri halinde erimişler. Onları hissedemiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum ve yanaklarımın en az on dört ton kıpkırmızı olduğundan eminim. Hatta muhtemelen on altı.

"Umarım seni fazla bekletmemişimdir," dedi sandalyesine kayarak.

Zamanında geldiği için özür dileyen bir adam mı? Bu adam kim? O gerçek mi?

"Ah hayır," diye başlıyorum. "Sorun şu ki... eski sevgilim hep geç kalırdı. Ve ben her zaman erkenciyim. Sanırım erkeklerin geç kalmasına alışkınım." ağzımı kapatıyorum. "Aman Tanrım, gergin olmalıyım. başıboş dolaşıyorum. Ve eski sevgilimden bahsediyorum. Üzgünüm." alnımı ovuyorum. "Artık susacağım."

Özür dileme, dedi Daniel. *Dişlerinin ne kadar beyaz olduğuna bak.* "Ben de biraz gergin olduğumu itiraf edeceğim. İlk buluşmalar garip

ama söylemeliyim ki hayal ettiğimden daha da güzelsin. Ve beni yanlış anlama, Deb'in seni tarif ettiği şekilde oldukça güzel olacağını tahmin etmişim."

"Şey, teşekkür ederim, sanırım," dedim çatalımı bıçağa paralel olacak şekilde masanın üzerine koyarak. "Sen de oldukça yakışıklısın."

"Deb ayrıca senin bir gizemi çözmeye çalıştığını söyledi," diye ekliyor. "Bir belgesel yapımcısı olarak, bunun merakımı uyandırdığını itiraf etmeliyim."

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Bu, ek açıklamalarla dolu eski bir kitapla ilgili ... "

Başını salladı, ardından önündeki menüyü aldı. "Akşam yemeğinde tüm bunları incelemek için bolca zamanın olacak. Kulağa ne hoş geliyor?"

Dikkatimi çekemeseler de, giriş listesine bir göz attım. Gözlerim tekrar yüzüne kaydı ve koyu kahverengi gözlerini inceledi. Bir garson bizi kontrol etmeye geldiğinde Daniel bir şişe şarap ısmarlıyor.

"Korkarım her şey güzel görünüyor," dedim menümü hazırlayarak. "Belki de bizim için sipariş vermelisin?"

"Eh, her zaman patlıcan ceviche vardır," diyor tek kaşını kaldırarak. "Şubede yazılmıştır . *Son zamanlarda* ."

"Ah," diyorum. "Bunun hakkında. Um, yapmam gereken bir itiraf var."

O eğilir.

burnumu kırıştırıyorum. "Ben... patlıcanı hiç sevmedim. Ya da ceviche." Gülüyorum. "Ve bir menüyü bile ayırtıramadığımı düşünürsek, muhtemelen şu anda araştırma yeteneklerimden ciddi şekilde şüphe ediyorsun."

Kahkahalarla gülüyor. "Hayır, içgüdülerine daha çok güveniyorum. Aslında *patlıcandan* nefret ederim ."

"Ama sen önerdin!"

"Biliyorum," diye devam ediyor kendini küçümseyen bir havayla. "Sesli görünmeye çalışıyordum. Ama...Yakalandım."

Biliyor musun, dedim gülerek, uzun zamandır duyduğum en komik itiraflardan biri. Sen bir patlıcan sahtesisin."

"Suçlu."

"İkimiz de öyleyiz," diye ekledim.

Kafasını sağa doğru eğiyor, bana eğlenceli ve oldukça çocuksu bir gülümsemeyle bakıyor. "Biliyor musun, içimde patlıcana olan nefretimizden daha çok ortak noktamız olduğunu hissediyorum, Bayan Valentina Baker."

"Ah, gerçekten Bay Daniel Davenport mu?"

-

Biraz yürümek İSTER MİSİN ?" Daniel, garson masayı temizledikten sonra sorar. Ben katkıda bulunmayı teklif etmeden önce faturayı o hallediyor. "Bir belgeselciyi şımartın" diyor. "Sorularım var ve seni daha iyi tanımak istiyorum."

Dışarıda yürürken gülüyorum, yağmurun dindiğini gördüğüme şükrediyorum. "Evet efendim" diyorum. "Ama sadece dönmeme izin verdiğin sürece kamera sende. Debbie, filmde oldukça ilginç bir kariyerin olduğunu söylüyor."

"Doğru. Görüyorum ki sana yirmi dokuz Akademi Ödülünden bahsetmiş, değil mi?"

Gülümseyerek ona bakıyorum. "Eh, o senin övgülerini söyledi."

"Filmde çalışmanın sorunu, herkesin onun çok çekici olduğunu düşünmesi, aslında bunu biraz sıkıcı bulabilirsiniz. Günün sonunda, ben sadece Akademi Ödülü olmayan mütevazı bir hikaye anlatıcısıyım. " O gülüyor. "Benden hala hoşlanıyor musun?"

"Buna pek sıkıcı demem," diyorum. "Kulağa büyüleyici geliyor. Ve evet, hala senden hoşlanıyorum. Söylesene, en çok hangi konular ilginizi çekiyor?"

"Ah, gamı yönetir. Geçen yıl Filipinler'in en fakir bölgelerinden birinde, özellikle Apayao'da çocuklar için hayatın nasıl olduğu hakkında bir film çıkardık. En azından bir nebze de olsa bir fark

yaratıyor gibi görünen bazı insani ilgiler topladı." O gülüyor. "Benim için gerçekten önemli olan tek şey bu."

Soğuk ellerime biraz sıcaklık üfleyerek, "Değişiklik yaratan projeleri seviyorum," diyorum, "Londra'da, Kitap Bahçesi'nde yaptığım şey bu."

"Peki seni kitaplara çeken ne oldu?" O sorar.

"Kısaca? Annem. Bebekliğimden beri bana yüksek sesle okurdu. Kitapları severdi ve bana da onları sevmeyi öğretti."

"Peki Londra'ya tekrar nasıl geldin?"

Ona, yeni bir hayata başlamak için Londra'ya gittiğinde, annemin aniden hayatımdan ayrıldığını anlatıyorum - ya da belki de aynısı, en baştan.

Ah, dedi Daniel. "Tıpkı şüphelendiğim gibi. En derin bilinmeyenlerinizin kaynağına ulaşıyoruz."

gergin bir şekilde gülümsüyorum. "Belgeselci not alır."

"Peki, annen gittikten sonra onunla nasıl bağlantıda kaldın?"

"Yapmadım, gerçekten. O benim tüm dünyam olmaktan... gitmiş olmaya gitti. Uzun bir süre zaman durmuş gibiydi. Ya da belki de olduğum yerde donup kalan sadece bendim. Ama kitaplar beni kurtardı. Kütüphanede çok zaman geçirdim, hoşuna gidebileceğini düşündüğüm kitapları okudum. Kütüphane bilimi okudum ve uzun yıllar kütüphaneci olarak çalıştım."

"Anne gibi, kızı gibi," diye devam ediyor Daniel. "Ve sonra ne oldu?"

"Eh, evliliğim sona erdikten sonra - ve bu *başka bir* soruşturmanın konusu - buraya Londra'ya geldim ve benim için bir hazine gibi olan kitapçısını devraldım. Hatta Primrose Tepesi'nin her yerinde hala bulabildiğim ipuçlarıyla bir çöpçü avı bile bıraktı."

"Seni çok sevdi" diyor. "Bu çok açık."

Başımın onayladım. "Bunu biliyorum ve ayrıca ben... bilmiyorum."

Gökyüzüne bakarken kapalı bir kafenin önünde durarak başını salladı. "Yıldızlar öyle ama."

Ben de yukarıya bakıyorum, Londra üzerinden gökyüzünü seyrediyorum. "Annem bize yıldızların şehir ışıklarıyla ilgili bir şeyi

olduğunu söylerdi - tabiri caizse bir savaş. Ebediyete karşı modernite, ya da onun gibi bir şey. Teknoloji ne kadar ilerlerse ilerlesin ya da ne kadar sofistike olduğumuzu düşünersek, yıldızların hala daha parlak parlaması ona her zaman rahatlık verdi. Her zaman yapacaklar."

"Vay canına," diyor. "Bu...gerçekten güzel ve düşündürücü şeyler. Annenle baban ne zaman ayrıldı?"

"On iki yaşındayken. Boşanma korkunç ve görünüşe göre tarih tekerrür ediyor. Benimki yakında tamamlanacak."

Aniden durup ciddi bir ifadeyle bana döndü. "Üzgünüm Valentina. Gerçekten eğlenceli bir geceydi ve seninle tanışmak çok güzeldi ama boşanmış biriyle birlikte olabileceğimi sanmıyorum."

Ah, dedim bir adım geri atarak. "İ..."

Güler. "Sadece şaka yapıyorum. Açıkçası, boşanmış ya da daha doğrusu neredeyse boşanmış olman umurumda değil."

Nefes vererek omzuna şakacı bir yumruk attım. "Biliyor musun, aslında sana bir anlığına inandım."

"Üzgünüm, yardım edemedim. Aslında ben de boşandım."

"Sen?"

"Aslında. Adı April'dı ve ikimiz de yirmi bir yaşındaydık. Anlaşılan sağdıçım için bir şeyi varmış."

"Numara!"

"Evet," diye devam ediyor. "Tabii ki o an yıkıldım. Kalbime bir buldozer saplamış gibi hissettim." Elini göğsüne bastırır ve ciddiyetle başını sallır. "Bunu atlatacağımı hiç düşünmemiştim ama komik olan ne biliyor musun? Geçen gün, onun göz rengini tamamen unuttuğumu fark ettim."

Güldüm.

"Yeşil miydiler? Mavi?" Başını sallıyor. "Belki kahverengi? Kesinlikle ciddiğim. Hiçbir fikrim yok ve tabii ki umurumda da değil. Ama bana insan kalbinin inanılmaz bir iyileştirme kapasitesine sahip olduğunu hatırlattı." Yavaşça elime uzanıyor ve bunu yaptığında, kolumdan yukarı doğru tırmanan bir karıncalanma hissediyorum. "Ve yeniden sevmek."

"Beğendim," diyorum gülümseyerek. "Hey komik olan ne biliyor musun? *Son Kış* hakkında hiç konuşmadık."

Bir elektrik direğinin önünde duruyor ve uzun bir süre bana bakıyor, ışığın yansıması bakışlarına biraz parıltı katıyor. "Dünya üzerinde konuşmak için tüm zamanımız olacak. geçmiş. Tüm hayatımız boyunca, eğer çok şanslıysak. Şimdilik anda kalmaya ne dersin?"

"Anlaştık," diyorum ama Daniel'in edebi yolculuğunun o üniversite kursuyla bitip bitmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Ya o, örneğin Eric'in olduğu gibi doymak bilmez bir okuyucu değilse? Uyumlu olur muyduk?

Seni tekrar görmeyi çok isterim Valentina, dedi, tereddütlerim kaybolurken gözleri gözlerime sabitlendi. "Yarın gece ne yapıyorsun?"

Ona kitapçı için bağış toplama etkinliğinden bahsettim. "Bekle, neden gelmiyorsun?"

Çok isterim, dedi çabucak.

Ve aynen böyle, Daniel Davenport bir kitabın sayfalarından fırladı ve hayatıma girdi.

C H A P T E R

2 2

Eloise

Haziran 1990

AKŞAM YEMEĞİNDEN SONRA GİYİNMEK İÇİN YUKARI ÇIKTIM , sonra Val'in odasına girdim ve onu elbette kitap okurken buldum.

"Anne, neden hepiniz giyindiniz?" diye sordu, beni gördüğünde gözleri endişeyle dolmuştu. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Kısa bir süreliğine kasabaya inelim, tatlım. Yakında evde olacağım."

Başını öptüğümde gülümsedi ve kitabına döndü.

Anahtarlarıma uzandığımda Frank oturma odasındaydı. "Biraz dışarı çıkıyorum," dedim ona bakarken.

"Perşembe gecesi dokuzlara kadar giyinip ne yapıyorsun, sorabilir miyim?"

"Başrahip Kinney'deki sanat yürüyüşünü bir kontrol edeyim dedim," diye kayıtsızca yanıtladım. Onun özel dünyasına sahip olabilseydi, benimkine de sahip olabilirdim.

Merakla bana baktı. " *Sanat yürüyüşü mü?*"

Evli olduğumuzdan beri gelip gidişlerime hiç dikkat etmemişti ama son zamanlarda ilgilenmiş görünüyordu. Belki de *çok ilgilendi* .

"Sıralarca galeri, her türden yükselen sanatçı olacak. Oturma odasındaki empresyonist yağı daha modern bir eserle değiştirmek istediğinden bahsetmiştin. Bir bakayım dedim."

"Doğru," dedi. "On dokuzuncu yüzyılı sevdiğini biliyorum ama bu evin daha modern bir şeye ihtiyacı var. Neden bu sefer benim zevkime göre bir şey seçmiyorsun?"

Val, ne istediğimi seçeceğime cevap vermeden önce merdivenlerde göründü, çok teşekkür ederim.

"Anne ve baba, gelecek yıl pembe-beyaz çizgili doğum günü pastası hakkında ne düşünüyoruz?" o soruyor. Gülümsemeden edemedim - kızım, coşkun yaşam sevinciyle . On iki yaşına basıp (şekerlenmiş menekşelerle süslenmiş - onun fikri) pastasındaki mumları üfleyeli henüz iki ay olmuştu , ama bu onu gelecek yılki partiyi hayal etmekten alıkoymadı.

"Bence kulağa mükemmel geliyor," diyorum ona.

Val ve ben fondan kremanın yararlarını tartışırken Frank sessizce oturdu ve sonunda buttercream'in daha iyi bir seçenek olduğuna karar verdik. Odasına gitmeden önce ona bir öpücük verdim. Yapması gereken ödevleri vardı ama en azından gelecek yılın konuk listesini ve pastayı düşünmek kadar zaman harcayacağını biliyordum.

Girişte bir süveter giydim, kapının yanındaki aynadaki yansımamı kontrol etmeden önce biraz pembe ruj sürdüm.

Frank beni arkadan ürküterek, Bu gece çok güzel görünüyorsun, dedi.

"Teşekkür ederim," dedim nefesimi tutarak. Yorumu bir iltifattan çok bir suçlama gibi geldi.

"Her şey yolunda mı?" o devam etti. "Bu gece kendin gibi görünmüyorsun."

"Bu çok komik," dedim Volvo'nun anahtarlarına uzanarak, "çünkü hiç bu *kadar* kendim gibi hissetmemiştim."

-

O GECE SANAT YÜRÜYÜŞÜNDE , satıcı stantlarını inceledim ve gözüme bir şey çarptığında durdum. Kaliforniya'da sık sık bulunduğum için elbette yalnızdım ama bu kadar uzun süredir ilk defa kendimi *yalnız hissetmiyordum* .

Bir zamanlar annemin beni çocukken götürdüğü İngiliz kırsalını hatırlatan bir manzara resmini çekmek için durakladım, ama aklım hala Frank'teydi - dertleri, anlatıyı kontrol etme ihtiyacı ve *ben* . İç çektim, önden yürüdüm, sağındaki masanın üzerindeki modern bir tabloya bakmak için durdum. Arka planda yüzyıl ortası modern bir evi olan küçük bir kıızı havuza atlayan küçük bir kıızı betimleyen sahne hemen yankılanıyor . Küçüktü ama Frank'in buna bayılacağını biliyordum ve şaşırtıcı bir şekilde *ben de öyle yaptım* .

İki dünyanın, iki kalbin kesişimi, diye düşündüm çantama uzanıp geçenlerde bir konsinye mağazasında Harrods'tan aldığım eski elbiselerimden birkaçını satarak kazandığım parayı çekerken. Sanatçıya parasını ödedim ve Fran k'a bir hediye olan tabloyu çantama koydum. Bir barış teklifi.

Adımın gecenin içinde yankılandığını duyunca arabama doğru yürümeye başladım.

"Eloise?"

Arkamı döndüğümde birkaç metre arkamda duran bir adam buldum. Karanlıktı, bu yüzden onu tanımam ve noktaları birleştirmem biraz zaman aldı ama yaptım.

"Bu Peter," dedi gülümseyerek. "Sahilde buluştuk. Park sorunu yaşıyordunuz. Hatırlıyor musun?"

i hatırladı.

"Evet elbette. Merhaba Peter."

"Nasılsınız?"

Pekala, teşekkür ederim, dedim, Peter onu takip ederken, omzuna ağır bir kamera bağlı olan bir adamı yana kaydırarak önden yürüdüm.

"Paparazziler bu gece tam güçle dışarıda," dedi. "Goldie Hawn ve kızının burada olduklarına dair söylentiler var."

"Benim kendi sorunlarım olabilir," dedim gülümseyerek, "ama mahremiyet eksikliğinin sorun olmadığı için minnettarım."

"Biliyorum," diye ekledi, bana yetişerek. "Özgürlüğümü hiçbir şeye değişmem."

Özgürlük. Peter'ın az önce söylediklerini düşündüm, ancak kısmen katılabildim. Seçtiği hayatı yaşayabilecek olsa da, asla Amerikan rüyama sahip olmayacaktım. Özgürlerin ülkesi, cesurların yurdu derler, ama kendimi ne özgür ne de cesur hissettim—sadece... görünmez.

"Hey, bu gece ne yapıyorsun? Belki geç bir akşam yemeği yiyebiliriz ya da bir şeyler içebiliriz?"

Ama şimdi, hissettim... *görüldü* .

Peter'ın davetini düşünürken, içinde Frank'in tablosu olan, elimdeki çantayı düzeltirken, duraksadım, hemen gurur duydum. İlk başta zararsız , hatta eğlenceli görünüyordu - hızlı bir içki, biraz sohbet, hatta belki sahile yürür ve ayakkabılarımızı fırlatırdık. Elbette sınırı aşmak olurdu, ama ah, o çizginin diğer tarafında beni çok uzun süre güvenli, rahat ama yalnız yerimde tutan şeyin ne olduğunu bilmeyi ne kadar çok istiyordum.

Peter'ın bakışlarının, bu yeni özgürlük dünyasında ilk adımı atmamı, ona katılmamı rica ettiğini hissedebiliyordum. Ama ne kadar çekici olursa olsun, onun benim çıkış biletim olmadığını biliyordum. Hiçbir erkek asla olmazdı.

"Üzgünüm," dedim. "Çok isterdim, gerçekten isterdim, ama görüyorsun, ben evliyim. Ve ben... yapamam."

"Ah," diye yanıtladı, yüzü eşit derecede anlayışlı ve hayal kırıklığına uğramış. "Pekala, bir şey değişirse beni ara, tamam mı?"

"Tabii," dedim vedalaşarak.

Ama yapmazdım. Arabama yürür ve eve giderdim, Valentina'nın uykulu başını öper ve yatak odama yalnız giderdim.

C H A P T E R

2 3

Valentina

Sonraki gün

BAĞIŞ TOPLAMA GECESİ, sinirleri olduğu kadar heyecanla da gelir. Millie ve ben Liza'nın dairesinde buluşup akşama kadeh kaldırarak başlıyoruz.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu Millie, gergin bir şekilde aynadaki yansımasına bakarak.

"Muhteşem," diyorum, onun uzun, siyah pullu gece elbisesine hayran kalarak. "Fernando çok etkilenecek. Sözü açılmışken, ne zaman burada olacak?"

Saatine bakıyor. "On dakika sonra onunla mağazanın önünde buluşacağım. Tanrım, acele etmeliyiz!"

Liza, Millie'nin göz kapaklarını boz kahverengi göz farı ile silmeye çalışarak, "Şimdi, kıpırdamadan dur," diye azarladı. "Rakun gibi görünmek istemezsin, değil mi?"

Birkaç dakika sonra, başyapıtına hayranlıkla bakmak için geri adım atıyor ve bir sabitleyici sprey sisi uygulamadan önce memnuniyetle başını sallıyor.

Millie için klasik, sessiz bir palet seçtiğini görmekten memnunum ve örneğin kızlardan oluşan bir punk rock grubunun üyelerine daha uygun bir palet değil.

"Orada," diyor. "Mükemmellik."

Liza elbisesinin içine girerken şampanyayı patlatıyorum - fırfırlı beli ve omzunda bir tutam tavus kuşu tüyü olan kısa mavi bir numara. Böyle saçma bir moda deyimini kaldırabilecek biri varsa, o da Liza'dır. Üstelik saçlarıyla da uyumlu. Kendi kendime gülümsüyorum, göz kapaklarını bir parça mavi ışıltıyla ovarken ikimize de birer bardak köpüren dolduruyorum.

"Kitap Bahçesine," diyorum bardağımı kaldırarak. "Yaşasın."

En iyi arkadaşlara, dedi Millie.

Ve yeni aşklara, diye ekliyor Liza, bardaklarımızı tokuşturup çantalarımızı toplarken ikimize de göz kırparak.

Aynada kendime son kez yan bir bakış attım. Londra'da süresiz kalmak için bavullarımı hazırlarken, bir kitapta keşfettiğim bir adamla ikinci bir randevuya çıkmayı, giyinmeyi hiç beklemiyordum. Neyse ki, Liza'nın Primrose Hill'deki ilk turu sokağın aşağısındaki küçük butiği de içeriyordu. Yerel işletme sahiplerinden Kitap Bahçesini destekleyeceğini umduğum gibi, onlar için de üzerime düşeni yapıyorum. Birkaç seçenek buldum ve sonunda beli bağcıklı sade ama hoş bir siyah kokteyl elbisesine yerleştim.

Bir kolyeye ihtiyacın var, dedi Liza.

omuz silkiyorum. "Korkarım bu cephede seçeneklerim kalmadı."

Millie, "Annenin epeyce bir mücevher koleksiyonu vardı," diyor. "Benimle gel."

Onu yukarı takip ediyorum ve annesinin düz olduğunu avucunun içi gibi bildiği açık. Yatak odasındaki devasa mücevher kutusunu

göstererek, "Burada," diyor. Geldiğim gün fark etmiştim ve yine de bir şekilde içeriğini incelemeye cesaret edemedim.

Ama Millie benim için yapıyor. Her çekmeceyi açarken izliyorum, sadece bir tane bulana kadar her parçayı dikkatlice inceler. "İşte," diyor, boğazıma tıknaz kristal bir kolye takarken. "Muhteşem bir elbise ama onu canlandırmak için bir açıklama parçasına ihtiyacın var."

Yansıma bakarken köprücük kemiğime dokunuyorum. Milyonlarca yıl geçse böyle bir şey giymeyi asla düşünmezdim, ama tıpkı biraz limon kabuğu rendesinin bir tabaktaki lezzeti artırması gibi, o haklı - bir renk cümbüşü elbisemin kesimini güçlendiriyor.

"Tabii ki sana yakışıyor," diye ekliyor Liza, kapıda dikiliyor.

Millie, "Bu, annen için özeldi," diye açıklıyor. "Kaliforniya'daki emlak satışlarında topladığı 1930'ların Trifari parçalarından biri."

Parmaklarımı tekrar kolyeye yerleştirdim, sonra şampanyama uzandım.

Benim yaptığım gibi, Millie boğazını temizliyor. "Val, Liza," diyor. "Yakına gel."

Bardağını kaldırıyor. "Bir tost daha var - hepsinden önemlisi . Eloise'e."

"Anneme," diyorum içimden, kelimeler yıllarca bastırılmış duygularla dolu.

"Sırf onu tanıyarak sevdiği herkesi daha güzel yapmak da onun gibi değil mi?"

Gülümseyerek sözlerinin etkisine girmesine izin verdim. Millie haklı, güzellik annemi takip etti - ama acı da öyle. Ancak bu gece, ikincisine odaklanmayacağım.

"Dinleyin, siz ikiniz," diyorum Liza ve Millie'ye. "Bu gece ne olursa olsun, çabalarımız başarılı olsun ya da olmasın, elimizden gelenin en iyisini yaptığımızı bilerek rahat edelim."

Millie gülümseyerek şampanya kadehini yeniden kaldırdı. "Valentina'ya," diyor. "Korkusuz liderimiz."

Olaya ve bu büyük bilinmezliğe doğru yola çıkarken gözlerimdeki korkuyu görmemesi için dua ettim.

Café Flora'ya giden üç blok boyunca birlikte yürürken, LİZA VE BEN MILLİE VE FERNANDO'NUN ARKASINDAN TAKİP EDİYORUZ. Kitapçıya tam da yeni ütülenmiş bir takım elbise giyeceğini ve elinde pastel renkli güllerden oluşan bir buketle Millie'ye gideceğini söylediğinde gelmişti, o kadar şaşırmıştı ki Liza, onları uzandığı kollarından alması için onu ikna etmek zorunda kaldı. Tek yapabildiği gülümsemektir ve ah, birlikte yürüdüklerinde ne güzel bir gülümsemeydi - Millie sevimli bir şekilde onun üzerinde yükseliyordu.

Café Flora'ya varıyoruz ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde Jan ve kocasının kendilerini gerçekten aştıklarını görüyoruz. Her masa sadece muhteşem kesme çiçekler ve çarşaflara sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda masa etiketleri için klasik kitap kapakları ve yer imi olarak ikiye katlanan kokteyl menüleri gibi her yerde akıllı edebi dokunuşlar var. Çevrenin her tarafında sessiz müzayede için bağışlanan eşyalar var.

Köşedeki caz üçlüsü ısınmaya başlarken Jan'a "Mükemmel" diyorum. "Çok teşekkür ederim."

Çok geçmeden konuklar içeri süzölmeye başlar ve Millie onları selamlarken ben de düzenli müşterilerimizden birkaçına el sallarım.

"Daniel ne zaman geliyor?" diye soruyor Liza, geçen bir garsonun tepsisinden bir içki almak için uzanıyor.

Yakında burada olur, dedim duvardaki saate bakarak, şimdiden on beş dakika geciktiğini fark edince biraz hayal kırıklığına uğradım.

Ancak yirmi dakika daha geçti ve herkes akşam yemeği için masalarına geçtiğinde yanımdaki sandalye boş kaldı.

Liza beni yatıştırarak, "Muhtemelen trafiğe takılmıştır," dedi.

Daniel'den bir mesaj bulmak için telefonumu kontrol ederek başımı salladım. "Val, çok özür dilerim. Bir üretim krizi yaşadık ve bu gece burada sıkışıp kaldım. Kendimi kötü hissediyorum ve beni

bağışlayabilmen için dua ediyorum. Bunu telafi edeceğim, söz veriyorum."

"Gelmiyor," diyorum Liza'ya iç çekerek, telefonumu çantama tıkıyorum.

"Gelmiyor?" Liza açıkça benim adıma çileden çıkarak soruyor.

"Bir tür iş krizi, sanırım."

Bana bir bardak daha şampanya uzatan bir garsonu işaret ederek, Ah, dedi. "Bundan hiç hoşlanmıyorum. Bu gecenin senin için ne kadar önemli olduğu hakkında bir fikri var mı? Sanki o ..."

"Affedersiniz hanımlar, bu koltuk boş mu?"

İkimiz de arkamızda dik duran Eric'i görünce gülümsedik.

Hayır, hepsi senin, dedi Liza. "Val'in sevgilisi olabilirsin. Onunki onu ayağa kaldırdı."

Ah, dedi Eric, gözleri endişeyle doluyken yanımdaki koltuğa yerleşti. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Beni *ayağa* kaldırmadı, dedim Liza'yı düzelterek. "O sadece... bir işi vardı."

Eric başını salladı ve yakındaki bir garsondan bir bardak şampanyaya uzandı. "Eh, bu hiç eğlenceli değil. Ama onun kaybı ve benim kazancım sanırım." O gülüyor.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diye yanıtlıyorum. "Destekleriniz bizim için çok şey ifade ediyor"

"Bunu dünya için kaçırmazdım. Fiona burada olamadığı için üzgünüm. Chelsea'deki bir müşterisi için büyük bir son teslim tarihi var. Sanırım bu ikimizi de işkolik randevularla yetim bırakıyor."

Güldüm. "Ortak noktamız var gibi görünüyor."

Şunların hepsine bak, dedi odaya göz gezdirerek. Millie'nin yakındaki bir masadan bizi izlediğini fark ettim ama onunla göz teması kurmuyorum. "Annen çok gurur duyardı."

O mu? Misafirlerimizin, yeterli olacağını umarak, çevredeki masalarda müzayede eşyalarına teklif vererek odayı dolaşmasını izliyorum.

Komik, dedim Eric'e dönerek. "Londra'ya geldiğimde Primrose Hill'e bu şekilde aşık olmayı beklemiyordum." Karısı Greta ile birlikte yürüyen yerel kasap Tom'a el salladım.

"Yapması kolay bir şey," diye yanıtlıyor salata çatalını yere bırakarak. "Tıpkı bu topluluğun *sana* aşık olduğu gibi ."

Yanaklarıma bir renk hücum etti ve nedense Daniel'in yokluğu artık üzerimde ağırlık yapmıyor. Şampanya bardağımdaki köpüren baloncuklar gibi hafif ve özgür, hatta mutlu hissediyorum.

cömert bir -kazanan- teklif verdiği ve annemin eski ilk baskı kitaplarından oluşan bir kutunun yanındaki bir karta başka bir teklif verdiği sessiz müzayedeye bir göz atmamızı öneriyor . Ayrılmaları zor olmuştu ama değerlerinin Kitap Bahçesi'nin yararına hatırı sayılır bir miktar getireceğini biliyordum ve Eric'in kitaplığında yeni bir yuva bulmaları beni mutlu etti. Onlara göz kulak olacaktı.

Merhaba, siz ikiniz, dedi Millie bize doğru yürüyerek. "Bu geceyle ilgili içimde iyi bir his var."

- üstte ahududulu vanilyalı muhallebiden oluşan ramekinleri - geçirmeden önce Jan mikrofona birkaç açıklama yaparken, "Ben de," diyorum .

Eric ve ben diğer konuklarla kaynaşıyoruz ve bir noktada refleks olarak elini uzatıp biraz çarpık olan kravatını düzeltiyorum. "Üzgünüm," diyorum. "Karşı koyamadım. Biraz eğriydi."

O sırtıdır. "Bütün akşam çarpık bir kravatla dolaşmama izin mi verdin? Sen nasıl bir arkadaşsın?"

"Açıkçası çok kötü bir şey," diyorum gülerek.

Şaka yapıyorum, dedi gülümsemesi ciddileşerek. "Aslında sen... en iyi arkadaşsın." Ben cevap veremeden, parti yavaşlarken saatine baktı. "Gitmem lazım. Hostesin veda etmesine izin vermeliyim."

Görünüşe göre akşam göz açıp kapayıncaya kadar geçti ve Eric'e şarap sepetiyle sokağa çıkarken el salladım.

"Val," diyor Jan yaklaşarak, "az önce çok cömert bir telefon başışı aldık. Arayan size bir mesaj iletmek istedi."

"Bir mesaj? Benim için?"

"Evet," diyor gülümseyerek. "Bu gece burada olamadığı için ne kadar üzgün olduğunu söylememi isteyen Daniel adındaki bir beyefendiden bin sterlin."

"Yok canım?" diyorum gülümseyerek. "Bu...harika." Bu büyük jest onu hemen affetmeme yetmişti.

Millie, Liza, Fernando ve ben bir sonraki saat Jan'ın ekibinin temizliğine yardım etmek için kaldık, o sırada Eric'in daha önce teklif ettiği eski kitapların masanın üzerinde bıraktığını fark ettim. Ah, ateş et, dedim Liza'ya. "Bunları unutmuş."

O gülümser. "Hayır, yapmadı."

"Ne demek istedin?" Kutunun yanındaki müzayede kartına bakıyorum. "Bak, kazanan teklifi verdi."

"Onları senin için aldı aptal," diye devam etti, o sırada kenarına benim adımla yapıştırılmış bir not fark ettim.

Val,

*Bu hazinelere sahip olmayı hak eden biri varsa o da sensin.
Mutlu okumalar.*

Senin arkadaşın,

Eric

-

Millie yaklaşırken yerden birkaç program almak için eğildim .

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım başardık." dedim gülümseyerek. "Fernando iyi vakit geçirdi mi?"

Millie özlemle başını salladı. "Az önce gitti."

"Peki onunla nasıl gitti ?"

İfadesi, saklanması imkansız görünen bir gülümsemeyle patlıyor. "İyi. Hayır, *mükemmeldi* ."

"Ah, Millie. Senin için çok mutluyum."

"Ama mutlu *musun* canım?" diye soruyor bilge gözleri kalbime saplanıyor.

zor yutkunuyorum. "Evet söylerim. "Sadece... büyük bir geceydi. Sanırım şu anda çok farklı duygular hissediyorum."

"Biliyorum," diyor. "Gel, seni eve bırakayım."

Yürürken sohbetimiz doğal olarak anneme dönüyor ve kendimi onun Londra'ya gidişinden sonraki haftaları ve ayları anlatırken buluyorum. "Bütün bir yıl boyunca ona her gün yazdım. Bütün bir yıl, Millie. Ondan sonra daha seyrek ama sıklıkla yazmaya devam ettim." Duruyorum, başımı sallıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Bana asla geri yazmadı - bir kez değil. Ederdim Kendi kendime mektupları yanlış adrese gönderdiğimi söyle. Ya da annemin meşgul olduğunu ve sonunda ondan bir mektup aldığımda bir kitap kadar uzun olacağını." Herhangi bir ipucu için Millie'nin gözlerini bir hazine haritası gibi arıyorum. "Ama hiç yapmadım."

Başını sallıyor, ağzı açık.

"Ne?"

"Val, sana yazdı," diyor Millie, "*her gün* . " Sözleri acıtıyor. "*Her gün* . Her sabah postaneye uğrardı - bu onun günlük rutiniydi . Valentina, annen *hep* sana yazardı. *Her zaman* ."

"Ama Millie, ben..." dedim sesim titreyerek. "Ben... hiçbirini almadım."

C H A P T E R

2 4

Eloise

Daha Sonra Aynı Gece

ARABAYI garaj yoluna çektim ve ön kapımıza giden tanıdık yoldan yürümeden önce çantalarımı topladım. Sıcak gecede circır böcekleri cıvıldaşıyor, içeride uyuyan ailem için ninnilerini söylüyordu.

Yukarıya koştum, sonra Val'in yatak odasına parmak ucumda girdim. Doğduğundan beri yattığı sarkık kulaklı tavşan elinden düşmüştü. Almak için eğildim, sonra yanına sıkıştırdım ve yanağını nazıkçe öptüm. Kadınlık yolunda ilerlemiş olmasına rağmen, uyurken hala bir bebek gibi görünüyordu.

Ona bir aşk hikayesi anlatmanın zamanının geldiğine karar verdim. Aşk hikayem.

Val yatağında kıpırdandı. "Mumya? Sen olduğunu?"

"Evet sevgilim. Anne burada. uyanma. Sen uyurken ben seninle oturacağım."

"Bana bir hikaye anlat," diye mırıldandı usulca, "Londra hakkında."

gözlerimi kapattım. "Evet, zamanda geriye gidelim, 1968 yılına."

"Hadi gidelim," dedi Val, sadece yarı uyanık.

"Aşkım la tanıştığım yıldır." duraklıyorum. "Babanla tanıştığım yıl."

Val, battaniyesine daha sıkı sarıldı, rahatladı.

Devam etmek için cesaretlendim.

"Bir zamanlar Londra'da güzel bir yer vardı," dedim. "Benim gibi biri asla davet edilmezdi. Ben olana kadar."

Ömür boyu süren, beni felce uğratan güvensizlik, kitap sayfaları dışında hiçbir yere ait olamama hissiyle ilgili kısmı atladım.

"Orada herkes güzel giysiler içindeydi. Masalar gerçek gümüş ve çini ile kuruldu. Menüde sadece en lezzetli yemekler vardı."

"Orası gerçek bir yer mi anne?" diye sordu. "Gerçek olamayacak kadar güzel görünüyor."

"Rüya gibi geldi" dedim. "Bir hayal gerçekleşir."

O zaman kendi içime çekildim, o kader gecesinde iki adamın hikayelerini artık ayıramayacak hale gelene kadar düşüncelerim birbirine girdi. Frank ve...Edward.

Onunla tanıştığım gece...

Bir anda beni anladı.

Cümlelerimi bitirdi.

Kibardı.

Sanki beklediği kişi benmişim gibi bana baktı.

Ve sonra gitmişti.

Ve sonra beni götürdü.

"İşte hikaye burada bitiyor, Val. Ve başladığın yer. Hayatımı sonsuza dek değiştirdi. Beni sana getirdi."

C H A P T E R

2 5

Valentina

İki gün sonra

KİTAP BAHÇESİ'NDE MILLİE, Liza ve ben çok çalışıyoruz ve ayrıca henüz gelmemiş olan bağış kampanyasının sonuçlarını aklımızdan çıkarmaya çalışıyoruz.

"Daniel'den haber aldın mı?" Liza bana soruyor.

Etkinlikte olmaması bir hayal kırıklığı olsa da, şüphesiz cömert ve beklenmedik bağışıyla bunu telafi etmişti. Yine de iki gün geçti ve ona yazdığım teşekkür mesajı cevapsız kaldı, bunu Liza'ya söyledim.

"Muhtemelen meşgul," diye araya girdi Millie.

Liza başını sallar. "Hayır, bence oyunu oynuyor olması daha muhtemel."

"Oyun?"

Başını sallıyor. "Evet, fazla hevesli görünmek istemiyor. İlk buluşmadan sonra aramak veya mesaj atmak için üç gün beklediğinizi herkes bilir. İkinciden sonra iki, üçüncüden sonra bir beklersiniz. Kurallar bunlar."

başımı sallıyorum. "... *kurallar* ? Peki, dördüncü randevudan sonra ne olacak?"

"Oh, o zaman özgürce arayabilirsin ya da mesaj atabilirsin, ama *üçüncü aydan sonraya kadar çok özgürce değil*."

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. "Bu *benim* için çok karmaşık. Bıraktım."

Şimdi, şimdi, dedi Millie. "Her şey kendi kendine yoluna girecek."

sırıttırım. "Senin için söylemesi kolay. Sen ve Fernando her beş dakikada bir birbirinizi arayın! Ve hiçbir kurala göre oynamıyorsun."

"Pekala," diye karşı çıkıyor, yerleşik ilişki uzmanımız Liza - şu anda bekar olduğunu da ekleyebilirim. "İlk buluşmalarına kadar geçen tüm flörtleri sayarsanız, kuralların onlar için geçerli olmadığını iddia edebilirsiniz. Bunların hepsini çoktan aşıtlar. Öte yandan, hala yapacak işlerin var."

Millie telefonuna cevap verirken dramatik bir etki yaratmak için elimi alnıma koyarak, Bu benim için çok fazla, dedim. Doğal olarak, bu Fernando.

"Bu ikisi," dedi Liza içini çekerek, "biraz mide bulandırıcı olmaya başladı. Ama lanet olsun, birlikte şirinler mi? "

"Öyleler," diyorum, iç çekerek telefonuma bakarak.

"Jan'dan haber var mı?" diye soruyor Liza.

"Hala bekliyorum." Bazı kredi kartı işlemlerinin ve çeklerin ödenmesi birkaç gün gerektirdiğinden, toplanan toplam tutarla ilgili haberleri bugün veya yarın arayacağına söz vermişti. Bizi çekebilmek için en az 250.000 sterline ihtiyacımız var. Hedefin şaşırtıcı olduğunu ve başarılı olma olasılığının küçük olduğunu biliyorum, ancak iyimser kalmak için bir anlaşma yaptık - yapabileceğimiz tek şey bu.

Telefonum çaldığında irkildim ama ne Daniel ne de Jan, sadece bilinmeyen bir numara. cevaplamaya karar veriyorum.

"Val? Aman Tanrım, aldığına çok sevindim."

Ben Nick ve cevapladığıma anında pişman oldum. Onun sesi kulağa farklı geliyor - tanıdık ama uzak, o - lisede tanıdığım biri gibi - ya da önceki bir hayatta. "Bir arkadaşımın telefonundan arıyorum çünkü... açmıyorsun. Sana ulaşmaya çalışıyordum, ve- "

Bak Nick, dedim iç çekerek, gerçekten konuşmak istediğimden emin değilim.

"Dinle," diyor, "sadece... sana ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim. En korkunç şekilde batırdım. Çok fazla pişmanlığım var."

"Yani, anladığım kadarıyla sen ve onun-adı neydi ayrıldınız?"

"Evet, yaptık," diye ciddi bir şekilde yanıtlıyor. "Val, ne düşündüğümü bilmiyorum. Seninle mükemmel bir şeye sahiptim ve ben... hepsini bir kenara attım. Ve ben sadece... sana her şey için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim."

Ne diyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum, sözlerini alıp aklımda ve kalbimde marine etmesine izin veriyorum.

Kapatma, dedi Nick.

Arka planda bir kargaşa duyuyorum.

"Neredesin?" Soruyorum.

"Mutfakta. En azından yemek *yapmaya çalışıyorum* ."

"Nick, *sen yemek yapmıyorsun* ."

"Biliyorum," diye devam ediyor. "Yani, öğrenmedim ama mecburiyetten öğreniyorum. Ben... yemek yapmayı özledim. Her yerde ortalıkta dolaşan kitaplarını özlüyorum. Val, özlüyorum... *seni* ."

Bir yanıma hala bu sözleri duymayı çok istiyordu. Uzun zamandır tek hayalim buydu Nick'in benden af dilemesi, yeni bir başlangıç için yalvarması fantezisi . Ama o zamandan beri çok şey değişmişti. ben değişmiştim. Özür dilemiş ve yemek yapmayı öğrenmiş olsa bile, Nick artık benim güneşim, ayım ve yıldızlarım değildi . Aslında, yepyeni bir evren bulmuştum.

Bir şey söyle Val, dedi gergin bir şekilde. "Benimle konuş. Benim seni özlediğim kadar beni özlediğini söyle. Beni affedeceğini söyle. Londra'ya geleceğim. Yeni bir başlangıç yapabiliriz. Lütfen bebeğim, her şeyi yaparım."

Ve o zaman bana çarpıyor. Londra'ya gelmesini istemiyorum. Londra'ya *ayak basmasını* istemiyorum .

Derin bir nefes alıyorum ve cevap vermeden önce uzun bir vuruş için duraklıyorum. "Nick," diyorum sonunda. "Aradığın için, ne yaptığını söylediğin için teşekkür ederim. Mesele şu ki, seni özledim. Aslında uzun zamandır. Ama sonunda iyileştim. Ben yolumu buldum."

Liza ve Millie kocaman açılmış gözlerle dinliyorlar.

"Yine de sana neyi özlediğimi söylüyorum," diye devam ettim. "...bizim rüyamızı özlüyorum. Beyaz bir elbise giyen, elinde bir buket uçuk pembe gül taşıyan ve aile, aşk, mutluluk dolu dolu bir hayata bakan kızı özlüyorum . Kocamın gözlerinin içine bakmayı ve ona güvenmeyi özledim. Özlüyorum... olabilecek olanı, ama şimdi asla olmayacak." zor yutkunuyorum. "Ama neyi özlemiyorum biliyor musun? Yalnız hissetmek. Çünkü Nick, evliliğimizde çok yalnızdım."

"Val, ben... Çok üzgünüm. Keşke bir şey söyleyebilseydim- "

"Yapma," diyorum. "Sorun değil. Seni affettiğimi bilmeni istiyorum. Senin için her zaman en iyisini dileyeceğim. Hoşçakal Nick." Daha fazla bir şey söylemesine izin vermeden aramayı sonlandırdım.

Lanet olsun kızım, dedi Liza ellerini çırparak. "Bu *etkileyiciydi* ."

Bunu harika bir şekilde hallettin, dedi Millie.

Onun için dökeceğim son çayı siliyorum . "Bitti. Gerçekten bitti."

Dışarıda, sokakta birbiriyle yüksek sesle konuşan iki adam fark ettiğimizde üçümüz durduk. bir jest büyük kol hareketleriyle binaya doğru, diğeri ise cebinden bir mezura çıkarıp ön pencere boyunca gezdirirken.

Onlar kim ?" diye sorar Liza, şüpheyle pencereye doğru yürürken. Bir dakika sonra adamlar dükkana girerler.

Biri diğetine "Parti alışılmadık bir büyüklükte" diyor. "Ama işe yarayacak."

"Bak," diyor diğeri, ileriye işaret ederek. "Mimarın dediği gibi arkada biraz daralıyor. Bununla çalışabilir miyiz?"

Diğeri, "Biraz yaratıcı mühendislik gerekecek" diyor. "Ama neden olmasın anlamıyorum. Fiyat doğru." İkisi bir ağızdan gülüyorlar.

Afedersiniz beyler, dedi Millie, koruyucu bir anne ayı gibi öne çıkarak. "Size yardım edebilir miyiz?"

İkisinden daha uzun olan Millie'ye, "Sana da iyi günler," diyor. "Peki sen kim olabilirsin?"

"Asıl soru, *sen kim olabilirsin* ?"

Kısa boylu olan adam cebini karıştırıyor ve buruşuk bir kartvizit çıkarıyor. "Bayer İnşaat, genel müdür. Can sıkıcı bir konuyu gündeme getirmekten nefret ediyorum ama vergi haczi uygulandıktan sonra yeni sahipler biz olacağız." Ağır bir çizmeyle bir kitaplığın kenarına tekme atıyor. "Şuna bak. Masif maun. Artık onları böyle yapmıyorlar." Diğer adama dönüyor. "Belki bunları kurtarabilir miyiz? Onları sat?"

Bu kadar yeter, dedi Millie. "Siz ikinizin kim olduğunu veya ne yaptığınızı sandığınızı bilmiyorum ama beyler, buraya kitap almaya gelmediyseniz, gitmenizi istemek zorunda kalacağım."

Uzun boylu adam omuzlarını dikleştirerek sırtıyor. "Aman, benim, yaşlı kütüphaneci oldukça alıngan biridir."

Gerçekten öyle, dedim yerimde durarak. "Ben sahibiyim Bugün itibariyle, mağazamızda oyalanmanıza izin verecek vergi hacizleri veya başka bir nedenden haberdar değilim. Size bunun özel bir mülk olduğunu hatırlatacağım ve hemen gitmeyi reddederseniz yetkilileri arayıp taciz şikayetinde bulunmak zorunda kalacağım."

Kapı zili çalıyor ve Fernando belirip durumu okuyor. Gözleri lazerle iki adama odaklanmış durumda.

"Beyler," diye devam ediyorum, "Sanırım size kapıyı göstermenin zamanı geldi."

Adamlar yerinden kıpırdamayınca Fernando, "Belki duymakta güçlük çekiyorsun," diye ekliyor. "Kadın senden gitmeni istedi."

Daha da yaklaşıyor, boğumlarını yüksek sesle kreşendo çatırdatıyor, bu da bende ona sarılmak istememe neden oluyor.

Onlar gittiklerinde topluca nefes nefese dolaşırken sessizce izliyoruz.

Percy yüksek sesle miyavlayarak pencerede nöbet tutarken Millie Fernando'ya koşup yanağını öpüyor.

"Bu doğru mu?" Liza fısıldar. "Ne dediler... *binada vergi haczi varken mülkü ele geçirmek* mi?"

Millie ve Fernando bize bakarken başımı salladım. "Hayır," diyorum her zamankinden daha fazla inanarak. "Son anımıza kadar kitap satmaya devam edeceğiz."

-

"MERHABA," DİYORUM, telefonuma en nefes kesici, kaygısız sesimle cevap veriyorum. SAAT 21:13

Bulaşık makinesini doldurmayı yeni bitirdim ve terlerim içinde, bir kitapla yatağa girmek üzereyim.

"Val? Merhaba, ben Daniel."

Ah, merhaba Daniel, dedim neşeyle, kalbim çok hızlı atsa da göğsümden fırlamasından korkuyorum. Ben hatırlıyorum Liza'nın "kuralları" ve duraklama. "Um, bana biraz izin verir misin? Bu gece küçük bir parti verdim ve ben... ben sadece... bazı arkadaşlara veda ediyorum." Kanepeye gömülmeden önce, kapı aralığındaki birkaç hayali parti misafirine el sallıyorum.

"Görüşmeyeli nasılsın?" O sorar.

"İyi, harika," diyorum. "Harika."

"Muhteşem" diyor. "Dinle, aramadığım için üzgünüm. En çılgın şey oldu."

"Ah? Ne?"

"Kitapçı için yaptığın etkinliğin ertesi günü, telefonumu bir takside unuttum. Sürükleyiciydi ve bu akşam geri alana kadar herkesle bağlantım kopmuştu. İrlanda gezisine çıkan sürücüden izini sürmek zorunda kaldım ama her neyse, her şey yolunda." Derin

nefes verir. "Her neyse, geçen gece için - şahsen senden özür dilemek istiyorum . "

Gerçekten sorun değil Daniel, dedim çabucak. "Tabiki anladım. Ve telefonun için üzgünüm."

"Yüz yüze derken ciddiymdim. Şimdi buradayım."

Bir anlık panikle ayağa kalktım. "Sen?"

"Evet, kitapçınızın önünde duruyorum, en azından öyle olduğumu düşünüyorum. Kitap Bahçesi, değil mi? Dairenizin yukarıda olduğunu söylememiş miydiniz?"

Dikkatle kanepenin üzerinden bakıyorum, pencereden dışarı bakıyorum ve işte orada, dışarıdaki kaldırımda duruyor, bir buket çiçek tutuyor. hemen aşağı iniyorum.

"Ah, evet, evet, öyle."

"Yani, parti mi veriyorsun?"

"Hım," diyorum. "Eh, öyleydin, ama herkes... az önce arka sokaktan çıktı. "

"Yazık," diyor. "Tanışmak güzel olurdu onlara." Duraklıyor. "Hey, çok geç olabilir, ama düşündüm ki... belki gelip bir merhaba diyebilirim."

Ah, dedim, daireyi hemen toplamaya başlarken kalbim hızla çarpıyordu. Dolaba bir yığın çamaşır koydum ve boş bir şarap şişesini çöp kutusuna attım. "Şimdi?"

"Evet," diyor. "Yani, eğer çok geçse, her zaman... başka bir zaman gelebilirim. Biraz son dakika olduğunun farkındayım."

Hayır, hayır, dedim çabucak, "Sorun değil. Ortaya çıkmak. Yan girişi kullanın. Şifre 7893. Üçüncü kattayım."

Ben az önce ne yaptım? Daniel benim dairemde mi? Yüksek sesle ağıladığım için eşofman giyiyorum. Yatak odasına koşup bir çift dar kot pantolon ve omuzları açık bir süveter giyiyorum. Kapının vurulduğunu duyduğumda kalbim küt küt atıyor. Derin bir nefes alıyorum ve düğmeyi çeviriyorum ve işte orada, koridorumda duruyorum.

Hey, dedi Daniel, yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

"Hey," diyorum, kayıtsızca kapı çerçevesine yaslanarak. Bana bir buket çiçek uzatıyor, sırtıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, "çok güzeller."

Bir vazö bulana kadar mutfak dolaplarını karıştırırken bana inanamaz bir bakış atarak, Söyle bana, dedi. "Bir partiye ev sahipliği yaparken her zaman çamur maskesi takar mısın?"

Yüzüme dokundum, sonra yarım saat önce yüzüme sürdüğüm siyah kömür yapışkanını hatırlayarak nefesim kesildi. "Aman Tanrım. Bunun üzerimde olduğunu unutmuşum!"

O sırtır. "Oldukça şirin. Bir... sürüngen tarzında."

Aman Tanrım, dedim utanarak, banyoya doğru yan adım atarak. "Ben gidip... şunu yıkayayım."

Yüzümü ovuyorum, sonra aynada kendimi değerlendirmeden önce biraz ruj sürüyorum. Bu benim en iyi görünüşüm değil - ondan uzak - ama oturma odasının ışıkları loş olduğu için minnettarım.

"Sana içecek bir şey getiriyim mi?" Soruyorum.

Sehpadaki kırmızı şarabıma baktı. "Senin sahip olduğun şeye sahip olacağım."

Yeni bir şişe açıp ona bir bardak dolduruyorum, sonra yanındaki kanepeye dönüyorum. İlk buluşmamızın belgesel tarzı röportajına devam etmesini bekleyerek gergin bir şekilde pozisyon değiştirdim ama bu gece bir şekilde farklı görünüyor. Sohbetimiz büyük bir gezintiye çıkıyor - en sevdiği Londra mahalleleri, kraliyet ailesi hakkındaki düşüncelerim, annesinin şu anda hapiste olan eski bir arkadaşı, köknar ağaçları, yaşam ve ölüm ve California.

O da biraz gergin görünüyor.

Sonra birden elini elimde hissediyorum.

"Dinle" diyor. "Seni öpüp bu işi bitirebilir miyim?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden gülüyorum. Liza'nın kuralları böyle anlar için geçerli mi?

"Kuralları çiğniyor muyum bilmiyorum," dedi beni gülümseterek, "ama kahretsin Valentina, seni öpmek istiyor muyum. Bu mu"— duraklıyor, bana biraz daha yaklaşıyor— "tamam mı?"

Ben de öpülmek istiyorum. "Evet," diye fısıldıyorum.

Daniel'in dudakları benimkilerle buluştuğunda gözlerimi kapatıyorum ve bir an için adeta havaya uçuyormuş gibi hissediyorum. On beş yıl içinde sadece bir erkekle öpüşmüştüm - Nick , belli ki y - ama bu farklı ve yeni.

Daniel gülümsüyor, yüzümü ellerinin arasına alıp alnımı yumuşak bir şekilde öpüyor. "Bundan daha fazlasını yapmalıyız."

"Yapmalıyız?" diyorum, biraz şaşkın. "Yani, evet, *yapmalıyız* ."

"Yarın gece ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey" diyorum hızlıca.

"İyi" diyor. "O zaman seni kulüpte akşam yemeğine götürmek istiyorum."

"Kulüp?"

"RAC," diyor, noktaları birleştirmede duraklayarak. "Kraliyet Otomobil Kulübü. Ailem yıllardır üye. Bu, eski bir Londra merakı ama bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız oldukça eğlenceli olabilir. Birkaç yıl önce orada *Downton Manastırı'nın* bir sahnesini çekmişler . Her neyse, yarın akşam yedide bir arkadaşım ve onun kız arkadaşıyla akşam yemeği için orada buluşacağım ve bana katılmak ister misin?"

"Çifte randevu."

"Evet," diyor. "Yani ne diyorsun?"

"Şey, siz - elbette . Ben... sabırsızlanıyorum."

"İyi." Kapıya gitmeden önce beni son bir kez öptü. "Tatlı rüyalar, Valentina."

C H A P T E R

2 6

Eloise

Sonraki gün

Sabah güneş ışığı yatak odamın pencerelerinden içeri SÜZÜLÜRKEN OTURDUM VE ESNEDİM . Bir an sonra Val kapıdan içeri girdi ve pembe sırt çantasını omuzlarına asarak yatağıma sıçradı. "Günaydın anneciğim!" diye bağırdı, yanıma sokularak. Komidinin üzerindeki çalar saate baktım; Bonnie yakında onu okula götürecekti.

"Çiçekleri unutma," dedim, "öğretmeninin doğum günü için. Onları kahvaltı masasına bıraktım."

"Tamam annecim" dedi ve bana sıkıca sarıldı. Yakında çocukluğu sona erecek ve genç bir kadına çiçek açacak. Onu yetişkinliğinde tanımayı her ne kadar dört gözle beklesem de, onu tıpkı bu haliyle, çok sevdiğim bebeğim gibi tutmayı çok istiyordum . "Acele et, geç kalacaksın!"

Ben iç çekip o gün için ayağa kalkarken o kapıdan dışarı fırladı. Giyindim , sonra bir gece önce Frank için aldığım tabloya uzanmadan önce saçımı geri çektim . Eve geldiğinde ona sürpriz olsun diye onu giriş yolunun yanına asmayı planladım.

"Günaydın," dedi merdivenlerin dibine geldiğimde beni şaşırtarak.

"Frank," dedim şaşıracak. "Ofise gitmek için çoktan ayrıldığını sanıyordum."

"Sabah izinliyim," dedi kanepeden, kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Eloise, bence konuşmalıyız."

"Ah, tamam," dedim neşeyle, ona tabloyu göstermek için can atarak. "Ama önce sana bir sürprizim var." Yanına oturdum, tabloyu görmesi için sehpanın üzerine koydum ama gözleri ileriye kaymadan önce buna pek dikkat etmedi.

"Geçenlerde eski elbiselerimden birkaçını gönderdim," diye devam ettim. "Her neyse, dün gece sanat yürüyüşünden senin için aldım. Bana Val'i ve biraz da bizim evimizi hatırlattı. Benzerliği görüyor musunuz? Sevdin mi? Onu oraya asabileceğimizi düşündüm, e- "

"Eloise," dedi, "dün gece tam olarak neredeydin?"

sanat yürüyüşünü zaten biliyorsun . Sana söylemiştim."

Bir gölge yüzünü kapladı; İfadesini çıkaramadım. "Neden bana *gerçekten ne yaptığını söylemiyorsun* ."

"Frank, ne demek istiyorsun?"

Bana bir manila dosyası verdi. "İçine bakmak."

Şaşırdım, fotoğraf yığınının çıkardım. En üstte, Peter ve benim, dün gece kaldırımda konuşurken yakın plan çekimimiz vardı. Bakışlarımı başka yöne çevirdim ama Frank çenemi tuttu ve bakışlarımı geri çekmeye zorladı.

"Onlara bak," diye talep etti.

Emlak satışlarını ziyaret ettiğim bölgelerdeki evlere girip çıkarken çekilmiş diğer fotoğraflarıma -bazıları aylar öncesinden- göz atarak itaat ettim. "Frank, bu çok saçma." Sonunda kalbim göğsümde atarken dedim. "Alışveriş yaparken beni takip mi ettin?"

"Yalnızca bir sorum var Eloise," dedi, gözleri küçümsemeyele doldu. "Beni kandırabileceğini mi sandın? *Gerçekten öğrenemeyeceğimi mi düşündün?*"

"Frank," diye bağırdım. "Aklını kaybetmişsin."

"Aklımı kaybettim?" O güldü. "Geceleri şehirde dolaşıp romantik karşılaşmalar yaşayan ben değilim."

"Romantik karşılaşmalar mı?" başımı salladım. "Sanat yürüyüşündeydim, Frank."

Yığındaki Peter'ın bir fotoğrafına uzandı. "Sergi A."

"Ciddi olamazsın," diye bağırdım. "Onu tanımıyorum bile!"

Gülümseyerek bir kağıt parçasını kucağıma fırlattı. "Öyleyse neden bunu çantanda buldum?"

Peter'ın o gün Val ile sahilde arabama bıraktığı nota bakarak nefesim kesildi. "*Sen çantamdan mı geçti?*"

"Ne söyleyeceksen söyle, ama gerçekler bende; özel dedektifim her şeyi doğruladı. Fotoğraflardaki adam, çantanda sakladığın notu sana yazan adamla aynı adam. Bütün kanıtlara sahibim."

"Eh, 'kanıt' yanlış," dedim. "Fotoğraflar hiçbir şey göstermiyor çünkü görülecek bir şey yok! Frank, Tanrı aşkına, bunu neden yapıyorsun?"

"Soruları soran benim, Eloise."

"Demek beni sorguluyorsun."

"Gerçeği sunuyorum."

"Hayır değilsin," dedim. "Her zaman olduğu gibi kendi anlatısını yaratıyorsun. Dün gece kesinlikle yanlış bir şey yapmadım. Ve zeki dedektifinizin çektiği diğer fotoğraflar emlak satışlarındandı. Bunun benim için bir hobi olduğunu biliyorsun!"

Kendimi köşeye sıkıştırılmış, seçeneklerin dışında hissettim ama Frank yılmadı. Artık kontrol ondaydı ve bir şeyleri değiştirecek hiçbir şey söyleyemezdim.

Bak, çenen titriyor, dedi. "Korktun değil mi?"

Haklıydı. Bu soruşturmanın nereye gideceğinden korkuyordum . Frank patlamıştı, rotasından tamamen sapmıştı ve ben onu tekrar raya çekmeye çalışıyordum.

"Gazete listeleri, bu emlak satışlarının her birinin tarihlerini ve adreslerini teyit edecek," dedim. "Pi'nize gidip onları eşleştirmesini söyleyin. Bu doğruyu söylediğimi kanıtlayacak."

"Karanlıkta bir adama yakın dururken çekilmiş bir fotoğrafın var," diye karşı çıktı. "İhtiyacım olan tek kanıt bu."

"Frank!" Ağladım. "Bu saçmalıkları durdur!"

"Eloise, konuşman gereken tek saçmalık, kendi bencil uğraşlarına aileden daha fazla öncelik vermen."

İşte yine oraya gitti, kendi hikayesini yarattı - inanmak istediği hikaye. Ne söylediğimin bir önemi yoktu ama yine de kendimi savundum. "Ailenin benim için her şey demek olduğunu biliyorsun!"

Sözlerimi duymuyor gibiydi. "Eloise, bavul toplamaya başlamanı öneririm. O dolabınızda neler biriktirdiğinizi Tanrı bilir."

vazolara ve mücevherlere kadar özenle seçilmiş tüm hazinelerimi düşündüm . Hepsini nasıl toparlayabilirdim ve nereye gideceğimi düşündü?

"Ben gitmiyorum, Frank."

Bunu olması gerekenden daha da zorlaştırmayalım, dedi, yüzü bir an için yumuşadı. "Dinle, bunun ikimiz için de çok zor olduğunu biliyorum. İkimiz de biraz yer kullanabiliriz." Bana para dolu kalın bir zarf uzattı. "Neden hep bahsettiğin o Londra gezisine çıkmıyorsun - eve git . ve bir süre arkadaşın Millie'yi ziyaret et. Zamanla bunların hepsini çözeceğiz."

Yorgun yüzünü, yıllar önce Londra'da tanıştığım adamın herhangi bir parçasını aradım. Gençliği çoktan ortadan kaybolmuştu, ama tam olarak ne zaman değiştiğini, gerçekten değiştiğini hatırlayamadım. Kırılğan bağlantımız, bahar sonu güneşinin altında nergislerin yaptığı gibi kurumuş gibiydi.

"Lütfen toplanın. Hazır olduğunda sana bir taksi çağıracağım."

Ne diyeceğimi ya da yapacağımı bilmiyordum. Ama Frank'in dediği gibi yapmaktan başka seçeneğim olmadığını biliyordum - bunu iliklerime kadar biliyordum. Kocam bir yabancıya dönüşmüş olabilir ama ben onu hâlâ iyi tanıyordum. Kararını verdiğinde, nihaiydi.

Sanki bacaklarım tuğladan yapılmış gibi basamakları birer birer çıktım. Sonunda yatak odama ulaştığımda, nereden başlayacağımı bilemeden dolaba göz attım. Santa Monica'ya iki bavulla gelmem ve aynı valizlerle ayrılıyor olmam ironik ve üzücüydü.

Düzinelerce havasız kokteyl partisinde giydiğim elbiseleri iterek geçtim ve bunun yerine kitaplarımı gözden geçirerek, tabii ki *Son Kış da dahil olmak üzere temel şeyleri topladım* . Mücevher çantama ve Frank nefret etse de aşık olduğum bir Fransız kırsalının küçük bir tablosuna uzandım. Diğer kitaplarımın ve değerli buluntularımın çoğunu bırakmak bana acı verdi ama başka seçeneğim yoktu. *Geri geleceğim*, dedim kendi kendime. Bu sadece bir... *molaydı* . Frank kendine gelirdi. Her zaman, zamanında yaptı.

Elimi yatak örtümde gezdirdim ve banyo dolaplarıma göz atarak ihtiyaçları seçtim ve kalanını bıraktım - ekstra bir şişe parfümüm de dahil. Boynumu son kez püskürttüm, sonra Valentina'nın bulması için geri koydum .

Onun geleceğini düşündüğümde kalbim resmen patladı annesini bulmak için okuldan eve gitti. Onu daha sonra arar ve kısa bir yolculuğa çıkmaya karar verdiğimi ve o farkına varmadan geri döneceğimi söyledim.

Çantalarımın fermuarını çektim ve iki büyük valizi de aşağıya çektim - her biri kitap ağırlığından çok ağırdı. Frank bir taksi çağırdı, sonra nihayet sesimi bulana kadar birkaç dakika sessizce oturdum.

"Lütfen Frank, biraz mantıklı konuşabilir miyiz?" diye yalvardım. "Bu anlamlı değil. Kızımı öylece bırakamam. Frank, ben- "

"Eloise, söylenecek başka bir şey yok. İkimizin de zamana ihtiyacı var."

Soğuk bakışları bir şekilde yumuşadı ama sözlerine bir anlam veremedim. "Zaman" ile ne demek istedi?

"Sen benim California gülüm, her şeyimdin," diye devam etti. "Ama bilmeliydim ki bir çiçek yabancı toprakta yetişemez. Kalbin Londra'da ve ait olduğun yer orası." Bir gözyaşını sildi.

"Frank," diye bağırdım. "Ben ona aitim - sen ve Val!"

Bana başka bir zarf uzattı.

"Bu nedir?"

"Londra'ya bir uçak bileti. Uçağınız saat birde kalkıyor."

Başımı salladım, şok içinde. "Frank, ne yapıyorsun?"

"Eve git. Acele etmeyin. Bunu çözeceğiz."

Kapı zili omurgamı ürpertti. "Taksi burada," dedi sakince kapıya doğru yürürken.

"Frank..."

Uzaklara baktı. "Lütfen Eloise. Gitmek. Her zaman istediğin şey buydu. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Çıglık atmak, Frank'e yalvarmak istiyordum - o taksiye binmek dışında her şeyi istiyordum ama faydasızdı. uyuşuk yürüdüm sürücünün sarı bir taksinin yanına yaslandığı sokağa. Kaldırımdaki bir sigarayı söndürdü, sanki bu günlük bir olaymış, bir ailenin yok oluşuymuş gibi ayağıyla gelişigüzel bir şekilde parçaladı.

Frank, şoför çantalarımı bagaja yüklerken kaldırımdan izledi, sonra eve giden patikada yürüyüp içeride kayboldu.

Val beni duyamadı, ama fısıldayarak veda ettim. Kendime geri döneceğimi söyledim. *Elbette yapacağım* ve bir gün anlaması için dua ettim. "Sana her gün yazacağım sevgilim, eve dönene kadar."

Şoför motoru çalıştırıp bana baktığında başım dönüyordu. "Nereye hanımefendi?"

Frank sonunda bana özgürlük teklif etmişti, ama ne pahasına? Babası ve ben farklılıklarımızı çözene kadar hayatımın aşkını e- Va l- California'da bırakmak mı? Ya yapmasaydık? Bu onun için ne anlama geliyor? Hepsinin trajedisi ve belki de hayatımın teması buydu. Bir şeye sahip olabilirim, ama diğerine sahip olamam.

Taksi amaçsızca ilerlerken, derin bir nefes alarak bir gözyaşımı sildim. Yıllar önce kalbimin bir parçasını Londra'da bırakmışım ve burada Amerika'da bir parça daha bırakıyor olacaktım. Ondan sonra çok az şeyim kaldı. Bir parçamı geri almanın zamanı gelmişti. Evet, Frank'in ısrar ettiği gibi giderdim ama Val için geri dönerdim .

"Bayan," diye sordu şoför, bu sefer daha sabırsızca. "Bugün nereye gidiyorsun?"

"Beni havaalanına götür," dedim sonunda kendimi toparlayarak.
"Eve gidiyorum."

C H A P T E R

2 7

Valentina

Sonraki gün

Percy'yi kollarıma alıp kabarık kafasına bir öpücük kondurmadan önce MİLLİE VE LİZA'YA NEŞEYLE, "GÜNAYDIN," DİYORUM .

Liza, çiçek siparişi veren bir müşteri ve hasta bir arkadaş için Jane Austen için telaşla hazırladığı gül aranjmanından başını kaldırarak, "Birinin havası iyi," diyor - mükemmel bir eşleşme.

Gülümseyerek buketini inceliyorum. Bir amatör için, Liza aslında çiçek tasarımımda oldukça doğal.

"Daniel dün gece geldi."

Başka bir güle uzanıyor. "Ve?"

"Ve, bu... güzeldi."

"Oww, senin adına sevindim. Gerçekten öyleyim, Val." Düzenlemesine bakarken burnunu buruşturuyor. "Sana dün gece yaşadığım kahrolası korkunç randevudan bahsetmeyeceğim bile."

"Üzgünüm, ben- "

Olma, dedi Liza omuz silkerek. "Bu bir nevi hayatımın hikayesi." Gül vazosuna dönüyor, sonra bir okalıptüs dalına uzanıyor. "Gerçek aşk başkaları için var olabilir ama benim için değil."

"Annem burada olsaydı, sana neşelenmeni ve karamsar olmayı bırakmanı söylerdi. Neşelen, Charlie."

Liza iç çekiyor.

"Babam yanında olmasa bile gerçek aşka inanıyordu. Çocukken bile, kalbinin gerçek ya da hayali birini ya da bir şeyi özlediğini hissedebiliyordum . Sanki...Bilmiyorum...bir rüyada kaybolmuş gibiydi, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Sanırım hep merak etmişimdir ben f- "

Adı Edward'dı, dedi Millie tezgahın arkasından boğazını temizleyerek.

Liza ve ben kafamız karışmış halde arkamızı dönüyoruz.

"Annenin sevdiği adam. Onu gördüğü andan itibaren onun için tepetaklak oldu. "

Annemle babamın evliliğinin pek hikaye kitabı çeşitliliği olmadığını her zaman bilsem de, sanırım bir parçam yanıldığımı, farklılıklarına rağmen belki de birbirlerini çok sevdiklerini ummuştum. Kulağa ne kadar tuhaf gelse de, aşkla yoğrulmuş bir birliktelikten geldiğime inanmak bana bir tür rahatlık, hatta güvenlik verdi. Ama şimdi gerçeği, kurgusal bir rahatlık duygusundan daha çok istiyorum, bu yüzden Millie'nin devam etmesini bekleyen boğazımda bir yumru ile dinliyorum.

"Birlikte fazla zamanları olmadı" diyor. "Ama onlar Eloise'in hayatının en güzel günleriydi."

"Nasıl buluştular?"

"Royal Automobile Club'da, St. James'deki Pall Mall'da."

Zamanın durduğunu hissediyorum. *Burayı biliyorum ama neden?*

"Bekle," diyorum. "Kraliyet Otomobil Kulübü. Daniel beni oraya yemeğe götürüyor... bu gece!" duraklıyorum, Annemin kalbinin sonsuza kadar değiştiği yeri ziyaret etmek üzere olduğum gerçeğini düşünürsek.

hatıralar kalbinin bir sayfasından alınmış gibiydi . "Hiç daha ince kumaş görmemiştim." Duraklıyor. "Şeytani derecede yakışıklıydı ve sıcaktı - içeri girdiklerinde tüm odanın dikkatini çekmenin bir yolunu bulabilen insanlardan biriydi. " Kendi kendine gülümsüyor. "Annen bu özelliği paylaştı."

"Peki ne oldu? Neden işe yaramadı?"

"Val, annenin hikayesinin bu kısmı seni şaşırtabilir, hatta şok edebilir."

Millie ilerlerken dikkatle başımı salladım. "En trajik zamanlamanın kurbanı oldular. Edward ona aşkını itiraf ettiğinde artık çok geçti. Babanla birlikte bir bebek bekliyordu ."

Ağır bir kalple noktaları çabucak birleştiriyorum. Annemin taşıdığı bu çocuk elbette ben değildim, daha çok, ben doğmadan çok önce geçmiş olması gereken bir kardeşti. "Yani o..." kelimeleri zar zor söyleyebiliyorum.

Bebegi kaybetti, evet, diye devam ediyor Millie. "Ve bu onun zaten kırılmış olan kalbini paramparça etti ve anne -babanızın her ikisi üzerinde de muazzam bir yük oluşturdu."

İşte annemin tüm o yıllar boyunca kalbinin en derin katmanlarında sakladığı gerçek buradaydı. *Yanlıı adamla* evlendiğı için mutsuzdu .

"Öyleyse neden eve gidip gerçekten sevdiği adamı bulmadı?" diye sordum.

"O zamana kadar çok geçti. Başka biriyle evlenmişti ve evlenmemiş olsa bile Eloise Fran k'ı asla bırakamazdı... Yaşadıklarından sonra değil. Sadakat damarlarında yoğun bir şekilde akıyordu. En iyi olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Ama büyük bir bedelle geldi - onun mutluluğu ." İç çekiyor. "Ama sonra sen geldin ve tatlım, onun tüm dünyasını aydınlattın."

Düşünceyi kafamda çeviriyorum, dünyanın bir an için değiştiğini hissederek. Eğer diğer erkeği seçmiş olsaydı -Edwar d- huzurlu olurdu ve ben...

Millie elini omzuma koydu. "Üzgünüm. Bunu duymanın çok zor olduğunu biliyorum ama sen de içindeki güzelliği görmüyor musun?"

başımı sallıyorum. Hangi güzellik? Sadece acı gördüm.

"Sen, canım, annenin en büyük aşkıydın."

Millie'nin sözlerinin ciddiyetini alarak sırtımı tezgahın kenarına yasladım. Ona inanmak istiyorum ama mücadele ediyorum. "Bu doğruysa, bana şunu söyle: En çok sevdiğin kişiden nasıl ayrılırsın?"

Millie konuşmak için ağzını açıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor çünkü belki bir açıklama yok ya da belki hikayede bana anlatmadığı daha çok şey var.

salladım , her şeye bir anlam verebilmeyi, annemin burada olup da bana bir şeyler söylemesini , hayatımdan aniden ayrılmasını haklı çıkarabilecek herhangi bir şey söylemesini diledim . Bana ihtiyacım olan cevapları veremezse, sevdiği bu adam verebilir mi?

"Millie,...Edward...hala Londra'da mı? Buraya geri taşındığında yeniden bağlantı kurdular mı?"

"Evet ve hayır. Londra'da, ama korkarım bu şansları hiç olmadı. O zamana kadar evli ve bir aile babasıydı." Gözleri uzaklara bakıyor. "Bu bir seçenek değildi."

Elimi tutan adam hakkında daha fazla bilgi için can atarak başımı salladım. annemin kalbi. "Sanırım bana söylediklerinin dışında nasıl biriydi?"

"Pekala," diye başlıyor. "Başarılı bir iş adamı ve özverili bir baba olduğunu biliyorum. Eloise babanla California'ya taşındıktan yıllar sonra, bir keresinde onu Regent's Park'ta çocuk arabasını iterken görmüştüm." Kendi kendine gülümsüyor. "Eloise bana omzunda olan... ilginç bir dövmeden bahsetti."

"Bir dövme?"

"Bir kemanın."

Başımı sağa eğiyorum. "O oynadı mı?"

Millie başını sallar. "Aslında oldukça zekice. Annen, 'kulağında her zaman müzik olsun' diye dövme yaptırdığını söyledi."

-

"ORADA MI TAKILIYORSUN, bebek?" Birlikte benim daireme çıkarken Liza soruyor.

"Evet sanırım. Sadece... Alınacak çok şey var." Kanepeye gömülüyorum ve yanıma kayıyor.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor. "Üzgünüm. Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, yirmi üç yaşındayken, annemin ilkokuldan öğretmenlerimden biriyle on yıllık bir ilişkisi olduğunu öğrendim. Bay Hartley. Bir anlam veremedim. Yani adam masasında burun kıllarını keserdi."

Güldüm.

"Cidden, zanaat kutusundaki makası kullanır ve oraya girerdi. Çok iğrençti. Bugüne kadar annemin onda ne bulduğunu bilmiyorum." Gülümsüyor ama ifadesi tekrar ciddileşiyor. "Dinle Val, Edward hakkında Millie'nin söylemediği bir şey daha var çünkü o... bilmiyor."

"Ne demek istedin?"

Liza derin bir nefes alır. "Eloise ölmeden önce... onu birkaç kez ziyaret etti. Tam burada."

"Yok canım? Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü onu merdivenlerden inip çıktığını gördüm. Onu paket servisi olan restorani getirdi, çiçekler - onu parka bile taşıdı." Yüzümü arıyor. "Bir gün onu kontrol etmeye geldiğimde bana adının Edward olduğunu ve onunla bir ömür önce tanıştığını söyledi. Çok mutlu görünüyordu."

"Liza, neden bana söylemedin?"

"Üzgünüm," diyor. "Senden bir şey saklamaya çalışmıyordum, sadece... seni üzmemek istemedim."

Başımla onayladım. Ama annem bunu neden Millie'den sakladı? Garip görünüyor. Onlar en iyi arkadaşlardı."

Liza omuz silkiyor. "Söyleyemem. Sadece Eloise'in benden sırrını saklamamı istediğini biliyorum ve ben de yaptım. O ölmeden önce birlikte pek vakitleri yoktu ama o her gün buradaydı. Millie onun tanımında haklı. O harika bir adam."

"Onunla tanışmam gerek," diyorum. "Bana yardım eder misiniz?"

"Keşke yapabilseydim" diyor. "Ama nerede yaşadığını, hatta soyadını bile bilmiyorum."

"Millie'ye soracağım."

"Yapabilirsin," diye yanıtlıyor Liza. "Ama annen birlikte geçirdikleri son günleri bilmesini istemiyorsa, belki de bu en iyi fikir değildir. Demek istediğim, çok önemli bir şey değilse neden en yakın arkadaşından bu kadar anıtsal bir şeyi saklasın ki?"

Dinle, Millie'ye yeniden bir araya geldiklerini söylemeyeceğim ama onu bulmama yardım edip edemeyeceğini görmek isterim. Soyadını bildiği kesin."

Liza omuz silkiyor. "Belki yapar, belki yapmaz. Millie bir- "

Gülmeden önce ikimiz de aynı ağızdan "Tırmanması zor dağ" diyoruz.

"Arkadaşım, kiracım olduğun için çok mutluyum," diyorum ona. "Daha iyisini umamazdım."

O gülümser. "Öyleyse, bana bu büyük geceni anlat."

Daniel ile saat yedide Royal Automobile Club'da buluşacağım. Onun ve kız arkadaşının eski bir arkadaşı olan başka bir çift size katılıyor."

Ooh la la, dedi Liza. "Çifte randevu! Bu gece kesinlikle en iyi elbiseni ve annenin kolyelerinden birini giymelisin."

"Ne ayakkabısı?" Diyorum.

"Siyah Louboutinlerimi al."

"Bilmiyorum," diyorum. "Stilettolar beni endişelendiriyor."

"Kişisel asistana güvenin," diye beni temin ediyor. "Kraliyet Otomobil Kulübü, stiletto tarzında bir yer - göreceksin."

TAKSİ ŞOFÖRÜ beni Daniel'in beklediği Kraliyet Otomobil Kulübü'nün muhteşem görünümlü girişine bırakmadan önce Downing Caddesi 10'u işaret ediyor.

"Beş dakika erken geleceğini biliyordum," diyor ve beni şaşırtıcı bir şekilde şimdiden doğal hissettiren hızlı bir öpücükle selamlıyor. "Bu gece kesinlikle büyüleyici görünüyorsun."

Büyüleyici görünüyorsam , özel dikim mavi takım elbisesi ve desenli kravatıyla *göz alıcı görünüyor*. Kemer, mokasenlerinin rengini mükemmel bir şekilde tamamlıyor ve ona bu kadar keskin giyinmeyi öğreten kadını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Elimi tuttu ve beni tepesinde devasa bir kristal avize bulunan büyük bir fuayeye götürdü. Liza haklıydı. Buradaki kadınlar kusursuz giyinirler; Stilettolar iyi bir seçimdi - ayaklarımı yanlış yerlere sıkıştırırsalar bile.

Kulüp hem yabancı, hem de aile - sanki bir keresinde rüyamda görmüşüm ya da belki annemin uyku vakti hikayelerinden birinde.

Paltolarımızı kontrol ediyoruz, sonra yemek odasına giden merdivenlerden yukarı çıkıyoruz, burada ev sahibi bize misafirlerimizin geldiğini ve masada beklediklerini bildiriyor. İki menü seçiyor ve bizi odanın karşı tarafına götürüyor. Her yerde şık görünümlü çiftler, kulağa önemli gelen bir sohbete giriyor ve tam olarak tutulan çatal bıçaklardan, zarif ısırıklardan ve aşırı miktarda çiğnemediği oluşan ağırbaşlı ve özel İngiliz tarzında akşam yemeği yiyorlar.

Geniş yemek odasında yolumuza devam ederken, Daniel elini benimkilerden bıraktı ve uzaktaki bir masada oturan bir çifte el salladı. Ödünç ayakkabılarla biraz sendeleyerek, topuklarımdan biri halıya takıldığında aniden dengemi kaybedip dengemi bir kaosa sürükledim.

Çılgınca Daniel'in koluna uzanıyorum ama o elimde değil ki o anda devrilmeye başladım. Kollarım kaçınılmaz düşüşü kırmak için sallanıyor ve bu sırada yakındaki bir masanın kenarını sıyrıyorum, kubbeli bir yemek tabağını ve şansıma, ayrıca taze mantarsız bir kırmızı şarap şişesini deviriyorum.

Şimdi şarap ve yiyecek parçalarıyla kaplı halı kaplı zemine indiğimde bir çığlık sesi geliyor. Başboş bir patates, birinin ayağının yanında durduğu bir masanın altında yuvarlanıyor. Yukarıya baktığımda, oda dayanılmaz derecede sessizdi. Görünüşe göre her göz *benim üzerimde* .

"Val, iyi misin?" Daniel yanıma diz çökerek sordu. Ayağa kalkmama yardım etti ve ben biraz sallanarak dengemi yeniden buldum.

"İyiym," dedim çabucak, siyah olduğu için şükrederek, elbisemden bilinmeyen bir sos sıçratarak.

Fısıltı başlar, ardından bol kahkahalar gelir. Akşam yemeğini az önce yok ettiğim masadan ve pisliği temizlemek için görevlendirilen garsonlardan özür dilerim.

Daniel elimi tutarak, "Eh," dedi, "kesinlikle nasıl girileceğini biliyorsun."

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum. "Tamamen rezil oldum."

"Olma," diye yanıtlıyor. "Tam bir sonraki farkında olmayan kurbanlarına geçer geçmez tüm bunları unutacaklar." Çok gürültülü ve talihsiz, floresan sarı bir elbise giymiş yemek odasına yeni giren bir kadını işaret ediyor. Boyunların lejyonları, zavallı ruhun odada dolaştığını, yanından geçerken dillerini salladığını izlemek için zorlanıyor.

Gördün mü, diye fısıldıyor Daniel bilmiş bir gülümsemeyle. "Seni çoktan unuttular."

Masamıza geldiğimizde Daniel'in arkadaşlarını tanıdığımda şaşıyorum, aslında *onları zaten tanıyorum* . "Erik!"

"Val?" Eric, Daniel'e döndü. "Sanırım senin Valentina'nın *bu* Valentina olduğuna dair not almadım."

Daniel de aynı derecede şaşıır. "Anladığım kadarıyla birbirinizi tanıyorsunuz?"

Valentina demeyi tercih etsem de yapıyoruz, *dedim oyuna katılarak*.

, "Gerçekten, evet, ben ... Yani, Tek ve Tek Valentina'yı biliyoruz," diye açıklıyor . "Kitapçıdan."

"Eric geçen gece bizim bağış toplama etkinliğimizdeydi," dedim hatıraya gülümseyerek.

Daniel, "Keşke orada olabilseydim" diye ekliyor. " Ben- "

Bu arada Eric, diye ekledim, cömertliğin ve bana o kitapları nasıl bıraktığın için teşekkür etmek istiyordum. Benim için ne kadar önemli olduğunu size anlatamam."

Zevk bana aitti, dedi Eric. "Harika bir geceydi, değil mi?"

"Gerçekten öyleydi."

Daniel ve Fiona birbirlerine baktılar ve konuşmayı daha ortak alanlara yönlendirmemiz gerektiği hissine kapılıyorum. Ama ben konuşmadan Fiona konuşuyor.

"Umarım incinmemişsindir," diyor. "Bu oldukça kötü bir düşüştü."

"İğrenç ve utanç verici" diyorum, utanç anımı hissederek. "Ama gerçekten, ben iyiyim."

Dalgalı saçlarından bir tutam sol gözünün üzerine düşerken Eric gülümsüyor. "Seni tebrik etmek istiyorum," diyor, "tüm zamanların en destansı girişlerinden birini sahnelediğin için."

Buna epik diyebilir miyim bilmiyorum, dedim sırtarak.

"Yani, sence bunu *Guinness Dünya Rekortarı* kitabına sokabilir miyiz?" Odaya alaycı bir bakış atıyor. "Bana birinin videoya aldığını söyle."

Aynı anda irkilirken gülüyorum. "Lütfen, Tanrım, hayır."

Daniel ve bana bir kadeh şarap dolduruyor. Daniel'e dönerek gülümseyerek, Ciddiyim, dedi. " *Bir ve Tek* Valentina hakkında bu kadar harika olan ne biliyor musun ?"

"Akıllı, güzel ve bağımsız bir işletme sahibi olmasının yanı sıra mı demek istiyorsun?"

"Dur, şimdiden yüzüm kızarıyor," diyorum. "Daha da kötüleştiriyorsun."

Kendi kendine gülebilmesi, diye devam ediyor Eric. "Pek çok insan yapamaz."

Uzun siyah elbisesi içinde her zamankinden daha güzel görünen Fiona, menüyü incelemek için burnundaki siyah çerçevesi gözlükleri ayarlarken bizim şakalaşmamıza ilgisiz görünüyor. Saniyeler sonra,

sanki hiçbir şey hoşuna gitmiyormuş gibi içini çekerek masaya bıraktı.

Sevgilim, dedi Eric'e dönerek. "Bir güvercin olup garsonumuzu bulabilir misin? Glutensiz seçenekleri olup olmadığını görmem gerekiyor. " Asık surat yapıyor. "Korkarım bu menüde yiyebileceğim hiçbir şey yok."

Yemek odasında zikzaklar çizmeden önce peçetesini sandalyenin üzerine koyarak görev bilinciyle başını salladı.

Daniel, Fiona'ya döndü. "Sizi ikinizi görmek gerçekten çok güzel. Çok uzun zaman oldu."

"Çok uzun zaman oldu!" diye bağılıyor, kolunu sıkıyor. "Ve şimdi hayatında bu sevimli yaratık var."

"Gerçekten harika bir tesadüf" diyor.

Tekrar çifte randevuya çıkabilmemiz ne kadar harika !"

Daniel'in koluna giren en son kadını hemen merak ediyorum, tabii ki sormuyorum. Bunun yerine, Fiona'nın bize Eric'in dairesini yeniden şekillendirme planlarını ayrıntılı bir şekilde anlatırken dinliyorum, o da "standartlarına" ulaştığında taşınmayı planlıyor. "Erkeklerin kaliteli banyo aydınlatmasının önemi hakkında hiçbir fikri yok," diyor Eric sandalyesine geri kayarken gülümseyerek. "Valentina, tabii ki *anladın* ."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen başımla onayladım. Işık bir ışık değil midir?

"Eric, en çok bu korkunç fikstürlere sahip. övünmeyen ampuller" diyor. "Her neyse, yapmayacaklar. Her şeyi değiştiriyorum."

Bu harika, dedi Daniel. Tamamen habersiz mi, yoksa onu benim kadar korkunç mu buluyor bilmiyorum, ama ikincisini umuyorum. "Eminim onun yeri bir kadının dokunuşunu kullanabilir."

Eric, Fiona'ya yeni bir menü verir - muhtemelen özel *bir menü* . Teşekkür ederim aşkım, dedi kirpiklerini savurarak.

"Yani," diye devam ediyor Daniel. "Val'i tam olarak nereden tanıyorsun?"

"Eh, Kitap Bahçesi benim en sevdiğim kitapçı tabii ki."

Fiona, Daniel'e bilmiş bir bakış attı. "Eric'i ve kitapçılarını bilirsin."

O gülüyor. "Annem beni çocukken dükkâna getirdi ve Valentina'nın rahmetli annesi Eloise en büyüğü sesli okumaları yönetti." Duruyor, bana bakıyor. "Amerika'da buna 'hikaye zamanı' diyorsunuz sanırım?"

"Doğru," diyorum başımı sallayarak.

"Tabii ki sevdim," diye devam ediyor Eric. "Ama bence annemin asıl amacı kendine bir saat geçirmektir."

Güldüm. "Eh, bunun her annenin rüyası olduğuna oldukça eminim, değil mi?" Daniel'in gözünü yakaladım ve bana gülümseyerek karşılık verdi.

"Gerçekten," diyor Eric.

Aklım bir zaman savaşına saplandı - annemin hayatında benim bilmediğim ama Eric'in olduğu bir kısma aşırı derecede odaklanmış durumda. Onun kitapçısında çocuk olmak nasıldı? Halının üzerine oturup onun okumasını dinlemek nasıldı? Eric'i bir erkek çocuk olarak ve annemi Millie'nin şimdi yaptığı gibi mağazanın tezgahında durduğunu hayal ediyorum.

"Pekala," diye ekliyor, "annen benim gelişim yıllarımda olağanüstü bir fikstüdü. O- " _

"Sesleri yap," diyoruz ikimiz de bir ağızdan.

Gülüyorum. "Onun gibi bir hikaye okuyabilen kimse yoktu."

"O... harikalardan biriydi."

"O idi." Daniel elini masanın altında benimkinin üzerine koyduğunda azalan bir duygu sancısı hissediyorum.

Affedersiniz efendim, dedi Fiona yakındaki bir garsona el sallayarak. "Sayın!" Dikkatini çektiğinde, menüsünü işaret ediyor. "Bunların glütensiz seçimler olduğunu görüyorum, ancak burada *vegan bir şey bulamıyorum*."

"Üzgünüm hanımefendi," dedi biraz gergin bir şekilde. "Ben... Şefle konuşabilirim hanımefendi."

"Hayır," diyor, sanki çile çok yorucuymuş gibi içini çekerek. "Şefe bana bir tabak *haşlanmış* sebze getirmesini söyle, olur mu, lütfen?"

Buğulanmış, ızgara değil. Tereyağı yok. Sadece hafif tuzlu. Deniz tuzu. Yanında da zeytinyağı." Parmağını tutar. *"Ekstra bakire . "*

"Evet, hanımefendi," diye yanıtlıyor başını sallayarak.

Eric garsona özür dilercesine, "Midesi hassas," dedi. "Ekstra dikkatiniz için teşekkür ederiz."

Geri kalan siparişlerimizi aldıktan sonra, Eric kadehlerimizi dolduruyor. Önce bana, sonra Daniel'e bakarak, "Bize nasıl tanıştığınızı anlatın," dedi.

Daniel elimi masanın altından sıktı ve ona sinsi bir şekilde gülümsedim.

Bir çocukluk arkadaşım bize tuzak kurdu, dedi çabucak. Kafam karışmış ifademi fark etti ama yüzü bana onunla oynamamı söylüyor. "Ve doğal olarak Valentina, çekiciliğime ve sağlam görünümüme karşı koyamadı."

"Evet, bu," diyorum duruma ayak uydurarak. "Ama edebî bir gizem yüzünden tanıştığınızı söyleyebilirsiniz."

Eric tek kaşını kaldırıyor. "Daniel, şu çekim programınız varken okumak için gerçekten vaktiniz var mı?"

"Elimden geldiğince" diyor. "Valentina ve benim ortak noktamız var."

"Bekle, bu senin ikinci mi yoksa üçüncü randevun mu?" diye sordu Fiona, birden konuşmaya ilgi duydu.

Üçüncüsü, dedi Daniel.

Fiona, Eric'e, Ne kadar sevimli olduklarına bak, dedi. Gözlem, bir puan kartındaki bir işareten daha az bir iltifat gibi geliyor, özel olmadığım bir konu hakkında bir yorum.

"İş nasıl gidiyor?" Daniel konuyu değiştirerek Eric'e sorar.

"Hala sızlanmaya devam ediyor," diye yanıtlıyor.

Daniel bana döndü. "Eric, *The Times* için köşe yazarı ."

"Ah," diyorum biraz şaşırarak. Café Flora'da öğle yemeği yerken, işi konusunda kararsızdı. Tek bildiğim bir gazetede çalıştığıydı. "Ne hakkında yazıyorsun?"

"Asıl soru, ne hakkında *yazmadığı* ?" Fiona gülerek ekliyor.

Eric başını salladı. "Sanırım benim bir general olduğumu söyleyebilirsin."

"Son zamanlarda yaptığın şu parça," diye devam ediyor Daniel, "Hollandalılar hakkında. Büyüleyiciydi."

"Evet," diyor. " Amsterdam gibi yoğun kentsel alanlarda bile perdelerini kapatmamalarını her zaman ilginç bulmuşumdur - bazılarının y'si bile yoktur."

başımı sallıyorum. "Yok canım?"

"Bu tam bir kültürel fenomen. Güneş batıyor ve bir akşam yürüyüşüne çıkabilirsiniz ve hepsi orada, herkesin görmesi için oturma odalarında oturuyorlar, televizyon izliyorlar ya da pasta yiyorlar ya da ne yapıyorlarsa onu yapıyorlar. İnanılmaz, gerçekten, kendilerini sergilemeye ne kadar istekliler, ne kadar utanmazlar. hayatlarının özel detaylarıdır." Omuz silkiyor. "Her neyse, burada Londra'da ne kadar özel ve kapalı olduğumuzla tam bir tezat oluşturuyor."

Eh, *ben* bu şekilde yaşayamam, dedi Fiona vurgulu bir şekilde. "Bir röntgencinin beni dışarıdan izlediği düşüncesi." O titriyor. "Hayır teşekkürler."

"Evet, neden böyle hissettiğini anlıyorum," diye ekledim, Eric'in çalışmasına bakmak için zihnime not ettim. "Ama bu kadar açık ve korkusuz yaşamak... Bilmiyorum, bunda biraz özgürleştirici bir şey var gibi."

Akşam yemeği gelir ve bir şişe şarap daha gelir. Daniel ve Eric üniversite günlerinden hikayeleri yeniden anlatıyorlar ve Fiona bizi iç tasarım çalışmaları hakkında bilgilendiriyor - görünüşe göre Kate Middleton yakın zamanda (bir saray asistanı aracılığıyla da olsa) sordu.

Saat dokuz buçukta Daniel, biz paltolarımızı almak için aşağı inmeden önce Eric'in ödeme teklifini reddederek faturayı hallediyor.

"Bir içki içelim mi?" Daniel tereddütle sorar.

Eric ağzını açıyor ama Fiona onu yumrukluyor. "Çok isterdik ama sabah erkenden bir konferans görüşmem var ve inanılmaz derecede hazırlıksızım. Yağmur çeki mi?"

Elbette, dedi Daniel.

"Bu gece çok eğlendik," diye devam ediyor. "Daniel, Valentina'ya bayılıyorum." Fiona bana hızlıca gülümsedi. "Bana söz ver, yakında tekrar bir araya geleceğiz."

Ayrırlırlarken benim adıma Daniel, "Elbette," dedi.

"Beni sinirlendiriyor," diye fısıldadım, onlar kulaklarımdan uzaktayken.

"Bir *aslanı* sinirlendirirdi."

"Ama Eric... harika."

"Sütunlarını okuyana kadar bekle," dedi başıyla onaylayarak. "İnanılmaz bir sesi var."

Merakla önüme bakıyorum, iki figürünün gecenin içinde kaybolmasını izliyorum. "Bana kimi hatırlatıyor?" diyorum, yüzünü yerleştirmeye çalışarak. Bütün akşam içimi kemirmişti. "Belki bir aktris?"

Evet, dedi Daniel beynini harap ederek. "Belki de *Mad Men'deki* kız ? Draper'ın karısı mı?"

"Evet, aynen! Ocak Jones!"

"Komik" diyor. "Eric'i üniversitedeki ilk yılımdan beri tanıyorum ve onu hiç onun gibi biriyle hayal etmemiştim."

Başımı salladım, ama özel olarak, Ocak Jones gibi görüldüğünüzde erkeklerin bir istisna yapmanın bir yolunu bulabileceklerini düşünün. "Bunca yıldır yakın mıydınız?"

"Aslında birkaç yıl öncesine kadar yeniden bağlantı kurmadık. Eski sevgilim Fiona'nın tasarım firmasında çalışıyordu."

Eski sevgilisinden ilk söz bu, bu yüzden çok dikkat ediyorum. "Sizinle çifte randevuya giden kişi mi?"

Başını salladı ve daha fazlasını açıklamasını bekliyorum. "Fiona alışmak biraz zaman alıyor," diye ekliyor. Ama o iyi bir insan ve Eric'i gerçekten seviyor. Birbirlerini dengelerler."

Bana daha çok Fiona *onu boğmuş gibi geldi* ama ben bu duyguyu kendime saklamaya karar verdim, bunun yerine Daniel'in eski sevgilisinin *onu dengeleyip dengelemediğini merak ettim* . Bir

zamanlar yang'ının yin'i miydi? Bir noktada, Nick benimdi ya da en azından ben öyle *sanıyordum* .

"Günün sonunda, sanırım mutluluğa dönüşüyor," diye devam ediyor bir sonraki bloğun etrafında dönerken —hedefsiz bir yürüyüş, en sevdiğim tür.

"Doğru," diyorum, gözünü yakalayarak. "Peki seni ne *mutlu eder* ?"

"Ah, görüşmeci şapkasını taktığını görüyorum."

"Şimdi sıra bende." dedim gülümseyerek.

"Tamam o zaman ben anlatırım. Beni mutlu eden şey... Eh, tembel Pazar sabahları, başlangıç olarak tercihen yatakta geçirilir." O sıradır. "Hayallerini paylaşmaktan korkmadığın biriyle gülmek." Kaldırımın ortasında durdu ve kollarını belime dolayıp beni yavaşça kendine doğru çekti. "Ve *bunun* gibi bir şey ."

C H A P T E R

2 8

Eloise

Londra, İngiltere

MİLLİE'Yİ ARADIM , o kadar çok ağladım ki sözlerimi zar zor anlayabildi. Bir şekilde beni sakinleştirmeyi başardı.

"Sadece uçağa bin," dedi. "Her şeyi birlikte çözeceğiz."

Atlantik'i ilk uçtuğumda genç bir gelin adayıydım. Ama bu sefer, evliliği çökmekte olan bir eşe sevgili kızı olmadan geri dönüyordum . Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ve histerime teslim olmakla kalmamıştım, içinde boğuluyordum.

The Last Winter'daki Cezanne gibi , karda tek başıma çıkmıştım. İkimiz de yorgunduk, inanılmaz derecede ağır kalpler vardı ama onun aksine ben dans edemedim. Sadece ağlayabilirdim.

Ve oh, uçuşun çoğunda ağladım. Heathrow'da Millie'nin kafasını kalabalığın arasından çıkardığını gördüğümde gözlerim kan

anağına dnmt. Sonsuz bir gün boyunca kavrulmu ve çılgınca bir çölde srnyormuum gibi hissettim; uzaktaki en iyi arkadaımın görüntüsü bir serap gibiydi.

Sanki hiçbir ŗey değimemi gibi bana el salladı. California'ya gitmemin üzerinden yirmi yıldan fazla bir süre geçti, gerçi ikimiz de her ŗeyin olduğunu biliyorduk.

Kollarımı ona dolarken çantamın omzumdan kayıp yere dmesine izin vererek Millie'nin yanına kotum. Ŗakaklarındaki gri bir dokunu dıında tamamen aynı görünüyordu. "Sonunda yanında olduğuma inanamıyorum," diye bağırdım baımı omzuna gömerek.

"Ŗimdi, ŗimdi," dedi bana uzun uzun bakarak. "Artık daha fazla göz yaı yok."

Ah, Millie, nereden balayacağımı bile bilmiyorum.

Bilge bir anne tavuk gibi baını salladı. "Her ŗeyi hallededeceğiz, merak etme. Ama önce antalarınızı alalım."

Bagaj almaya birlikte yürürken Millie merakla bana baktı.

"Bu ne?" diye sordum, mendili gözlerimin kenarlarına okayarak.

Farklı görünüyorsun, diye yanıtladı, vurgulanan saçlarımı, bileğimdeki geometrik Trifari bilezikleri inceleyerek. İfadesi ne bir eletiri ne de bir iltifattı, sadece bir gözlemdi. "Kaliforniya seninle yolunu buldu."

"Belki," dedim gözlerim tekrar onunkilerle buluarak. "Ama ben hala East End'deki aynı kızım. Ben her zaman olacağım."

Bavullarımı taıma bandından ekmeme yardım etti. "Bunlar giysilerle doldurulamaz," dedi. "ok ağırlar."

"Mill," dedim, "size ne bulduğumu göstermek için sabırsızlanıyorum."

-

Yaklaırken, hemen pastel mavisi ile çekilen Millie'nin apartman bloğuna taksinin ARKASINDAN BAKTIM. renk. East End'den Primrose Hill semtindeki sakin bir sokağa taınalı çok olmutu.

"Dairem birinci katta," dedi gururla. "Fazla değil - sadece iki yatak odası - ama hepsi benim."

Büyüleyici, dedim ona. Millie'nin özerkliğine imrenmeden edemedim ve yıllar önce Frank'i Kaliforniya'ya kadar takip etmeseydim hayatımın nasıl görüneceğini düşünmeye başladım.

Merdivenleri onun kapısına çıktık. Daire küçük olabilirdi ama yüksek tavanları ve yeni boyanmış sıvaları onu çok daha büyük hissettiriyordu.

"Bavullarınızı orada, pencerenin yanında bırakın," dedi. "Sana çay yapayım."

Havaalanından arabayla giderken, Millie'yi durumum hakkında bilgilendirmeyi başardım: yani, Frank'in suçlamaları ve gitmem konusundaki ısrarı.

Sakince dinlemişti, gözleri ara sıra büyüyordu. "Bir avukat bulmana yardım edeceğim," dedi. "Frank'in elinde bir şeyler olabileceğinden endişeleniyorum."

"Ne demek istedin?" Santa Monica'yı düşündüm, gözlerindeki o bakış. Millie haklı olabilir mi?

"Sadece dikkatli olman gerektiğini söylüyorum. Peşinde olduğu şey boşanmaysa, planı seni buraya getirmek olabilir."

olamayarak başımı salladım ama yine de bu beni korkuttu - özüme kadar.

"Birkaç meslektaşımı arayacağım," dedi. "ABD aile hukuku hakkında bilgisi olan biriyle konuşmanızı sağlayacağız. Anladığım kadarıyla, boşluklar ve teknik ayrıntılarla dolu olabilir."

"Teşekkürler," diye mırıldandım, ne olduğunu düşünemeyecek kadar yorgundum. Bahsettiği teknikler olabilir. Bunun yerine, dikkatimi pencereden aşağıdaki sokağa çevirdim, bisikletli bir kadın, gidonuna bağlı sepette taze çiçeklerle süzülerek geçti. Primrose Tepesi. Sanki beni neşelendirmeye cesaret ediyor gibiydi.

"Burası her zaman kitapçımızı açmayı umduğumuz yer," dedi gözlerinin içine dalgın bir bakış atarak. "Unutma?"

"Nasıl unutabilirim?"

Millie gülümser. "Belki bir gün biz ... "

Gözlerimde taze yaşlar olduğunu hissederek başımı salladım. Frank'in Val'i Londra'ya taşımama asla izin vermeyeceğini biliyordum. Kızımızı Amerikan toprağına sıkıca oturtmak için her fırsatta benimle savaşırdı.

Valentina'yı düşünmeden edemiyorum, dedim saatime bakarak. "Okuldan eve geldi ve... ben orada değildim. Millie, onu çok özledim."

"Yaptığını biliyorum," diye yanıtladı Millie, gözleri endişeyle ağrıyordu. "Şu anda çok fazla acı çekiyorsun. Sadece derin bir nefes al. Bunu bir gün arayacağız."

"O benim her şeyim," dedim güçlükle yutkunarak.

"Ve onun için savaşıacaksın. Sana yardım edeceğim." Güldü. "Şimdi neşelen, Charlie." Bu koşullarda bile en sevdiğim sözü duymak içimi ısıttı.

Yorgunluktan sakatlanarak Millie'nin kanepesinde uyuyakaldım. Bir buçuk saat sonra uyandığımda, Millie beni dışarı çıkmam için ikna etti. Köşedeki küçük bir kafede sandviç ısmarladık ve açık havadaki tentenin altındaki bir masada yedik. Sonrasında biraz yürüdük. Güneş gri bir bulutun arkasından yeni doğmuştu ve sıcaklığı yorgun gözlerime ve yaşlanmış yanaklarıma merhem olmuştu.

Millie, yoldan geçen çeşitli insanlara el salladı. Kaldırıma, fırını, marketi ve kendimi saatlerce şarap okuyarak ve şarap yudumlayarak geçirdiğimi hayal edebileceğim rahat bir yer gibi görünen bir bistroyu işaret etti.

Bir hırdavatçı dükkanının yanından geçtik, sonra bir sonraki köşede bir giyim butiğı - uygun bir köy. Kaliforniya'da son yirmi yılda sahip olduğumdan daha fazla evimde hissettim.

"Bana yerel kitapçıyı göster" dedim.

Millie başını salladı. "Bir tane yok. Buna inanabiliyor musun?"

İleride özellikle büyüleyici, uçuk pembe bir binaya baktım.

"Yok canım?" Cepheye yaklaştım, ön pencereye yapıştırılmış bir emlak tabelası fark ettim, heyecanım artıyor. "Milli, bak. Satılık!"

"Biliyorum," dedi. "Yıllardır piyasada. Önemli bir çalışma gerektiriyor, ancak iyi kemikleri var. Yakalanmadığına inanamıyorum."

Pencereden içeri baktım, sonra Millie'ye döndüm. "Buranın bir kitapçı için ne kadar mükemmel olacağını hayal edebiliyor musun?"

"Ah evet," dedi gülümseyerek. "Kabul ediyorum, bu düşünce aklımdan birkaç kez geçti."

Tam o sırada bir araba yanaştı ve binanın önündeki sokağa park etti. Kolunun altında manila dosyası olan bir adam dışarı çıktı ve bize gülümsedi. "Üzgünüm geciktim" dedi. "Londra'daki trafik," diye iç çekerek başladı, "evet, yemin ederim, bir gün bu benim ölümüm olacak."

Millie ve ben birbirimize baktık.

Elini Millie'ye uzattı. "Alastair Fairfield, Fairfield Emlak ile," dedi beni selamlamadan önce. "İ umarım sizi fazla bekletmemişimdir. Trafik zaten yeterli değilse, asistanımın takvimime çifte rezervasyon yapma eğilimi var gibi görünüyor. Her durumda, ulaştığınıza sevindim. Bu bina gerçekten Primrose Hill'in en özel mücevherlerinden biri ve hediye broşüründeki resimler hakkını vermiyor."

Ceketinin cebinden bir anahtar çıkarıp ön kapıdaki kilide sokarken, Millie bana "sadece oyna" bakışı attı.

Bizi toz ve örümcek ağlarıyla ve bir zamanlar alanı işgal eden iş kalıntılarıyla dolu zemin kata götürdü. Bir kolu eksik olan siyah döner bir masa sandalyesi odanın ortasında kederli bir şekilde oturuyordu.

"Gördüğünüz gibi," diye açıkladı ajan, "biraz ustalığa ve ustalığa ihtiyacı var."

Geniş kalaslı parke zeminlere ve çevredeki koyu ahşap kaplamalara hayran kalarak başımı salladım. Millie elini eski bir satış tezgahına benzeyen şeyin üzerinde gezdirdi, belli ki onun olasılıklarından benim kadar sarhoş olmuştu.

Ajan, "Arkada mükemmel bir saklama alanı var," diye devam etti. "Büyük, kilitli bir yardımcı dolap. Yıllar içinde bir restoran, bir şapka

dükkanı oldu sanırım ve en son olarak da bir mimarın stüdyosu oldu." Kollarını genişçe uzattı. "Gerçekten harika olurdu... hemen her şey için. İkinizin hangi planları düşündüğünüzü sormamda bir sakınca var mı?"

"Kitapçı," dedik ikimiz aynı anda, gözlerimiz buluştuğunda gülümseyerek.

"Bir kitapçı, *oh evet* . Ne kadar çekici. Primrose Hill'de olmaması ilginç bir şey. Yerel okuyucuları Londra'nın merkezine yapılan zorlu yolculuktan kurtarmak için girişimci bir kişinin bir tane koymasının gerektiğini sık sık düşündüm."

Bizi bir arka kapıdan dışarı çıkardı ve sonra bir yan girişe giden küçük bir yoldan aşağı indi. "Üst katta iki daire var, isterseniz dükkânın üstünde oturabilirsiniz."

Zemin kat gibi, her iki yaşam alanı da kapsamlı bir güncellemeye ihtiyaç duyuyor, ancak potansiyel taşıyorlar ve özellikle sokağa bakan büyük pencereleri olan ikinci kattaki daireye hayran kaldım.

"Bana istenen fiyatı hatırlattı mı?" diye sordum, ajana beklentiyle dönerek, ama bana bir broşür uzattığında kalbim sıkıştı. Elimizden çok uzaklardaydı.

Temsilci, endişemizi sezerek, "Satıcı oldukça motive," diye ekledi. "Başka bir deyişle, herhangi bir teklifte bulunmaktan korkmayın . Bildiğiniz gibi, piyasa bu yıl biraz durgun ve elindeki gayrimenkullerin bir kısmını boşaltmaya niyetli."

Başımı salladım. "Pekala, teşekkür ederim. Sizi bilgilendireceğiz."

"Başka listeler gelirse veya bununla ilgili başka sorularınız varsa, neden adınızı not etmiyorum?"

başımı salladım. "Gerek yok, biz- "

"Tabii," dedi Millie sözümü keserek. Ona adımı ve telefon numarasını verdi.

"Eloise Baker," dedi başını sallayarak. "Tamam, haberleşeceğim."

"Neden bunu yaptın?" Daha sonra daireye doğru yürümeye başladığımızda sordum.

"Ne yap?"

"Onu böyle yönlendir! Biliyorsun, binayı satın almaya gücümüz yetmez."

Ah, dostum, dedi. "Macera duygun nerede?"

Yıllar önce Londra'da bıraktım, düşündüm de uçuk pembe binaya son bir bakış atmak için döndü. Ama belki onu tekrar bulabilirim?

-

DAHA SONRA CALİFORNİA'YI ARADIM ve aramayı Frank'in işte olacağından emin olduğum zamana ayarladım.

Bonnie cevap verdi ve sesini duyunca içim rahatladı.

"Merhaba Bonnie," dedim.

"Bayan. Fırıncı!" ağladı. "Sensin!"

"Evet, Bonnie," dedim. "Benim. Ben Londra'dayken... Frank ve ben her şeyi hallederiz. Valentina orada mı? Onunla konuşabilir miyim lütfen?"

Ah, dedi Bonnie duraklayarak. "Üzgünüm Bayan Baker, o... burada değil."

"Ah, o nerede o zaman?"

"O...Bay Baker ile dışarıda." Bağlantı boğuk geliyordu. "Eğer ararsan telefon numaranı ve adresini yazmamı istedi."

Bonnie'ye bilgiyi verdim, sonra ondan Valentina'nın beni aramasını istedim.

"Bayan. Baker," dedi neredeyse fısıltıyla, "sensiz aynı değil."

Hiçbir şey aynı değildi.

Telefonu kapattıktan sonra bir kağıt kalem buldum ve kızıma bir mektuba başladım:

Sevgili Valentina'm,

Seni bırakmak istemedim tatlım ama zorundaydım. Zamanla açıklamaya çalışacağım.

Şimdi Londra'dayım, sana sık sık bahsettiğim eski arkadaşım Millie'yi ziyaret ediyorum. Oh, Val, keşke burada benimle olsaydın.

Londra'yı benim kadar seveceğini biliyorum. Ne de olsa damarlarınızda İngiliz kanı dolaşıyor.

Anlamana yardımcı olmak için sana söyleyebilmeyi dilediğim şeyler var ama yapamam. Bu yüzden, lütfen bana güvenmenizi istiyorum. Biliyorum, orada olmadığımda gözlerine bakmanın zor olduğunu, gözyaşlarını silemediğimde ya da anlamana yardım edemediğimde. Ama yakında evde olacağım. O zamana kadar seni her günün her saniyesinde ve her zaman seveceğim.

*Sevgiler
Londra'dan,
Mumya*

C H A P T E R

2 9

Valentina

Sonraki gün

MAĞAZA TEZGAHINDA DURUYORUM, evrakları karıştırıyorum Millie'ye ya da Liza'ya göstermeye cesaretim yok. Kitapçıyı yıkmayı planlayan şirket olan Brighton Construction'a tapu ve mülkiyeti devretme teklifi. Ekli, yeni, modern görünümlü bir apartman gelişimini detaylandıran düzenli bir mimari plandır.

Bağış toplama sonuçları bizim son umudumuz. Beklentileri karşılamazlarsa, Kitap Bahçesi'nin dikkat bandıyla ve yıkım topunu hazırlayana kadar çok uzun sürmez.

Telefon çalar ve Millie cevap verir.

Çok az konuşuyor ve aramayı "Teşekkür ederim. Anladım."

"Bu ne?" Liza ve ben tezgaha doğru yürüyoruz.

Uzun bir nefes alır, yavaşça nefes verir. "O Jan'dı" diyor. "Rakamlar ortada. Doksan altı bin pound topladık."

Bu da demek oluyor ki, dedi Liza, matematiği yapmak için duraklayarak, sonra kaşlarını çatarak, "yüz elli bin pounddan fazla eksikiz."

İlk başta, Millie sabırlı bir tavırla, gözleri yere eğik duruyor, ama öyle değil. gözyaşlarına boğulmadan çok önce. Her kitap, her rafta bir hatıra var ve hepsine veda etmesi gerekecek — hepimiz yapacağız.

"Neden ara vermiyorsun?" diye önerdim. "Git biraz kahve al." Ama batan gemisine yapışan bir kaptan gibi, Millie direksiyonu bırakmayı reddediyor ve onu başka türlü ikna etmek mümkün değil.

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı," diyor gözyaşları içinde arka odaya kaçmadan önce.

Biraz yalnız kalmasına izin ver, dedi Liza.

Başımınla onayladım.

"Ama Val," diye fısıldıyor, "ne yapacağız?"

başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Bir mucizeye ihtiyacımız var."

Ciddi bir şekilde başını salladı.

"Bugün Millie'ye dikkat et," diyorum. "Açıkçası bu hepimiz için zor, ama özellikle onun için."

Yapacağım, diye söz verdi Liza, bir kitap yığınının göstererek. "Bunları nereye koyayım?"

The Times'in bugünkü sayısını fark ettiğimde, boş bir şekilde karşı duvardaki seyahat rafını işaret ederek, "Şurada," dedim . Eric'i düşünüyorum ve elime aldım, okumaya başladığım köşesini bulmak için gazeteyi karıştırdım:

Şimdi Londralılar arasında nadir görülen değerli ve bir zamanlar değerli olan bir özelliğe DEĞİNMEK İSTİYORUM . Buna evrimsel dışlama veya kötüye giden bir toplumsal alışkanlık

oluşturma deyin, ama bir şekilde, biz insanlar olarak kendimize nasıl güleceğimizi unuttuk.

Gölümsüyorum, sesini kulaklarımda işitiyorum.

Geçenlerde bir akşam Amerikalı bir kadının Royal Automobile Club'a korkunç bir giriş YAPMASI DİKKATİMİ ÇEKTİ. Bir çift ince topuklu ayakkabıyla ayağā kalktığından emin olamayarak yakındaki bir partinin beş çeşit akşam yemeğini devirdi. Utandı mı? Neden evet, öyleydi. Ve herhangi birimiz de öyle. Ama kendini toparladıktan sonraki hareketi gerçekten dikkat çekiciydi. Aramızda çok az kişi onun yaptığı şeyi kolaylıkla yapabilirdi. Herkül yeteneği neydi, soruyorsun? Aslında çok basit: Kendi kendine güldü.

Okurken yanaklarım kızarıyor.

bir kişisel trajedinin ortasında BAşARDI : Annesi kısa süre önce geçti ve bir vergi faturası aile işinin, Primrose Hill'deki çok sevilen kitapçı Kitap Bahçesinin sonunu getirebilir. onlarca yıl. Yakın zamanda yapılan bir bağış kampanyasının sonuçları hala askıda – ancak bunlar yeterli olacak mı?

Makale dokunaklı olduğu kadar şaşırtıcı. Eğlenmek mi, pohpohlanmak mı, hafifçe aşağılanmak mı, yoksa üçünün bir kombinasyonu mu bilmiyorum.

Telefon çaldığında gazeteyi bıraktım ve kapmak için kendimi yerden kaldırdım.

"Merhaba?" Diyorum.

"Evet, merhaba. Benim adım Sharon McCready ve *The* sütununu şimdi okudum . Kitap Bahçesi ile ilgili zamanlar . Kapılarınızı kapatmak zorunda kalabileceğinizi duyduğumda dehşete düştüm. Yardım etmek istiyorum."

Duraksayıp telefonu hoparlöre alıyorum ve Liza'ya dinlemesini işaret ediyorum.

Kadın, "On yıl önce kız kardeşim kanser hastasıydı" diye devam ediyor. "Ona bakmak için dairesine taşındım. Mağazanızdan sadece birkaç blok ötedeydi ve sık sık onu neşelendirecek kitaplar bulmak için uğradım. Dürüst olmak gerekirse, onu devam ettiren tek şey okumaktı. Sahibi... Adını şimdi hatırlayamıyorum, korkarım... ama çok sevimliydi. Kız kardeşim için doğru kitabı bulmakta asla başarısız olmadı. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama o sadece *biliyordu* ."

Millie gülümseyerek başını salladı.

Adı Eloise'di, dedim. "Ben de onun kızı Valentina."

"Ah, evet, Eloise. Şimdi hatırlıyorum. Çok nazikti. Kaybın için çok üzgünüm Valentina. Geçtiği makalede okudum. Ben de kardeşimi kaybettim ama annen yüzünden onu acısından uzaklaştıracak hikayeleri vardı. Her neyse, bağış kampanyası hala açık mı? Bir katkıda bulunmayı çok isterim."

Liza yanıma oturdu. "Evet gerçekten hanımefendi. Ben Liza, mağazanın... finans ve botanik başkanım . "

"Ah?" kadın biraz kafası karışmış bir şekilde cevap verir.

"Uzun hikaye," diye devam ediyor Liza, sırtarak. "Bağış toplama etkinliği sona ermiş olsa da, katkıda bulunmanın başka bir yolu var." Solda logomuz olan bir sayfaya bir Web tarayıcısı açmasını izliyorum. "Daha geniş topluluk üyeleri için bir GoFundMe kurduk. Londra topluluğuna katkıda bulunmak. Yardım etmek istersen, bu bir onur olur."

"Bunu ne zaman yaptın?" Liza'ya fısıldadım.

"Birkaç hafta önce, sen kıyamet modundayken," diye fısıldıyor.

Telefondaki kadınla GoFundMe bilgilerini paylaşıırken gülümsedim. Sonraki birkaç saat içinde, daha fazla arama ve e - posta yağmaya başladı. Pek çok insan yardım etmek istiyor, çünkü tıpkı bizim gibi - en sevdikleri kitapçının olmadığı bir dünya hayal edemiyorlar .

-

UZUN BİR GÜN oldu ve saat altıyı döndüğünde Millie yıpranmış görünüyor - Eve gidip dinlenmeyi kabul ettiğinde minnettarım.

"Aşık çocukla ilgili son durum nedir?" Liza, Millie gittikten sonra sorar.

"Şu anda İskoçya'da, üzerinde çalıştığı belgeselin bir bölümünü çekiyor," dedim ona. "Ama yarın sabah uçuyor ve tahmin et ne oldu?"

"Ne, seni Bali'ye tatile mi götürüyor?" Merdivene çıkıyor, rafa bir kitap koyuyor.

sırıtırım. "Pek değil. Ama beni yarın akşam ailesinin evinde yemek yemeye davet etti. "

"Bir dakika, senden *ailesiyle tanışmanı mı istedi ?*"

"O yaptı."

"Eh, bu bir *gelişme*. "

"Benden hoşlanacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Tatlım, seni sevecekler."

Gazeteyi Eric'inkinin yanına koyarken telefon tekrar çaldı. Onu arayıp teşekkür edebilmem için telefon numarasının bende olmasını diledim.

-

O AKŞAMIN İLERLEYEN SAATLERİNDE, LİZA beni birkaç arkadaşıyla tanışmaya ikna ediyor— bir grubun üyeleri (adını

hatırlayamıyorum, sadece şiddet içeren bir suçla eşanlamlı gibi geliyordu). Şehir merkezinde Sexy Fish adlı bir yerde içki içiyorlardı ve bu da beni duraklattı.

Kulağa Vegas'taki bir striptiz kulübü gibi geldiğini düşündüğüm şeyi, tek parçalı gece kulübü ve üç parçalı üst düzey restoran olarak tanımladı - iyi bir ölçü için içine bir tutam sirke atılmış.

Dolabından bir elbise çıkarıp bana uzattı. "Bunun içinde *ilahi* görüneceksin !"

"Bilmiyorum," diyorum, askısından tehlikeli bir şekilde sarkan ufacık mini elbiseye bakarken ikna olmadım. "Bununla dışarı çıkmamın imkanı yok."

"Aptal olmayı bırak" diyor. "Uzatmak içindir. Deneyin! Üzerinizde harika görünecek. Ayrıca geçen hafta kaybettiğin bahsi hatırlatmama gerek var mı?"

"Pekala," Şarap yakıtlı kart oyunumuzun puslu hatırasıyla kabul ediyorum. "Bunu deneyeceğim, ama bu gece dışarı çıkacak enerjim olup olmadığından emin değilim, özellikle Seksi... Balina denen bir yere?"

"Balık," diye düzeltti beni.

Elbiseyi kafama geçirirken gözlerimi devirdim. "Bunu takmıyorum."

Vay, dedi Liza, başını sallayarak. "Cidden Val, bir milyon dolar gibi görünüyorsun."

"Beş dolar gibi," diyorum, kaşlarımı çatarak etek ucunu çekiştirerek. "Ya da dört-elli."

Liza, askısından parlak, siyah bir kumaş parçası çıkardığı aşırı doldurulmuş dolabına dönerek, "İşte," diyor. "Sadece bir sargıya ihtiyacın var." Bana uzatıyor. "Bunu giy." Omuzlarıma örttü ve beni aynaya doğru kaydırıldı. "Bak, bak ne kadar güzel görünüyorsun! Bu gece bizimle dışarı çık!"

"Pekala," diyorum yan taraftaki yansımamı görmek için kıpırdanarak. Daniel yarın sabaha kadar İskoçya'da ve... yeni arkadaşlarla tanışmak eğlenceli olurdu. "Peki."

GEÇERKEN , içerideki DJ kabininden gümbür gümbür basan bas sesiyle, tepemizde ısıltılı bir flaş ışığının sarktığı adımlarımız zamanı koruyor. Kraliyet Otomobil Kulübü'ndeki avizeyi düşünüyorum ve hatıraya ve ayrıca kontrasta gülümsüyorum. Bu gece, sırada bekleyen üniversite çağındaki kızlardan çok daha yaşlı olmam dışında, kendimi bir müzik videosunun kaydına itilmiş gibi hissediyorum. Oh, ayrıca dans edemem.

Liza hostesle konuşurken gergin bir şekilde etrafa bakındım. Bu kadar yüksek sesli müzik eşliğinde konuşmayı nasıl başardığını merak ediyorum ama sonra belki de meselenin bu olduğunu anlıyorum.

Sarı saçlı, deri ceketli bir adama el sallayarak, "Masamız hazır," diyor. "Bu Damian." El sallıyor ve bizi masasına yönlendiriyor. "Muhtemelen sana asılmaya çalışacak, ama merak etme, zararsız."

Başımı salladım, elbisemi kalçalarım kadar indirmeye çalıştım ama her adımda isyankar bir şekilde yukarı çıkıyordu.

Liza beni arkadaşlarıyla tanıştıtırırken, boş sandalyelerden birine oturduğum masaya ulaştığımızda minnettarım. birkaç dakika çok uzun süre verin; dövmeleri köprücük kemiğine kadar uzanan karamsar bir karakter olan Raul; Damian'ın her sözüne bağlı kalan simsiyah saçlı yirmili Cara; ve kırmızıya boyanmış saçları yüksek bir atkuyruğu yaparak yarı tıraşlı kafasını ortaya çıkaran Trina. Kibar olmaya yetecek kadar başını salladı ve sonra telefonuna döndü.

Bu rengarenk ekibi bir araya getirmeyi Liza'ya bırakın.

Damian konuşuyor ama yüksek sesli müzik sözlerini bastırıyor.

"Özür dilerim," diyerek yakındaki bir konuşmacıyı işaret ettim. "SENİ DÜŞÜNEMİYORUM." Sözcükler dudaklarımdan çıkar çıkmaz kendimi yetmiş beş yaşında hissediyorum.

Bana daha da yaklaştı, niyetim bu değildi ama en azından sonunda onu duyabiliyorum. "İçecek ve biraz ısırık sipariş ettim" diyor.

"TEŞEKKÜR EDERİM."

Liza, Cara ile sohbet ederken bana hayırsever bir bakış attı. İçecekler geldiğinde, Damian'la göz teması kurmamak için balık şeklinde yeni bir karıştırma çubuğuyla uğraşıyorum. Ama Liza'nın açıkça başka planları var. Ona duyamadığım bir şey söylemesini izliyorum, sonra telefonunu gösteriyor.

"Kitap Bahçesi!" diye bağırdı bana dönerek. "Orası annemin en sevdiği yerdı. Liza başının belada olduğunu mu söylüyor?" Telefonuna uzanıyor. "Hemen bağış yapacağım."

Vay, dedim Liza'ya bakarak. "Çok teşekkür ederim, ama sizi temin ederim, buraya yalvarmak için gelmedim."

"Saçmalık" diyor. "Annem mağazanızı çok sevdi - ruhunu dinlendirin. Gençliğimde ne kadar cehennemlik bir insan olduğumun kefaretni ödemek için en azından bunu yapabilirim."

Gülümsedim ve Liza bana sinsı bir başparmak işareti yaparken ona teşekkür ettim. İkinci tur içkiden sonra, bir noktada Raul, uyuyakalmış gibiydi, neşelendi ve başka bir yere gitmemizi önerdi. Bu gece bir grubun çaldığı bir barı bildiğini söylüyor. Ben hariç herkes bunun harika bir fikir olduğu konusunda hemfikir.

"İçecekler için ve her şey için çok teşekkür ederim ," diyorum hesabı alan Damian'a . "Parti kakası olmaktan nefret ediyorum ama çok yorgunum. Siz bensiz devam edin."

"Ah," dedi Damian, yüzü avucunun içine gömülürken dirseğini masaya dayadı. "Ama daha yeni tanışıyorduk."

"Üzgünüm," diyorum. "Belki biz... *hepimiz* bunu başka bir zaman yapabiliriz."

"İyi misin?" Taksi geldiğinde Liza fısıldıyor, görünüşe göre hepsi, dışarıda karşılaştıkları başka bir adamla birlikte sıkışıyorlar.

"Tamamen" diyorum. "Eğlenceli bir geceydi. Sadece çok yorgunum."

"Anladım" diyor. "Seni yolda bırakabilir miyiz? Trina'nın yanına kayacağım. Hâlâ yer var!"

"Teşekkürler, ama sorun değil," diyorum. "Biraz yürüyeceğim, biraz temiz hava alacağım."

Tamam, dedi Liza. "Artık o elbisenin içinde dikkatli ol."

Gülümsedim, o taksiye binerken el salladım. Hızlandığında, uzun bir iç çektim ve bir sonraki blokta işaretlediğim bir taksi görene kadar sokak ışıklarını takip ederek yürümeye başlarken Liza'nın sargısını vücuduma sıkıca sardım.

"Nereye?" sürücü sorar.

"Berkeley Meydanı," dedim hemen. Geçen gün biz kitapları sıralarken Millie Londra'daki ünlü parktan bahsetmişti. Londra'nın yaşayan en eski ağaçlarından bazılarına ev sahipliği yapıyordu, birçoğu 1700'lerin başlarına kadar uzanıyordu, dedi, ama aynı zamanda annemin eski uğrak yerlerinden biriydi. Kendim görmek istiyorum.

Birkaç dakika sonra taksiden indiğimde içeri giriyorum. ağaçların devasa gövdeleri, aslında Amerika Birleşik Devletleri'nden daha yaşlı, ve sonra bana çarpıyor - Nat King Cole'un annemin Santa Monica oturma odamızdaki pikapta çaldığı şarkı: "Bir Bülbül Berkeley Meydanı'nda şarkı söyledi."

Babamın eski melodiye aynı ilgisi yoktu, ama ben vardım ve sözleri hemen kulağımda ve kalbimde duydum : Londra *kasabasının üzerinde oyalanan ay... ikimizin bu kadar uyumlu olduğumuzu nasıl bilebilirdi? Aşkım, tüm lanet dünya tepetaklak görünüyordu .*

bülbül mü?- yukarıdaki karanlık gökyüzüne uçarken, bir elektrik direğine bakıyorum. Ücrete bakıyorum - Liza'nın topuklu ayakkabıları beni öldürüyor - annemin hiç burada, tam burada durup durmadığını merak ediyorum .

İleride bir park bankı gördüğümde durup gökyüzüne bakarak oturuyorum. Tepemizde bir takımyıldızın ipucu parlıyor ve bu gece yıldızların sadece benim için çıktığını hissetmekten kendimi alamıyorum.

Geç oldu ama Berkeley Meydanı bomboş. Yolda dolambaçlı bir şekilde yanımdan geçiyorlar - bir adam ve köpeği, bir tür tazi, sanki çok ciddi bir tilki avının ortasındaymış gibi burnunu kaldırıma dayamış; genç bir çift, bebekleri bebek arabasında uyuklarken birkaç sessiz dakika çalışıyor. Yardım edemem, ancak orta yaşlı bir kadının çok yoğun bir koşuya dalmış olarak tartışıklarını fark ettim,

ardından omzuna bir postacı çantası asan bir adam tarafından takip edildi. Elektrik direğinden gelen ışık yüzüne çarptığında doğruldum, daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıtım.

Gözleri benimkilerle buluşunca durdu ve gülümsedi. "Valentina mı? Sen olduğunu?"

"Eric?"

"Burada ne yapıyorsun?"

"Yürümeye çıkmıştım," diyorum.

O sırtır. "O elbisenin içinde mi?"

"Uzun Hikaye. Ve bir bahsi kaybetmeme neden olabilir." sırtırım.

"Ama hey, en azından kendime gülebiliyorum, değil mi?"

Yanıma oturdu ve çantasını yere koydu. "Sütunu gördünüz sanırım."

Başımla onayladım.

"Umarım... gücenmemişsindir."

"Aksine," diye yanıtlıyorum. "Memnun oldum. Mağaza hakkında yazdıkların hepimiz için çok önemliydi. İnsanlar bütün gün arayıp bağış yapıyorlar. En iyi şekilde ezici oldu." Gülüyorum. "Teşekkür ederim."

"Aldığım e-postaları görmelisin. Bir kişi, aşırı egoların yozlaştırdığı bir şehre alçakgönüllülüğü yeniden kazandırmak için gösterdiğiniz cesur çabalardan dolayı şövalye ilan edilmenizi önerdi." Duruyor, telefonunu çıkarıyor. "Ve şunu dinle." O kayarken bekliyorum. "Bu okuyucu sizi 'çağımızın feneri', 'edebiyat davası için oy hakkı savunucusu' olarak tanımlıyor."

"Vay canına," diyorum, daha büyük gülümseyerek. "Mütevazı bir kütüphaneciden kitapçıya dönüşen biri olarak, bu övgüleri hak ettiğimden emin değilim."

Başını sallıyor. "Yapmalısın."

Ceketini çıkarıp omuzlarıma örttüğünde, topuklarımı tekmeledim ve çıplak ayaklarımı bacaklarımin altına soktum. "Al, lütfen şunu giy. Donuyor olmalısın."

"Teşekkürler," diyorum, "ceket için ve... yaptıkların için." Ceketini üzerime çekiyorum. Hala sıcaklığını vücudundan yayıyor. "Teşekkür etmek için aramak istedim ama numaran bende yoktu."

"Lütfen, teşekkürle gerek yok." Elini çantasına attı ve bana uzattığı bir kart çıkardı. "Ve bir dahaki sefere beni arayabilirsin."

Tamam, dedim kartı çantama sokarken. Bu akşam ne yapıyorsun?"

"Ah, ofisten eve dönüyorum."

"Bu saatte?"

"Pekala," diyor. "Diyelim ki bugün dairemin yakınında herhangi bir yerde olmak istemedim."

"Niye ya?"

"Fiona ve ben ayrıldık; bugün eşyalarını toplamaya geldi."

"Ah hayır," diyorum. "Çok üzgünüm."

"Olma. Bu bölünme iki yıldır yapım aşamasında ve dürüst olmam gerekirse, belki daha da uzun. Hiçbir zaman birbirimiz için doğru olmadık. Bunu ikimiz de biliyorduk. Fişi uzun zaman önce çekmeliydim ama kesinlikle tüm aydınlatma armatürlerimi değiştirmem için ısrar ettiğinde."

dikkatli gülüyorum. "Evet, bu biraz garip geldi."

"Bana güven" diyor. "Garip, yetersiz bir ifadedir. Sana buzdolabından bahsetmedim bile."

"Buzdolabı?"

"Açıklaması bir saat sürer ve çok ama çok sıkıcı olur." Başını sallıyor. "Ve kafa karıştırıcı. *Filtrelenmiş* su ile buz yapıcı içermeyen on altı farklı cihaz markası olduğunu biliyor muydunuz ?

Güldüm. "Ah hayatım. O kadar kötü, ha?"

Başını sallıyor. "Bununla bırakalım." Parmağıyla tepesindeki bir takımyıldızın belli belirsiz çizgisini izleyerek gökyüzüne bakıyor. "Sanki kendi dairemde parmak uçlarında yürümek zorunda kaldığım bu tuhaf, puslu rüyada yaşıyor gibiyim." Derin nefes verir. "Sonunda tekrar nefes alabiliyorum."

Gülüyorum. "Pekala, o zaman senin adına sevindim. Ama bunun asla kolay olmadığını biliyorum." Gözlerini gökyüzüne kadar takip

ediyorum, düşünüyorum daha önce imzaladığım, taradığım ve avukatıma e-postayla gönderdiğim belgeler. "Boşanmam bugün sonuçlandı." Bunu söylemek katartık hissettiriyor, her şeyin arkamda olması daha da iyi.

"Üzgünüm," diyor.

başımı sallıyorum. "Hayır, iyiyim. Harika, hatta. Tarif ettiğiniz gibi, şimdi açıkça görebiliyorum."

Tekrar gökyüzüne bakıyor. "Bahar olsaydı, bakire olan Başak'ı görebilirdik."

"Kim?"

"Takımyıldızı," diye devam ediyor. "O oldukça münzevi bir yaşlı kız, sadece onu görmeni istediğinde yüzünü gösteriyor." Bana dönüyor. "Ben çocukken, bu eski kitabı büyükannemin çatı katında buldum. Ve eski derken, *eskiyi* kastediyorum . On sekizinci yüzyılda basılmıştır." Devam ettikçe gözlerim büyüyor. "Her sayfa farklı bir takımyıldızı tanımladı. Ama Bayan Başak özeldir." Bana gülümsüyor. "Fırtınada iyi şanslar ve sakinlik getirir. Belki de şu anda seni arıyordur."

Yüzünü inceliyorum. "Bu şeylere gerçekten inanıyor musun?"

Eric omuz silkiyor. " Bilime ve hikayelere inanıyorum ."

"Ben de," diyorum, boynumun arkasından bir ürpertinin yükseldiğini hissederek.

"Daniel nerede?" birden sorar.

"İskoçya'da bir film projesi üzerinde çalışıyor. Ama sabah eve geliyor. Yarın akşam yemeği için ailesiyle buluşacağım."

"Vay canına," diyor.

"Endişelenmeli miyim?"

"Onlarla tanışmadım, ama endişelenecek bir şeyin olmadığına eminim. Daniel harika bir adam."

Bence öyle .

"İkiniz adına sevindim."

"Teşekkürler."

Saatine bakar. "Pekala, Bayan Amerika. Benim gitmem gerek ama sana bir taksi bulmalıyız." Bir taksi çağırdığı sokağa geri dönüyoruz. Şoför farlarını yakıp bize doğru sürüyor.

Ceketini çıkarıp ona uzattım. "Bu gece seninle karşılaşmak güzeldi," dedim taksiye binip camdan aşağı yuvarlanarak.

"Londra'daki onca insan varken yollarımız kesişti. Şimdi buna biraz yıldız tozu şansını demiyorsan, ne olduğunu bilmiyorum."

sırtırım. "Yıldız tozu şansını. Bunu sevdim. Belki bir sonraki sütununuz için yem?"

"Kesinlikle bir rakip," diyor araba caddede ilerlemeye başladığında sırtarak.

Telefonumun titrediğini hissettiğimde Daniel'den bir mesaj buluyorum. "İskoçya'dan merhaba. Seni özledim."

Eric'e bir kez daha el sallamak için arka pencereden bakmak için döndüm, ama o çoktan yıldızların aydınlattığı gecede kayboldu.

C H A P T E R

3 0

Eloise

İki Ay Sonra

A Tale of Two Cities'in ünlü açılışında "Zamanların EN İYİSİYDİ, EN KÖTÜSÜYDÜ" DİYE YAZMIŞTI.

Elbette Paris ve Londra'dan bahsediyordu. Ama hayatımda Los Angeles, Paris ve Londra'nın yerine geçti? Frank'in boşanma dilekçesi bu olurdu.

Çabuk geldi - hayal edebileceğimden çok daha hızlı. Aşâğılık kağıtlar, aksi takdirde güzel bir Salı öğleden sonra Millie'nin dairesine bir kurye tarafından teslim edildi.

"Eloise Baker?" Kapıda duran adama sordu.

"Evet," dedim, bana kalın bir zarf uzatırken kafam karıştı.

Millie açıkladı - ve ah, servis edildim. Frank beni ustalıkla hedef alıp ortadan kaldırdığı başarısız işlerden biri gibi görüyor gibiydi.

Ama bu yeni bir tür savaş yoluydu ve derinlere iniyordu. Hakime, vatandaş olmama durumuma atıfta bulunarak beni herhangi bir eş desteğinden veya nafakadan kesmesi için dilekçe vermesi bir yana, kalbimi kıran Valentina hakkındaki sayfalardı. Mahkemeden Val'in haklarını kısıtlamasını talep etmenin yanı sıra, ziyaret hakkı olmaksızın tam velayet gerekçesi olarak benim "terk edilmeme" atıfta bulunmuştu. Amerika Birleşik Devletleri dışına seyahat. Frank'in yasal dilekçesi en büyük darbe oldu ve eğer galip gelirse kızımı bir daha asla göremeyebilirim.

"Milli!" Çığlık attım, ellerim titriyordu.

Hızla geldi, bohçayı benden aldı, sonra zaten bildiğim şeyi doğruladı. "Nükleere gitti."

Mayfair'de konuştuğum ve Millie'nin hukuk fakültesinden bir arkadaşı olan avukat, Frank'in bu seviyelere düşebileceğine inanmayı reddetmeme rağmen, tam da bundan korkmuştu. Ama yaptı ve görünüşe göre cephanesindeki her silah mevzilenmiş ve üzerime lazerle odaklanmıştı.

"Ne ben yapacağım?" Ağlayarak kanepeye çöktüm.

Yanıma oturdu ve sakince kağıtları masaya koydu. "Elbette bununla savaşacaksın. Aklını kaçırmış."

Başımı salladım.

"Ama önce bir uçağa binip geri döneceksin. Sana California'da bir avukat bulacağım." Gözlerimin derinliklerine baktı. "Valentina olmadan gidemezsin."

-

UÇAĞIN LAX'e inişi o kadar yumuşaktı ki, tekerlekler neredeyse y pistini öpüyordu - önlerinde uzanan türbülansa keskin bir tezat. Çantamı almak ve Santa Monica'ya giden bir taksiye binmek için yarıştım. Arabada, Millie ve meslektaşının bana yardım ettiği planı aklımda prova ettim. Kulağa ne kadar zor gelse de, sanki hiçbir şey değişmemiş gibi eve gitmem gerekecekti. Frank'in önerdiği gibi sadece Londra'ya tatile gitmiştim. Bir eve ve haklı olarak benim olan

bir kızıma dönecektim. Eğer vazgeçerse ya da e'den korkarsa polisi arardım .

Frank savaşılabilseydi ben de savaşılabilirdim. Ve ben hazırdım. o Belli ki Bonnie'ye Val'in benimle konuşmasını yasaklamıştı - her aradığımda sesindeki pişmanlığı duyabiliyordum. Sonunda, günlük aramalarım cevapsız kaldı. Telefon çaldı, çaldı ve çaldı, kederimin müziği oldu.

Ama yakında kızımı görecektim. Koşarak yanına gider ve gözyaşlarını öperek onu kollarıma alırdım. *Annem neredeyse evde,* diye fısıldadım taksi bizim sokağa dönerken. İlerideki evi, ikiz palmiye ağaçlarını, bakımlı çimenliği görebiliyordum. Val muhtemelen havuzdaydı ya da odasında kitap okuyordu. Çok sevdiği serinin son kitabını bitirip bitirmediğini merak ettim. Ben de kendi yaşam koşullarımı merak ettiğim gibi , zaferle ya da trajediyle nasıl sona erdiğini ikimiz de merak ediyorduk.

"Teşekkürler," dedim şoföre parayı ödeyerek. Bagajdaki çantamı bana verdi ve beni boş garaj yolunda ayakta bırakarak uzaklaştı. Ama bir şeyler yanlıştı. Bir şey *kapalıydı* . Ev farklı görünüyordu. Geçidin yanında dikmediğim yeni çiçekler vardı; verandada garip bir karşılama matı vardı. Kapı koluna uzandım ama yerinden kıpırdamadı, bu yüzden anahtarımı bulmaya çalıştım, kilide soktum ve bunun işe yaramadığını anladım. Frank kilitleri değiştirmiş olmalı. Tabii ki yaptı.

"Valentina!" Ağlayarak oturma odasının penceresine baktım. Şöminenin üstündeki duvardaki tabloya ne oldu? Salondaki bölme de gitmiş, yerini hiç sevmediğim mavi bir kanepe almıştı.

"Pardon hanımefendi? Yardımcı olabilir miyim?"

Arkamı döndüğümde genç bir çift ve yürümeye başlayan kızları garaj yolunda durmuş merakla bana bakıyorlardı. Küçük kızın sarı saçları iki örgü halindeydi.

"Hayır, hayır," dedim hızlıca. "İyiyim. Ben sadece... anahtarım ile ilgili bir sorunum var."

Daha yakın yürüdüler. Adam başını sallayarak, "Hanımefendi," dedi, "iyi misiniz? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Ve sonra bana çarptı. Köşedeki SATILIK TABELASINI fark etmemiştim ama oradaydı , kenarına SATILDI YAZISI YAPIŞTIRILMIŞTI. Mavi kanepeler, çiçekler, karşılama minderi - mantıklı gelmeye başladı . *Tanrım, Frank evi sattı.*

Adam tekrar temkinli yaklaşarak, "Hanımefendi," dedi.

"Ben... ben..." diye mırıldandım. "Bunun kulağa çılgınca gelebileceğini biliyorum, ama ben burada yaşıyorum... uzun zaman önce. Sana satan aile hakkında bir şey biliyor musun?"

Bu sefer kadın konuştu. "Evet, bekar bir baba ve kızıydı. O çok tatlıydı. Sanırım adı..."

"Valentina," dedim. "Adı Valentina."

"Evet, bu o. Abigail ile çok iyiydi." Kendi kızına baktı. "Seattle'a taşınmaları çok yazık. Onu bebek bakıcılığı yapması için kiralamayı çok isterdim. Bugünlerde iyi bir tane bulmak çok zor."

Seattle? Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, başka bir şey duyamıyordum. Ağızları açılıp kapandı ama duyulan tek şey göğsümdeki düzensiz gülmeydi.

Çantamı elime alıp bir o yana bir bu yana bakarak sokağa koştum. Ne yapardım? Nereye gidecektim? En yakın ankesörlü telefon kasabadaydı, bu yüzden nefes nefese dönüşümlü olarak koşarak ve yürüyerek Main Street'e doğru yola koyuldum . Bir arama kartı kullanarak Millie'yi aradım ve onu hızlandırmak için gecenin bir yarısı onu uyandırdım.

O da benim kadar şoktaydı ve çok anlayışlıydı. Ama sözleri iç karartıcıydı. "Korkarım o senden dört adım önde, El."

"Millie, ama bu bir satranç oyunu değil - o benim kızım!"

"Biliyorum tatlım" dedi. "Ama üstünlük onda. Seattle'a gitsen bile, onları bulsan bile, o zaman ne olacak?"

"O adama biraz anlam vermeye çalışacağım," dedim. "Ve yapamazsam, savaşırım."

"Dinle," diye devam etti. "Kalacak hiçbir yer olmadığı için oradan savaşmanın bir anlamı yok. Buradan mahkemeye cevap yazabiliriz. Eve gel El."

"Ama Millie, bana Valentina'yı almadan gitmememi söyledin!" Köpeğini gezdiren bir kadın kaldırımında durup merakla bana baktı. Histeriktim ama umurumda değildi. "O olmadan gitmem!"

"Ama başka seçeneğin var Eloise?"

Bağlantı bozuldu ve söylediği başka hiçbir şeyi zar zor seçebildim. Telefonu kapattığımda yine yalnızdım, derinden ve tamamen yalnızdım.

-

SONRAKİ AYLARDA sadece var oldum. Millie beni yemek yemeye, duşa - nefes almak dışında her şeye ikna etmek zorunda kaldı , ki bu otomatik olarak olmasaydı, ben de vazgeçebilirdim. Dünyam - kalbim - kurnazca elimden alınmıştı.

Millie'nin avukat arkadaşı bana ücretsiz olarak yardım etmeyi kabul etti, ama onun cömertliği ve zamanı için ne kadar minnettar olsam da bu yeterli değildi. Mahkemeye sunduğumuz dilekçe reddedildi ve Frank'e Valentina'nın tam velayeti verildi. Bir çocuk psikoloğunun değerlendirmesi nedeniyle tüm ziyaret hakları iptal edildi. Şöyle yazdı: "Bu noktada anne ve çocuk arasında sıfır temas olmasını öneriyorum. Terk edildikten sonra ebeveynle geçirilen her zaman, çocuk için ağrı ve travma. Valentina yeterince şey yaşadı; Odak noktası, lisanslı bir çocuk psikoloğunun yanı sıra velayeti ebeveyni - bu durumda babanın bakımı altında iyileşmeye olmalıdır . Bu durumda uçuş riski konusunda da endişeliyim. Anne Londra'da yaşıyor ve ABD vatandaşı değil. Annenin çocuğu Avrupa'ya götürmesi konusunda babanın haklı endişeleri var. Özetle, annenin dengesiz olduğu ve Valentina'nın güvenliği ve gelişimi için bir risk olduğu benim profesyonel görüşüm."

O kağıtları yakmak istedim. O lanet çocuk psikoloğunu bulup boğazını sıkmak istedim. Ama karar kesindi, tek tesellim Frank'in Seattle'da taşındığı adrestti. Val'e her gün yazdım. Gerçeği bilmesini istiyordum, ama hepsinden öte, onu sevdiğimi bilmesini istedim -

varlığının her parçasıyla - bir gün anlayıp babası tarafından alt edildiğim için beni affetmesi için dua ediyordum .

Zamanla, bu kabusu olduğu gibi kabul etmeyi öğrendim, yeni gerçekliğim, ama acımdan asla kaçamayacağımı biliyordum. Bununla yaşamayı öğrenmek zorundaydım ve bunu Val'e yazarak yaptım. Hep yazıyordum.

bize pembe bir tur veren emlakçıdan beklenmedik bir telefon görüşmesi şeklinde geldi. bina. Şaşırtıcı bir haberi vardı: Sahibinin mülkü derhal boşaltması gerektiğini açıkladı. İstedığımız fiyatın bir kısmı için bize satardı, hatta ihtiyaç duyabileceğimiz herhangi bir finansmanı sağlardı.

Şansımıza inanamadım ama Millie hemen şüphelendi. Bodrumda ceset var mıydı? Vakıf termitler tarafından istila edildi mi? Sonunda, pratik içgüdülerimizi görmezden geldik ve dalmaya karar verdik. Ve oh, ne büyük bir dalış.

O zamana kadar, satış katında yarı zamanlı çalıştığım Harrods'a dönmüştüm. Satın alma işlemi kendi başıma yapmak için yeterli nakit veya kredim yoktu , ancak Millie krediyi birlikte imzaladı ve birlikte Primrose Hill'in en çekici binalarından birinin beklenmedik sahipleri olduk.

Mülkiyeti aldığımız gece, müstakbel kitapçımızın sitesini bir şişe şampanya ile vaftiz ettik ve gelecek yıllarda beni ayakta tutan önemli dersi anlamaya başladım. Her zaman derin bir acı taşıyor olabilirim ama onun beni yönetmesine izin vermek zorunda değildim. Kontrol edemediklerimi bir kenara bırakıp, yapabildiklerime odaklanmayı öğrendim: Kitap Bahçesi demeye karar verdiğimiz kitapçı sayesinde hayattan bir parça neşeyi yeniden bulmayı.

Londra'ya döndüğümünden beri, bavullarımdan birini dolapta açık bırakmıştım ama sonunda geçmişimle yüzleşmeye hazırdım. Kaliforniya kabukları ve dalgaların karaya attığı odun çıktı. Sonra görmek beni rahatlatan Russel Wright deniz köpüğü mavisi seramikleri transatlantik yolculukta çatlamamıştı. Sonra, nadir

Trifari kolyeler, bilezikler ve broşlarla dolu mücevher kutusunu açtım.

Millie, geçmişimdeki kalıntıları incelerken beni izleyerek her şeyi anladı. Ona Los Angeles'ta sık sık yaptığım emlak satışlarını, şehirde dolaşarak geçirdiğim yalnız saatleri anlattım.

Bu kadar yalnız olduğunu bilmiyordum Eloise, dedi üzgün bir şekilde. "Ama artık değil ve bir daha asla."

Sonunda, emlak satışlarından kurtardığım onlarca değerli ilk baskıyı çıkardım . 1940'lara odaklanmışım, kitaplar için mükemmel bir on yıl. İngiliz ve Amerikalı yazarlar. Ernest Hemingway'in *Çanlar Kimin İçin Çalıyor*. Richard Wright'ın *Yerli Oğlu* . W. Somerset Maugham'ın *The Razor's Edge'i* . Evelyn Waugh'un *Gelin Başı Yeniden Ziyaret Edildi*. William Faulkner. C.S. Lewis. Norman Mailer. George Orwell'in 1984'ü .

"Raflarımızı bunlarla dolduracağız Millie ve çok daha fazlası."

Valizin uzak köşesine Val'in iki çerçeveli fotoğrafı sıkıştırılmıştı ve onları gördüğümde kalbim acıdı. O ana kadar onlarla yüzleşecek kadar güçlü değildim ve o zaman bile onun tatlı yüzünü görmek beni neredeyse öldürüyordu. Ama öğrenmeye geldiğim şeyi hatırladım - acı içinde olabileceğimi ama bununla tanımlanamayacağımı. Fotoğraflardan birini, gelip giderken kızımı görebileceğim ön kapının yanındaki Millie'nin yan masasına, sonrakini ise ilham perim olabileceği kitapçıya koydum. O benim kalbimdi ve kitapçının ruhu olacaktı.

Gündüzleri ben kolları sıvayıp çöpleri temizlerken, gevşek döşeme tahtalarını tekrar yerine yerleştirirken ve parıldayana kadar her yüzeyi ovarken Millie şehirde çalışmaya devam etti.

Valentina'ya her şeyi günlük mektuplarımda yazdım. İçimdeki acıyı dindirdi ve bana da umut verdi. Bir gün beni bulacaktı. Bir gün yüzünü tekrar görecektim. Ne de olsa nergisler her bahar donmuş topraktan geçebilseydi, acımı bastırabilirdim.

Hukuk kariyeri tüm gücüyle devam ederken, Millie sessiz bir ortak olarak kaldı. Binanın en üst katına taşınmış olmama rağmen, yıllardır rahat ve mutlu olduğu kendi dairesini tutmaya karar verdi.

"Nasıl hissediyorsun?" Millie beni evinde yemekte istedi. İşimizin ikinci haftası başarılı geçmişti ve biz güzel bir şişe bordo ve fırından yeni çıkardığı kızarmış tavukla kutluyorlardı.

"Mutlu ve üzgün" dedim.

Anlayarak başını salladı. "Öyleyse tatlı."

Güldüm. "Evet."

"Mill," dedim uzun bir sessizlikten sonra, "hatırlamıyor olabilirsin - çok uzun zaman önceydi - ama Frank'ten önce başka biri vardı. Adı... Edward'dı."

"Hatırlıyorum," dedi göz temasından kaçınarak.

"Düşünüyordum," diye devam ettim. "Artık boşanma kesin olduğuna göre, sence ona bakmalı mıyım? Yoksa bu... gülünç mü?"

Alnını ovuşturdu. "El, sadece bu... çok zaman geçti. İnsanlar değişir ve... incindiğini görmekten nefret ederim. Zaten çok şey yaşadın."

"Bu bir cevap değil, Millie. Bana söylemediğin bir şey var. Bu ne?"

Sonunda gözleri benimkilerle buluştuğunda sabırla bekledim ama sözleri beni şaşırttı. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama söylenmesi gerekiyor." Ellerini kavuşturarak masaya oturdu. "Sen Londra'dan ayrıldıktan sonra, bir gün Mayfair'de Edward'la karşılaştım." Durakladı. "Eh, dürüst olmak gerekirse, ona baktım."

"Ne demek istedin?"

"El, bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum, sadece adı, yakındaki ceket ve gözlerindeki bakış. Onu bulmam gerekiyordu. Sadece zorundaydım. Ve yaptığımda, anladım. Herşeyi anlıyorum. O gün öğle yemeği yedik ve bir hafta sonra tekrar buluştuk. Sonunda iyi arkadaş olduk ve ben... onu çok iyi tanıdım."

başımı salladım. "Neden bana söylemedin?"

"Yapmalıydım, ama..." Sesi azaldı. "Dinle, Edward'ı çok önemseydiğini biliyordum ve mektuplarımda onun hakkında gevezelik etmenin California'daki durumuna yardımcı olacağını düşünmemiştim. Eşsiz bağımızla bağlı sevgili arkadaşlar olduk: siz. İkimiz de seni çok özledik."

Gülümsedim, büyük bir dikkatle dinledim.

"Sana söylemem gereken başka bir şey var," diye devam etti Millie, boğazını temizleyerek, ifadesi aniden acı verdi. "Zamanla, Edward için... daha çok hissetmeye başladım. "

Bakışlarımı başka yöne çevirdim, kalbim duygu sancılarıyla doldu - kıskançlık, incinme , şaşkınlık. Bu, en iyi arkadaşımın bana söyleyeceğini hayal edebileceğim en son şeydi ve yine de ihanete uğramaya hakkım olmadığını biliyordum. Sonuçta, başka biriyle evlendim ve dünyanın yarısını dolaştım.

"Aynı şekilde hissetmiyordu," dedi sonunda. "Kalbi ayrılmaz bir şekilde sana aitti."

Ne diyeceğimi ya da yapacağımı bilmiyordum ve sonunda sesimi bulana kadar orada uzun bir süre sessizce oturduk.

"Nerede o şimdi? Biliyor musunuz?"

Başını salladı. "Karısı ve çocuğuyla birlikte kırsala taşındı."

Vahiy kalbimi ısıttığı kadar acıttı. "İyi" dedim. "Domateslerine bakıyor."

Millie başını salladı. "Ne demek istedin?"

"Hiçbir şey" diye yanıtladım. "O mutlu. Tüm bilmem gereken buydu."

Millie yatak odasına gitti ve askısında bana uzattığı bir erkek gece ceketini ile geri döndü. Tabii ki anında anlamıştım ve tanıştığımız gecenin anıları bir anda canlandı.

"Bunca yıl sakladın mı?" diye sordum hayretle.

"Eh, bir söz verdim, değil mi?"

Gülümsedim.

"Eylül beni affedecek misin? Asla demek istemedim- "

"Seni çoktan affettim," dedim başımı sallayarak. Ben de en az onun kadar konuyu rafa kaldırmaya hevesliydim. "Artık bunun hakkında konuşmamıza gerek yok."

"Edward'ın sevebileceği tek bir kadın olduğunu bilmeni istiyorum. Ben değildim. Başkası değildi. Eloise, o her zaman sendin."

Burnumu ceketin yakasına bastırdım ve naftalinleri, Millie'nin en sevdiği mumları ve...anıları karıştırdım.

"Zamanların en iyisiydi, zamanların en kötüsüydü."

C H A P T E R

3 I

Valentina

Sonraki gün

GÜNAYDIN, DEDİ LIZA , pencerelerin yanındaki bir kova suya yerleştirdiği bir kucak dolusu pastel pembe çiçek - gül ve şakayık gözetliyorum- kapıdan içeri girerken. "Sexy Fish'te eğlendin mi?"

Millie kafası karışmış bir şekilde masadan başını kaldırdı. "Seksi kim ?" Başını sallıyor. "Neyden bahsediyorsunuz kızlar?"

Mayfair'de bir restoran ve aynı zamanda bir kulüp, bir nevi. Liza'ya gülümsedim, sonra bilgisayar ekranına endişeyle bakan Millie'ye döndüm. Stresli olduğunu biliyorum. Ben de; Telefonumdaki GoFundMe sayfasını sürekli yeniliyorum. Eric'in gazete köşesi bir destek olmuştu, ama ne yazık ki, hala net eksiklerimiz var gibi görünüyor.

"Dün gece sonunda ne yaptın?" Liza, Millie'nin ruh halini görmezden gelerek sorar. "Hemen eve mi gittin?"

"Az önce Berkeley Meydanı'na gittim," dedim ona, "aslında Eric'le karşılaştığım yer." Millie'nin gözlerini üzerimde hissediyorum. "Biraz konuştuk. Fiona'dan ayrıldı.

"Aferin," diyor Millie.

"Bir dakika, Shakespeare *bekar* mı?"

"O bir köşe yazarı, oyun yazarı değil canım."

"Ya, ya da, o korkunç kadından kurtulduğunu duyduğuma sevindim."

Ben de, dedim dün geceki konuşmamızı düşünerek. "Mutlu görünüyordu."

Kitapçının önüne siyah bir şehir arabası yanaştı - muhtemelen geçen gün sürerken fark ettiğim, ama Millie'ye bundan bahsetmemiş olduğum arabanın aynısı. Muhtemelen başka bir emlak geliştiricisi. Akbabalar gibi dönüyorlardı.

Araba hareket ettiğinde, iç çekerek dikkatimi çalan telefona verdim.

"Bu Valentina Baker, tesadüf mü?"

"Konuşuyorum."

"Ah iyi. Bayan Baker, ben London Trust Bank'taki hesap yöneticiniz Bill Fairchild."

"Evet?"

"Hanım. Baker, bu oldukça sıra dışı bir durum ama az önce hesabınız için bir elektronik uyarı aldık."

"Özür dilerim," diyorum gözlerimi ovuşturarak. Saat daha dokuz buçuk ve ben şimdiden yorulmuş. "Anlamıyorum. Bir çekin iptal edildiğini mi söylüyorsunuz?" Millie'nin bağış kampanyasından elde edilen gelirler temizlenmeden önce bir fatura ödemiş olabileceği aklıma geldi.

Hayır, hanımefendi, diye devam ediyor. "Aslında tam tersi. Hesabınıza bir para yatırıldı *ve oldukça büyük bir miktar.*"

"Dur, ne?"

"Hanım. Baker, az önce bu sabah üç yüz bin sterlin gönderdi."

"Özür dilerim, bu bir tür şaka mı?"

"Seni temin ederim; bu şaka değil."

"Bu kadar parayı kim gönderirdi?" diye soruyorum, kalbim daha hızlı atıyor.

"Transfer fişinde isim yok, sadece hesap numarası var. İstersen ben de bakabilirim."

"Evet," diyorum, haberler yavaş yavaş batıyor. "Efendim, bunun bizim için ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Biliyor musunuz?" Millie ve Liza, konuşmanın sadece yarısı olsa bile her kelimeme bağlı kalıyorlar.

"Hanımefendi" diyor. "Yapmıyorum. Ben sadece bir bankacıyım."

"Pekala," diye devam ediyorum, "seni harika, muhteşem, parlak bankacı. Bakın, Primrose Hill'deki küçük kitapçımızın devam edebileceğini az önce bana bildirdiniz. Şu anda seni öpebilirim!" Telefonu kapatıp tezgahın üzerinden atlamadan önce telefonun ahizesine bir öpücük kondurdum. "Bil bakalım ne oldu?"

Liza sırtlıyor. "Café Flora'nın tarçınlı rulolarının tarifi var ve bunlar kalorisiz mi?"

"Daha iyi!" Ağlarım. "Biri az önce hesabımıza üç yüz bin sterlin havale etti. Üç yüz bin pound!"

Millie dikkatle yüzümü arıyor. "Bu doğru mu? Kitap Bahçesi... *hayatta kalacak* mı?"

"Hayatta kal ve *geliş*!"

Liza pencereye doğru yürür, Percy'yi yakalar, ki bu aynı siyah şehir arabasının tekrar daire çizip dönmesiyle olur ve bu sefer ön tarafa park eder. Pencereden, "Neden gidip defolup gitmiyorsunuz?" diyor.

"Onların siniri," diyor Millie. Ama sürücü çıkıp yolcu kapısını açıp yaşlı bir beyefendinin kaldırıma çıkmasına yardım ederken, gözleri irileşiyor.

"Millie," diyorum. "Kim bu?"

Seçkin yaşlı adam içeri girerken kapı zilleri şingirdadı. "Merhaba Millie," diyor. İnce gri saçları özenle taranmış ve kıyafetleri yeni

ütülenmiş. Bir sekizinci yaş grubuna göre yakışıklı ve muhtemelen kendi zamanında daha da yakışıklı olan birine benziyor.

Millie bir hayalet görmüş gibi görünüyor ve belki de görmüştür. "Sensin."

"Çok uzun süre uzak kaldım" diyor. "Ama öyle olsa bile, ben her zaman yakındım."

"Eloise'in...geçtiğini bildiğini sanıyorum."

Liza ve ben birbirimize baktık.

"Evet," diyor ciddiyetle. "Veda edebildim."

Millie sertçe yutkundu. "Oh..." Sözlerini ve varlığını anladığında sesi kısılıyor. "Ben... ikiniz için de... memnun oldum."

Gömleğine birkaç damla su çarptığında tavana baktı ve Millie içini çekti. "Bir müteahhit çağırmam gerekecek. Görünüşe göre borular yine sızdırıyor."

Gömleğinin düğmelerini açarak, bir...dövmenin silik dış hatlarını ortaya çıkararak, "Kuru temizleyicinin çözemeyeceği hiçbir şey yok," diyor. Yaşlanan cildinin kenarları bulanıklaştı, ama sonra bana çarptı. Hepsi beni etkiliyor.

"Keman," dedim aniden, gözlerim onunla buluşarak. "Dövmeyi yaptırdın çünkü... hep kulağında müzik olsun isterdin, değil mi?"

Bu doğru, genç bayan, dedi gülümseyerek.

"Edward?"

"Evet."

"Annemin sevdiği adam."

Ah, onu hiç sevdim mi, dedi Edward. "Eloise gökyüzümdeki en parlak yıldızdı. Hala öyle.

"Sen Valentina olmalısın."

Başımla onayladım.

"Tam olarak annenin tarif ettiği gibisin. Güzel, onun gibi. Nazik bakışlar." Başını sallıyor. "Onun burnuna sahipsin."

"Yapar mıyım?" diyorum, mecburen burnumun ucuna dokunarak.

"Ve ah, seni nasıl da sevdi."

Sözlerini duymak, en çok ihtiyacım olduğu anlarda, dosyalayıp kanıt için geri verebileceğim resmi bir belgenin onay damgası gibi geliyor.

"Sendin, değil mi? Parayı gönderdin. Dükkanı kurtardın."

Derin bir nefes alır. "Eh, öylece durup Londra'nın en iyi kitapçısının başka bir sıkıcı apartman bloğuna dönüşmesini izlememin imkanı yok. Keşke başının belada olduğunu daha önce bilseydim. Eloise bundan bahsetmedi ama sonra gazetedeki makaleyi gördüm, korkarım biraz geç ama umarım çok geç olmaz."

Millie sesini bulamayarak sadece başını salladı.

"Ben... ben...teşekkür etmekten başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Çok teşekkür ederim."

"Pekala," dedi gülümseyerek, "yeter artık bu sıkıcı meseleler. Daha yapacak çok işimiz var." Önce Millie'ye sonra bana baktı. "Buraya ikinizden de öğle yemeğinde bana katılmanızı istemeye geldim. Eloise'in en sevdiği iki kişiyle biraz zaman geçirebilseydim, bu benim için büyük bir onur olurdu."

"Evet," diyorum hemen. "Bunu çok isterim."

"Ya Millie?" diye devam ediyor. "Bize katılacak mısınız?"

Gözlerinde, kalbini karıştıran ve hala da devam eden eski bir favori kitabın bir bölümüne dönüyormuş gibi uzak bir bakış var. Teşekkür ederim ama hayır, dedi sonunda. "Siz ikiniz devam edin. Burada...yapacak çok şeyim var."

Edward hayal kırıklığına uğramış görünüyor ama Millie kararını verdi. Pencereye döner ve dışarıda bekleyen şoförüne işaret eder.

Bekle, dedi Millie. "Gitmeden önce. Senin için bir şeyim var." Arka odaya yürüdüğünü, bir an sonra Edward'a verdiği bir giysi çantasıyla geri döndüğünü izliyoruz. Fermuarı çeker ve bir adamın ceketini ortaya çıkarır. "Hatırlıyor musun?"

"Daha dün gibi" diyor.

"El benden saklamamı istedi ve... ben her zaman yaptım."

David, dedi şoförüne dönerken gülümseyerek. "Lütfen Claridge'i arayıp bir masaya ihtiyacımız olduğunu söyler misiniz? Varsa en iyileri. Ben yaşlı bir adamım ama çok şanslı biriyim. Londra'nın en

güzel kadınlarından birini çaya götürüyorum." Bana göz kırpmıyor. "Ve ben de 1968'de geride bıraktığım bu yemek ceketini giyiyor olacağım."

-

EDWARD geçmişte rahattır ve annemi bir an için görebilmeyi umarak, hafızasının onu götürdüğü her yola başvurmasını teşvik ediyorum.

Onunla orada.

Önce tesadüfen karşılaştıkları Kraliyet Otomobil Kulübü'nün balkonunda güldüler ve birbirlerinin cümlelerini bitirdiler, ertesi gece tekrar buluşmak üzere sözleştiler.

Edward bana, kulübün çocukken keşfettiği تنها kütüphane barının elle çizilmiş bir haritasını nasıl bıraktığını ve konuşmaları acil bir mesajla kesilmeden önce bir kitapçı açma hayalini nasıl paylaştığını anlatıyor. Sahte olduğu ortaya çıkan biri.

"Kız kardeşim beni o gece balkonda Eloise ile gördü" dedi. "Aileme bir endişe tohumu ekti. Görüyorsunuz, büyük bir servetin varisi olarak, ne kadar parlak ve muhteşem olursa olsun bir Doğu Ender'in kabul edilemez bir eşleşme olduğunu hissetti." Çayından bir yudum aldı ve bardağı tekrar tabağa koyarken elinin biraz titrediğini fark ettim. "Genevieve'in önyargısı benim için önemli değildi ama ailemin sevgisi önemliydi. Evlenirsem bunun sadece aşk için ve sadece aşk için olacağına onları ikna etmem biraz zaman aldı. En sonunda yanlarına geldiler."

"Ama sen ve annem için çok mu geç oldu?"

"Olmamasını ummuştum," diye devam etti. "Onu bir kez gördüm, aylar sonra - Rhett's Supper Club'da. Ben başka bir kadınla birlikteydim ve o... babanla birlikteydi." Sertçe yutkunur. "O...o gece çok güzel görünüyordu. Gözlerimi kaçırmak tüm gücümü aldı." Başını sallıyor. "Ondan sonra onu birkaç kez aradım, ama ona asla ulaşamadım. Onu tekrar görmem gerekiyordu, bu yüzden ikinci

randevumuzun gecesinde olduğu gibi, mahallesinde bıraktığım notlarla onun için bir çöpçü avı düzenledim."

Gölüyorum.

"Ve birbirimizi tekrar bulduk ve bu...sihirdi. Sihirliydi. Tam o anda ve orada onunla bir hayata başlamakdan daha çok istediğim bir şey yoktu; o da bunu istiyordu. Sonuçta kalp, kalbin istediğini ister. Ama daha önce olduğu gibi, zaman bizden yana değildi."

"Ne demek istedin?"

"Babanın evlenme teklifini çoktan kabul etmişti."

"Ve bir bebek bekliyordu," diye ekledim. "Milli bana söyledi."

"Evet," diyor.

Annemle beyazlar içinde annemin düğün fotoğrafına bakmayı severdim. O elbisenin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu Kaliforniya'ya kaçırın babama bağlayan bir hamilelik ve ardından gelen kaçınılmaz düşük .

Edward gözlerini sertçe kırptıştırarak gözyaşlarına direniyor. "Gördüğünüz gibi, zamanlamamız... trajikti."

Başım la onayladım.

"Tıpkı Eloise gibi ben de başka biriyle evlendim. Mutlu bir hayatımız vardı, iki çocuğumuz. Dışarıdan bakıldığında, insanlar her şeye sahip olduğumuzu düşünmüş olabilir. Ama içten içe kalbim başkasına aitti. Eloise'nin Londra'ya geri taşındığını duyduğumda, onu görmeye gitmemek için tüm kendimi kontrol ettim ve gitmedim - karıma olan saygımdan . Ama o geçtikten sonraki yıl sonunda yaptım. Ama o zamana kadar annen oldukça hastaydı; fazla zamanımız yoktu. Ama hayatının sonunda yaşadığımız anlara değer veriyorum. Her zaman yapacağım."

"Vay canına," diyorum, kafamı sallayarak, hepsini anladım.

"Bütün bunları annenden değil de benden duyduğın için üzgünüm." Yanındaki sandalyenin üzerindeki kese kağıdına baktı. "Ama senin için bir şeyim var - ondan."

Çantayı kucağına alırken gözlerim büyüdü.

"Benden seni bulmamı ve sana bunu vermemi istedi. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm." Küçük bir tahta kutu çıkarışını

izliyorum. Kapakta "Cicero'nun Duyguları" hatasız kelimeler var. Onu elime veriyor ve kapağını kaldırarak içindeki mühürlü zarfı alıyorum: aradığım ipucu.

sevgili Val'im,

Artık Edward ile tanıştınız ve umarım ikiniz tanışmışsınızdır. Tıpkı senin gibi, onu ölümlümde sevdim günler ve ben de onu sonsuzlukta seveceğim. Hayatım tam olarak planladığım gibi gitmese de, pek çok insanın sahip olmadığı bir şeye - gerçek aşka - sahiptim, kendi gönül yarasıyla gelse bile . Ama hiçbir şey beni ikinizin birlikte olduğunu bilmekten daha mutlu edemez, belki de şu anda. Bu anı binlerce kez hayal ettim. Keşke ikinizle de orada olabilseydim. Val, çok şey diliyorum....

Şimdi bu sizi son ipucunuza getiriyor: Percy size yolu gösterecek ve bunu yaptığında anahtarı Millie elinde tutuyor.

Bekliyor olacağım.

Aşk,

Mumya

Edward annemin bana ne yazdığını sormuyor, ben de ona söylemiyorum. Bir süre sessizce oturup masanın üzerindeki küçük nergis vazosuna baktık.

-

TAKSİMDEN indiğimde, Daniel'in daha önce mesaj attığı adresi bir kez daha kontrol ettim ve büyüdüğü şehir evinin ön basamaklarını tırmanırken derin bir nefes aldım. Notting Hill'in en güzel yerinde büyüleyici bir ev. Kapıda defne yaprağından bir çelenk asılı duruyor ve bana California'yı hatırlatan kokuyu içime çekmek için eğiliyorum.

Ben daha vurmak için elimi kaldırmadan kapı açıldı ve altmışlarında güzel, iyi giyimli bir kadın kollarını açmış belirdi.

"İşte buradasın!" diyor, kahverengi saçları yüzünün etrafında gevşek bukleler halinde. "Seninle tanıştığımız için çok heyecanlandık Valentina! Lütfen içeri gel! Ben Daniel'in annesiyim, Barbara." Daniel'in tüküren görüntüsü; aynı gözlere sahipler. "Ah, sen senin olacağını söylediği kadar sevimli. Şimdi seni içeri alalım. Bu gece kar yağabileceğini söylüyorlar!"

Merhaba bebeğim, dedi Daniel, eğilip fısıldamadan önce beni hızlı bir öpücükle selamlayarak, "Annem seni şimdiden seviyor."

Elimi tutup beni oturma odasına yönlendirdiğinde gülümsedim.

"Az önce hava tahmininde karla ilgili bir şey mi söyledin?" Barbara ikimize de birer kadeh şarap doldururken soruyor. "Annem, hava durumuyla ilgili her ayrıntıyı bilmek gibi esrarengiz bir yeteneğe sahip."

Başını sallıyor. "Az önce haberlerde duydum. Bir cephenin yaklaştığını söylüyorlar, hatta bir kar fırtınası bile olabilir."

Daniel kaşlarını çatı. "Gerçekten? Kanlı kar. şeylerden nefret ediyorum."

ona dönüyorum. "Yok canım? Kardan nefret mi ediyorsun?"

"Ediyorum," diyor başını sallayarak. "Her şeyi alt üst ediyor. İki yıl önce projelerimden biri birkaç telaş yüzünden durma noktasına geldi."

"Hiçbir şey değişmedi," diye devam ediyor Barbara. "Küçük bir çocukken bile, onunla hiç ilgilenmedi." Omuz silkiyor. "Daniel neyi sevip neyi sevmediğini her zaman biliyordu."

"Pekala," diyorum, "ben, ben, karın... oldukça büyülü olduğunu düşünüyorum."

"Güneşli Kaliforniya'da büyümüş olan o diyor," diye karşılık verdi.

sıkı tutuyorum. " *Kimse* diyor ! Ayrıca çocukluğumun ikinci yarısını Seattle'da geçirdim, unuttun mu?"

sallıyor , ama benim argümanım pek önemli değil - o kar karşıtı. İlk kar tanesini görmek için sabırsızlanarak pencereden dışarı bakarken, Baba, dedi. "Buradaki tartışmamıza katılın. Kar Takımında mısın, değil misin?"

Gümüş saçlı, oldukça yakışıklı bir adam olan babası ayağa fırlıyor ve uzattığım elimi görmezden geliyor. Karısı gibi, onun yerine beni kucaklamayı tercih ediyor. "Oğlum, bu çekici genç bayan hangi takımdaysa ben o takımdayım."

Daniel başını sallarken, "Kar Takımı için bir tane daha" dedim.

Daniel'in kız kardeşi Evelyn (Evie) ile tanıştım ve bana altı aylık bir kız bebek sahibi olduğu söylendi. Kocasını Mark, yanında sessizce gülümsüyor. İkisi de harika görünüyor. Aslında hepsi harika. Her biri.

Kız kardeşi ve annesi tabak tabak akşam yemeğini getirirken Daniel bacağını masanın altına sıkıştırıyor - tavuk köri, pirinç pilavı, salata ve bir tabak hafif buharda pişirilmiş sebzeler.

Barbara pirinci Daniel'e uzatıp gururla gülümseyerek, Bize İskoçya'dan bahset canım, dedi.

"Soğuktu" diyor. "Çok soğuk. Ancak kameralar buz küplerine dönüşmeden önce ihtiyacımız olan çekimleri yapmayı başardık."

Evie eğilip körili tavukları önce Mark'ın, sonra da kendisinin tabağına koyuyor. Daniel, bana bunun ne hakkında olduğunu hatırlat.

"Bir gemi enkazı" diyor, "nedeni hiçbir zaman kanıtlanamayan 1908'e kadar uzanıyor."

Büyüleyici, dedi annesi bana dönerek. "Daniel her zaman en ilginç konuları seçer."

Gülüyorum.

"Gerçekten," diye devam ediyor. "Fakat hikayeyi daha da ilginç kılan şey daha az bilinen bir ayrıntı: Tahtla bağları olan bir İngiliz kontesi gemideydi - bir daha asla görülmedi. Tarihsel kayıtlar, ölümünü her zaman bir ata binme kazasına bağladı, ancak yapım ekibim onun adını geminin manifestosunda buldu."

"Numara! Yok canım?" diye bağırdı Evie. "Yani ölümü bir örtbas mıydı?"

"Belki," dedi sinsi bir gülümsemeyle. "Ama kendin izleyip görmen gerekecek. Sonunu mahvetmeyi reddediyorum - hatta aile için. Ayrıca, dün bir Gizlilik Sözleşmesi imzaladım... Netflix ile!"

"Ne?" dedim Daniel'e dönerek. *"Bu inanılmaz!"*

"Ailem zaten biliyor," diye devam ediyor. "Ama sana yüz yüze söylemek istedim."

Gülüyorum. Şarap kadehimi onunkine tokuşturarak, "Haber gerçekten de kutlamaya değer," dedim.

"Ben ve ekip için büyük bir sürpriz oldu. Yani, düşündüklerini biliyorduk ama bu kadar çabuk ve bu kadar hevesle alınacağını bilmiyorduk."

Seninle çok gurur duyuyorum Danny Oğlum, dedi annesi tekrar bana dönerek. "Hindistan'a taşındığında onsuz ne yapacağız?"

Daniel'e döndüm, gülümsemem soldu. *"Hindistan?"*

Önce annesine sonra bana baktı. "Anne... çok erken konuştu," dedi bocalayarak. "Dinle, sana söyleme fırsatım olmadı. Söz veriyorum, gidecektim. Bu akşam." Sertçe yutkunur.

"Sevgili Lord, Daniel," diye ağlıyor Barbara. Onu azarlıyor mu, yoksa gözyaşlarına boğulmaya hazır mı, anlayamıyorum. *"Ona söylemedin mi?"*

Elime uzanıyor. "Val, sadece bir yıl, belki daha az. Bu inanılmaz bir fırsat, kariyerimin en önemli filminde çalışmak için bir şans - belki de hayatım boyunca . Netflix bunu büyük bir şekilde destekliyor. Biliyorum... daha yeni başlıyoruz, ama... umarım bunu yapmak zorunda olduğumu anlamışsınızdır."

Tekrar elime ulaştığında bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"Sen...benimle gelebilir misin?" diye devam ediyor.

Daniel, dedim doğru kelimeleri bulmaya çalışırken. "Sorun değil. Yok canım. Senin adına sevindim."

-

EH, SENİ KESİNLİKLE SEVDİLER, DEDİ Daniel, ailesinin evinden çıkarken. Dışarıda hava çok soğuk ama şu ana kadar kar taneleri yok.

"Çok hoşlardı."

konuşana kadar birkaç dakika - amaçsızca - sessizce yürüdük .
"Dinle, annemin söyledikleri için özür dilemek istiyorum. Sana söyleyecektim... bu gece." Koyu renk kot pantolonu ve pardösüsünün içinde her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu, sakalının bir gölgesi çenesine bulaşıyordu. "Daha önce getirmeliydim. Ben... Sanırım korktum."

"Korkmuş?"

"Bak, kötü bir zamanlama olduğunu biliyorum. Korkunç zamanlama. Ama birlikte geçirdiğimiz her dakikayı sevdim ve sana Hindistan'dan bahsedersem, ortadan kaybolacağından korktum."

"Kusura bakmayın," diyorum, "bana söylemeliydiniz."

İç çekiyor. "Haklısın. Ve üzgünüm."

Yaklaşan bir taksi fark ettim ve yürümeye başladım. "Muhtemelen gitmeliyim."

Val, lütfen, dedi Daniel, kapalı bir kafenin önündeki sırayı işaret ederek. "Biraz daha konuşabilir miyiz?"

Başımı salladım, bankta yanına oturdum. "Daha söylenecek ne var? Hindistan'a taşıyorsun."

İtiraz etmek için ağzını açıyor ama onu durduruyorum.

"Daniel, karı sevmiyorsun bile!"

"Bu doğru," diye kabul ediyor.

"Kesinlikle!" Diyorum ki, aklımdaki kanallar ateşlenmeye başlıyor. "Ve karı seviyorum!"

"Eh, ikimiz de patlıcandan nefret ederiz. Ortak noktamız bu!"

kaşlarımı çattım. "Görünüşe göre elimizdeki tek şey bu ortak - ikimizin de sevdiği kitap dışında." Bir an gözlerimiz buluşuyor, ama sanki yorumum keskin bir acıya yol açmış gibi, boynunun kenarını ovmak için duraksayarak çabucak bakışlarını kaçırdı. Val, dinle, dedi sonunda. "Ah, lanet olsun, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Gözlerim büyüyor. "Sen eşcinselsin? Evli? Hayır , aslında Hindistan'a taşınmayan başarılı bir belgeselciyi taklit mi ediyorsunuz?"

Güler. "Yukarıdakilerin hiçbiri. Ama dürüst olmak gerekirse, tüm bu seçenekler...sana söylemem gerekenden daha kolay olurdu."

"Ne?"

"Kitabının sayfalarındaki o notlar... onlar... benim değildi." İç çekiyor, gözleri pişmanlıkla dolu.

"Neden bana hemen söylemedin?"

"Yapmalıyım," diye yanıtlıyor. "Ama bak, seninle tanıştığımda, hepsi çok... şaşırtıcıydı. İşte hayatımda birdenbire ortaya çıkan bu muhteşem, ilginç Amerikalı kadın. Evet, rekoru hemen kırmalıyım ama sonra ne olacak? Seni tanıma fırsatını kaçırdın *mi* ?"

Gözlerimi yakalamaya çalışıyor ama ben başka yöne bakıyorum.

"Üzgünüm," diyor. "Bu bir gecede iki özür anlamına geliyor. Ben bir rulo üzerindeyim."

Ben de özür dilerim, dedim, bir taksinin yaklaştığını görünce ayağa kalktım. "Dinle, harika ailenle ve... seninle tanışmayı çok sevdim. Ama *gitmeliyim* . Hindistan'da iyi şanslar. Her şeyde iyi şanslar."

Ama bekle, dedi elini bana uzatarak ama almıyorum.

"Hoşçakal Daniel."

C H A P T E R

3 2

Eloise

13 Nisan 1996

MİLLİE KAPIDAN İÇERİ girdi ve tezgahın üzerine bir vazoya bir buket şakayık koydu.

"Günaydın," dedi beni selamlayarak ama gülümsemedim. "Neden asık surat?"

"Bugün...Valentina'nın doğum günü. Onun on sekizincisi."

Ah, El, diye fısıldadı Millie, ikimiz de kızımın kapılarımız açıldığından beri mağazanın ön tezgahında duran çerçeveli fotoğrafına bakarken kolunu omzuma koyarak.

Bir gözyaşını silip sağ yanağımın ortasında yakaladım. "Onu görmeyeli altı yıl oldu. Sence şimdi nasıl biri?"

"Bu kolay," diye yanıtladı Millie. "Canlı, düşünceli ve tutkulu - tıpkı senin gibi."

"Umarım mutludur." Durdum, daha önce kot pantolonumun arka cebine koyduğum zarfı çıkardım. "Sanırım bu son mektubum olacak. Muhtemelen bu sonbaharda üniversiteye gidecek ve Frank bunca zamandır onun mektuplarına müdahale etmemiş olsa bile, Val'in uzakta. Tek duam, onu ne kadar sevdiğimi bilmesidir."

Elbette öyle, dedi Millie, elindeki hasır sepete bakmadan önce. "Şimdi, biraz neşelenmeye ihtiyacın var gibi görünüyorsun ve neyse ki bende tam o şey var." Pofuduk bir kedi yavrusu ürkek kafasını dışarı çıkarırken, sepeti tezgahın üzerine koydu.

Millie, "Uygun bir kitapçının bir kediye ihtiyacı vardır," dedi.

Çıglık atarak minik yarattığı kollarıma aldım. "Şuna bak," dedim kediye. "Mükemmelsin."

"O bir erkek ve bir isme ihtiyacı var."

"Kolay" dedim gülümseyerek. "Ona kız olarak seçtiğimiz ismi koyacağız, unuttun mu?"

Millie başını salladı. "Perciva l— Percy, kısaca."

Aileye hoş geldin Percy.

Bir kadın ve küçük kızı içeri girerken kapıdaki çanlar şıngırdadı.

"Kitap bulmama yardım eder misin?" diye sordu küçük kız, kedi yavrusunu fark edince sevinçle ciyaklayarak.

"Tabiki yapabilirim!" Dedim ve yanına diz çökmek için tezgahın etrafından dolaştım. "Şimdi söyle bana. Nasıl bir hikaye arıyorsun?"

"Mutlu biri" dedi.

Başımı salladım. "Tamam, hadi seni gülümseten birini bulalım." Birlikte çocuk bölümüne yürüdük ve rafları incelemeye başladım. "Adın ne tatlım?"

Anna Maria, dedi.

"Pekala, Anna Maria, kızım senin yaşlarındayken ona ne söyledim biliyor musun?"

"Ne?" Kocaman mavi gözleri bana bakıyordu.

Başımı salladım. "En iyi kitapların seni seçmesi."

Şaşkınlıkla annesine baktı, sonra bana döndü. "Yani," dedi elini yakındaki bir rafın kenarına koyarak, "kitapların duyguları mı var?"

"Evet," dedim gülümseyerek. "Ve onları sadece sen açabilirsin. Yine de kolay. Yapmanız gereken tek şey sayfaları okumak."

Küçük kız ciyakladı, dirseği bir uç kapağı yerinden oynatırken öne doğru koştu. Düzinelerce kitap yere düştü ama biri onunkinin üzerinde kaldı .

taşrada hızlı şehir hayatına atılan küçük bir evin hikayesi olan *Küçük Ev'in* bir kopyasını almak için uzandı .

"Bak" dedim gülümseyerek. "Bu senin içindi."

C H A P T E R

3 3

Valentina

Sonraki gün

KİTAP BAHÇESİ her zamanki enerjisiyle dolup taşıyor, ama her nasılsa hepsinde muhteşem bir uğultu var —yaşlı bir adamın hayatında her şey huzurluyken yürürken mutlu bir şekilde ılık çalması gibi. Müşteriler içeri girip çıkıyor, teslimatlar için imzalar atılıyor, bitkiler ve çiçek aranjmanları önden arabalarla dolup taşıyor, kitaplar yeni ellere geçiyor; her zaman olduğu gibi - aklımızın bir köşesinde mağazanın geleceği hakkında herhangi bir endişe duymadan.

"Bak bu sabah ne buldum," diyor Millie, bana *Küçük Ev'in çok sevilen bir kopyasını uzatarak* . İlk kez 1942'de basıldığını biliyorum çünkü annem bana söyledi. Aslında çocukken en sevdiklerimdendi.

“Bir müşteri bir kutu kullanılmış kitap getirdi. İçine bakmak. Bu bir ilk baskı.”

Harika, dedim sayfaları havalandırarak. Çizimler, dikkatimi çekerken bayraklarını sallayarak ve davullarını çalarak bir hatıralar geçit törenini geri getiriyor. Hemen beş yaşındayım, başımı kaldırıp anneme bakarken sayfalarını karıştırıyorum. *"Küçük ev üzgün müydü? Çocukları özledi mi?"*

Elimdeki kitabın bir fotoğrafını @booksbyva l'de yayınlıyorum— arka planda mağazanın canlı bir sahnesi ile — ben doğaçlama bir yazı yazarken.

Annemin bana bu kitabı çocukken okuduğunu hatırlıyorum. Özel bir evin hikayesi. Şu anda içinde bulunduğum binaya çok benzeyen ev, kentsel yayılmanın son bir dayanağı. Çocukların ilkbaharda çayırdaki oynadığı ve her kış buzlu dereye paten yaptığı çimenlik bir yerde gururla duruyordu. Ancak değişim kara bir bulut gibi içeri süzüldü, beraberinde modernleşme ve ilerlemeyi, arabaları ve demiryolu motorlarını ve giderek daha fazla insanı getirdi.

Kitabın sonunda, küçük ev onun etrafına inşa edilmiş hareketli bir şehirle çevrilidir.

Dere yok, çayır yok.

Çatısı şehirden gelen kurumla kaplı ve artık tepesinde mavi bir gökyüzü yok.

Ama Küçük Ev yolunu buldu ; ülkeye, çocuklara, dereye . Kitap Bahçesi'nin de benzer bir mutlu sonla karşılaşacağını paylaşmaktan mutluluk duyuyorum. Bağış toplama hedeflerimize ulaştık ve bu sevgili kitapçı yaşamaya devam edecek. Ve yapabildiğim sürece, olduğundan emin olacağım.

Telefonumu bıraktım ve Edward'ın bana verdiği Cicero kutusunu almak için çantama uzandım.

"Ah bak, buldun!" Millie haykırıyor. "Neresi?"

Gülüyorum. "Sadece... ortaya çıktı." Yaklaştıkça, ikimiz de annemin en son ipucunu tekrar okuduk, özellikle Percy'nin bana *yolu göstermesi* ve Millie'nin *anahtarın onda olmasıyla ilgili*.

Kendi kendine başını sallıyor. "Evet. Hazır olduğunda anlayacağımı söyledi."

"Ne için hazır?"

Tezgahın altındaki çekmeceye uzanıyor ve "Benimle gel" diyor.

Percy, dükkânın en uzak köşesine doğru yürüyor ve tarih bölümünün yanında mırıldanmak için duruyor. Rafin kenarı, uzun zamandır en sevdiği tırmalama direğinin kanıtı olan pençe izleriyle dolu.

Percy sana yolu gösterecek.

taradım , sırt sıralarında bir şey, herhangi bir şey aradım - Nazi işgali sırasında Paris hakkında bir kitap gözüme çarptı; İstanbul gezi rehberi de öyle. Ama tam olarak ne arıyorum?

Ardından, Millie yakındaki bir rafin kenarına basmadan önce cebinden bir anahtar çıkarır. Menteşeleri açılıyor ve sahte rafin arkasında asma kilitli bir kapı var.

"Bu nedir?" diye soruyorum, kalbim daha hızlı atıyor.

O gülümser. "Annenin gizli kütüphanesi."

Anahtarı kilide sokmasını büyük bir dikkatle izliyorum.

Millie anahtarı tutar.

"Her uygun kitapçının bir kitapçıya ihtiyacı olduğunu düşündü, bu yüzden Kitap Bahçesini ilk açtığımızda eski bir yardımcı dolabı, *buna dönüştürdü*."

Millie kapıyı açarken menteşeler gıcırıyor ve her kitap severin aşına olduğu bayat havayı ve kokuları serbest bırakıyor, ama özellikle e -gül suyu ve deri, şıra ve eski kağıt üzerindikiler. Köşede küçük bir sandalye ve oldukça rahat olsa da iki kişinin sığabileceği kadar yer var.

Mille, "En sevdiği kitaplarla çevrili olmayı seviyordu" diyor. "O hastalandığından beri buraya gelmedim."

Elimi birinin kenarlarında gezdirirken izliyor. raflar. Bazı başlıkları eski favoriler olarak tanıyorum. Diğerleri beni şaşırtıyor, ancak her kitabın özel bir nedenden dolayı seçildiği açık.

"Bir insan hakkında tuttukları kitaplardan çok şey anlatılabileceğini hep söylerdi," diyorum.

Annemin özel dünyası hakkında ipuçları bulmak için her raftaki başlıkları tararken Millie başını salladı. Özellikle bir omurga gözüme çarptığında duraklıyorum. "İnanamıyorum," diyorum, aniden nefesim kesildiğini hissederek. "*Son Kış* . "

Romanı ilk olarak annem gittikten kısa bir süre sonra okudum, bu da keşfin bir tesadüften daha az ve onun her zaman söylediği şeye daha çok benzemesine neden oldu - kitapların *seni* ya da bu durumda ikimizi bulduğunu. Onu burada, değerli kitaplığında saklaması, benim için olduğu kadar onun için de özel olduğu anlamına geliyordu.

Tek sürpriz bu değil, dedi Millie gülümseyerek. "Final için yedek kulübesine bakın." Duvar boyunca uzanan döşemeli bir koltuğu işaret etti, sonra dışarı çıktı ve beni annemin en kutsal alanında yalnız bıraktı. Elimi gri kumaşta gezdiriyorum. Biraz eski püskü ve tutamlarında birkaç düğme eksik, ama bana benzer bir bankı hatırlatıyor - çocukken Santa Monica yatak odamda olan. En değerli oyuncaklarımı içimde sakladım.

Kenarı kaldırıyorum ve açılarak içindeki iki karton kutu ortaya çıkıyor. Birinin üstüne üzerinde benim adımın yazılı olduğu bir zarf bantlanmış. Uzaniyorum, kenarı aceleyle yırtarak:

canım kızım,

Tebrikler! Küçük çöpçü avımızın sonuna geldiniz. Umarım sizler için bir araya getirmekten keyif aldığım kadar keyif almışsınızdır. ulaşmanı istedim Primrose Hill'deki küçük dünyamı tanıyın, çok sevdiğim insanlarla tanışmak, kendinizi evinizde hissedebilmeniz umuduyla.

Ben de beni tanıyın istedim. Birlikte çok zaman kaçırdık ve bu her zaman en büyük pişmanlığım olacak. Ama yıllar boyunca sana yazdığım mektupların -bu kutuların içinde- bunu telafi etmene yardımcı olması için dua ediyorum. Bunları tarihe göre düzenledim, böylece baştan başlayabilirsiniz. Okudukça anlamanız için dua ediyorum.

Hayatımın en büyük başarısızlığı senden ayrılmaktı. Beni affedecek misin, küçük kuşum?

Seni seviyorum,

Mumya

Yanaklarımdaki yaşları sildim, sonra ilk kutunun kenarlarını kaldırarak açtım ve nefesim kesildi. Tıpkı yazdığı gibi, lastik bantlarla paketlenmiş düzinelerce kalın mektup yığını var. İlkine uzanıyorum ve mektubun üstünü kaldırıyorum. Annemden ve bana yazılmış ama açılmamış. Posta damgası 13 Haziran 1990. Gözyaşları içinde açıp dikkatlice katlanmış sayfasını çıkardım.

Sevgili Valentina'm,

Seni bırakmak istemedim tatlım ama zorundaydım. Zamanla açıklamaya çalışacağım.

Şimdi Londra'dayım, sana sık sık bahsettiğim eski arkadaşım Millie'yi ziyaret ediyorum. Oh, Val, keşke burada benimle olsaydın. Londra'yı benim kadar seveceğini biliyorum. Ne de olsa damarlarınızda İngiliz kanı dolaşıyor.

Sana yardım etmek için söyleyebilmeyi dilediğim şeyler var anlıyorum ama yapamıyorum Bu yüzden, lütfen bana güvenmenizi istiyorum. Biliyorum, orada olmadığımda gözlerine bakmanın zor olduğunu, gözyaşlarını silemediğimde ya da anlamana yardım edemediğimde. Ama yakında evde olacağım. O zamana kadar seni her günün her saniyesinde ve her zaman seveceğim.

Sevgiler

Londra'dan,

Mumya

Londra'dan sevgilerle. Kalbim patlayacakmış gibi hissediyor ve bir mektup destesi daha çıkarırken neredeyse patlayacak. Hepsi aynı - benim için annemden - hepsi açılmamış . Babam mektuplarını benden saklamış olmalı - ama yine de yazmaya devam etti. *Her gün* . Ona yazdığım bütün mektupları düşünüyorum, o - onları her gün babama nasıl damgalayıp postaneye götürmesi için verdiğimi. Bunlara da mı müdahale etti? Ömrünün sonunda benden özür dilediğinde bu yüzden mi pişmanlık duydu?

Yanımdaki sandalyeye çökerken kendimi zayıf ve kızgın hissediyorum . Ama bu kadar uzun zaman sonra ilk defa *sevildiğimi* de hissediyorum .

C H A P T E R

3 4

Eloise

ON YEDİ YIL SONRA

Sevgililer Günü

Elinde kocaman bir fildişi ve pembe gül buketi tutan bir TESLİMATÇI KİTAPÇIYA GİRDİ . "Eloise Baker?"

"Evet," dedim biraz kafam karışarak. "Bir yanlışlık olmalı." *Kim bana çiçek gönderirdi?*

Omuz silkip bana bir zarf uzattı. Kenarı yırtıp açtım ve içindeki kartı okudum:

Eloise,

Köylü bir çiftçi olsaydım ve sen sofistike bir kitapçı olsaydın, yine de benimle evlenir miydin, leydim olur muydun?

*Her zaman senin
ve sonsuza dek,
E*

Önce güldüm, sonra gözlerime yaşlar hücum etti. *Edward* .

Millie, kırmızı ve pembe şeritler halinde bir merdivenin en üst basamağındaydı. ön tezgahdaki çiçekleri görünce pencereye kağıt kalpler. Kartı okurken dünyanın eksenindeki kaymayı fark edip etmediğini merak ettim.

Bunları kim gönderdi ?" diye sordu, aşağı inerek.

"Bir... müşteri," dedim. "Sevgililer Günü için...Sanırım." Kartı cebime koyarken kalbim hızlandı. O anı kendime saklamak istiyordum, en azından şimdilik.

Millie merakla beni izledi ama sonra genç bir kadın içeri girdiğinde kapıya döndü. Val'in şu anda olacağı yaşıydı, sanırım.

"Günaydın," dedi neşeyle. "Birinci kattaki kiralık daire için geldim."

"Evet," dedim kendime gelerek. Dün fırını değiştirip parke zeminleri yeniledikten sonra pencereye bir işaret koydum.

"Aman Tanrım," diye fışkırdı. "Bu, tüm zamanların en sevimli kitapçısı mı, yoksa ne?"

Tahminime göre otuzlu yaşlarının başındaydı, eğer öyleyse, kişiliğine uyan oldukça eklektik bir stil anlayışı vardı. Onu anında sevdim.

"Ben Eloise," dedim. "Ve bu da Millie."

Genç kadın gülümsedi. "Resmi adınız Millifred mi yoksa Millicent mi? Millesandra mı?"

"Sadece Millie."

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Eloise ve Just Millie. Ben sadece Liza'yım. Ve ne yazık ki, ailem edebi tipler değildi, bu yüzden Eliza Doolittle'dan ilham alınmadı. Babam araba tamircisiydi ve annem okulu bitirmedi. Dürüst olmak gerekirse, ikisinden birinin hayatlarında bir kitabın tamamını bitirip bitirmediğini bilmiyorum." Omuz silkti. "Ama benim var. Bir zilyon tane. Kitapları severim."

etrafında döndü dükkanı araştırın. "Ve belki de şanslıysam, tüm bu hikayelerin üzerinde yaşayacak olan kız ben olacağım. Hey, acaba bu, burada yaşarken gerçekten tatlı rüyalar göreceğiniz anlamına mı geliyor?"

Millie güldü. "Bundan pek emin değilim ama seni daireyi görmeye götürebilirim."

Millie'nin yüzündeki ifade benimkinin karbon kopyasıydı - eğlence ile merak arasında bir yerde. Tam o anda ve orada karar verdim, Liza'nın adı klasik edebiyattan ilham almamış olsa bile, hala tanıdığım en ilginç karakterlerden biriydi.

"Onu alacağım!" dedi, daireye adım attıktan otuz saniye sonra.

Hayat dolu biri, dedi Millie o gittikten sonra.

"Ve tam da burada ihtiyacımız olan şey," dedim, ona katılarak. "Biraz gençlik enerjisi."

Millie kalp çivili pencereye baktı ve kaşlarını çatı.

"Sevgililer Günü'ne karşı verdiğiniz kan davasının hâlâ canlı ve iyi olduğunu görüyorum."

"Her zamanki gibi güçlü," diye yanıtladı, her zaman romantik alaycı.

"Pekala, istediğin kadar bahumbug, ama insanlar mahalle kitapçılarından tuhaf bir yetenek bekliyorlar." Tezgahın üzerindeki çiçeklere baktım. "Ayrıca kim bilir Cupid'in elinde ne var." Percy yakasına kırmızı bir fiyonk takarak paytak paytak paytak yürüdü ve kendini bacağımın yanına bastırdı. "Millie, elinden geldiğince dene, beni bir an bile kandıramazsın. Tüm bu sertleştirilmiş katmanların altında, sen bir yumuşacıksın. Ve bir gün, bir adam o kapıdan içeri girecek ve o yorgun kalbini delip geçecek, göreceksin."

Merdivenden aşağı inerken en ufak bir gülümsemeyle, "Burada o tür aşk romanları satmıyoruz," dedi. pencere süslemelerine bir göz atın. "Senin için yeterince tuhaf mı?"

"Mükemmel," dedim sırtarak.

"İyi," diye ekledi Millie. "Çünkü seni Aziz Patrick Günü dekoruna aday gösteriyorum."

"Anlaştık mı." Belimden bir ağrı dalgası yayılırken biraz yüzümü buruşturarak durakladım. Kolumu ona doladım ve kalçamın yan tarafını tuttum.

"İyi misin El?"

"Evet," diye yanıtladım biraz nefes nefese. "Ama tuhaf. Son zamanlarda bu garip sırt ağrıları çekiyorum - muhtemelen sadece sindirim sorunları." Tezgahın arkasında bir şişe Advil buldum ve iki tane aldım.

"En son ne zaman fizik muayene oldunuz?" diye sordu Millie.

"Kabul etmekten utanıyorum ama gerçekten hiçbir fikrim yok. Belki Valentina doğduktan bir süre sonra?"

"Eloise, ciddi olamazsın!"

Omuz silktim. "Asla hasta olmadığımı biliyorsun."

Hala, dedi Millie. "Dr. Hester'ı görmelisin. Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için."

Yerel doktoru yeterince iyi tanıyordum, ama bir hasta olarak değil - ikiz kızlarını hafta sonları yeni kitaplar almaya getiren bir müşteri olarak.

"Geçen ay gittiğimde," diye ekledi Millie, "bazı laboratuvarları çalıştırdı ve D vitamini seviyelerimin oldukça düşük olduğu ortaya çıktı. Şimdi ek alıyorum. Bahse girerim sen de eksiksindir. Bu kanlı şehirde hiçbirimiz yeterince güneş ışığı alamıyoruz."

"Tamam, randevu alacağım," dedim pencereden dışarı bakarak. İnanılmaz derecede gri bir gün olabilirdi ama Edward'ın kartını okuduktan sonra hissettiğim tek şey güneşin sıcaklığıydı.

Birkaç dakika sonra mağazanın önüne bir FedEx kamyonu yanaştı ve sürücü çok büyük bir kutu da dahil olmak üzere bir yığın paket taşıdı. Ben imzalarken onları tezgahın üzerine koydu. "Yeni olmalısın," dedim adama. "Tanıştığımızı sanmıyorum."

"Evet," dedi gülümseyerek. "Ben Fernando'yum. Bu benim işteki ilk günüm."

"Ben Eloise ve bu da Millie."

İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum, dedi vitrinimize bakarak ve ardından pencerenin sağ tarafına bir pembe kalp daha

yapıştırmaya karar vermiş olan Millie'ye dönerek. "Güzel görünüyor," diye ekledi merdivenden inmeye başlarken. Ama üçüncü adımı kaçırdığında ayağı kaydı ve Fernando onu sakinleştirmek için elini uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi kızarak. "Ben... orada olmana sevindim. Bileğimi burkmuş olabilirim."

Utanç verici olurdu, dedi, elini uzun bir süre tutarak. Millie küçük çerçevesinin üzerinde yükseldi ve yine de bir şekilde... yan yana dururken çok sevimli görünüyorlardı. kendi kendime gülümsedim. Bir çift komik Sevgililer.

O gittikten sonra teslimatları sıraladım ve adres gözüme çarptığında büyük kutuya döndüm. "Millie," dedim. "Bak, o... Frank'in... Seattle'daki kız kardeşinden." Frank ve ben boşanmadan önce onunla sadece birkaç kez tanışmış olmama rağmen , adını hemen tanıdım - Ellen Reeve'in . Bana ne göndermiş olabilirdi ki?

Ben bir makasın keskin kenarını kutunun bantlanmış dikişinde gezdirip kenarlarını açarken Millie yanımda durdu. İçinde muazzam bir dizi posta vardı - yüzlerce ve yüzlerce mektup . Birine uzandım, sonra diğerine ve bir diğeri. Dizlerimi güçsüz hissediyordum. Hepsi bendendi, Valentina'ya hitaben yazılmıştı ve her biri *açılmamıştı* .

"Millie," diye bağırdım, ellerim titriyordu. "O... mektupları onca yıl sakladı. Valentina'nın onları okumasına asla izin vermedi. Onlardan biri değil."

Elini omzuma koydu. "Ah, El, ne diyeceğimi bilmiyorum." Yüzümü aradı. "Böyle bir şeyin olduğundan her zaman şüphelendiğini biliyorum, ama" dedi içini çekerek, "bu zalimlik... kavrayışın ötesinde."

Kutunun iç kenarına bantlanmış bir zarf fark ettiğimde açtım ve yüksek sesle okudum:

Sevgili Eloise,

Bu sizin için bir şok olabilir ve çok üzgünüm. Kardeşim Frank öldükten sonra, çalışma odasında bu mektupları buldum ve senin

onları hak ettiğini hissettim. Ben de bir anne olarak, onları Valentina'dan saklaması akıl almaz görünüyordu, ama eminim Frank'in kendine göre nedenleri vardı ve özellikle şimdi bunları sorgulamayacağım. Onları Val'e vermeyi düşündüm, ama benim yerim olduğunu düşünmedim. Bunun yerine, onları sana geri gönderiyorum. Umarım bir gün Frank'i affetmeye gelirsin. Hayatının sonunda birçok pişmanlık duyduğunu hayal edebiliyorum. Zorluklarına rağmen, o iyi bir adamdı. Ve seni bir zamanlar çok sevdiğini biliyorum. Tekrar, çok üzgünüm.

*Saygılarımla,
barbara*

C H A P T E R

3 5

Valentina

Bir yıl sonra

ARALIK AYININ İLK günü ve o sabah Millie ve ben dükkana vardığımızda Liza'yı bir tutam beyaz peri ışıklarıyla boğuşurken buluyoruz. Birkaç ay önce asistanlık işinden ayrıldı ve tam zamanlı olarak bizim için çalışmaya geldi, bu benim için büyük bir rahatlıktı. Yanlış hatırlamıyorsam patronuna gönderdiği istifa mektubu sadece iki kelimeden oluşuyordu: "Siktir git."

Bunları arka odada buldum, dedi. "Bugünü süsleyebiliriz diye düşündüm."

Ön kapiya astığım yanındaki açık kutudan sahte bir yaprak dökmeyen çelenk kaldırarak gülümsedim. "İşte," dedim ipin ucunu tutarak. "Yardım etmeme izin ver."

"Teşekkürler," diyor, yakut kırmızısı yapraklı düzinelerce bitkinin dikkat çektiği pencere koltuğunu işaret ederek. "Atatürk çiçeği bugün geldi, bak."

Santa Monica'daki çocukluğumun Noellerini hatırlayarak gülümsüyorum. "Annem Atatürk çiçeği severdi."

Fernando, sabah teslimatlarıyla birlikte kapıda belirir. Liza ve bana el sallıyor, sonra Millie'ye hızlıca bir öpücük veriyor. Nişan yüzüğü odanın diğer ucundan parıldıyor.

"Postayı ben getirdim," diyor tezgahın üzerine büyük bir yığın bırakarak.

Millie yığını sıralıyor, sonra gözüne bir şey çarptığında duraklıyor.

Bak, Va l - bir kartpostalın var, dedi bana uzatarak. "Daniel'den."

Tac Mahal'in fotoğrafına gülümsüyorum, sonra notunu okumak için ters çeviriyorum.

Yani, dedi Liza, omzumun üzerinden eğilerek. "Ne dedi?"

"Hindistan'ın harika olduğunu ve projesinin neredeyse tamamlandığını söylüyor. Yakında, belki Noel'e kadar geri dönmeyi planlıyor." Kartpostalı yere koydum. "İkinize selam söylüyor."

Seni düşünmesi çok hoştu, dedi Millie.

"Öyleydi," diyorum, yine de pek etkilenmedim. Hindistan'a gittiğinde Daniel ve ben yollarımızı ayırmaya karar verdik ve geçen yıl onu pek düşünmemiştim.

Belki ikiniz için hikaye bitmemiştir, dedi Liza, Atatürk çiçeği sürüsünden bakarak.

"Sanırım öyle," diyorum omuz silkerek. "Ama sorun değil." Ve öyleydi. Hatırlayabildiğimden beri ilk defa mutlu hissediyordum. Mükemmel mutlu. Üçüncü kattaki dairenin hafif tadilatını yeni tamamlamıştım ; mutfakı yeniden boyadım, aletleri yeniledim ve banyoyu yeniden döşedim . Aylar boyunca annemin mektuplarını okudum, her birini. Şifanın en büyük armağanını sundular . Sonunda onu anladım ve geceleri yıldızlara baktığımda beni de anlaması için dua ettim. Sonunda, ben de dahil, her şey yerini bulmuş gibiydi.

Vur, dedi Millie, masanın altında beceriksizce. "Aklım Nerede? Fernando'dan bir kutu kitap almasını isteyecektim. bu öğleden sonra Bayan Wilson'a. Hastaydı ve dün özel siparişi geldi."

Adrese bakarak kutuya uzanıyorum. "Bu çok uzak değil, değil mi?"

"Az çok."

"Merak etme, onu daha sonra ona getirebilirim," diyorum. "Bugün yürüyüşe çıkmayı planladım."

"Teşekkürler tatlım. Minnettar olacak. Ama toplanın. Hava tahmininde kar olduğunu duydum."

Pencereden dışarı bakıyorum, içeri giren kalın bulutlara gülümsüyorum. "Umarım öyledir."

-

SAAT ÜÇ CİVARINDA, botlarımı bağladım ve her ihtimale karşı boynuma bir eşarp taktım, sonra kapımın yanındaki kancada asılı duran bir bez çantaya uzandım. Cüzdanımı ve Bayan Wilson'ın paketini içeri tıktım, sonra omzuma asıp caddeden aşağı indim, fırında John'a ve Café Flora'nın penceresinde Jan'a el salladım. Hayat neşe ya da keder ve milyonlarca kıvrım ve dönüş getirebilir, ancak Primrose Hill'in pastel renkli ruhuna kadar değişmeden kalacağını bilmek beni rahatlatmıştı.

Bayan Wilson'ı ön verandasında selamlıyorum. Solgun görünüyor, ama ona kitap kutusunu verdiğimde ifadesi ısınıyor. Beni de ısıtıyor.

Önden yürüyorum, soğuk hava yanaklarımı öpüyor. Biraz farklı bir dönüş rotası kullanırsam, Prince Albert Yolu'nu Primrose Hill parkına kadar takip edebilirim. Bir sonraki blokta bir kafe fark ettim ve bir kahve içmek ve üşüyen parmaklarımı eritmek için uğramaya karar verdim.

Tezgahın arkasındaki yaşlı bir adam, "Sıcak bir içecek içebilecek birine benziyorsun," dedi.

Evet, lütfen, dedim kapuçino sipariş ederek. Cüzdanım için çantama uzanırken, içinde - The Last Winter - içinde bir kaçak yolcu

olduğunu *fark* ettim ve onu tamamen unutmuş olduğumu fark ettim. Pencerenin yanındaki bir koltuğa oturup sayfaları havalandırıyorum. “Daniel” beklediğim gibi çıkmasa da eski bir dostla yeniden bir araya gelmek iyi hissettiriyor.

Geçen yılı düşünerek kahvemi yudumluyorum ve aklım Eric'e dönüyor. Ara sıra kitapçıya uğradığında onu birkaç kez görmüştüm ama son ziyaretinin üzerinden aylar geçmişti. Yazılarını okurken Fransa'da görevde olduğunu biliyordum ama Londra'ya dönüp dönmediği henüz belli değildi. Sonra bana kartını verdiğini hatırlıyorum. Cüzdanımda bir yerlerde var, o yüzden bir baktım ve gerçekten de orada, Nick'le paylaştığımız eski Amex kartının arkasına saklanıyor. Evde kesmeyi aklıma not ediyorum.

Eric Winston, köşe yazarı, yazıyor. En alt satırda cep telefonu yazılıydı ve hiç düşünmeden numarayı çevirdim. İkinci çalışta açar.

Merhaba Eric, ben Valentina, dedim.

“Valentina, merhaba! Nasılsınız?”

“İyiym teşekkürler. Neden bilmiyorum ama aklımdan geçtin... ve merhaba demek için aramak istedim. Fransa'dan döndün mü?”

“Yaptığına çok sevindim” diyor ve “evet, üç haftadır evdeyim. Ne ile meşgulsün?”

İnsanlar kaldırımından geçerken pencereden dışarı bakıyorum, üçten fazla olmayan küçük bir kız , annesinin elini tutarak pembe yağmur çizmeleriyle zıplıyor . *ne kadar şanslı bence annesinin elini tutabilmektir* . “Hatırlamak, diyebilirsin. Bir müşteriye kitap bıraktıktan sonra yürüyüşe çıkmıştım ve tepedeki küçük bir kafeye uğradım.”

“Ne kafesi?”

Duvardaki tabelaya bakıyorum. “Yeşil Kahvesi.”

“Benimle dalga geçiyorsun” diyor. “Dairem hemen köşede.”

“Yok canım?”

“Evet. Ben... bir merhaba diyebilirdim, eğer hemen gitmeyeceksen?”

“Evet,” diyorum hızlıca. “Bunu çok isterim.”

Birkaç dakika sonra kafenin kapısı gıcırdayarak açıldı ve içeri soğuk hava üflendi. Kapıya baktığımda titriyorum. Eric beni hemen gördü ve gülümseyerek yün atkısını yavaşça açtı.

Yanımdaki sandalyeye kaymadan önce tezgahdan bir kahve sipariş etmek için duraklayarak, Merhaba, dedi.

"Merhaba" diyorum. Yeşil gözleri kafenin ışıklarının altında parlıyor.

"Nasılsın?"

Ona kitapçıyı, annemin mektuplarını anlatıyorum, sonra ona Fransa'da güzel ve yalnız olarak nitelendirdiği zamanını soruyorum. *Times* , İngiliz-Fransız ilişkileri hakkında sekiz bölümlük bir dizi yazması için onu Montmartre'da bir daireye yerleştirdi. Onun yazılarını okuduğumu ifşa etmiyorum.

"Bu akşam ne yapıyorsun?" birden sorar.

Gülüyorum. "Kesinlikle hiçbir şey."

"Bilmiyorum, belki biz...yürüyüp- kar fırtınasına katılabiliriz?"

"Bunu isterim," dedim gülümsemem genişlerken.

Toparlanıp sokağa çıkıyoruz. Neredeyse gün batımı ve tepedeki yoğun bulut girdabı ile bile havanın pembe, eterik bir tonu var.

Daniel'in yakında eve geleceğini duydum, dedi. "Onu görmek için sabırsızlandığına bahse girerim."

boş boş eğiliyorum.

"Belki siz her şeye kaldığınız yerden devam edersiniz?"

başımı sallıyorum. "Sanmıyorum."

"Niye ya?"

"Özel bir nedeni yok," diyorum. "Yani, o harika, ama biz sadece- "

"İşe yaramadı" dedik ikimiz de aynı anda.

Gülerek başımı salladım. "Sanırım yaşlanmanın güzelliği bu. İçgüdülerimizi dinlemeyi öğreniyoruz."

O sırtır. "Keşke bunu yıllar önce yapsaydım."

"Ben de."

Dostça bir sessizlik içinde yürüyoruz, sanki diğerinin bir şey söylemesini bekliyormuş gibi birkaç dakikada bir birbirimize

bakıyoruz. Eric sonunda yapar. "Hiç Prenses Feng Shang'a gittin mi?"

başımı sallıyorum.

"Yüzen, üç katmanlı bir pagoda yüzen teknedeki bir Çin restoranı" diye açıklıyor. "Londra'nın hiçbir yerinde böyle bir şey yok."

"Bir tekne evi ve bir prenses mi?" Soruyorum. "Bu, mümkün olan en kısa sürede deneyimlemem gereken bir kombinasyon gibi görünüyor."

"Regent's Park'ın Cumberland Havzasında, Prince Albert Yolu üzerinde. Buradan oraya yürüyebiliriz. Akşam yemeği için boş musun?"

Ona utangaç bir gülümseme gönderiyorum. "Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

"Neden, evet... evet, öyleyim." O sırtır. "Yani, Kraliyet Otomobil Kulübü değil, ama- "

"Çok isterim."

On beş dakika sonra, yüzen restoranın içindeki yuvarlak masalardan birinde siyah deri sandalyelere oturduk. Tavandan şenlikli kırmızı fenerler sarkıyor.

Eric dim sum sipariş ediyor ve garson ördek ve şarap eşleştirmesini önerdiğinde, başımla onayladım. Tablodan, kanal boyunca geçen birkaç küçük tekne görebiliriz. Gün ışığı azalıyor ve sıcaklık saniyeler içinde düşüyor, ancak fenerin ışığı havada sıcak bir parıltı yayıyor.

Daniel'in sevgilisini dışarı çıkardığım için bana yumruk atmayacağından emin misin? Eric soruyor ve eski arkadaşının odadaki fil olduğunu anlıyorum.

"Birincisi, ben onun kızı değilim ve ikincisi, hayır. Sizi temin ederim, her birimiz ilerledik."

Başını salladı, hala düşünüyordu. "Yine nasıl tanıştınız? Onun bir kitapçı müşterisi olduğunu hayal edemiyorum. Yani, o harika bir adam, ama o değil- "

Bir okuyucu, dedim cümlesini bitirerek. "Ve bu, sorunun bir parçasıydı." Çantama uzandım ve ona tüm hikayeyi anlatmadan önce *The Last Winter'in değerli kopyasını verdim.*

Önce kitaba sonra bana döndü. "Anlamıyorum."

"Aslında bu benim ve annem hakkında bir hikaye," diyorum, romanla olan bağımızı ve kenarlarında notlar olan bu özel nüshayı nasıl bulduğumu açıklayarak.

Daniel'in adının yazılı olduğu iç kapağı işaret ediyorum. "Onu bulmam gerekiyordu ve buldum." iç çekiyorum. "Ama ne yazık ki, Bu onun kitabı olmasına rağmen içindeki notlar öyle değildi ve bunu bana itiraf etmesi biraz zaman aldı." Yanaklarım ısınıyor ve birden çok hızlı ya da çok fazla konuştuğum için endişeleniyorum. "Bir anlam ifade ediyor muyum?"

Eric sessizce sayfaları çeviriyor. "Mükemmel bir anlam ifade ediyorsun." Sanki bir itirafta bulunmak üzereymiş gibi yüzü son derece ciddi bir hal aldı. "Valentina, bu kitap... o bana ait... *bana*."

Gözlerim kocaman oluyor ve sonra gülerek başımı sallıyorum. "Bu çok komik, ama korkarım *o kadar* saf değilim."

"Şaka yapmıyorum," diye devam etti, yüzü asık ve ciddiydi. "Daniel'in adının oraya nasıl geçtiğini bilmiyorum - belki benden ödünç almıştır, belki de öğrenci kitapçısından satın almıştır ? Uzun zaman önceydi. Her neyse, sizi temin ederim ki kitap ve içindeki notlar kesinlikle benim."

Ağzım açık kalıyor. "Ciddi misin?"

Başını sallıyor. "Ben."

"Baştan beri *sendin*."

Tekrar başını salladı.

Şarabımız ve dim sum gelir ve garson bardaklarımızı doldurur.

"Söyle bana" diye ekliyor. "Bir ile on arasında bir ölçekte, yirmi bir yaşındaki benliğimin ponpontifikasyonları ne kadar kötü?"

Uzun bir an duraksıyorum. "Onlar... güzeldi," diyorum. "Yazdığın her şey... Çok güzeldi."

Akşam yemeğinde sohbetimiz dolanıyor ve Eric hesabı ödedikten sonra beni eve bırakmayı teklif ediyor. Kolumu onun koluna bağıyorum ve kilide bir anahtar gibi oturuyor.

Prens Albert Yolu'nda birlikte adım atarken gökyüzüne bakarak, "Aha," diyor. "Bunu hissettin mi?"

"Ne hissediyorsun?"

Yanağına dokunur. "Kar yağmaya başladı!"

"Bekle," dedim ona bakarak. "Kar sever misin?"

"*Kar sever miyim?* Bu nasıl bir soru? Tabii ki yaparım. Başka bir cevap var mı?"

"Hayır," diyorum, o kadar kocaman gülümseyerek yanaklarım acıdı. "Hayır, yok." Elimi onunkine değene kadar kolumu aşağı kaydırdım. Parmaklarımızı birbirine örüyoruz ve bunu daha önce binlerce kez yapmışız gibi doğal geliyor.

"Çok mutluyum," diye fısıldadım ona bakarak, "sen olduğun için."

C H A P T E R

3 6

Eloise

Bir ay sonra

Telefon çaldığında MILLIE BİR MÜŞTERİYE YARDIM EDİYORDU .

"Kitap Bahçesi, sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Evet, bu Dr. Hester. Eloise Baker'ı arıyorum."

"Bu Eloise."

Boğazını temizledi. "Seninle şahsen konuşmayı umuyordum ama takip randevunu kaçırdın. Test sonuçlarını aldık ve radyoloğa danışarak ultrason görüntülerini inceledim ve...Eloise, bu zor bir haber ama bir şey bulduk."

"Bir şey mi buldun? Ne demek istedin?"

"Şu an biriyle birlikte misin?"

"Millie burada, evet," dedim tezgahın arkasındaki tabureye otururken. "Niye ya?"

"Çünkü söyleyeceğim şeyden sonra yalnız kalmanı istemiyorum."
Kalbim daha hızlı attı.

"Eloise, yumurtalık kanserin var ve korkarım ki bir süredir fark edilmeden yayılıyor."

Millie'nin odanın karşı tarafından neşeye gülümsediğini, yeni çıkanlar bölümünün yanında bir müşteriyle sohbet ettiğini izlerken kalbim sıkıştı. Hester'ı hiç ziyaret etmemiş olmayı diledim. Keşke vücudumun kendi yoluna gitmesine izin verseydim. İçimde neler olduğunu bilmemeyi diledim.

"Seçenekleriniz var," dedi, "ve sizi hemen bir onkologla bağlantıya geçireceğiz, ancak tedavinin yan etkilerinin, çok az ekstra zaman için ödenecek yüksek bir bedel olacağından korkuyorum."

Boğazımdaki ağır yumruya karşı sertçe yutkundum.

"Bunun kabul edilmesi gereken çok şey olduğunu biliyorum ve senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum. Rahat edeceğiniz, en mantıklısı olan bir plan hazırlayacağız." Durdurdu. "Bana soru sormak zorundasın. Lütfen, sana ne söyleyebilirim?"

"Daha ne kadar," diye fısıldadım. "Ne kadar zamanım olduğunu bilmek istiyorum."

Kesin olarak söylemek imkansız, diye yanıtladı. "Birkaç ay veya... belki birkaç hafta. Çok üzgünüm."

Millie'ye söylememeye karar verdim, bunun yerine haberleri olabildiğince uzun süre kendime saklamayı seçtim. Ama yük çok ağırdı ve yağmurlu bir Perşembe sabahı en iyi arkadaşıma öleceğimi söyledim.

Beni uzun süre tuttu ve birbirimizin kollarında ağladık, ama ondan sonra bana artık gözyaşı olmayacağına söz verdi.

İhtiyacın olan şey üzüntü değil, dedi. "Her gün kutlamak için sebepler bulacağız."

Hukuk firmasından kısa süre önce emekli olması, mağazada yardım etmesi için ona daha fazla zaman tanıdı. Durumumu gizli tutmaya karar verdik; uzun zamandır endişelenmenin bir anlamı yoktu müşteriler. Kanser teşhisinin Kitap Bahçesi'nin bir neşe yeri

olduğu gerçeğini değiştirmesine izin vermeyi reddettim. Aynı zamanda Edward'ın beni bulduğu yerdi.

Bir sabah dükkana geldi ve neredeyse nefesimi kesecekti. "Sonsuzlukla ilgili kitaplarınız var mı?" O sordu. "Seni en azından o kadar bekledim."

Müşteriler raflara göz gezdiriyordu, bu yüzden kalbim neredeyse göğsümden fırlayıp doğrudan Edward'ın ellerine geçse de sakın ve aklı başında kalmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Oynadım, ilgili her kitabı topladım ve tezgahın önüne getirdim. Onun varlığı bana yeni bir soluk getirdi.

"St. Augustine'in *İtirafları*. *Mezbaha-Beş*. *Varolmanın Dayanılmaz Hafifliği*," dedim ona seçimlerimi göstererek.

Her kitabı eline bastırırken parmaklarımız hafifçe birbirine değdi. "Beni nasıl buldun?" diye sordum gözlerini araştırarak.

"Nasıl *olmaz* ?" tek tepkisiydi.

"Çiçekler için teşekkür ederim."

Gülümsedi, seçtiğim tüm kitapları satın aldı, sonra o gece beni yemeğe götürüp götürmeyeceğini sordu ve böylece yıllar önce birdenbire kesilen sohbete devam ettik.

Ama kalbim her zamanki gibi güçlüyken, bedenim değildi. Dr. Hester'ın reçeteli ilaç kokteyli ağrıyı yönetmeye yardımcı oldu. Hastalığımı müşterilerimizden ve umarım Edward'dan gizlemem yeterliydi. Daha yeni bir araya gelmiştik ve teşhisimin mutluluğumuzu bozmasını istemedim. Gerçeği olabildiğince uzun süre kendime saklamayı ummuştum ama ortaya çıktı ki, başka seçeneğim yoktu.

Bir akşam, Café Flora'da akşam yemeği için buluştuğumuzda, dükkandan tanıdık üç blokluğa yola çıktım, ama garip bir şey oldu d-sanki bacaklarım çalışmayı bırakmış gibiydi. Edward'ın tentenin altında beklediği kafeye vardığımda halsizdim ve nefesim kesilmişti. Elini tutmak için kaldırıma adım attığımda, bayıldığımı hissettim ve dizlerim altımdan çöktü.

"Eloise!" diye bağırdı, düşmeden önce beni yakaladı.

"Bir kere beceriksiz, her zaman bir sürtük," dedim ona gülümseyerek.

Ama Edward gülmüyordu. Gözleri endişeyle dolmuştu. "Bana ne zaman söyleyecektin?"

Uzun bir an duraksadım, sonunda ona teşhisten bahsederken gözlerim yaşlarla doldu. Tüm o haftalar boyunca, uzun zaman önce bir kez okuduğum ve sonra uzak bir rafa kaldırdığım trajik bir roman gibi gerçek gelmemiştir. Tekrar okumak ya da karakterlerinin acımasız hayatlarını düşünmek istemedim. Ama Edward'ın yüzü kederli bir şekilde yanımda dururken kurgu gerçek oldu.

"Sevgilim," diye fısıldadı ve beni kollarına aldı. "Ne kadar zamanın var?"

"Pek sayılmaz," dedim başını benimkine yaslarken.

Gözlerini sımsıkı kapadı, sonra bir kesinlik patlamasıyla tekrar açtı. "O zaman her anın tadını çıkaracağız." Beni dikkatlice kollarına aldı ve Café Flora'nın kapısından içeri taşıdı. "Şimdi başlıyor."

Ve biz de bunu yaptık. Edward temiz havanın bana iyi geleceği konusunda ısrar ederek beni öğle yemeği pikniği için parka götürdü. Beni tiyatroya birkaç kat yukarı taşıdı ve Londra'nın en iyi restoranlarında en rahat kabinleri istedi. Benimle resmen flört ediyor olsaydı, hayal ettiğim gibi 1968'de geri dönecekti. Sağlığım kötüleştiğinde Edward yanımda kaldı, kanepede nöbet tutarak bana bir fincan çay yapmak ya da televizyonda *Gilligan's Island'ın bir bölümünü bulmak için hazır olabilir*.

Millie de aynı şekilde harap olmuştu. Enerjisini benim yerime devraldığı mağazaya yönlendirerek yardım tekliflerini bir kenara bıraktım. Ona tam zamanlı bir bakıcı olduğunu söyledim, aslında o da beni seviyordu.

Edward'ın huzurunda her zaman olduğu gibi, zaman hızla geçti ama ben onun hızını yavaşlatmak istiyordum. Her saniyenin tadını çıkarmak istiyordum. Her şey hakkında konuştuk, özellikle de geçmişten. Ona Kraliyet Otomobil Kulübü'nde ilk tanıştığımız gece yaptığı açıklamayı hatırlattım.

"Doğa, Tanrım, adını ne istersen - bizden daha büyük. Yapabileceğimiz veya hayal edebileceğimiz her şeyden daha büyük ve daha güçlü."

Başımı salladım. "Yani, biz istediğimiz için değil, bir planın parçası olduğu için olacak, olacak, diyorsunuz, öyle mi?"

"Evet, ya da gerçekten iyi bir roman."

Bir gece, güneş ufukta görünmeye başladığında, Edward darmadağınık saçlarımı okşadı. "Ayrı ve birlikte hayatımızın kendi tuhaf ve inatçı yollarıyla güzel olduğunu inkar edemezsiniz."

Gözlerine baktım ve kabul ettiğimi işaret ettim.

"Millie bir vasiyet hazırlamama yardım etti," dedim ona.

Sonu hakkında konuşmak istemediği için bakışlarını kaçırdı, ama ben devam ettim.

"Her şeyi kızım Valentina'ya bırakıyorum. Onu bulacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

Başucumda duran kese kağıdını işaret ettim. "Ve bana söz verdiğinde, bunu ona vereceğine dair söz ver."

Onayladı.

"Dükkanın ona bana verdiği kadar neşe vermesi ve Kitap Bahçesi'nin gelecek nesil okuyucuları görmek için yaşaması için dua ediyorum, ancak onunla ne yapmaya karar vereceği tamamen ona kalmış. Önemli olan onun mutluluğu."

Edward bardağı dudaklarıma götürdü ve ben de pipetten küçük bir yudum aldım. Sıvı kuru boğazıma iyi geldi.

"Lütfen ona dikkat et," diye devam ettim, "ve Millie de."

Onayladı. "Sen merak etme. Elimden geldiğince orada, sahne arkasında olacağım. Bunu bilmeyecekler bile." Bir an durakladı. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Boğazını temizlerken onu dinledim. "Uzun zaman önce, bu binaya sahiptim. Özellikle ilginç bir ikili, menajerime bir kitapçı açma hayaliyle yaklaştığında onu satmaya hazırdım."

nefesim kesildi.

"Görüyorsun, bazıları bu girişimi kaybedecek bir teklif olarak görmüş olabilir, ama ben aksini düşündüm. Primrose Hill'in bir kitapçıya ihtiyacı vardı. *Bir* kitapçıya ihtiyacın vardı."

Zor nefesler arasında gülümsedim. *Oydu. Hep o oldu.*

Ah, Eloise, diye haykırdı, gözyaşları yüzünden akıyordu.

"Hayır," dedim elini uzatarak. "Gülüştünü görmem gerek. Onu ezberlemek istiyorum, sonsuza kadar."

Göz kapaklarım çok ağırdı, ama benim için oluşturduğu gülümsemeyi görmek için birkaç dakika daha açık tutmak için yetersiz gücümü kullandım.

Göz kapaklarım titrerken elimi sıktı ve sonunda kapandı. Yine de görebiliyordum - en azından zihnimdeki büyük ekranda. Farklı bir manzaraydı ama çok netti. Ve oradaydık, ikimiz. biz dökerdik El ele, kır çiçekleriyle bezenmiş çimenli bir tarlada koşarken yüzümüzden yayılan en parlak tür olan sadece neşeyi bırakan yaşlılık ve hastalık tuzakları. Millie ve Valentina da oradaydı, el sallıyordu. Bir anda hayatım boyunca peşinden koştuğum şeyle dolmuştum: barış.

C H A P T E R

3 7

Valentina

Noel arifesi

MASA HAZIR VE Bing Crosby, Mumya'nın eski pikabında oynuyor. Fırından duman çıkmadığına şükrederek mutfağa bakıyorum, sadece biberiye ve rosto bifteğin lezzetli kokusu. Liza'nın için için yanan tavayı tuttuğu Londra'daki ilk günümü düşünerek kendi kendime gülümsüyorum. Bin yıl önceymiş gibi geldi ve ayrıca... dün. Mutfakta yetenekli olmayabilir ama masadaki çiçek aranjmanını gördüğümde aradığını bulduğu açık.

"Şunu kapabilir misin, bebek?" Kapı zili çaldığında Liza bana diyor. "Bu canavarı boğmak zorundayım." Muazzam tavayı fırından alıp ocağın üzerine çıkarıyor, ağzının altından müstehcen sözler mırıldanıyor. "Lanet olsun. Sen şeytanın vücut bulmuş hali değil misin? Şimdi beni öldüreceğini sandın, değil mi?"

Millie ve Fernando az önce geldiler. Bana bir tepsi şekerleme uzatıyor ve bu öğleden sonra giriş yoluna astığım ökse otunu işaret ettiğimde yüzü kızarıyor. Ancak Fernando en ufak bir rahatsızlık duymuyor. Parmak uçlarında uzanıyor ve onu öpüyor.

"Dişlerimde bir şey var mı?" Liza gergin bir şekilde sorar kapı zili bir an sonra tekrar çaldığında. Alışılmadık bir şekilde ağzını sıkılaştırdığı yeni aşk ilgisiyle tanışmak için tekrar kapı koluna uzanırken ona mükemmel görüldüğünü söyledim. Ve işte orada, kırklı yaşlarında , mor bir mohawkla arkadaş canlısı görünümlü bir adam .

"Ben Jiles," diyor, endişeyle dövmeli sol elindeki eklemleri çatırdatarak. Liza ona hızlı bir öpücük verirken gülümsedim.

Fernando sıkı bir el sıkışma ile kendini tanıtır. "Burada mı yaşıyorsun yoksa çalışıyor musun?"

"İkisi de," diyor Jiles.

"Ah, o zaman komşuyuz." O gülüyor. "Liza yaşamak için ne yaptığını söyledi?"

"Ben muhasebeciyim" diyor.

"Ama Jiles de bir grupta," diye ekledi bana bilmiş bir gülümsemeyle. "Tatlım, herkese Night Shredder'dan bahset." Kirişler. "O baş şarkıcı."

"Aww, pek bir şey değil. Sadece hafta sonları rock'n roll oynamayı seven mantıklı işleri olan bir grup adam."

Liza ona hayranlıkla bakarken kolunu Liza'nın beline sarmasını izliyorum. Görünüşe göre bunca yıldır aradığı adamı bulmuş ve şu ana kadar edebiyattaki en iyi adamlardan herhangi biriyle rekabet ediyor gibi görünüyor - en azından Liza Kitabı'nda.

Eric, yanında dökmeyen bir çelenk ve bir şişe şarapla geldiğinde , iki çift ökse otundan -şimdilik- hatırı sayılır bir mesafe bırakarak birbirine karışır.

Sadece gerekli şeyler, dedi yanağını öperek. Paltosunu çıkardı ve ben hala süveterine yapışmış olan birkaç kar tanesini silkeledim. "Gidip şu şeyin tıpasını açayım mı?"

Lütfen, dedim Millie yaklaşıp kolunu benimkine bağlarken sırtarak.

"Mutlu Noeller, tatlım" diyor.

"Mutlu Noeller."

Odanın karşı tarafında Fernando'nun gözüne takıldı, sonra bana döndü. "Mutlu musun?"

"Evet söylerim. "Çok mutlu." Evim haline gelen küçük daireye bakarken gözlerim aniden buğulandı. Her şey yerli yerinde ama bir şey eksik. "Millie," diye fısıldıyorum. "Keşke *burada olsaydı* ."

"Ah, tatlı kız, ama yanıyorsun," diye yanıtlıyor gözleri kocaman. "O *burada* ."

Millie'nin sözlerinin gerçeğe dönüşene kadar etkisine girmesine izin verdim. Ve onlar - Henüz bilmiyordum. Bir daha asla annemi aramak zorunda kalmayacağım. Kitap Bahçesi'nde ve Primrose Hill sokaklarında hep buradaydı ; Millie'nin gülümsemesinde ve Liza'nın kahkahasında; Eric'in gözünde ve eski bir favori kitabın satırları arasında. Ama hepsinden önemlisi, bunca zamandır kalbimdeydi, asla ayrılmayacağımız tek yer.

Kendi kendime gülümsüyorum, ona hemen şimdi göndereceğim mektubu Londra'dan sevgilerimle , çokça sevgilerle yazıyorum .

*güzel yeğenlerim için
(ve çiçek kızları),
Selah ve Johannah,
Sarah teyzeden sevgilerle*

ACKNOWLEDGMENTS

KOCAM BRANDON, 2017'de soğuk bir Aralık gecesi Londra'da bana evlenme teklif etti. Soruyu bu kadar güzel bir şekilde soracağını bilmiyordum. Aslında o kadar afallamıştım ki, yüzüğü Notting Hill'in arnavut kaldırımli sokaklarına düşürdüm (şükürler olsun, buldum ve birkaç dakika sonra evet dedim). O gece iki şey biliyordum: Hayatımın geri kalanını bu harika adamla geçirmek istiyordum ve ayrıca bir sonraki kitabımı Londra'da yazmaya karar verdim. Bu yüzden, sevgili Brandon, ilham verdiğin için ve hepsinden önemlisi beni sevdiğin için teşekkür ederim.

Bir kitap yazma süreci, yaratıcılık ve şevk patlamalarıyla dolu, aynı zamanda bir yığın kendinden şüphe ve yorgunlukla dolu bir roller-coaster yolculuğudur. Yalnız ve yorucu olduğu kadar eğlenceli ve tatmin edici olabilir. Birlikte çalıştığım, sadece bunu anlamakla kalmayıp, aynı zamanda bir yazarın yeni bir fikri alıp şu anda elinizde tuttuğunuz kitaba dönüştürmesine nasıl yardımcı olacağını da bilen, inanılmaz derecede yetkin ve anlayışlı insanlardan oluşan ekibime sonsuza dek minnettarım. . Listemin başında, başından beri benimle olan ve bir yazarın isteyebileceği en büyük iki iş ortağı ve

arkadaş olan iki süper menajerim Elisabeth Weed ve Jenny Meyer var.

Sevgili editörüm Shauna Summers'a Random House'dan, Bu kitaba ve bana inandığınız ve bu süreçteki tüm akıllı editöryal geri bildiriminiz ve teşvikiniz için teşekkür ederim. Görüşüm bulanık olduğunda bu hikayenin özünü görebilirdiniz ve bu bin kat daha iyi çünkü beni daha derine inmeye ittiniz.

sarılmalar , şarap ve daha milyonlarca şey için teşekkür etmem gereken çok insan var . Bu liste (rastgele sırada) meslektaşları, arkadaşları ve aile üyelerini içerir: Denise Roy, Claire Bidwell Smith, DJ Kim, Heidi Gall, Random House/Ballantine'deki harika ekip, Lauren Vogt, Camille Noe Pagan, yayıncılarım ve çevremdeki okuyucularım dünya, harika oğlum Carson, Russell ve Colb y ve “bonus” çocuklarım Josiah , Evie ve Petr ile kız kardeşim ve erkek kardeşlerim. Ve bir numaralı hayranlarım olduğunuz için teşekkürler, Anne ve Baba. Seni seviyorum.

TARTIşMA İÇİN SORULAR VE KONULAR

1. Valentina iki ani trajedi yaşar: Evliliği sona ermiştir ve onu terk eden annesi ölmüştür. Yeni başlangıçları ateşleyen büyük yaşam değişiklikleri hakkında ne var?

2. Primrose Hill'e vardığında Val, Kitap Bahçesi'ne ve annesinin özenle seçilmiş dairesine duygusal olarak yatırım yapmaktan çekinir. Çocukluk deneyimleri, yetişkinlerin duyguları nasıl deneyimlediğini ve daha sonraki yaşamda nasıl değiştiğini nasıl etkileyebilir?

3. Val, Londra'da ömür boyu sürecektir yeni dostluklar kurar. Eloise ve Val'in trajediden sonra kurdukları yeni hayatlarda görülen dostluk ve aile temalarını keşfedin.

4. *Son Kış* , Val için özel bir kitaptır ve Londra'daki yolculuğunu etkiler. Sizce roman neden onunla ve bu konuda Eloise ile bu kadar çok yankı uyandırıyor? Size benzer şekilde ilham veren bir kitap veya hikaye üzerinde düşünün.

5. Eloise kendini çok farklı iki adamla birlikte bulur. Edward ve Frank, Eloise için neyi temsil ediyor? Her olası yolun artılarını ve eksilerini tartışın.

6. Eric ilk geldiğinde onunla ilgili izlenimleriniz nelerdi? kitapçada göründü ve o ve Val bir dostluk geliştirmeye başladıığında?

7. Val, biri gizemli kitap aşığı Daniel Davenport'u bulmak, diğeri de annesinin ipuçlarını takip etmek için iki çeşit çöpçü avına çıkar ama yine de Eloise'a karşı büyük bir kırgınlık taşır . Bu iki ayrı yolculuğu ve her birinin Val için önemini tartışın.

8. Eloise, emlak satışlarından antika mücevher toplama konusunda tutkuludur, ancak hayatı hala boştur. 1960'ların ve 70'lerin sosyal yapılarını, o zamanlar kadınlar için belirlenen standartları ve Eloise'in deneyimlediği sosyoekonomik statüdeki şiddetli değişikliği tartışın.

9. Eloise, Val'i Londra'daki en sevdiği yerlere bir çöpçü avına çıkarır. Yol boyunca, Val'in onu daha iyi anlaması umuduyla hikayesini paylaşıyor. Sizin için önemli olan yerler ile kendi çöpçü avınızın haritasını çıkarın.

10. Val, Instagram takipçilerine “Hayattaki büyük hayalin nedir?” diye soruyor. Her karakterin hayallerini tartışın ve ardından kendi başınıza düşünün. Bunları kiminle paylaşıyorsunuz?

11. Val'e, annesinin ipuçlarından birini ararken, hayatın büyük ikinci perdesine daveti kabul etmesi tavsiye edilir. Ana karakterlerdeki bu değişikliği saptayın ve evrimlerini tartışın. Kendi ikinci perdenizi yaşadınız mı? Değilse, ikinci eyleminiz nasıl görünürdü?

12. Val Londra'ya ilk geldiğinde, annesinin hayatıyla ilgili konularda kalbinin katılaştığı açıktır. Kitapta hangi anda Val'de bir değişim saptadınız - öfkenin anlayışa, acının bağışlamaya dönüşmesi?

13. Kitap Bahçesini kurtarmak Val için neden bu kadar önemli? Eloise ile ilişkisi romanda bu noktaya kadar nasıl değişti?

14. Frank, Eloise'ı Londra'ya geri dönmeye zorlar, ancak sonuçta kızı olmadan yeni bir hayat kurmak ve yeni bir hayat kurmak onun kararıdır. Eloise'in bir seçeneği var mıydı? Val annesini daha bağışlayıcı mı olmalı? Bu zor durum hakkındaki düşüncelerinizi tartışın.

15. Val, Eloise'den asla mektup almaz, bu yüzden annesinin onu terk ettiğine inanarak kafası karışır. Mektuplar teslim edilmiş olsaydı, hikayelerinin nasıl farklı olacağını düşünüyorsunuz?

16. Sonunda Val, annesinin Kitap Bahçesi'nde ve Primrose Hill sokaklarında etrafında olduğunu fark eder. Hiç yakın olmadılar. Kaybettiğiniz bir sevdiğinizi veya iletişiminizi kaybettiğiniz bir arkadaşınızı düşünün. Hangi küçük, günlük anlar size onları hatırlatıyor? Ve artık hayatında olmayan birini seçebilseydin, bu kim olurdu ve ne söyledin?

SARAH JİO TARAFINDAN

Londra'dan Sevgilerle
Paris'teki Bütün Çiçekler

Hep

O sevgi dolu bakış

iyi geceler haziran

Gündüzsefası

Son Kamelya

böğürtlen kışı

Bungalov

Mart Menekşeleri

SARAH JIO , on bir romanın 1 numaralı uluslararası, *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan yazarıdır. *Mod About You* podcast'inin ev sahibi ve aynı zamanda *Glamour*'a katkıda bulunan uzun süredir gazetecidir. *New York Times*, *Redbook*, *Gerçek Basit*, *O: Oprah Dergisi*, *Afiyet olsun*, *Marie Claire*, *Self* ve NPR'nin *Morning Edition*'ı da dahil olmak üzere diğer birçok satış noktası . Jio'nun kitapları yirmi beşten fazla ülkede

yayınlandı. Kocası, üç küçük oğlu, üç üvey çocuğu ve iki yavrusuyla Seattle'da yaşıyor.

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.

Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmayacağından,eğer kitabı beğenirseniz kitapçılardan almanızı ve internet ortamında legal kitap satışı yapan sitelerden alıp okumanızı öneririrm.

Bu Kitaplar Ülkemizde yayınlanmamış halihazırda yabancı kaynaklardan çeviri olup; Çevirilerde hatalar mevcuttur.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip, dünyada yayınlanan kitaplar hakkında fikir sahibi olmanızdır

